

КЛЕЪР МАКИНТОШ ВИЖДАМ ТЕ

Превод от английски: Коста Сивов, 2017

chitanka.info

*На родителите ми, които ме научиха на толкова много
неща.*

*Правиш едно и също нещо всеки ден.
Знаеш точно къде отиваш.
Не си сама.*

1

Непознатият стои толкова близо зад мен, че дъхът му овлажнява кожата на врата ми. Премествам се с два сантиметра напред и се притискам в сиво палто, което мирише на мокро куче. Сякаш не е спирало да вали от началото на ноември и от натъпканите затоплени тела край мен се издига лека пара. Някакво куфарче постоянно се удря в бедрото ми. Влакът се разтриса на поредния завой и запазвам равновесие единствено благодарение на хората наоколо и на ръката си, която неволно съм подпряла на палтото пред мен за временна опора. На Тауър Хил слизат десетина души и се качват два пъти повече, всички са настървени да се приберат у дома за уикенда.

— Разпределете се равномерно в целия влак! — нарежда някой по уредбата.

Никой не помръдва.

Сивото палто го няма и аз заемам мястото му, което е за предпочитане, защото има къде да се хвана и защото онзи странник не може да хвърля ДНК-то си във врата ми. Дамската ми чанта се е извъртяла зад тялото ми, но аз отново я връщам отпред. Двама японски туристи носят огромни раници на гърдите си, които заемат място за още двама души. Една жена отсреща вижда, че ги наблюдавам, среща погледа ми и се намръщва в знак на солидарност. Приемам мимолетната ѝ подкрепа, след което премествам очи надолу към краката си. Обувките около мен са най-различни: мъжките са големи и лъскави, под различни раирани панталони, а женските са високи и цветни, върховете им са изкривени в невъзможни форми. Сред краката забелязвам чифт лъскави чорапогащи — прозрачен черен найлон и искрящо бели маратонки. Собственичката е скрита, но си представям, че е на двадесетина години и в голямата ѝ дамска чанта или в шкафчето ѝ в службата има зашеметяващи офис обувки на високи токчета.

Никога не съм носила високи токчета на работа. Когато забременях с Джъстин, постоянно бях със своите кларкове, тъй като

нямаше място за токчета на касата на „Теско“ или по време на безбройните ни разходки. А съм и наясно, че вече съм достатъчно стара. Пътувам един час с влак до работа и още един час на прибиране. Качвам се и слизам по счупени ескалатори. Постоянно се опитвам да се пазя от връхлитащи ме детски колички и велосипеди. За какво да нося токчета? За осем часа зад бюро? Предпочитам да си ги пазя за официалните празници и почивните дни. Нося самоналожена си униформа от черни панталони и еластични блузи, които нямат нужда от гладене и са достатъчно официални, за да минат за офис облекло; в най-долното си чекмедже държа една плетена жилетка за натоварените дни, когато вратата постоянно се отваря и топлината си тръгва с всеки потенциален клиент.

Влакът спира и аз слизам на перона. Оттук хващам влака, който винаги е много натоварен, но въпреки това го предпочитам. Метрото ме кара да се чувствам неспокойна — там не мога да дишам, макар да съм наясно, че всичко е само в главата ми. Мечтая да работя на някое близко място, до което да мога да ходя пеша, но това никога няма да се случи: единствените прилични служби са в зона едно, а единствените достъпни жилищни ипотечи — в зона четири^[1].

Налага се да чакам влакът ми да пристигне и от будката до машината за билети си купувам „Лондон Газет“, чиито заглавия са достатъчно мрачни в чест на днешната дата: петък, 13 ноември. Полицията е осуетила поредния терористичен заговор: първите три страници са претъпкани с изображения на експлозивите, които са намерили в апартамент в Северен Лондон. Преглеждам снимките на брадати мъже и тръгвам да търся пукнатината в асфалта под табелата на перона, където ще се отвори вратата на влака. Внимателно изчисленото ми позициониране означава, че мога да се шмугна на любимото си място, преди вагоните да се напълнят, а именно най в края, където ще се облегна на стъклената преграда. Останалата част от влака се пълни бързо. Поглеждам към успелите да седнат, които се оглеждат виновно и с облекчение установяват, че наоколо няма старци и бременни жени. Обувките ми са ниски, но това не пречи краката да ме болят заради факта, че по цял ден стоя край шкафове с папки в службата. Не би трябвало да се занимавам с картотекиране. Има си момиче, което фотокопира данните за имотите и поддържа папките в ред, но то замина за Майорка за две седмици и от онова, което видях

днес, едва ли беше вършила стриктно работата си през последните месеци. Жилищните документи бяха смесени с търговските, а отдаваните под наем имоти — с тези за продажба. За мое нещастие имах неблагоприятното да споделя откритието си.

— Най-добре да ги подредиш, Зоуи — каза ми Греъм и така, вместо да записвам часове за огледи на имоти, стоях в проветривия коридор пред офиса на шефа си и съжалявах, че си бях отворила устата. „Халоу и Рийд“ не е лошо работно място. Преди се занимавах със счетоводните книги веднъж седмично, но тогава офисмениджърката излезе в майчинство и Греъм ме помоли да поема задълженията ѝ на пълен работен ден. Бях счетоводителка, не лична асистентка, но парите бяха добри, а и бях изгубила няколко клиенти от частната си практика, затова реших да не пропускам тази възможност. Три години по-късно още съм тук.

Забелязвам, че приближаваме Канада Уотър, вагонът се е поизпразнил и единствените, които стоят прави, го правят по собствено желание. Мъжът до мен така си е разкراчил краката, че се налага да се извия на една страна. Поглеждам към пътниците срещу мен и виждам, че двама други мъже са заели същата поза. Съзнателно ли го правят? Или това е някаква вродена нужда да се правят на по-важни от останалите? Жената точно пред мен премества пазарската си чанта и чувам несъмнено звън от бутилка вино. Надявам се Саймън да се е сетил да сложи една в хладилника: седмицата беше дълга и точно сега единственото, което искам, е да се свия на дивана и да гледам телевизия.

Преглеждам няколко страници от „Лондон Газет“, където някакъв бивш финалист от „Х Фактор“ се оплаква от *времето на славата*, а след него се натъквам на дебат за законите за защита на личните данни. Чета, без да осмислям прочетеното: гледам снимките и заглавията, просто за да правя нещо. Не си спомням кога за последно прочетох цял вестник или изгледах цяла новинарска емисия. Винаги улавям части по „Скай Нюз“, докато закузвам или чета заглавията през нечие рамо, докато пътувам за работа.

Влакът спира между Сиденхам и Кристъл Палас. Чувам раздражена въздишка от предната част на вагона, но не вдигам очи, за да разбере чия е. Вече е тъмно и когато поглеждам през прозореца, виждам собственото ми лице да ме наблюдава оттам; по-бледо е дори

от истинското и е разкрито от дъжда навън. Свалям си очилата и потривам вдлъбнатините, които са оставили от двете страни на носа ми. Изслушвам някакво прациящо от високоговорител съобщение, което е така приглушено и с толкова тежък акцент, че не мога да разбера за какво става въпрос. Може да е всичко — от сигнал за повреда до труп на релсите.

Надявам се да не е труп. Мисля си за чашата с вино и как Саймън масажира краката ми на дивана, след което ме обзема чувство на вина, че първата ми мисъл е за собственото ми удобство, а не за отчаяната постъпка на някаква бедна суицидна душа. Сигурна съм, че не е труп. Труповете са за понеделнишките сутрини, а не за петъчните вечери, когато работата е на блажените три дни отстояние.

Разнася се някакво скрибуцане и настъпва тишина. Каквато и да е причината за забавянето, явно ще отнеме известно време.

— Това не е на добре — казва мъжът до мен.

— Хмм — отвръщам уклончиво. Продължавам да отгръщам страниците на вестника си, но спортът не ме интересува, а след него са предимно реклами и театрални ревюта. С това темпо няма да се прибера у дома по-рано от седем, ще се наложи да хапнем нещо леко, вместо печеното пиле, което планирах. Саймън готви през седмицата, а аз поемам петъчните вечери и уикендите. Той би се заел и с тазвечерните ми задължения, ако го помоля, но не бих го направила. Не мога да го карам да готви за нас — за моите деца — всяка вечер. Може би ще взема нещо готово.

Пропускам раздела за бизнес и поглеждам кръстословицата, но нямам химикал в себе си. Затова започвам да чета обявите, като си мисля, че мога да намеря работа на Кейти — или пък за мен, макар да знам, че никога няма да напусна „Халоу и Рийд“. Заплащането е добро, знам какво правя, а и ако не беше шефът ми, всичко щеше да е перфектно. Клиентите са приятни, поне в повечето случаи. Обикновено са новосъздадени фирми, които си търсят офиси, или проспериращи бизнесмени, готови за по-голям ръст. Не се занимаваме много с жилищни имоти, но апартаментите над работилниците и магазините стават за първо жилище или за хора, които си търсят нещо по-малко. Често попадам и на наскоро разведени. Понякога, ако съм в подходящото настроение, им казвам, че знам какво преживяват.

— Накрая наредиха ли се нещата? — винаги питат жените.

— Това беше най-умното нещо, което някога съм правила — отвърщам поверително. Точно тези думи искат да чуят.

Не намирам никакви предложения за работа за деветнадесетгодишна кандидат-актриса, но прегъвам ъгъла на страницата, на която има обява за офисмениджър. Няма лошо да съм наясно с предлагането. За момент си представям как влизам в офиса на Греъм Халоу, подавам му оставката си и му казвам, че не съм съгласна да ми говори като на някакъв боклук върху подметката на обувката му. След това поглеждам към заплатата под позицията за офисмениджър и си спомням колко дълго време се борех със зъби и нокти, докато стигна до пост, от който в действителност мога да се прехранвам. По-добре да си остана при дявола, когото познавам, нали така казваха хората?

Последните страници на „Лондон Газет“ са пълни с искове за обезщетения и финанси. Преднамерено пропускам рекламите за кредити — при тези лихвени проценти човек трябва да е луд или отчаян, за да вземе такъв — и поглеждам в долната част на страницата, където се намират обявите за запознанства.

Омъжена жена си търси дискретна връзка.
Пиши на ЕЙНДЖЪЛ на 69998 за снимки.

Бърча нос по-скоро на прекалено високата цена на думата за обявите, отколкото на предлаганите услуги. Коя съм аз, че да съдя какво правят другите хора? Тъкмо да отгърна страницата, примирена, че новината за вчерашния футболен мач е най-интересна от цялото съдържание, когато виждам обявата под тази на Ейнджъл.

За секунда решавам, че очите ми са много изморени: премигвам, но нищо не се променя.

Толкова съм погълната от онова, което виждам, че не забелязвам как влакът потегля отново. Прави го внезапно и рязко ме запраща на една страна, а аз автоматично протягам ръка и я опирам в бедрото на съседа си.

— Извинете!

— Няма проблем... не се тревожете. — Мъжът се усмихва и аз се насилвам да му отвърна по същия начин. Сърцето ми препуска и отново поглеждам обявата. Тя съдържа същото предупреждение за

телефонните такси като другите подобни обявления и номер, който започва с 0809. Уеб адресът е *www.findtheone.com*. Интересът ми е привлечен от снимката. Косата е много къса, но личи, че е руса, вижда се и презрамката на бюстие. По-възрастна е от повечето мацки, които си развяват прелестите, но от подобна пикселизирана фотография е трудно да се прецени реалната ѝ възраст.

Макар че знам точно на колко години е. На 40.

Защото жената от обявата съм аз.

[1] Лондон е разделен на зони, в които цените за градски транспорт са различни. Зона едно е в центъра на града, а зона четири — в периферията. — Бел.ред. ↑

2

Кели Суифт стоеше в средата на влака, който се движеше по Централната линия, и на поредния завой се наклони на една страна, за да запази равновесие. Две хлапета — на не повече от четиринадесет-петнадесет години се натъпкаха във вагона на Бонд стрийт и започнаха надпревара по псуване, която шокираше с грубия си език. Вече беше твърде късно за извънкласни занимания, а и навън беше тъмно; Кели се надяваше да се прибират по домовете си, а не сега да излизат. Не и на тяхната възраст.

— Шибана лудница! — каза едното от момчетата, вдигна поглед и когато видя Кели, перченето му бързо премина в неудобство. Тя направи физиономия, която майка ѝ често демонстрираше, и тийнейджърите млъкнаха, изчервиха се и се обърнаха, за да разгледат вътрешната част на затварящите се врати. Вероятно беше достатъчно стара, за да им е майка, помисли си унило Кели, и си представи да има едно такова четиринадесетгодишно. Няколко от приятелките ѝ от училище имаха деца приблизително на тази възраст; фейсбукът ѝ редовно биваше заливан от горди семейни снимки, даже получи няколко покани за приятелство от самите деца. Ето това беше добър начин да те накарат да се почувстваш стара.

Кели срещна погледа на жена с червено палто, която стоеше срещу нея. Тя ѝ кимна одобрително за ефекта, който оказа върху хлапетата.

Кели ѝ отвърна с усмивка.

— Как сте?

— Доста по-добре в края на деня — отвърна непознатата. — Готова ли сте за уикенда?

— Аз ще работя. Ще почивам чак във вторник. — Дори тогава щеше да има само ден за отдих, след който щяха да последват още шест работни, помисли си тя и изстена вътрешно. Жената срещу нея изглеждаше ужасена. Кели сви рамене. — Някой трябва да работи, нали?

— Вероятно. — Влакът намали за Оксфорд Съркъс и жената се замъкна към вратите. — Надявам се вечерта ви да е приятна.

Едва ли, помисли си Кели. Погледна си часовника. Девет спирки до Стратфорд: тъкмо щеше да се прибере, и пак трябваше да се връща на работа. С това темпо щеше да си е у дома около осем, може би осем и тридесет. Щеше да тръгне на сутринта в 7. Прозя се широко, без да си направи труда да прикрие уста, и се зачуди дали имаше храна вкъщи. Делеше къща близо до Елефант и Касъл с още три жени, чиито пълни имена знаеше единствено от чековете за наема, забити на дъската в коридора, готови за събиране всеки месец. Дневната беше превърната в спалня от наемодател, решен да увеличи максимално приходите си, като по този начин единствената обща стая оставаше малката кухня. Там имаше място само за два стола, но съквартирантките й работеха на постоянноменящи се смени и в странни часове, така че можеше да минат дни, докато се засечеше с някоя от тях. Жената в най-голямата спалня, Доун, беше медицинска сестра. Тя беше по-млада от нея, но доста по-улегнала. Често й оставяше порция с храна до микровълновата с едно от яркорозовите лепящи листчета, на които пишеше: *заповядай!* Стомахът на Кели изкурка при мисълта за храна и тя отново погледна часовника си. Следобедът беше много по-натоварен, отколкото очакваше; щеше да се наложи да вземе допълнителни часове следващата седмица или нямаше да може да се справи.

Няколко бизнесмени се качиха от Холбърн и Кели ги разгледа с тренираното си око. На пръв поглед изглеждаха еднакви с късите си коси, черни костюми и куфарчета. Дяволът се криеше в детайлите, помисли си тя. Внимателно огледа едва забележимите райета по костюмите, заглавието на книгата, прибрана небрежно в торбичка, очилата с метални рамки в ръка, кафявата кожена верижка на часовник, подаващ се изпод ръкава на бяла риза. Особености и белези, които им позволяваха да се различават помежду си. Кели ги наблюдаваше открито и безстрастно. Просто се упражняваше, каза си наум, и въобще не се трогна, когато един от тях вдигна очи и срещна хладния й поглед. Помисли си, че ще се извърне, но мъжът й намигна и й се усмихна уверено. Очите на Кели се преместиха върху лявата му ръка. Женен. Бял, добре сложен, около метър и осемдесет, с набола брада, която вероятно я е нямало преди няколко часа. Нещо жълто се

подаваше изпод палтото му — забравен етикет от химическо чистене. Стоеше така изпънат, че можеше да се обзаложи, че е бивш военен. Изглеждаше безличен, но определено би го познала, ако го срещнеше отново.

Доволна от себе си, Кели насочи вниманието си към последната вълна от пътници, които се качиха от Банк и плъпнаха наоколо в търсене на малкото останали свободни места. Почти всички държаха телефони в ръцете си — играеха на игри, слушаха музика или просто ги стискаха, сякаш апаратите се бяха сраснали с дланите им. В далечната страна на вагона някой вдигна телефона си и Кели инстинктивно се обърна. Туристи, които искаха да запечатат иконата „Лондон Ъндърграунд“^[1], за да я покажат у дома, само дето идеята да е фон за нечии екскурзионни снимки въобще не ѝ се стори привлекателна.

Рамото я болеше, където се беше ударила в онази стена, защото взе завоя прекалено рано, докато бягаше от асансьорите към перона на Марбъл Арк. Закъсня със секунди и се ядоса, че увеличаващата се подутина беше получена напразно. Следващия път щеше да е по-бърза.

Влакът спря на Ливърпул стрийт, където доста хора чакаха на перона, нетърпеливи вратите да се отворят.

Пулсът на Кели се ускори.

Там, наред с тълпата, полускрит под широките си дънки, суитчъра и бейзболната шапка, стоеше Карл. Веднага го позна и — колкото и да ѝ се искаше да се прибере у дома — не можеше да го остави да отmine ей така. От начина, по който се смеси с тълпата, ѝ стана ясно, че я е забелязал стотна от секундата преди тя да го види, и беше също толкова неентузиизиран от срещата им, колкото и тя. Налагаше се да действа бързо.

Кели скочи от влака точно когато вратите изсъскаха зад нея. В началото реши, че го е изгубила, след което забеляза бейзболната му шапка на около десетина метра пред себе си; не бягаше, но бързо си проправяше път през тълпата от пътници, които напускаха перона.

През последните десет години, в които използваше метрото, Кели беше разбрала, че учтивостта няма да те отведе никъде.

— Пазете се! — изкрещя тя, хукна да бяга и блъсна двама възрастни туристи, които влачеха куфарите си. — Минавам! — Може и да го беше изтървала тази сутрин и да си беше натъртила рамото в

резултат на това, но нямаше да му позволи да се измъкне отново. За момент си помисли за вечерята, която се надяваше да я чака у дома, и сметна, че това приключение щеше да добави поне още два часа към деня ѝ. Но трябваше да го стори. Винаги можеше да си купи дюнер на път за вкъщи.

Карл се втурна към ескалатора. Грешката на новобранеца, помисли си Кели, и пое по стълбището. Тук имаше по-малко туристи и беше много по-лесно да се придвижваш, отколкото на пълзящите стълби. Въпреки това мускулите ѝ горяха, когато се изравни с мъжа. Той хвърли бърз поглед през лявото си рамо и когато стигна върха, се насочи надясно. *Мамка му, Карл, каза си жената. Вече трябваше да си почивам.*

Кели напрегна и последните си сили, за да го настигне, преди да е прескочил бариерата за билети, сграбчи якето му с лявата си ръка, а с дясната изви една от ръцете му зад гърба му. Карл направи вял опит да се освободи, извади я от равновесие и шапката ѝ падна на земята. Кели усети, че някой я вдигна и се замоли да не ѝ я задигнат. Вече изтърпя наказанието си със Сторс, задето изгуби палката си в боклука по миналата седмица — нямаше нужда от още едно конско.

— Чух, че не си се явил, друже, и са пуснали заповед за задържането ти — каза Кели на пресекулки, дишайки тежко — едва ѝ се удаваше в пристегнатата бронезилетка. Посегна към колана си, взе белезниците, сложи ги умело на китките на Карл и ги провери дали са достатъчно стегнати. — Арестуван си.

Виждам те. Но ти не ме виждаш. Погълната си от книгата си с мека корица, на която е изобразено момиче в червена рокля. Не виждам заглавието, но то е без значение; всичките са еднакви. Ако не става въпрос за момче, което среща момиче, то тогава става въпрос за момче, което преследва момиче. Момче, което убива момиче.

Иронията ми е ясна.

На следващата спирка използвам качващите се пътници като извинение да се приближа до теб. Хванала си се за ремъка в средата на вагона, а с другата си ръка държиш книгата; отгръщаш страниците с отработено движение на палеца си. Толкова сме близо един до друг, че връхните ни дрехи се докосват и аз усещам ваниловия

аромат на парфюма ти; аромат, който дълго време няма да изчезне, след като си тръгнеш от работа. Някои жени тичат към тоалетните по обед, за да си оправят ружа и да се напръскат с парфюм. Не и ти. Когато те видя след работа, тъмносивият грим на клепачите ти ще се е превърнал в уморени сенки, червилото от устните ти ще се е прехвърлило върху безбройните чаши изпито кафе.

Красива си, дори в края на дълъг работен ден. Това означава много. Невинаги става въпрос за красота; понякога е екзотичният външен вид, големите гърди или дългите крака. Понякога е класата и елегантността — тъмносини панталони по поръчка и обувки на високи токчета, — а понякога е безсрамието и долнопробното. Курвенското. Разнообразието е важно. Дори най-добрата пържола омръзва, когато ядеш само това.

Дамската ти чанта е по-голяма от на другите. Обикновено я носиш на рамото си, но когато влакът е пълен какъвто е в този етап от пътуването ти, — я оставяш на пода, между краката си. Леко отворена е и мога да видя какво се крие вътре. Портмоне — мека кафява телешка кожа с позлатена закопчалка. Четка за коса, от която се подават руси косми. Платнена пазарска чанта, умело навита на ролка. Чифт кожени ръкавици. Два или три отворени кафяви плика, прибрани в чантата, заедно със съдържанието им. Взетата от изтривалката пред вратата на дома ти поща, прочетена на перона, докато чакаш първия си влак. Проточвам шия, за да видя какво е написано на най-горния плик.

Вече знам името ти.

Не че има значение, ти и аз няма да имаме връзка, която изисква имена.

Изваждам си телефона и плъзвам пръст по екрана, за да включа камерата. Обръщам се към теб; използвам палец и показалец, за да увелича образа, докато лицето ти не попада в кадър. Ако някой ме забележи какво правя, ще си помисли, че качвам снимка от пътуването си в Инстаграм или Туитър. Хаштаг селфи.

Тихо изцъкване и вече си моя.

Докато влакът преодолява поредния завой, ти пускаш ремъка, който виси от тавана, и се навеждаш към чантата си, все още погълната от книгата. Ако не те познавах толкова добре, щях да си

помисля, че си ме хванала да надничам и сега си преместваш нещата далеч от погледа ми, но не е това. Завоят е показател, че спирката ти приближава.

Наистина се наслаждаваш на тази книга. Обикновено спиращ да четеш доста по-рано — когато стигнеш до края на някоя глава и плъзгаш между страниците картичката, която ползваш за маркер. Днес продължаваш да четеш дори когато влакът спира на спирката. Дори докато си пробиваш път до вратата и постоянно повтаряш „извинете ме“ и „съжалявам“. Продължаваш да четеш дори докато вървиш към изхода, очите ти се вдигат от време на време, за да се уверят, че няма да се блъснеш в някого.

Продължаваш да четеш.

А аз продължавам да те наблюдавам.

[1] Лондонски Тъндърграунд — система от наземни и подземни железопътни линии; метрото на Лондон. — Бел.прев. ↑

3

Кристъл Палас е последната спирка на влака ми. Иначе щях да стоя на мястото си и да се вирам в обявата с надеждата, че ще намеря някакъв смисъл в нея. В крайна сметка съм последната, която слиза от вагона.

Дъждът е намалял до ръмеж, но малко след като напускам метростанцията, вестникът в ръцете ми вече е мокър и е оставил петна от мастило по пръстите ми. Навън е тъмно, но уличното осветление е включено, както и неоновите надписи на ресторантите и магазините за мобилни телефони по Анърли Роуд, затова не ми е трудно да виждам. От всяка лампа виси коледна украса, очакваща поредната псевдознаменитост, която да я пусне, но времето е твърде меко — а и ми е прекалено рано, — за да мисля за Коледа.

Взирам се в обявата, докато вървя към дома си, и въобще не обръщам внимание на дъжда, който залепа бретона ми на челото. Вероятно това не съм аз. Вероятно имам двойница. Въобще не съм подходящият избор за реклама на гореща линия: биха избрали някоя по-млада, по-привлекателна. Не жена на средна възраст, с две пораснали деца и доста мазнини в ханша. Едва не се изсмивам на глас. Наясно съм, че има търсене за всичко, но нишата за подобно нещо е по-малка.

Между полския супермаркет и ключаря се намира кафе-ресторантът на Мелиса. Единият от кафе-ресторантите на Мелиса, напомням си. Другият е в една малка уличка в Ковънт Гардън, където редовните посетители се обаждат предварително с поръчките си за сандвичи, за да избегнат опашките и лутащите се пред вратата туристи, които се чудят дали панинито^[1] тук си струва чакането. Човек би си помислил, че Ковънт Гардън е място, на което могат да се правят купища пари, но високият наем, вече пета година след отварянето на ресторанта, пречи на печалбите му. Този тук от своя страна — с посредствения си вид и неприветливите си съседи — е златна мина. Намира се на това място от години и рине пари много преди Мелиса да

поеме командването и да сложи името си; той е една от скритите перли, които от време на време се появяват в градските пътеводители. *най-добрата закуска в Южен Лондон*, това гласи фотокопираната статия, залепена с тиксо на вратата.

Известно време стоя от другата страна на улицата, за да мога да наблюдавам, без да ме видят. Прозорците са запотени около ъглите като снимка от осемдесетте години. В центъра, зад касата, някакъв младеж бърше вътрешността на витрината. Той си носи престилката сгъната надве и вързана — по парижки келнерски стил — около талията си, вместо да я закачи на врата си. С черната си тениска и тъмната си прическа *току-що ставам от леглото*, изглежда прекалено готин, за да работи в ресторант. Дали е красавец? Предубедена съм, вярно е, но мисля, че е.

Тръгвам да пресичам улицата, като се оглеждам за велосипеди, докато шофьор на автобус ми прави път да мина. Камбанката над вратата на ресторанта иззвънява и Джъстин вдига поглед.

— Здравсти, мамо.

— Здравсти, скъпи. — Оглеждам се за Мелиса. — Сам ли си?

— Тя е в Ковънт Гардън. Управителката там е болна и ме остави да я замествам тук. — Тонът му е небрежен, затова се опитвам да му отвърна по същия начин, но имам чувството, че ще се пръсна от гордост. Винаги съм знаела, че Джъстин е добро момче; просто се нуждаеше да го оставят на мира. — Ако ми дадеш пет минути — казва той, докато пере кърпата си в мивката от неръждаема стомана зад него, — ще се прибера с теб.

— Имах намерение да взема нещо готово за вечеря. Предполагам, че вече си изключил фритюрника?

— Току-що. Няма да отнеме кой знае колко време да изпържа малко картофи. Има и едни наденици, дето ще бъдат изхвърлени, ако не се изядат днес. Мелиса няма да има нищо против да ги вземем за вкъщи.

— Ще ти ги платя — казвам аз, защото не искам Джъстин да се увлича от временната си позиция.

— Тя няма да има нищо против.

— Ще ги платя — изричам твърдо и вадя портмонето си. Поглеждам черната дъска и пресмятам колко ще ми струват надениците и пържените картофи. Джъстин е прав, че Мелиса щеше да

ни ги даде без пари, ако беше тук, но сега я няма, а нашето семейство си плаща сметките.

* * *

Колкото повече се отдалечаваме от метростанцията, магазините и офисите остават зад нас и отстъпват място на къщи в редици от по десетина. На някои от тях прозорците са покрити със сиви метални капаци, което означава, че са отнети от собствениците; предните им врати са в червени и оранжеви графити във формата на фойерверки. Нашата редица не е по-различна — третата къща по-надолу няма плочки, а върху прозорците са заковани дебели панели от шперплат — и веднага можете да разпознаете отдаваните под наем къщи по запушените улуци и по потъмнелите тухли. В края на редицата има две частни къщи — тази на Мелиса и Нийл, която е в най-желаната крайна част, и моята, която е точно до тяхната.

Джъстин рови в раницата си за ключовете, а аз стоя на тротоара до оградата, която заобикаля онова, което благосклонно наричаме предна градина. Тревичките се промъкват през мокрия чакъл, а единствената декорация е една соларна лампа във формата на старовремски фенер, която излъчва слабо жълто сияние. Градината на Мелиса също е с чакъл, но в нейната няма трева и от двете страни на предната и врата се намират два чимшира, перфектно оформени като спирали. На тухлената стена под прозореца на дневната ѝ има петно, което е доста по-ярко от останалата част; там някакъв тесногръд лондончанин с проблем с междурасовите бракове беше нарисувал графити, но Нийл ги изчисти.

Никой не си е направил труда да дръпне завесите на нашата дневна и отгук мога да видя Кейти, която си лакира ноктите на масата за хранене. Едно време настоявах всички да сядаме да се храним заедно; обожавах да ми разказват как е минало училището. В началото, когато се преместихме, това беше единственото време през деня, в което чувствах, че се справяме добре без Мат. Това бяхме ние, семейство от трима, всички седнали заедно за вечеря точно в шест.

През прозореца — покрит с неизменния слой мръсотия, който е цената да живееш на натоварена улица — забелязвам, че Кейти е

разчистила място за комплекта си за лакиране сред списанията, купчините със сметки и коша за пране, който някак си беше избрал масата за свой дом. Обикновено разчиствам тази каша, за да можем да обядваме заедно в събота, но не след дълго купчините документи и непотребни найлонови торбички ни принуждават да се преместим да ядем пред телевизора.

Джъстин отваря вратата, а аз си спомням какво беше чувството, когато децата бяха малки и тичаха да ме посрещнат, когато се прибирах, сякаш ме беше нямало с месеци, а не само осем часа, в които подреждах рафтовете в „Теско“. Когато пораснаха, се отбивах до съседската врата, за да благодаря на Мелиса, че ги е гледала след училище; те твърдяха, че са прекалено големи за подобни грижи, но знаех, че тайничко им харесваше.

— Здравсти? — провиквам се. Саймън се показва от кухнята с чаша вино. Подава ми я и ме целува по устните, ръката му се плъзга около талията ми, за да ме придърпа по-близо до себе си. Подавам му торбичката от ресторанта на Мелиса.

— Вземете си стая, вие двамата. — Кейти се появява от дневната, пръстите ѝ са разперени, а ръцете ѝ са във въздуха. — Какво ще хапваме? Саймън ме пуска и отнася храната в кухнята.

— Наденици и пържени картофи.

Тя бърчи нос, но аз я изпреварвам, преди да започне да се оплаква за калориите.

— Има маруля в хладилника можеш да си направиш салата за твоята наденица.

Това няма да ти помогне да се отървеш от дебелиите си глезени — казва Джъстин. Кейти го удря по ръката, а той я заобикаля и хуква нагоре по стълбите, като взима по две стъпала наведнъж.

— Вземете пораснете. — Кейти е на деветнадесет и в чудесна форма, няма и следа от детската пухкавина, която я съпътстваше допреди няколко години. И глезените ѝ са си наред. Отивам да я прегърна, но се сещам за ноктите ѝ и само я целувам. — Съжалявам, мила, но съм претрепана. Готовата храна няма да ти навреди — от всичко по малко, нали така?

— Как мина денят ти, скъпа? — пита ме Саймън. Следва ме в дневната, където се разполагам на дивана, затварям очи за кратък миг и издишам, когато усещам, че започвам да се отпускам.

— Всичко беше наред. Само дето Греъм ме накара да подреждам документацията.

— Това не ти влиза в задълженията — каза Кейти.

— Нито пък чистенето на тоалетните, но познайте какво ме накара да направя вчера?

— Ъгх. Този тип е голям задник.

— Не трябва да се съгласяваш. — Саймън сяда до мен. Трябва да се оплачеш.

— На кого? Той е собственикът. — Греъм Халоу е от категорията мъже, които четкат егото си, като унижават хората около себе си. Наясно съм с това и то не ме тревожи. Поне през повечето време.

За да сменя темата, взимам „Лондон Газет“ от масичката за кафе, където го заряхах. Все още е мокър и части от напечатаното са размазани, но го прегъвам надве, за да могат да се виждат рекламите.

— Мамо! Защо четеш обявите за запознанства? — пита Кейти и се смее. Довършва най-горния слой лак на ноктите си, внимателно затваря капачката на шишенцето и се връща на масата, за да сложи ноктите си под ултравиолетовата лампа, за да ги уплътни.

— Може би смята да смени Саймън с по-нов модел — казва Джъстин, когато влиза в дневната. Съблякъл е черната тениска и дънките, които носеше на работа, и си е облякъл сиво долнище и суитчър. Краката му са боси. В едната си ръка държи телефона, а в другата — пълна чиния с наденици и пържени картофи.

— Не е смешно — казва Саймън. Взима вестника от мен. — Но защо наистина четеш обявите за запознанства? — Челото му се набръчка и лицето му помръква. Хвърлям кос поглед на Джъстин. Саймън е с четиринадесет години по-възрастен от мен, макар че понякога се поглеждам в огледалото и си мисля, че го настигам. Около очите ми има бръчки, които не бяха там, като бях на тридесет, и кожата на врата ми е започнала да се отпуска. Никога не съм имала проблем с възрастовата ни разлика, но Саймън я споменава достатъчно често, за да съм наясно, че се тревожи от нея. Джъстин знае това и се възползва от всяка възможност да бръкне в раната. Дали се цели в Саймън, или в мен, не знам.

— Не мислите ли, че тази жена прилича на мен? — Соча към долната обява, точно под *платените* услуги на Ейнджъл. Джъстин се навежда над рамото на Саймън, а Кейти си маха ръцете от

ултравиолетовата лампа, за да може да погледне. За момент всички мълчаливо се вираме в снимката.

— Не — отвръща Джъстин, а Кейти от своя страна казва:

— Прилича малко.

— Ти носиш очила, мамо.

— Невинаги — отбелязвам. — Понякога си слагам контактните лещи. — Само дете не си спомням кога за последно съм го правила. Носенето на очила никога не ме е тревожило, а и доста си харесвам моите с техните дебели черни рамки, които ме карат да изглеждам много по-прилежна, отколкото бях в училище.

— Може би някой си прави майтап — казва Саймън. — *Намери единствената точка ком* — мислиш ли, че някой те е регистрирал в агенция за запознанства на шега?

— Кой би направил подобно нещо? — Поглеждам децата, за да видя дали няма да си разменят някой поглед, но Кейти изглежда също толкова объркана, колкото мен, а Джъстин се е заел с пържените си картофи.

— Обади ли се на номера? — пита Саймън.

— При 1.50 лири на минута? Ти шегуваш ли се?

— Това ти ли си? — пита Кейти. В очите ѝ блести дяволит пламък. — Сещаш се, да изкараш малко джобни? Хайде, мамо, можеш да ни кажеш.

Неприятното усещане, което имам, откакто видях обявата, започва да се разсейва и се засмивам.

— Не знам кой ще плати 1.50 лири на минута за мен, мила. Но наистина си приличаме, нали? Това доста ме уплаши.

Саймън вади мобилния си телефон и свива рамене.

— Обзалагам се, че някой иска да ти спретне нещо за рождения ден. Пуска апарата на високоговорител и набира номера. Чувствам се нелепо: наредили сме се около „Лондон Газет“ и се обаждаме на секс телефон.

— Номерът, който сте набрали, не съществува.

Осъзнавам, че съм затаила дъх.

— Е, това е всичко — казва Саймън и ми подава вестника.

— Но какво търси снимката ми там? — питам аз. Рожденият ми ден не е скоро, а и не се сещам за човек, който би ме записал в агенция за запознанства, за да си направи шега. Минава ми през ума, че е

някой, който не харесва Саймън, някой, който иска да ни създаде неприятности. Мат? Прогонвам мисълта възможно най-бързо.

Инстинктивно стискам рамото на Саймън, макар той да не показва по никакъв начин притеснение от обявата.

— Мамо, тази жена не прилича на теб. Това е някоя стара птица с неясен произход — казва Джъстин.

Тук някъде май се крие комплимент.

— Джъс е прав, мамо — Кейти отново поглежда обявата. Прилича на теб, но принципно много хора приличат на някого другого. Има едно момиче на работа, което е точно копие на Адел.

— Предполагам, че е така. — Поглеждам обявата за последно. Жената на снимката не гледа право към фотоапарата, а и резолюцията е толкова лоша, че се изненадвам, че някой я е използвал за реклама. Подавам вестника на Кейти. — Хвърли го в коша, мила, преди да ни сервираш.

— Ноктите ми! — оплаква се тя.

— Краката ми — контрирам я аз.

— Аз ще се заема — казва Джъстин. Оставя чинията си на масичката за кафе и се изправя. Двамата със Саймън си разменяме изненадани погледи, а Джъс върти очи. — Какво? Аз също помагам тук.

Саймън се засмива.

— С какво точно?

— О, майната ти, Саймън. Сам си сипи вечеря тогава.

— Спрете се, и двамата — изкрещявам. — Господи, понякога ми е трудно да различа родителя от детето.

— Точно това ми е мисълта, той не ми е... — започва Джъстин, но млъква, когато вижда изражението на лицето ми. Ядем, като използваме скутовете си за маса, гледаме телевизия и се караме за дистанционното. Срецам погледа на Саймън. Той ми намига: интимен момент сред хаоса на живота с две пораснали деца.

Когато чиниите вече са празни и по тях е останала единствено мазнина, Кейти си облича палтото.

— Нямах намерение да излизаш по това време, нали? — питам я аз. — Минава девет часът.

Тя ме поглежда със смразяващ поглед.

— Петък вечер е, мамо.

— Къде отиваш?

— В града. — Вижда физиономията ми. — Ще си хванем такси със София. Все едно се прибирам късно от работа.

Искам да ѝ кажа, че не е права. Че черната рокля и бялата риза, които носи като сервитьорка, не са толкова провокативни като впитата в тялото ѝ рокля, която е облякла в момента. Че конската опашка я кара да изглежда малка и невинна, а тази вечер косата ѝ е разрошена и секси. Искам да ѝ кажа, че има прекалено много грим, че токчетата ѝ са прекалено високи, а ноктите ѝ — прекалено червени.

Не го правя, разбира се. Защото аз също някога съм била на деветнадесет и съм майка от твърде дълго, за да знам кога да запазя мислите си за себе си.

— Забавлявай се. — Не мога да се въздържа да изрека и следващото: — Внимавай. Не се разделяйте. Не отлепяй ръце от питието си.

Кейти ме целува по челото, след което се обръща към Саймън.

— Ще поговорите, нали? — пита тя и кима с глава към мен. Усмивва се, намига ми и се понася към вратата. — И да слушате, вие двамата — провиква се. — А ако не можете да слушате — бъдете внимателни!

— Не мога да се въздържа — казвам аз, когато Кейти вече я няма. — Тревожа се за нея.

— Знам, че е така, но не забравяй, че тя е доста добро момиче. — Саймън стиска коляното ми. — Метнала се е на майка си. — Поглежда към Джъстин, който се е опянал на дивана, а телефонът е на сантиметри от лицето му. — Ти няма ли да излизаш?

— Няма кинти — отвръща Джъс, без да сваля очи от малкия дисплей пред него. Виждам сините и бели кутийки от разговор в чата, които са прекалено мънички, за да прочета какво пише в тях. Ивица от червените му боксерки разделя долницето от суитчъра му, чиято качулка е дръпнал, въпреки че се намира вкъщи.

— Мелиса не ти ли плаща в петъците?

— Каза, че ще мине да ми остави парите през уикенда.

Джъстин работи в ресторанта от началото на лятото, когато почти бях изгубила надежда, че ще си намери работа. Ходи на две интервюта — едното в музикален магазин, а другото в „Буутс“, — но в

момента, в който разбраха, че има досие за кражба от магазин, приключиха.

— Разбираемо — беше казал Саймън. — Никой работодател не иска да рискува да наеме служител, който може да бърка в касата.

— Тогава беше на четиринадесет! — Бях заела отбранителна позиция. — Родителите му току-що се разведоха и смени училището. Той не е професионален крадец.

— Дори така да е.

Не продължих. Не исках да споря със Саймън. На теория Джъстин беше младеж, който не би могъл да си намери работа, но ако човек го познаваше... Отидох при Мелиса.

— Доставки — предложих й. — Раздаване на флаери. Каквото и да е.

Джъстин не беше ученолюбив. Не четеше като останалите деца дори не знаеше азбуката до осемгодишна възраст. Колкото по-голям ставаше, толкова по-трудно беше да го накараме да ходи на училище; подлезът и молът му бяха много по-приятни места от класната стая. Напусна училище с диплома по информатика и смърряне за кражба. За това време учителите бяха установили, че страда от дислексия^[2], но беше твърде късно, за да е от значение.

Мелиса ме изглежда замислена. Зачудих се дали не бях нарушила границите на нашето приятелство, дали не я бях поставила в неудобно положение.

— Може да работи в ресторанта.

Не знаех какво да кажа. *Благодаря* не ми се струваше достатъчно.

— Минимална заплата — побърза да добави Мелиса, — и пробен период. От понеделник до петък, на смени. Често ще се налага да работи и през уикендите.

— Длъжница съм ти — казах й.

Тя махна с ръка.

— За какво са приятелките?

* * *

— Може би трябва да започнеш да плащаш наем на майка си, след като вече имаш работа — казва Саймън. Поглеждам го накриво. Той никога не се намесва в родителството. Не сме говорили за това, защото е нямало нужда; децата бяха на осемнадесет и четиринадесет, когато го срещнах. Бяха почти големи, дори когато не се държаха като такива. Не се нуждаеха от нов баща и за щастие Саймън не се опита да им бъде такъв.

— Не карате Кейти да ви плаща наем.

— Тя е по-малка от теб. Ти си на двадесет и две, Джъстин, достатъчно си голям, за да се справяш сам.

Джъс завърта крака и се изправя с едно-единствено плавно движение.

— Лазиш ми по нервите. Какво ще кажеш ти да започнеш да плащаш наем, преди да ми казваш какво да правя?

Ненавиждам тези моменти. Мъжете, които обичам, да се хващат за гърлата.

— Джъстин, не говори така на Саймън. — Изборът на страна не е съзнателно решение. Виждам погледа на сина си, смята, че съм го предала. — Той само предлага. Не те карам да плащаш наем. — Никога не съм искала наем и не ми пука, ако останалите смятат, че съм мекушава. Няма да променя решението си. Мога да начислявам мижави цени за легло и храна на Джъстин и на него пак няма да му остава нищичко. Как е възможно да води някакъв нормален живот по този начин, камо ли да спестява за бъдещето си? Бях по-малка от Кейти, когато напуснах дома си, без нищо друго, освен един куфар с дрехи, голям корем и разочарованието на родителите ми, което кънтеше в ушите ми. Искам нещо повече за собствените си деца.

Саймън не се отказва.

— Търсиш ли си работа? Ресторантът е читав, но ако искаш да си купиш кола, да си наемеш жилище, трябва да изкарваш повече, отколкото Мелиса може да ти плати.

Не разбирам какво му става. Не сме богати, но се справяме доста добре. Няма нужда да взимаме пари от децата.

— Татко каза, че ще ми заеме пари за кола, след като си взема изпитите.

Усещам как Саймън настръхва до мен, както винаги, когато някой спомене Мат. Има моменти, в които реакцията му е дразнеща, но

в повечето случаи ме кара да се разтапям от удоволствие. Не мисля, че Мат изобщо е смятал, че някой друг може да ме има за привлекателна; харесва ми, че Саймън го е грижа достатъчно за мен, та да ревнува.

— Много мило от страна на баща ти — намесвам се бързо; лоялността ми към Джъстин ме кара да кажа нещо — каквото и да е — в негова подкрепа. — Може би един ден ще вземеш изпита за таксиметров шофьор.

— Няма да карам такси до края на живота си, мамо.

Двамата с Джъстин бяхме толкова близки, когато беше по-малък, но така и не ми прости, че изоставих Мат. Щеше, мисля си, ако знаеше цялата истина, но не исках децата да останат с лоши чувства към баща си, не исках да бъдат наранени, както бях наранена аз.

Жената, с която спеше Мат, беше точно на половината на моите години и тези на Кейти. Странно е какви подробности помни човек понякога. Изобщо не съм я виждала, но някога се измъчвах, като си я представях каква е; представях си ръцете на съпруга си около двадесет и три годишното ѝ стегнато тяло.

— Понякога нямаме право на избор — казва Саймън. — Работата не е лоша.

Поглеждам го изненадана. Бързо е отписал липсата, на каквато и да е амбиция у Джъстин. Част от мен е разочарована, защото доколкото си спомням, онова, което нарече *отчаяна работа*, очевидно е достатъчно добра за сина ми. Мат учеше за инженер в колеж. Това се промени в деня, в който осъзнах, че закъснението на цикъла ми е такова, че може да означава само едно нещо. Мат напусна колежа и си намери работа още същия ден. Не беше кой знае какво — строител, но парите бяха добри. След като се оженихме, взе изпита за таксиметров шофьор и родителите му ни дадоха пари за първото му такси като сватбен подарък.

— Ресторантът е достатъчен засега — казвам аз. — Ще изникне нещо добро, сигурна съм.

Джъстин изсумтява неопределено и напуска стаята. Качва се горе и аз чувам скърцането на леглото му, когато заема любимата си поза легнал, а главата му с вдигната дотолкова, че да може да вижда екрана на лаптопа.

— С това темпо ще продължава да живее тук и на тридесет.

— Просто искам да е щастлив.

— Щастлив е — казва Саймън. Щастлив е да паразитира при теб.

Преглъщам онова, което искам да му отвърна. Няма да е честно. Аз бях онази, която каза, че не искам Саймън да ми плаща наем. Спорихме по темата, но нямаше да му позволя. Споделяме си храната и сметките, а и винаги ме извежда на вечери и екскурзии — както и децата. Изключително щедър е. Имаме обща банкова сметка и никога не сме се замисляли кой какво плаща.

Но къщата е моя.

Парите бяха проблем, когато се омъжих за Мат. Той работеше нощни смени, а аз от осем до четири в „Теско“, но някак си се справяхме, докато Джъстин започна училище. Когато се появи Кейти, нещата вече бяха по-лесни; Мат имаше повече работа, отколкото можеше да поеме, и от време на време можехме да си позволим някои глезотийки. Понякога ходехме на ресторант, понякога на почивка.

Тогава двамата с Мат се разделихме и аз се върнах в начална позиция. Никой от нас не можеше да си позволи да задържи къщата и минаха години, докато спестя за депозита на това място. Заклех се никога вече да не купувам имоти съвместно с мъж.

Макар че също така се заклех никога повече да не се влюбвам, а вижте какво стана.

* * *

Саймън ме целува, едната му ръка е на брадичката ми, след което се плъзва към тила ми. Дори сега, в края на един дълъг ден, той мирише на чисто, на пяна за бръснене и афтършейв. Усещам добре познатата топлина да изпълва тялото ми, когато увива косата ми около ръката си и нежно я подръпва, като по този начин брадичката ми се вдига нагоре, а вратът ми се разкрива за целувки.

— Ще си лягаме ли по-рано? — прошепва той.

— Веднага идвам.

Взимам чиниите и „Лондон Газет“, отнасям ги в кухнята и зареждам съдомиялната. Хвърлям вестника в кошчето за боклук, откъдето жената от обявата се визира в мен. Изгасявам кухненската лампа и клатя глава на глупостта си. Разбира се, че не съм аз. Какво ще търси моя снимка във вестника?

[1] Вид италиански сандвич, за чиято направа е нужна франзела или чабата. — Бел.ред. ↑

[2] Дислексия — неспособност за четене и разбиране на прочетеното. — Бел.прев. ↑

4

Кели свали ластичката от китката си и завърза косата си с нея. В момента беше малко по-къса от желаното, последица от спонтанно подстригване през август, когато двуседмичните жеги я накараха да мисли, че е добра идея да се раздели с тежката завеса на косата си, която поддържаше дълга до кръста още от студентските си години. Два тъмни кичура веднага се отделиха и паднаха напред. Отне ѝ два часа да оправи документите на Карл Бейлис, който се оказа, че е търсен не само за неявяването си, но и за две кражби. Кели се прозя. Вече не беше гладна, но въпреки това за всеки случай огледа с надежда кухнята. Нищо. В крайна сметка трябваше да спре и да си купи онзи дюнер. Препече си филийки и ги отнесе в стаята си на приземния етаж. Тя беше голяма и квадратна, с висок таван. Горната част на стената беше боядисана в бяло, а долната — в светлосиво. Отдавна остарелият мокет беше покрит с два огромни килима, купени на пазар. Мебелите в останалата част от помещението — леглото, бюрото, червеният фотьойл, на който стоеше в момента — бяха от ИКЕА, модерните им очертания контрастираха на извивките на панорамния прозорец, до който беше избутано леглото ѝ.

Разлисти броя на „Метро“, който си купи на път за къщи. Повечето от колегите ѝ не поглеждаха местните вестници — *достатъчно ни е, че трябва да се занимаваме с шибаняците на работа, не искаме да ги водим у дома с нас*, — но тя имаше неутолим апетит за тях. На дисплея на айфона ѝ постоянно се появяваха горещите новини и когато ходеше на гости на родителите си, които се бяха преместили от Лондон в Кент, се наслаждаваше на селските жалби към местната управа и оплакванията за боклук и кучешки изпражнения.

Намери търсеното на пета страница. Статията заемаше две страници и носеше заглавие „Престъпността в метрото зачестява“: *Градската управа назначи разследване на престъпността в градския*

транспорт, след като зачестиха сигналите за сексуални престъпления, нападения и кражби.

Статията започваше с параграф, изпълнен с ужасяваща статистика на престъпленията — достатъчна да откаже човек да ползва метрото, помисли си Кели, — преди да бъдат приведени поредица от казуси, които имаха за цел да илюстрират типовете нарушения, които преобладаваха в натоварената транспортна мрежа на Лондон. Погледна към секцията с нападенията, представени със снимка на млад мъж, който имаше добре познат знак, обръснат от едната страна на главата му. Дясното му око почти не се виждаше под черно-синята подутина и той изглеждаше разкривен.

Нападението над Кайл Матюс е било жестоко и непровокирано, гласеше написаното. Може би не беше точно така, помисли си Кели. Тя не познаваше Кайл, но символът, обръснат на главата му, ѝ беше ясен, така че *непровокирано* не беше термин, който прилягаше на назования. Нямахме как да си направим заключения, без да чуем и другата страна.

Снимката, съпътстваща раздела за сексуалните нападения, беше тъмна; виждаше се само профил на жена. *Примерна снимка*, гласеше надписът отдолу. *Имената са променени*.

Една друга статия се появи неканена в главата на Кели — от друг град, за друга жена, но със същото заглавие.

Тя преглътна, отгърна на последния казус и се усмихна, когато видя физиономията на снимката.

— Няма да ме карате да правя тъжно лице ала „Дейли Мейл“, нали? — беше попитала фотографа си Кати Танинг.

— Разбира се, че не — беше ѝ отвърнал той развеселен. — Ще ви накарам да направите тъжно лице ала „Метро“, подправено с щипка гняв. Сложете дамската чанта в скута си и се опитайте да изглеждате така, сякаш сте се прибрали у дома и сте заварил съпруга си с мияча на прозорци.

Пресаташето на Британската транспортна полиция^[1] не беше успяло да дойде, затова Кели предложи да проведе разпита на Кати, на което жената бързо се беше съгласила.

— Бяхте страхотна — каза на Кели тя, — това е най-малкото, което мога да направя.

— Спестете комплиментите си за по-късно, когато намерим човека, откраднал ключовете ви — отвърна полицайката, като знаеше,

че шансовете не са големи. Тъкмо беше към края на едномесечната си командировка в отдел „Джебчийство“^[2], когато изникна този случай и тя се зае веднага с Кати Танинг.

— Вината е моя — беше казала жената, след като Кели се представи. — Работя по много часове и пътят до вкъщи е толкова дълъг, че постоянно ми се спи. Никога не ми е хрумвало, че някой може да се възползва от това.

Кели смяташе, че Кати Танинг се е отървала леко. Нападателят беше преровил чантата ѝ, докато тя стояла облегната на стената на вагона и сияла, но не намерил портмонето ѝ, закопчано в друго отделение, или телефона ѝ, прибран в трето. Вместо това отмъкнал ключовете ѝ.

— Вината не е ваша — беше я уверила Кели. — Имате право да подремнете на път за вкъщи. — Тя беше написала доклад за престъплението, беше взела записите от камерите и когато получи обаждане от пресслужбата по-късно през деня, Кати изглеждаше правилният избор за момиче за плакат на престъпленията в метрото. Кели прочете собствения си цитат и забеляза, че е спомената като детектив, а не като полицай. Това щеше да ядоса някои хора в службата.

Кати е само един от стотиците пътници и туристи, които всяка година стават жертва на джебчийство. Съветваме пасажерите да бъдат изключително бдителни и да докладват всичко, което им се стори подозрително, на Британската транспортна полиция.

Кели внимателно изряза статията за Кати и ѝ изпрати съобщение, за да ѝ благодари още веднъж за помощта. Служебният ѝ телефон беше изключен и зарязан в шкафчето ѝ на работа, но даде на жената личния си номер, в случай че искаше да се свърже с нея.

Кели все още беше в полууниформа — цивилното яке беше облечено върху бялата риза, на която липсваха вратовръзката и пагоните. Наведе се да отвърже обувките си. Някои от бившите ѝ съученици щяха да излизат да пийнат нещо и я бяха поканили да се присъедини към тях, но трябваше да става в пет сутринта, а и какво щеше да му е забавното, след като не можеше да пие. Препечена филийка, Нетфликс^[3], чай и легло, помисли си тя. Рокендрол.

Телефонът ѝ иззвъня и настроението ѝ се оправи веднага, когато видя името на сестра си на дисплея.

— Здравсти, как си? Не сме говорили от хилядолетия!

— Съжалявам, знаеш как е. Слушай, намерих чудесен подарък за мама за Коледа, но е малко повече, отколкото харчим обикновено — искаш ли да се включиш?

— Разбира се. Какво е? — Кели изрита едната си обувка, а след това и другата. Слушаше с половин ухо описанията на някаква ваза, която близначката ѝ видяла на някакъв базар на занаятите. В момента беше средата на ноември и оставаха още няколко седмици до Коледа. Кели подозираше, че се е родила без шопинг ген, винаги оставяше покупките за последния момент и тайничко се наслаждаваше на трескавата атмосфера в моловете на Бъдни вечер, изпълнени с измъчени мъже, които купуваха скъпи парфюми и бельо.

— Как са момчетата? — прекъсна я Кели, когато стана ясно, че Лекси има намерение да предложи подаръци и за останалите членове на семейството.

— Супер. Е, през половината време са истински трън в задника, но са супер. Алфи се справя чудесно с училището, а Фъргюс като че ли се забавлява в яслата, предвид състоянието на дрехите му в края на деня.

Кели се засмя.

— Липсват ми.

Лекси и съпругът ѝ Стюарт живееха наблизо, в Сейнт Олбанс, но не ги виждаше толкова често, колкото ѝ се искаше.

— Ела на гости!

— Ще го направя, обещавам, веднага след като ми дадат малко почивка. Ще си проверя смените и ще ти изпратя някои възможни дати. Можем да обядваме някоя неделя, какво ще кажеш? — Печеното на Лекси беше легендарно. — Мисля, че ще имам няколко почивни дни в началото на декември, ако нямаш нищо против да спя на дивана ви?

— Чудесно. Момчетата много се радват, когато оставаш у дома. Само да не е на трети — имаме събиране тогава.

Едва доловимото колебание и преднамерено спокойният тон на Лекси подсказваха точно каква ще бъде сбирката и къде ще се проведе.

— Ще се събирате в Дърам?

От другата страна на линията последва тишина и Кели си представи как сестра ѝ кима с издадена напред брадичка, както правеше винаги, когато очакваше да последва спор.

— Випуск 2005-а — отвърна ведро Лекси. — Чудя се дали ще мога да разпозная половината, макар че продължавам да поддържам връзка с Аби и Дан, а с Моши се виждаме от време на време. Не мога да повярвам, че минаха десет години, имам чувството, че са били само десет минути. Имай предвид...

— Лекси!

Сестра ѝ спря да говори и Кели се опита да намери точните думи.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? Няма ли да... — стисна очи, искаше ѝ се да проведат този разговор лично, — ... съживиш всичко? — Изправи се на ръба на стола и зачака сестра си да отговори. Докосна половинката от сърце, което носеше на сребърно синджирче на врата си и се зачуди дали Лекси носи своята половина. Купиха ги есента, преди да бъдат приети в университетите си. Кели в Брайтън, а Лекси в Дърам. За първи път, откакто бяха родени, се разделяха за повече от една-две вечери.

Най-накрая Лекси отговори с онзи премерен тон, който винаги използваше със сестра си.

— Няма нищо за съживяване, Кели. Случилото се вече е минало. Не мога да го променя, но това не означава, че трябва цял живот да ми пречи. — Лекси беше спокойната, разумната. Теоретично бяха идентични, но никой нямаше проблем да ги различи. Двете имаха еднакви квадратни брадички, тесни носове и тъмнокафяви очи, но докато лицето на Лекси беше спокойно и добродушно, това на Кели беше напрегнато и сприхаво. Много пъти се бяха пробвали да си сменят местата като деца, но никой, който ги познаваше, не можеше да бъде заблуден.

— Защо да не отпразнувам добрите времена в университета? — попита я Лекси. — Защо да не мога да се разхождам из кампуса^[4] като останалите ми приятели и да си спомням нощите, през които излизахме, лекциите, глупавите шеги, които си спретвахме?

— Но...

— Не, Кели. Ако бях напуснала след случилото се — ако бях сменила университета, както ти и мама настоявахте, — той щеше да

победи. Ако не отида на събирането, защото съм изплашена от спомените, които може да събуди, той пак ще победи.

Кели осъзна, че цялата се тресе. Пусна краката си на пода и се наведе напред, като постави ръце върху коленете си, за да се успокои.

— Мисля, че си луда. Не бих припарила до това място.

— Ти не си аз, нали? — Лекси въздъхна сърдито, без да се опитва да прикрие раздразнението си. — Всеки би си помислил, че се е случило на теб, а не на мен.

Кели не отговори нищо. Как можеше да обясни на сестра си, че точно така се чувстваше, без да ѝ разкрие, че собствената ѝ травма наподобяваше нейната? Спомняше си лекцията, изнесена в полицейския колеж от човек от „Трудова медицина“. Работеха върху казус на верижна катастрофа на М25 десетки ранени, шестима убити. Кой имаше посттравматично стресово разстройство? Учителят ги прикани да предположат. Пътните полицаи, които бяха отишли първи на мястото? Сержантът, който трябваше да успокоява майката на две мъртви деца? Шофьорът на камион, чиято липса на внимание беше довела до бедствието?

Никой от тях.

Посттравматично стресово разстройство щеше да има полицаят в почивка, чиито дневни ангажименти го бяха отвели на моста над магистралата, който беше станал свидетел на цялата ситуация и се беше обадил, за да осигури важна информация на Централата, но въпреки това не беше в състояние да спре трагедията, развила се пред очите му. Точно той щеше да развие ПТСР. Той щеше да се обвинява, че не беше сторил повече. Той щеше да се пенсионира заради влошено здраве и да се превърне в отшелник. Той, страничният наблюдател.

— Съжалявам — каза Кели и чу как Лекси въздъхна.

— Всичко е наред.

Не беше така и двете го знаеха, но никоя не искаше да продължава. Следващия път, в който щяха да разговарят, Лекси щеше да ѝ сподели плановете си за Коледа, а Кели щеше да ѝ каже колко е чудесна работата ѝ. Щяха да се преструват, че всичко е наред.

Точно както правеха през последните десет години.

— Как е в службата? — попита Лекси, сякаш беше прочела мислите на Кели.

— Добре. Все същото си е. — Опита се да звучи оптимистично, но сестра ѝ не беше глупачка.

— О, Кел, имаш нужда от ново предизвикателство. Наскоро мислила ли си да кандидатстваш в някой от специалните отдели^[5]? Не могат да те възпират вечно.

Кели не беше толкова сигурна. Напускането на отдел „Сексуални престъпления“ на Британската транспортна полиция преди четири години беше бързо и неловко. Девет месеца беше в отпуск по болест, след което се върна на така наречената нова позиция, която всъщност беше наказание. Тя работеше неуморно и бързо се превърна в една от най-уважаваните полицайки от Кварталните полицейски екипи; пред себе си се преструваше, че е униформено ченге, което всеки ден се занимава със сериозни случаи.

— Доскорошната ти командировка трябва да ти помогне за това. — Лекси беше настоятелна. — Определено шефовете ти могат да видят, че вече не си... — Сестра ѝ млъкна внезапно, очевидно не беше сигурна как да обобщи времето, което Кели беше прекарала извън службата, неспособна да напусне апартамента си, без да плувне цялата в пот.

— Добре съм си на сегашното място — отвърна Кели. Трябва да вървя... някой чука на вратата.

— Обещаваш ли, че ще дойдеш да ни видиш скоро?

— Обещавам. Обичам те, сестричке.

— Аз също те обичам.

Кели прекрати разговора и въздъхна. Истинско удоволствие беше да прекара последните три месеца в отдел „Джебчийство“, подразделението, което се занимаваше с джебчиите в лондонското метро. Хубавото не бяха само цивилните дрехи, макар че след четири години в униформа промяната беше добре дошла, — а и чувството, че правиш нещо значимо, че намаляваш вълната от престъпления, която засяга изключително много хора в града. Откакто постъпи на работа, се откриваха все повече и повече специални отдели: всички сериозни престъпления се разпределяха към тях, а за Кварталните полицейски екипи оставаха само дребните и антисоциалното поведение. От седмица отново беше в униформа и освен Карл Бейлис, единствените престъпници, с които се занимаваше, бяха хлапета, качили си маратонките на седалките, и обичайните петъчни пияници, които се

блъскаха по оградите и дъхът им караше въздуха да посинява. Готова ли беше да се върне в специален отдел? Смяташе, че е, но когато обсъди идеята с инспектора си, отговорът му беше кратък и ясен.

— Хората в тази служба имат дълга памет, Кели. Те смятат, че си голям риск. — Той ѝ беше осигурил командировката в отдел „Джебчийство“ като утешителна награда; крачка нагоре от патрулирането, но с минимален риск да ѝ повлияе емоционално. Назначението трябваше да я задоволи, но вместо това то ѝ напомни какво пропускаше.

Лекси беше права, трябваше да продължи напред.

[1] Британската транспортна полиция е национална полиция, която обслужва видовете железопътен транспорт. — Бел.прев. ↑

[2] Подразделение на Британската транспортна полиция. — Бел.прев. ↑

[3] Интернет платформа за осигуряване на стрийминг медия — филми, сериали и шоу програми за гледане през интернет по поръчка. — Бел.ред. ↑

[4] Кампус — земята, върху която са разположени колеж или университет, заедно с прикрепените към тях институционални сгради. — Бел.прев. ↑

[5] Британската транспортна полиция е разделена на такива специални отдели. — Бел.прев. ↑

5

Необичайно е да виждам Кейти преди обед; бакшишите в ресторанта са по-добри вечер, отколкото на обяд, а и не е от тези момичета, които се прибират рано през почивните дни. Вчера обаче се качи в стаята си преди десет и когато я надникнах по пътя си към спалнята (трудно е да промениш някои навици), вече беше заспала. Сега лежа в леглото и се опитвам да предизвикам някакъв ентузиазъм за мокра понеделнишка сутрин, чувам воя на електрическия душ, акомпаниран от тракане, което се надявах да е плод на въображението ми.

— Счупен е.

Саймън издава звук, който може би е съгласие, и се пресяга, за да ме придърпа по-близо до себе си. Откъсвам се от него.

— Ще закъснеем за работа. Трябва да се обадя на някого да дойде да погледне душа, определено не е наред.

— Ще ни струва цяло състояние — знаеш какви са водопроводчиците. Ще ни таксуват сто лири още преди да са прекрачили прага на дома ни.

— Е, сама не мога да го оправя, а и... — Не довършвам изречението и поглеждам Саймън.

— Хей, не съм толкова лош! — Сръгва ме в ребрата и аз изврецявам. Всъщност е ужасен, що се отнася до поправки — способностите му са равни на моите. Къщата, която купихме двамата с Мат, беше отнета ипотека — иначе не бихме могли да си я позволим — и планът беше двамата да я поддържаме. След втория път, в който пробих водопроводна тръба, се отказах от електрическите инструменти и отстъпих правото на ремонти на Мат. Те си бяха чисто мъжка работа като обслужването на таксито и изхвърлянето на боклука. През годините, в които живеехме само аз и децата, бях свикната да правя почти всичко, но рафтът в банята падна три пъти, а гардеробът в стаята на Кейти още се клати. Когато разбрах, че Саймън

е също толкова некадърен в поправките, колкото и аз, тайничко се зарадвах.

— Има ли някакъв смисъл да поправяме душа? — пита той. — Цялата баня се нуждае от основен ремонт.

— Това няма да се случи скоро — отвърщам и си мисля за коледните подаръци, които ще трябва да купя. — Ще се наложи да оправим душа и да преглътнем останалото. — Шмугвам се под юргана и усещам как топлото тяло на Саймън обгръща моето, едното ми око е насочено към часовника.

— Ще е просто пилеене на пари. — Сай отмята рязко юргана, изритва го надалеч и двамата биваме атакувани от студен полъх. Изправям се и го поглеждам.

— Откога се тревожиш толкова много за пари? — Аз съм тази, която следи какво харчим. В кръвта ми е. Саймън, от друга страна, харчи на поразия като хората, които никога не са изпитвали липсата на пари.

— Съжалявам — отвърща той и свива рамене засрамен. — Станах със задника напред. Просто ми се струва нелепо да закърпваме нещо, което има нужда от по-сериозна работа. Какво ще кажеш да поискам оферта за цялостен ремонт?

Представям си банята на мечтите ми — всичко в хром и бели плочки, също като хотела в Париж, в който Саймън ме заведе на първата ни годишнина.

— Не можем да си го позволим, не и с предстоящата Коледа.

— Аз ще платя — казва той. Нещо в очите му ме кара да мисля, че съжалява за привързаността си, но въпреки това не се отмята. — Не ми позволяваш да се включа в ипотеката, поне ме остави да ти купя нова баня. — Чудя се дали коментарите на Джъстин от снощи не са го провокирали; имам намерение да възразя, но той вдига ръка. — Настоявам. Ще потърся някоя добра строителна компания. Ако въобще съществува подобно нещо! Добре, хайде, че ще закъснея... както и ти. — Саймън скача на пода, а аз завъртам крака и ги пъхам в пухкавите пантофи. Халатът е студен върху голата ми кожа и цялата треперя, докато слизам надолу, за да сложа чайника да заври. Бискит^[1] се върти в краката ми и ме оставя на мира едва когато сипвам храна в купичката му.

Душът спира да стене и вратата на банята се отваря. Разнасят се стъпки по стълбището и приглушени гласове, когато Кейти и Саймън се разминават. Стенанието продължава. Кейти бърза днес. Ако се подготвя да излиза вечер, може да прекара часове в банята — не че Саймън някога се е оплаквал. По-скоро би минал без душ, отколкото да ѝ направи забележка.

— Тийнейджъри — обикновено свива рамене той, когато мъмря дъщеря си, че окупира банята. — Не че ми трябва много време, за да си измия косата. — Прокарва ръка през главата и оредяващата си сива четина с печална усмивка.

— Много си разбран — обикновено му отвърщам аз. След сприхавостта на Мат за мен е истинско облекчение да живея с някого, който е толкова толерантен; никога не съм виждала Саймън да изгуби самообладание, дори когато съседите идват да се оплакват за милионен път от музиката на Джъстин, която е усилена на приемливо ниво, за разлика от пищящите им деца. Просто не разполага с нужното, за да е гневен.

Мелиса беше присвила очи, когато ѝ казах, че Саймън е живял десет години сам, преди да се срещнем.

— Какво не му е наред?

— Нищо! Просто не е намерил правилния човек. Иначе е перфектно трениран за къщна работа. Готви, чисти, дори глади.

— Би ли ми го пратила, когато приключиш с него? Нийл може да направи компютър от нищото, но копчето на прахосмукачката като че ли му убягва.

Засмях се. Имах чувството, дори в онези дни, че не бих изпратила Саймън никъде. Помня вълнението, което изпитах, когато ме целуна за първи път, и тръпката от бързия, непохватен секс, който правихме в края на първата си среща; който беше още по-вълнуващ, защото беше нещо толкова нехарактерно за мен. Точно това харесах най-много у него тогава — караше ме да се чувствам напълно различна. Не като майка или като приятелката на Мат, или като негова съпруга. Караше ме да се чувствам като себе си. Зоуи Уокър. От къщата на родителите ми отидох да живея с Мат и когато останах сама на тридесет, бях толкова загрижена, децата да са добре, че откриването на коя съм аз не беше толкова важно. Запознанството ми със Саймън промени това.

Правя чай и отнасям табла с четири чаши горе. Чукам на вратата на Джъстин и внимателно си проправям път през препятствията на пода, за да му оставя димящата напитка до леглото.

— Джъстин, нося ти чай.

Той не помръдва, а аз взимам снощната му вечеря, студена и недокосната. Поглеждам сина си и виждам, че тридневна брада е покрила нежното му лице и трапчинката на брадичката му, косата му е върху лицето му, а едната му ръка е изпъната към лицевата дъска на леглото.

— Скъпи, почти седем часът е. — Джъстин изръмжава. Лаптопът му е отворен върху нощното му шкафче и се вижда прозорецът на някакъв музикален форум. Фонът е черен, а буквите са бели, и ако гледам към него прекалено дълго, ще ме заболи главата. От лявата страна виждам снимката, която синът ми използва онлайн: лицето му, което е почти цялото закрито от протегнатата му към фотоапарата ръка. На дланта му с черни букви е написано потребителското му име: Gameboy_94.

Двадесет и две годишен е, а се държи като на дванадесет. Кейти беше тази, която бързаше да порасне — нямаше търпение да остави зад гърба си куклите Барби и Малките понита — но явно мъжете си оставаха момчета доста по-дълго време.

Мисля си за казаното от Саймън снощи и се чудя дали Джъстин наистина ще живее тук, дори когато навърши тридесет. Едно време смятах, че не искам децата ми да напускат дома. Харесваше ми да живеем тримата и да вечеряме заедно, макар че през повечето време просто съжителствахме. Понякога излизахме с Кейти, понякога Джъстин връхлиташе в кухнята, докато приготвях вечеря, за да си открадне пържени картопки, преди да са стигнали до чиниите, и да ми обясни тънкостите на *Гранд Тейт Ауто*^[2], които не разбирах, но всъщност бяхме просто съквартиранти. Едва когато Саймън се нанесе, осъзнах колко много ми е липсвала мъжка компания в живота ми.

Джъстин дърпа юргана над главата си.

— Ще закъснееш за работа — казвам му. Както и аз, мисля си, ако не се размърдам.

— Не се чувствам добре — чувам приглушения отговор. Дърпам силно завивката.

— Мелиса направи компромис заради теб, Джъстин. Няма да се обаждаш, че си болен, чу ли ме? — Настойчивостта в тона ми най-накрая стига до него. Наясно е, че нямаше да има работа, ако не беше Мелиса — ако аз не я бях помолила, за да сме по-точни.

— Добре. Не отивай.

Оставям го да седи по боксерки на ръба на леглото и да си търка главата, докато косата му не се изправи нагоре.

* * *

От отворената баня излиза топла пара. Чукам на вратата на Кейти и тя се провиква да влизам. Стои на бюрото, което използва като тоалетна масичка, и оцветява веждите на безупречно гримираното си лице, косата ѝ е увита в кърпа.

— Благодаря. Ще си изпия чая, докато си оправям косата. Ще съм готова за тръгване в седем и половина.

— Искаш ли препечена филийка?

— Ще се подуя от нея. Ще хапна нещо след това. — Изпраща ми въздушна целувка и взема чашата си, на която пише *Успокой се и гледай ТАУИ*. Дори в халат е прекрасна. Краката ѝ са дълги до раменете. Само бог знае откъде ги е намерила такива: определено не и от мен, и макар Мат да е по-висок от моя милост, пак си остава нисък и набит.

— Поръчах си го и си го платих — обичаше да казва за бирения си корем той, да се хили и да си го гали. Въобще не си приличат със Саймън, който е висок, слаб и с дълги крака, които изглеждат чудесно в костюм и комично в къси панталони.

— Обзалагам се, че никога не си е цапал ръцете — беше се изказал презрително Мат, след първия път, в който двамата се срещнаха — неловко — на прага на вратата; бившият ми беше дошъл да остави Кейти у дома.

— Може би не му се е налагало отвърнах му дръзко и съжалих в секундата, в която го направих. Мат е умен. Може да не е начетен като Саймън, но не е глупав. Щеше да завърши колеж, ако не бях аз.

Отнасям чая на Саймън. Вече се е облякъл — светлосиня риза и панталони в тъмносиньо. Сакото му още е в гардероба. Няма да си

сложи вратовръзка, благодарение на по-свободния дрескод на „Телеграф“, но така или иначе не е от хората, които носят дънки. Проверявам колко е часът и се затварям в банята, с надеждата, че другите са ми оставили малко топла вода. Душът ми е кратък, когато осъзнавам, че не са.

Подсушавам се, когато някой почуква на вратата.

— Почти съм готова!

— Аз съм. Тръгвам.

— О! — Отварям вратата с увита около влажното ми тяло кърпа.

— Смятах, че ще излезем заедно.

Саймън ме целува.

— Казах ти, че ще бързам днес.

— Ще сме готови след десетина минути.

— Съжалявам, наистина трябва да вървя. Ще ти звънна по-късно.

Той отива долу, а аз приключвам с подсушаването си. Сърдя се на себе си, че съм разочарована, задето Саймън не иска да върви с нас до метростанцията. Приличам на тийнейджърка, зарязана от футболиста, когото харесва.

Сай работеше на смени, понякога отиваше рано, а понякога се прибираще късно от редакцията, налагаше се да поема часове и през уикенда. Преди няколко месеца — в началото на август — нещата на работното му място се промениха и го назначиха с постоянно работно време, от понеделник до петък. Смятах, че ще е доволен, но вместо да се наслаждаваме на вечерите си заедно, той се прибира кисел и депресиран.

— Не обичам промените — обясни ми веднъж.

— Тогаваше си поискай старото работно време.

— Не става така — отвърна ми с раздражение, което го караше да е рязък с мен. — Не разбираш. — Прав беше, не разбирах. Както и не разбрах защо не можа да ни изчака десет минути.

— Успех! — провиква се към Кейти, докато върви по стълбите към вратата. — Разбий ги!

* * *

— Нервна ли си? — питам дъщеря си, докато вървим към метростанцията. Тя не отвърща нищо, което само по себе си е отговор. Портфолиото ѝ е под мишницата ѝ, в него има десетина снимки размер 7x5, които струват малко състояние. На всяка от тях носи нещо различно, както и ново изражение на лицето. На всички е красива. Саймън плати за снимките, за да я изненада за осемнадесетия ѝ рожден ден. Досега не я бях виждала толкова щастлива.

— Не мисля, че мога да понеса още един отказ — отвърща тихо тя.

Въздишам.

— Това е труден бизнес, Кейти. Опасявам се, че ще получаващ много откази.

— Благодаря ти. Хубаво е да знам, че собствената ми майка вярва в мен. — Отмята коса, сякаш иска да си тръгне, но двете сме в една и съща посока.

— Не се сърди, мила. Знаеш какво имам предвид. — Казвам *здравей* на уличната музикантка с растите, която е застанала на входа на метростанция Кристъл Палас, и бъркам в джоба на палтото си за една от монетите, които държа там. Името ѝ е Меган и е малко по-голяма от Кейти. Знаем, защото един ден я попитах и тя ми обясни, че родителите ѝ са я изхвърлили и сега прекарва времето си, като спи у приятели, свири на улицата и се храни в кухнята за бедни на Норууд и Брикстън.

— Доста е студено, а? — Хвърлям десет пенса в калъфа на китарата ѝ, които падат върху купчина други монети. Момичето спира да пее, за да ми благодари, след което безпроблемно се прехвърля на текста на следващия акорд.

— Десет пенса няма да ѝ помогнат особено, мамо.

Песента на Меган заглъхва, докато вървим към метростанцията.

— Десет пенса сутринта и десет пенса вечерта след работа. Това е една лира за седмица. — Свивам рамене. — Петдесет лири на година.

— Е, погледнато така, изглежда доста щедро от твоя страна. — Кейти млъква за момент. — Защо просто не ѝ даваш по една лира всеки петък? Или малко повече на Коледа?

Чекираме картите си и минаваме през бариерите, които водят към влака.

— Защото по този начин ми се струва, че не давам много — обяснявам на Кейти, макар че не това е причината. Не парите са от значение, а добротата. Така дарявам по мъничко доброта всеки ден.

* * *

На метростанция Ватерло си пробиваме път на перона и се присъединяваме към гъстата тълпа, която ще пътува по Северната линия.

— Честно, мамо, не знам как го правиш всеки ден.

— Просто свикваш — отвръщам аз, макар че не е толкова лесно, колкото звучи. Пътуването в претъпкан и зловонен влак е част от удоволствието да работиш в Лондон.

— Ненавиждам го. Достатъчно неприятно е, че се налага да пътувам сряда и събота вечерта, а сега и по време на час пик? Господи, това ще ме погуби.

Кейти е сервитьорка в ресторант близо до Лестър Скуеър. Може да си намери нещо по-близо до дома ни, но ѝ харесва да е в така нареченото от нея сърце на града. Всъщност смята, че има по-голяма вероятност да срещне филмов продуцент или агент край Ковънт Гардън и Сохо, отколкото във Форест Хил. Вероятно е права, макар че вече година и половина не се е увенчала с успех.

Днес Кейти не отива в ресторанта. Днес се е насочила към прослушване в поредната от дълъг списък театрални агенции и се надява да я вземат. Ще ми се да вярвам в дъщеря си колкото ѝ се иска на нея, но аз съм реалистка. Красива е и талантива, и наистина е страхотна актриса, но въпреки това е деветнадесетгодишно момиче от Пекъм и шансовете ѝ да стане голяма работа са същите, като да спечеля от лотарията. А аз дори не играя.

— Обещай ми, че ако не се получи този път, поне ще обмислиш курса за секретарки, за който ти казах.

Кейти ме поглежда презрително.

— Не е лошо да имаш резервен вариант, това е всичко.

— Благодаря ти, че вярваш в мен, мамо.

Метростанция Лестър Скуер се пръска по шевовете. За кратко сме разделени, докато вървим към бариерата за билети, и когато я

намирам, отново я стискам за ръката.

— Просто съм практична, не отричам.

Ядосана ми е и не я виня. Защо ми трябваше точно сега да повдигам въпроса за курса за секретарки? Поглеждам часовника си.

— Имаш още четиридесет и пет минути. Да те черпя едно кафе.

— Предпочитам да остана сама.

Заслужавам си го, мисля си аз, но тя улавя болката в очите ми.

— Искам да си преговоря текста за прослушването, това е всичко.

— Разбира се. Е, успех тогава. Сериозна съм, Кейти. Надявам се да мине перфектно. — Гледам я, докато се отдалечава, и ми се иска да се радвах за нея, ще ми се да я бях ободрила както Саймън, преди да тръгне за работа.

— Нямаше да те заболи, ако беше показала повече ентузиазъм. — Мелиса маже маргарин върху филии хляб и ги нарежда по две подготвя се за обедната навалица. В стъкления рафт се намират кутии с майонеза от риба тон, пушена съомга и настърган кашкавал. Ресторантът на Ковънт Гардън, в който се намираме, се казва „Мелиса Две“. По-голям е от онзи на Анърли Роуд, има големи столове, обърнати към прозореца, и шест маси с метални столове, които се нареждат в ъгъла всяка вечер, за да може чистачката да измие пода.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да я излъжа? — Часът е девет без десет и заведението е празно, с изключение на Найджъл, чието дълго сиво палто е цялото в мръсотия, а от тялото му — всеки миг, в който се помръдне, — се носи на талази неприятна миризма. Разположил се е на големите столове до прозореца и пие чаша чай, докато Мелиса не го изпъди в девет часа, както прави всяка сутрин, под предлог, че ѝ гони обедната клиентела. Преди Найджъл и шапката му стояха на бордюра пред ресторанта, докато Мелиса не го съжали. Кара го да плаща петдесет пенса за чая, с две лири по-малко, отколкото е обявено на черната дъска, и той определено получава най-доброто за парите си.

— Просто трябва да я подкрепиш.

— *Подкрепям я!* Взех си два свободни часа от работа, за да можем да отидем заедно.

— Тя знае ли?

Замлъквам. Планирах да я посрещна след прослушването, за да разбера как е минало, но Кейти даде ясно да се разбере, че не ме иска наоколо.

— Трябва да я окуражаваш. Когато се превърне в холивудска сензация, не искаш да сподели пред списание „Хелю!“ , че собствената ѝ майка ѝ е казала, че не струва.

Засмивам се.

— Не почвай и ти. Саймън е убеден, че ще успее.

— Ето на — казва Мелиса, сякаш няма нужда от повече обяснения. Синята ѝ мрежа за коса се е разхлабила и аз ѝ я намествам, за да не се налага да си мие ръцете отново. Приятелката ми има дълга, гъста, лъскава черна коса, която носи във видимо сложен кок, който съм я виждала да прави за секунди. Когато работи, често пъха химикал в него, който ѝ придава подвеждащ бохемски вид. През повечето дни носи дънки и ботуши до глезените, с изпъната бяла риза, чиито ръкави са навити до лактите, за да разкрият изключително бяла кожа, която е пълна противоположност на изключително черната на съпруга ѝ.

— Благодаря ти — казва ми тя.

— Също така е убеден, че самият той ще стане автор на бестселъри. — Ухилвам се, но макар да се шегувам, за миг се чувствам като предателка.

— За целта не трябва ли да пише нещо?

— Той *пише* — отвърщам в негова защита, поправяйки грешката си. Налага се да направи купища проучвания, но това не е особено лесно, когато работиш на пълен работен ден.

— За какво става въпрос?

— Мисля, че е някакъв шпионски трилър. Познаваш ме, не си падам по такива книги. На мен ми дай Мейв Бинчи^[3].

— Не съм чела абсолютно нищо от романа на Саймън. Той иска да изчакам, докато го завърши, и чак тогава да го видя, което не е проблем за мен, защото ако трябва да бъда честна, съм нервна. Притеснявам се, че няма да знам какво да кажа за него, че не съм достатъчно квалифицирана, дори да разбера дати е хубав или не. Сигурна съм, че ще е добър. Саймън пише прекрасно. Той е един от най-старите журналисти в „Телеграф“ и работи над книгата си, откакто го срещнах.

Вратата се отваря и в заведението влиза мъж в костюм. Поздравява Мелиса по име и двамата започват да си говорят за времето, докато тя му прави кафе, добавя мляко и захар, без да е необходимо да го пита за това.

На рафта до стената има екземпляр от петъчното „Метро“ и аз го взимам, докато Мелиса въвежда в касовия апарат поръчката. Онзи, който го е чел преди мен, го е оставил на страница със заглавие „Престъпността в метрото зачестява“ и макар да няма никой до мен, инстинктивно премествам ръка върху чантата си, чиято кашка е праметната през гърдите ми по навик, останал ми от незапомнени времена. Има снимка на младеж на годините на Джъстин, чието лице е лошо насинено, и на жена, чиято раница е отворена в скута ѝ, а тя е готова да се разплаче всеки момент. Преглеждам статията, но не намирам нищо ново в нея съответат ни да държим нещата си плътно до тялото си и да пътуваме по двойки късно през нощта. Все неща, които съм казвала безброй пъти на Кейти.

— Джъстин спомена, че управителката ти се е разболяла вчера — подхващам, когато отново оставаме само двете.

— Днес също отсъства, така че... — сочи към синята мрежа на главата си. — Обзалагам се, че Ричард Брансън^[4] не е имал подобни проблеми, когато е градил империята си.

— Обзалагам се, че е имал. А и не съм сигурна, че можеш да наречеш два ресторанта — улавям заплашителния поглед на Мелиса, — два *брилянтни* ресторанта империя.

Приятелката ми изглежда някак дяволита.

— Три.

Повдигам вежда и чакам да продължи.

— Кларкънуел. Не ме гледай така. Трябва да се рискува, за да се преуспява.

— Но... — Спирам се, преди да съм прекрачила граница, от която няма връщане назад. Да отвори трети ресторант, когато вторият затъва, би било ужасна мисъл, но вероятно заради това Мелиса е в бизнеса, а не аз. Когато се преместих да живея в съседство с нея и Нийл, карах курс по счетоводство в програмата за повишаване на квалификацията. В училище хич не ме биваше по математика, но Мат взимаше децата само вечерите в сряда, което означаваше, че можех да запиша това или тапицерство, а не се виждах да си изкарвам

прехраната с претапициране на столове. Мелиса беше първият ми клиент.

— Досега сама си водех счетоводството — сподели ми тя, когато й казах, че съм се записала на курса, — но наемам ново помещение на Ковънт Гардън и няма да е зле да си освободя малко време. Ще се занимаваш с ведомостта и постъпленията — нищо сложно. — Веднага се възползвах от предложението. И макар че мина само година преди друг клиент — Греъм Халоу — да ми предложи постоянна работа, продължих да водя счетоводството на „Мелиса“ и „Мелиса Две“.

— „Мелиса Три“? — питам аз. Тя се засмива.

— И четири, и пет... до безкрайност!

* * *

Освободена съм от работа до обяд, но когато пристигам в единадесет часа, Греъм разиграва шоу, като поглежда часовника си.

— Радвам се, че се сети да се появиш днес, Зоуи. Както винаги носи костюм от три части, с истински джобен часовник, затъкнат в жилетката му. *Професионализмът вдъхва увереност*, обясни ми веднъж той, вероятно в опит да ме окуражи да заменя панталоните си M & S с нещо също толкова старомодно.

Не му се връзвам. Двучасовото ми отсъствие е позволено и подписано от самия него, малко преди да си тръгна в петък.

— Желаяш ли да ти направя кафе? — питам аз, научила преди доста време, че най-добрият начин да умилостивиш Греъм е да бъдеш изключително любезен с него.

— Би било чудесно, благодаря ти. Как прекара уикенда?

— Не беше зле. — Не му предлагам подробности, а и той не ме пита за такива. В последно време личният ми живот засяга единствено мен. Когато се събрахме със Саймън, Греъм се осмели да ми направи забележка, че не било редно да се срещам с човек, с когото съм се запознала чрез работата си, макар да бяха минали месеци, откакто той дойде в офиса ни, за да проучи цените на наемите за статията, която пишеше тогава.

— Но не би било нередно да излизам с шефа си? — отвърнах аз, скръстих ръце и го погледнах право в очите. Защото шест седмици,

след като разбрах за изневярата на Мат, когато бях толкова объркана и въобще не знаех какво се случва, Греъм Халоу ме покани на среща и аз му отказах.

— Съжалявах те — обясни ми той, след като го предизвиках след толкова години. — Мислех си, че се нуждаеш от ободряване.

— Добре. Благодаря ти.

— Може би новият ти мисли същото.

Не се хванах на въдицата му. Знаех, че Саймън не ме съжалява. Той ме боготвореше. Купуваше ми цветя, водеше ме в хубави ресторанти и ме целуваше по начин, който караше коленете ми да омекват. Виждахме се само от няколко седмици, но знаех това. Просто знаех. Може би Греъм наистина ме беше съжалявал, но така и не ми прости, че го отрязах. Повече не ми позволи да си тръгна по-рано, ако децата бяха болни, нито ми спестяваше укорите си, ако влакът ми закъснееше. От този момент насетне беше изключително стриктен с мен, а аз се нуждаех твърде много от работата, за да нарушавам правилата.

* * *

Греъм изпива кафето си, слага си палтото и излиза. Няма нищо в графика му, но той смотолевя, че ще се среща с някакъв човек за някакво куче, а и честно казано, се радвам, че ще остана сама. Офисът е необичайно тих за понеделник, затова започвам отдавна закъснялото пролетно почистване, пускам листи в шредера и местя зелените лилии, за да почистя праха зад тях.

Телефонът ми избипка, получавам съобщение от Мат.

КТ добре ли е?

Скъсява имената на всички. Кейти е *КТ*, Джъстин е *Джъс*, а аз съм Зоуи само когато се караме.

Предполагам, че Саймън би бил *Си*, ако имаха такава връзка помежду си.

Не съм я чувала, отговарям аз. Не знам дали това е хубаво, или не!

Уверена ли беше?

Замислям се за момент. *Оптимистично настроена, отвърщам.*

Ами ти? х

Забелязвам целувката, но не ѝ обръщам внимание. Оставям разговора недовършен и продължавам с чистенето. След няколко минути той звъни.

— Пак го направи, нали?

— Какво съм направила? — питам, макар отлично да знам какво има предвид.

— Обезсърчила си я за прослушването. — Съгласните му са приглушени и аз знам защо — лапнал е цигара между устните си. Чувам метално щракване на запалка и дълбоко всмукване. Минаха почти двадесет години, откакто спрях цигарите, но изпитвам физическа нужда, когато вдишва.

— Не съм — започвам да се оправдавам, но Мат ме познава прекалено добре. — Поне не съм искала.

Какво ѝ каза?

— Просто ѝ споменах онзи курс за секретарки, за който ти говорих.

— Зо...

— Какво? Сам каза, че би бил перфектен за нея. — Чувам трафика около Мат, което ми подсказва, че е паркирал таксито на пиацата и се е облегнал на него.

— Трябва да си внимателна с нея. Ако я тласнеш прекалено в една посока, тя ще побегне през глава в другата.

— Актьорството не е нормална работа — казвам аз, защото да не се съгласявам с Мат е навик, който не мога да изкореня. — Има нужда от нещо стабилно.

— Сама ще стигне до този извод, при това съвсем скоро. Когато го стори, ние ще сме там.

* * *

Приключвам с почистването на голямото помещение и се насочвам към офиса на Греъм. Бюрото му е два пъти по-голямо от моето и също толкова подредено. Това е едно от малкото общи неща помежду ни. Календарът е разположен паралелно на ръба на бюрото, а днешният мотивационен цитат ме кара да направя нещо сега, за което

бъдещото ми аз ще ми благодари. В другия край има три тавички, пълни с документи, обозначени с етикети *входящи, за обработка и поща*. Пред тях има купчина вестници. Днешният „Лондон Газет“ е най-отгоре.

Няма нищо необичайно в това. Няма как да си намерите офис в Лондон, без да разчитате на „Газет“. Вдигам първия вестник, като се оправдавам пред себе си, че продължавам да подреждам, и виждам, че онзи под него също е „Лондон Газет“. Както и онзи под него, и онзи под него. Десет или повече броя, подредени чинно един върху друг. Поглеждам към вратата, след което сядам в коженото кресло на Грѐм и взимам най-горния брой. Преглеждам първите две страници, но не мога да се спра и отгръщам на обявите.

Усещам стягане в гърдите си, дланите ми се изпотяват. Защото от последната страница на вестника — който е отпреди няколко дни — ме гледа жена, която съм виждала и преди.

Всички сме пионки на навика.

Дори ти.

Взимаш от закачалката едно и също палто всеки ден, тръгваш от дома си по едно и също време всяка сутрин. Имаш си любимо място в автобуса или във влака, знаеш точно кой ескалатор се движи най-бързо, коя бариера за билети да използваш, къде опашката е най-малка.

Знаеш тези неща: аз също ги знам.

Знам откъде си купуваш вестника всеки ден, както знам откъде си купуваш млякото веднъж седмично. Знам пътя, по който водиш децата си на училище, и прекия път, който използваш, когато се връщаш от зумба. Знам улицата, на която се разделяш с приятелките си, след като сте били в пѐба в петък вечер, знам и че извървяваш остатъка до дома си сама. Знам 5-километровия ти маршрут за бягане в неделя сутринта и точното място, на което спиращ, за да се разтегнеш.

Знам всички тези неща, защото никога не ти е хрумвало, че някой те наблюдава.

Рутината ти действа успокоително. Тя е нещо познато, нещо, което вдъхва увереност.

*Рутината те кара да се чувстваш в безопасност.
Рутината ще те погуби.*

[1] Бискит (от англ. Biscuit) — бисквита. — Бел.прев. ↑

[2] Компютърна игра. — Бел.ред. ↑

[3] Мейв Бинчи (1939–2012) ирландска писателка, авторка на пиеси и журналистка. Много от книгите ѝ са издавани на български. — Бел.прев. ↑

[4] Сър Ричард Чарлз Никълъс Брансън (р. 1950) — британски бизнесмен, филантроп, собственик на конгломерата „Върджин груп“, наброяващ около 400 компании. — Бел.прев. ↑

6

Служебният телефон на Кели иззвъня и тя напусна залата за брифинги. *Скрит номер* почти сигурно означаваше, че се обаждаха от Централата, затова задържа апарата между ухото и дясно то си рамо, докато закопчаваше жилетката си.

— Кели Суифт.

— Ще приемете ли обаждане от госпожа Зоуи Уокър? — попита гласът. Полицайката чу шумотевницата от гласове — десетина други оператори приемаха обаждания и разпределяха задачите. — Искате да говори с вас за кражба в градския транспорт — нещо взето от някаква чанта?

— Ще се наложи да я пренасочите към отдел „Джебчийство“. От няколко дни вече не съм командирована там, отново съм в Кварталния полицейски екип.

— Вече опитах да го сторя, но никой не ми вдига. Вашето име все още е дадено за контакт, така че... — операторът млъкна и Кели въздъхна. Името Зоуи Уокър не ѝ говореше нищо, но през трите месеца в отдел „Джебчийство“ се беше срещнала с прекалено много жертви с откраднати портфейли, за да може да ги запомни всичките.

— Свържете ме.

— Благодаря ви. — Операторът звучеше, сякаш му олекна, а Кели не за първи път се радваше, че отново се занимава с истинска полицейска работа, а не е хваната в капана на стая без прозорци, където да приема обажданията на разгневени граждани. Чу тихо кликване.

— Ало? Ало? — Разнесе се друг глас от другата страна на линията, този път женски и нетърпелив.

— Здравейте, на телефона е полицай Суифт. Как мога да ви помогна?

— Най-накрая! Някой би си помислил, че искам да се свържа с МИ-5.

— Опасявам се, че там са големи сухари. Разбрах, че сте искали да говорите с мен относно кражба в метрото. Какво са ви открили?

— Не на мен — отвърна жената с тон, който предполагаше, че Кели не може да разбере какво ѝ говорят. — Кати Танинг.

Обаждания като това бяха често срещани, когато името на полицаи се споменеше във вестника. С него се свързваха граждани, които в повечето случаи нямаха никаква връзка със самата статия, сякаш той беше длъжен да изиграе ролята на кошче за душевните им отпадъци.

— Откраднали са ключовете от чантата ѝ, когато е заспала на път за дома си — продължи госпожа Уокър. — Нищо друго, само ключовете.

Тази беше от онези кражби, които правеха работата им необичайна. Докато пишеше предварителния доклад, Кели беше раздвоена дали да определи случая като кражба въобще, но Кати настояваше, че не си е изгубила ключовете.

— Държа ги в друго отделение на чантата си — беше обяснила на Кели тя. — Няма как да паднат оттам. — Джобчето се намираще от вътрешната страна на подобна на раница дамска чанта, а цип и кожена каишка с тока не позволяваха на съдържанието да се изгуби. И двете бяха разкопчани.

Видеокамерите показаха, че Кати се беше качила на метрото от Шепърдс Буш и тогава токата на джобчето изглеждаше закопчана. Когато си тръгнала от метростанция Епинг, каишката висяла отвързана, а джобчето зеело леко отворено.

Оказа се, че случаят е от лесните. Кати беше перфектната свидетелка: винаги се прибираще у дома по един и същ маршрут, дори си избираше един и същ вагон и сядаше — когато беше възможно — на едно и също място. Ако всички бяха толкова предвидими, си беше помислила Кели, работата ѝ щеше да е много по-лесна. Веднага беше открила Кати на видеокамерите, но не и някой от обичайните им заподозрени. Най-големите престъпници в метрото в момента бяха хлапетата Къртис, но те търсеха портфейли и айфони, а не ключове.

Когато Кели изгледа записа от влака, на който Кати пътуваше по време на кражбата, едва не пропусна извършителя.

Потърпевщата беше заспала, облежната на стената на вагона, с кръстосани крака и увити около чантата си ръце. Кели беше толкова

погълната да се оглежда за младежи с качулки и за двойки жени с шалове и бебета в ръце, че само бегло забеляза мъжа, който стоеше близо до краката на Кати. Определено не се вписваше в профила на някой, който движеше с джебчии. Висок и добре облечен, със сив шал, който беше увит два пъти около врата му, след което беше вдигнат над ушите и долната част на лицето му, сякаш все още беше навън и се бореше със студа. Мъжът стоеше с гръб към камерата, а погледът му беше забит решително в пода. С едно рязко движение се наведе напред, плавно се насочи към Кати Танинг, след което се изправи; дясната му ръка изчезна прекалено бързо в джоба му, за да може Кели да види какво държеше в нея.

Дали не си беше помислил, че жената държи портмоне в този външен джоб? Или телефон? Вероятно се беше разочаровал, когато беше осъзнал, че е откраднал само връзка с ключове? Въпреки това ги беше взел, защото щеше да е голям риск да се опита да ги върне, след което щеше да ги хвърли в някое кошче на път за вкъщи.

Кели беше прекарала последния си ден в отдел „Джебчийство“ в опит да проследи крадеца на Кати през метрото. Най-добрата му снимка, която успя да извлече от записите, беше с ниска резолюция и въобще нямаше смисъл да я пуска в обръщение. Мъжът беше от азиатски произход, само в това беше сигурна, и около метър и осемдесет висок. Видеокамерите записваха цветна картина и качеството беше внушително — човек можеше да си представи, че гледа новинарски репортаж на пътниците в метрото, — но това не можеше да й гарантира разкриването на самоличността на извършителя. Камерите трябваше да са насочени в правилната посока, за да могат да дадат хубаво изображение. Много често — както беше и в този случай — крадецът се падаше в периферията на обхвата им. Увеличаването щеше да пикселизира изображението, докато най-важните детайли щяха да се смесят в хомогенна човешка фигура, която нямаше никакъв шанс да бъде идентифицирана.

— Да не сте била свидетелка на кражбата? — попита Кели и се върна в разговора със Зоуи Уокър. Със сигурност щеше да се обади по-рано, ако наистина беше видяла нарушителя. Вероятно госпожа Уокър беше намерила липсващите ключове, които можеха да изпратят в лабораторията за анализ.

— Имам информация за вас — отвърна жената. Говореше официално, с рязък тон, граничещ с грубост, но в него се криеше някаква несигурност, което подсказваше, че е изнервена.

Кели отвърна внимателно:

— Слушам ви.

Появи се сержантът и почука по часовника си. Кели посочи телефона и изрече безмълвно с устни: *Дай ми минутка.*

— Жертвата. Кати Танинг. Снимката ѝ се появи в раздела за обяви в „Лондон Газет“ точно преди ключовете ѝ да бъдат откраднати.

Каквото и да беше очаквала да чуе от Зоуи Уокър, определено не беше това.

Кели седна.

— Какъв тип обява?

— Не съм сигурна. На страницата с обявите за запознанства е. В петък видях същата, на която мисля, че беше публикувана моя снимка.

— Мислите? — Кели не успя да прикрие скептицизма в гласа си. Усети колебанието у Зоуи Уокър.

— Жената на нея прилича на мен. Само че няма очила. Понякога нося контактни лещи — използвам от онези дневните, сецате ли се? — Уокър въздъхна. — Не ми вярвате. Мислите, че съм някаква луда, нали?

Кели си мислеше нещо много близко до това и изпита вина.

— Не е така. Просто се опитвам да установя фактите. Можете ли да ми кажете датите на обявите, които сте видели? — Изчака, докато Зоуи Уокър проверяваше календара, след което записа данните, които жената ѝ даде — снимката на Кати Танинг беше публикувана във вторник, 3 ноември, а нейната в петък, 13 ноември. — Ще погледна — обеща Кели, макар че не знаеше дали щеше да ѝ остане време, за да го стори. — Оставете на мен.

* * *

— Не. — Пол Пауъл беше непреклонен. — Имаше своите три месеца на размотаване в цивилни дрехи, докато останалите вършехме трудната част, време е да се заемеш с малко истинска полицейска работа.

Кели прехапа езика си, знаеше, че не бива да превръща сержант Пауъл в свой враг.

— Просто искам да говоря с Кати Танинг — обясни тя и се смъмри за умолителния тон в гласа си, — след което обещавам да се върна обратно. — Нямахте нищо по-дразнещо от незавършен случай и макар Зоуи Уокър да звучеше налудничаво, нещо не даваше мира на Кели. Възможно ли беше снимката на Кати наистина да се беше появила в обявите за запознанства? Възможно ли беше да не е била случайна жертва, а набелязана? Дори *преследвана*? Трудно ѝ беше да го повярва.

— Този случай вече не ти влиза в задълженията. Ако трябва да се проверява нещо, изпрати го на отдел „Джебчийство“. Ако не ти стига работата, само ми кажи... — Кели вдигна ръце. Знаеше кога да спре.

* * *

Кати Танинг имаше къща в Епинг, недалеч от метростанцията. Зарадва се, когато чу Кели, и ѝ предложи да се видят във винения бар на Сефтън стрийт, когато полицайката свърши работа. Кели веднага се съгласи, макар да беше наясно, че ако иска да разследва случай, по който вече не беше назначена, трябваше да действа сама.

* * *

— Значи не сте ги намерили? — Кати беше на тридесет и седем, практикуваше като личен лекар близо до Шепърдс Буш и имаше директен подход, който според Кели щеше да накара повечето ѝ пациенти да си тръгнат. На полицайката това ѝ харесваше.

— Съжалявам.

— Няма проблем. Не съм очаквала нещо различно. Но съм заинтригувана каква е цялата тази работа с обявата?

Секретарката в „Газет“ беше изненадващо услужлива. Тя ѝ изпрати цветно копие на всяка от страниците в раздела за реклами и обяви на двете дати, споменати от Зоуи Уокър. Кели ги разгледа, докато пътуваше с метрото, и бързо откри снимката, на която Зоуи

беше разпознала Кати. Само преди няколко дни полицайката беше наблюдавала фотографа на „Метро“ да прави безброй различни снимки на жената и беше забелязала как бретонът ѝ пада върху дясната ѝ страна, както и малката ресничка между веждите ѝ. Жената на снимката в „Газет“ определено приличаше много на нея.

Кели постави изрезката от обявата на масата пред Кати и внимателно се вторачи в потърпевшата за реакция. Под изображението имаше малко информация, но самата обява беше заобиколена от предложения за компаньонки и чат линии. Дали личната лекарка не заработваше допълнително като операторка на телефон на доверието? Дали не беше момиче на повикване?

Първото нещо, което направи Кели, когато получи копия от обявите, беше да набере адреса — *findtheone.com* — в браузъра си. Това я отведе до празна страница, в центъра, на която имаше бяла кутийка, която предполагаше, че се изисква парола, но по никакъв друг начин не ставаше ясно какво представлява сайтът или как човек може да получи такава парола.

Изненадата върху лицето на Кати беше искрена. Настъпи моментно мълчание, последвано от кратък изблик на смях. Жената взе обявата и я погледна от по-близо.

— Можеха да изберат по-хубав ъгъл, не мислиш ли?

— Ти ли си на снимката?

— Това е зимното ми палто.

Фотографията беше в близък план, фонът беше тъмен, без никакви различими детайли. Със сигурност беше направена в затворено помещение, помисли си Кели, макар че не знаеше защо е толкова сигурна. Кати гледаше към фотоапарата, но не право към него, виждаше се някъде в далечината, сякаш умът ѝ беше другаде. Ясно се виждаше яката на тъмнокафяво палто и качулка с пух, спусната зад главата ѝ.

— Виждала ли си тази снимка преди?

Кати поклати глава. Въпреки увереността ѝ, Кели виждаше, че е озадачена.

— Сигурна съм, че не си публикувала ти обявата.

— Виж, условията в здравната служба може и да са трудни, но не съм готова да си сменям професията.

— Регистрирана ли си в някой сайт за запознанства? — Кати я изгледа учудена. — Съжалявам, че ти задавам този въпрос, но се питах дали снимката не е взета от някоя легална интернет страница.

— Не — отвърна жената. — Наскоро приключих с една сериозна връзка и — честно казано — започването на нова е последното нещо, което искам в момента. — Кати остави обявата, отпи от виното си и погледна Кели. — Бъди честна с мен: трябва ли да се тревожа?

— Не знам — отвърна искрено полицайката. — Тази обява се е появила два дни преди ключовете ти да бъдат откраднати, а аз разбрах за нея преди няколко часа. Жената, която се обади — Зоуи Уокър — смята, че е видяла собствената си снимка в „Лондон Газет“ в петък.

— На нея откраднали ли са й нещо?

— Не. Но, разбираемо, тя е обезпокоена, че снимката ѝ е във вестника.

— Аз също се тревожа. — Кати млъкна за миг, като че ли обмисляше дали да продължи. — Истината, Кели, е, че през последните няколко дни се чудех дали да ти се обадя.

— Защо не го направи?

Жената погледна сериозно полицайката.

— Аз съм лекар. Работя с факти, а не с фантазии, както и ти. Исках да ти звънна, но... не бях сигурна.

— За какво?

Нова пауза.

— Мисля, че някой е бил в дома ми, докато съм била на работа.

Кели не каза нищо, чакаше Кати да продължи.

— Не съм сигурна. По-скоро... по-скоро имам такова чувство. — Жената завъртя очи. — Наясно съм, че подобно становище няма да издържи в съда, нали? Точно затова не казах на никого. Когато се прибрах от работа онзи ден, мога да се закълна, че помирирах афтършейв в коридора, а като се качих горе, за да се преоблека, капакът на коша за пране беше отворен.

— Възможно ли е ти да си го оставила така?

— Да, но е малко вероятно. Затварянето му е едно от онези неща, които правиш автоматично, нали се сецаш? — Кати млъкна за миг. — Мисля, че част от бельото ми липсва.

— Смени си ключалките, нали? — попита Кели. — Чакаше ключаря, когато съобщи за кражбата.

Кати изглеждаше смутена.

— Само тази на предната врата. Не и на задната. Щеше да ми струва още сто лири, а ако трябва да бъде честна, не виждах смисъл. На ключовете ми нямаше нищо, което да подсказва какъв е адресът ми, а и тогава ми се стори като ненужен разход.

— А сега...? — Кели остави въпроса да увисне в тишината между тях.

— Сега ми се иска да бях сменила двете ключалки.

Часът е почти три следобед, когато Греъм се връща в службата.

— Служебен обяд — обяснява ми той и от забавените му движения си правя извода, че храната е била съпроводена от поне две бири.

— След като си тук, може ли да отида до пощата?

— Връщай се бързо — имам оглед след час.

Налепила съм марки на всички пликосе и съм ги подредила на купчинки, привързани с ластички. Прибирам ги в една пазарска чанта и си слагам палтото. Греъм се оттегля в офиса си.

Навън е толкова студено, че виждам дъха си, затова прибирам ръце в джобовете и търкам пръсти в дланите си. Усещам вибрация, която ми подсказва, че съм получила съобщение, но телефонът ми е във вътрешния джоб. Може да почака.

На опашката в пощата разкопчавам палтото си и намирам мобилния. Съобщението е от полицай Кели Суифт.

Можеш ли да ми изпратиш твоя снимка възможно най-скоро?

Това означава ли, че е разговаряла с Кати Танинг? Означава ли, че ми вярва? Веднага след като прочитам съобщението, получавам ново.

Без очила.

Пред мен на опашката има шестима души и още толкова зад мен. *Възможно най-скоро*, беше написала полицай Суифт. Свалям си очилата и намирам приложението за снимане на телефона си. Отнема ми известно време, за да си спомня как да пусна предната камера, след което изпъвам ръка, доколкото ми е възможно, без да привлека вниманието на останалите, че си правя селфи. От този висок ъгъл имам тройна брадичка и торбички под очите, но въпреки това се снимам. Издайническото кликване на камерата ме кара да потъна от срам. Колко неприятно. Кой си прави селфи в пощата? Изпращам снимката на полицай Суифт и веднага получавам потвърждение, че я е получила. Представям си как я сравнява с онази в „Лондон Газет“ и

очаквам да ми върне отговор, че само си въобразявам приликата, но телефонът ми остава мълчалив.

Вместо това пиша на Кейти, за да я питам как е минало прослушването. Трябва да е приключила преди часове, но знам, че не ми се е обадила заради начина, по който се държах с нея тази сутрин. Прибирам телефона в джоба си.

* * *

Когато пристигам в офиса, намирам Греъм, наведен над бюрото ми, да тършува в най-горното чекмедже. Изправя се рязко, когато отварям вратата, грозната червенина на врата му не е предизвикана от срам, а от раздразнение, че е бил хванат.

— Търсиш ли нещо? — Там няма нищо друго, освен различни видове пликосе, химикали и ластички. Чудя се дали вече е пребъркал останалите. В средното има стари бележници, чинно подредени по дати, ако ми се наложи да търся нещо в тях. Долното чекмедже е истинско сметище — чифт маратонки от времето, когато смятах, че преди да се кача на влака, ще се разхождам до реката, чорапогаци, грим, тампони. Искан ми се да му кажа да си разкара ръцете от вещите ми, но знам какво ще ми отговори: това е неговият бизнес, неговото бюро, неговите чекмеджета. Ако Греъм Халоу беше хазяин, щеше да инспектира наемателите си, без да чука на вратата.

— Къде са ключовете за Тенъмънт Хауз? Няма ги в шкафа.

Отивам до мястото, на което държим ключовете — монтирана на стената в коридора метална кутия, която се намира точно до картотеката. Тенъмънт Хауз е офис сграда в голям комплекс на име Сити Ексчейндж. Проверявам кукичката с буква „С“ и веднага намирам търсеното.

— Мислех, че Ронан се занимава с Ексчейндж? — Ронан е най-новият от дълга поредица младши посредници. Винаги са мъже — Греъм не вярва, че жените могат да преговарят — и винаги си приличат толкова много, сякаш са съблекли един и същ костюм и са го предали на следващия, който се появява, няколко дни след като последният си е заминал. Никога не се задържат — добрите си тръгват също толкова бързо, колкото и лошите.

Греъм или не е чул въпроса ми, или решава да го игнорира, взима ключовете от ръката ми и ми напомня, че новите наематели на Чърчил Плейс ще дойдат по-късно, за да подпишат договора. Звънчето над вратата иззвънява, когато той тръгва. Греъм няма доверие на Ронан, това е проблемът. Няма доверие на никого от нас, което означава, че вместо да си стои в офиса, където трябва да бъде, той е навън, за да проверява всички и да им се пречка.

* * *

Метростанция Кенън стрийт е пълна с костюмари. Проправям си път през претъпкания перон, докато не стигам почти до тунела, в първия вагон винаги има по-малко хора от другите и когато стигнем до Уайтчапъл, вратите ще се отворят точно до изхода.

Във влака взимам днешния „Газет“, изоставен от някого на мръсния парапет зад седалката ми. Веднага отгръщам на последните страници и намирам фалшивата обява с невалидния номер: 08094733968. Жената на снимката е тъмнокоса, с широка усмивка, която разкрива равни бели зъби, и макар да се вижда само малка част, е ясно, че бюстът ѝ е голям. На врата си носи нежно синджирче с малък сребърен кръст.

Дали знае, че снимката ѝ е публикувана в обявите?

Не съм се чувала с полицай Суифт, но си казвам, че мълчанието от нейна страна е обнадеждаващо, а не изнервящо. Тя щеше да ми се обади веднага, ако имаше нещо обезпокоително. Също както докторите звънят на пациентите си, когато резултатите от изследванията им са тревожни. Липсата на новини са добри новини, не беше ли такава приказката? Саймън беше прав, снимката във вестника не беше моята.

* * *

Слизам на Уайтчапъл, за да се кача на влака за Кристъл Палас. Докато вървя, чувам стъпки зад себе си. Няма нищо необичайно в това, навсякъде в метрото се чуват стъпки, звукът се отразява в стените,

усилва се и се разпръсква, докато не се създаде ефектът, сякаш десетки хора вървят, бягат, спъват се.

Не мога да се отърва от чувството, че има нещо различно в тези стъпки.

Усещам, че идват за мен.

Когато бях на осемнадесет, бях проследена на път за вкъщи от магазина, скоро след като забременях с Джъстин. Предстоящото майчинство ме беше направило хиперчувствителна и виждах опасности на всеки ъгъл. В напуканата пътна настилка, която можеше да ме препъне, във велосипедистите, които определено щяха да ме отнесат. Чувствах се толкова отговорна за живота вътре в мен, че ми се струваше невъзможно дори да пресека, без да го изложи на опасност.

Бях излязла за мляко, като настоях пред майката на Мат, че имам нужда от разходка; исках да върша нещо, да ѝ благодаря за това, че ме прие. Навън беше тъмно и докато се прибирах, осъзнах, че ме следят. Не беше заради звук или нещо друго, просто усещах, че има някой зад мен, който се опитва да не бъде чул.

Изпитвам същата увереност и сега.

Тогава не знаех как да постъпя. Прекосих улицата: онзи, който ме следеше, също прекоси. Чувах стъпките му, достигаше ме, вече не му пукаше дали ще го чуя. Обърнах се и видях мъж — момче — на възрастта на Мат. Носеше суитчър с качулка, а ръцете му бяха напъхани дълбоко в джобовете. Горната част на лицето му беше скрита от шал.

Имаше пряк път до дома на Мат — тесен проход между къщите. Малка алея. *Ще стигна по-бързо*, реших аз, не мислех трезво, просто исках да се прибера благополучно.

Когато завих зад ъгъла, хукнах да бягам, както и момчето зад мен. Изтървах пазарската си чанта, капачката на млякото изхвърча и голяма бяла струя заля паветата. Няколко секунди по-късно и аз паднах на колене и веднага сложих ръце на корема си, за да го предпазя.

Всичко приключи за миг. Онзи се наведе над мен, виждах само очите му, и претърси джобовете ми. Взе портмонето ми и избяга, а аз останах на земята.

Стъпките се приближават.

Ускорявам крачка. Удържам се да не побягна, но вървя колкото се може по-бързо, нехарактерната за мен походка ме изважда от

равновесие и кара чантата ми да се люлее насам-натам.

На известно разстояние пред мен има група момичета и аз се опитвам да ги настигна. Безопасността е в бройката, мисля си аз. Те се закачат, бягат, скачат, смеят се, но не са заплашителни. Не като стъпките зад мен, които са шумни, тежки и ме приближават.

— Хей! — чувам зад себе си.

Мъжки глас. Груб и суров. Дърпам чантата си пред мен, държа ръка над нея, за да не могат да я отворят, след което се панирам, защото ако някой я дръпне, ще ме повлече с нея. Сещам се за съвета, който винаги давам на децата си — че е по-добре да бъдеш обран, отколкото наранен. *Просто дайте каквото искат, без да се съпротивлявате*, повтарям им аз. *Няма нещо, заради което си струва да ви ранят.*

Стъпките приближават по-бързо. Онзи бяга.

Аз също побягвам, но паниката ме прави тромава и глезенът ми се усуква, едва не падам. Същият глас закрепява отново, но кръвта бучи толкова силно в ушите ми, че не мога да разбера какво казва. Чувам единствено как тича и болезнените ми опити да вдишвам и издишвам.

Глезенът ме боли. Не мога да бягам, затова преставам да се опитвам.

Предавам се. Обръщам се.

Той е млад: на деветнадесет или двадесет. Бял, с торбести дънки и маратонки, които тропат по бетонния под.

Ще му дам телефона си — той ще иска точно това. И парите. Имам ли пари в брой?

Започвам да прехвърлям каишката на дамската си чанта през главата си, но тя се закача за качулката ми. Младежът почти ме е настигнал, хили се, сякаш се наслаждава на страха ми, забавлява се, че треперя толкова силно и не мога да се освободя от каишката. Стискам здраво очи. *Просто го направи. Каквото и да планираш, просто го направи.*

Маратонките му шляпат по земята. По-бързо, по-шумно, по-близо.

Минава покрай мен.

Отварям очи.

— Хей! — провиква се отново, докато тича. — Кучки! — Тунелът се вие наляво и младежът се изгубва зад завоя, ехото от маратонките му създава впечатлението, че все още бяга след мен. Продължавам да треперя неудържимо, тялото ми е неспособно да осъзнае, че опасенията ми не се сбъднаха.

Чувам викане. Тръгвам отново и усещам тъпа болка в глезена си. Завивам и го виждам. Младежът се е присъединил към групата момичета, прегърнал е едно от тях, а другите се смеят. Всички говорят едновременно — енергично бърборене, което се извисява до подобие на хиенски кикот.

Вървя бавно. Заради глезена и — макар че вече няма никаква опасност — защото не искам да настигна тази банда хлапета, която ме накара да се чувствам такава глупачка.

Не всеки, който върви зад теб, те преследва, казвам си аз. Не всеки, който бяга, те преследва.

* * *

Слизам от влака на Кристъл Палас и Меган ме заговаря, но не чувам какво ми казва. Изпитвам облекчение, че отново съм на открито и се смърям, че се притеснявам без причина.

— Съжалявам — извинявам й се, — какво каза?

— Казах, че се надявам да си имала приятен ден. В отворения китарен калъф има по-малко от десетина монети. Веднъж Меган ми беше обяснила, че през деня прибира по-едрите.

— Хората спират да ти дават, ако си помислят, че се справяш добре — бяха точните й думи.

— Не беше зле, благодаря ти — отговарям й. — Ще се видим утре сутринта.

— Ще бъда тук! — отвръща момичето. Намирам предсказанието й за успокоително.

* * *

В края на Анърли Роуд минавам покрай отворената порта и изрисуваните перила на Мелиса. Вратата се отваря — отговор на съобщението, което ѝ изпратих, докато напусках метростанцията.

Време ли е за чай?

— Сложих чайника — казва приятелката ми в мига, в който ме вижда.

На пръв поглед къщата на Мелиса и Нийл е същата като моята — малък коридор с врата към всекидневната от едната страна и стълбище срещу нея. Приликата обаче свършва тук. В задната част на къщата на Мелиса, където в моята се намира малката ми кухня, има голямо пространство със странична извивка, която води към градината. Две огромни капандури позволяват на светлината да прониква вътре, а едната стена на къщата е съставена от плъзгащи се врати.

Следвам я в кухнята, където Нийл е седнал на барплота с лаптоп пред себе си. Бюрото на Мелиса е до прозореца и макар съпругът ѝ да има офис горе, често стои тук при нея.

— Здравсти, Нийл.

— Здравсти, Зоуи. Как си?

— Добре. — Колебая се, не знам дали да споделя какво се случва със снимките в „Газет“, не знам дори дати мога да обясня какво точно се случва. Вероятно ако говоря по темата, ще се почувствам по-добре. — Случи ми се нещо странно — видях фотография на жена в „Лондон Газет“, която много прилича на мен. — Засмивам се, но Мелиса спира да приготвя чая и ме поглежда със сериозен поглед. Приятелки сме от доста дълго време, за да мога да скрия нещо подобно от нея.

— Добре ли си?

— Да. Това е просто снимка, нищо повече. Реклама на сайт за запознанства или нещо подобно. Публикували са моя фотография. Поне така мисля. — Сега Нийл е този, който изглежда объркан, но не го виня. В думите ми няма никакъв смисъл. Сещам се за хлапето в метрото, което бягаше, за да настигне приятелките си, и се радвам, че нямаше никой познат наоколо, който да ме види как преиграх. Чудя се дали не съм изпаднала в някаква криза на средната възраст, дали не получавам панически атаки от невидими заплахи.

— Кога се случи това? — пита Нийл.

— Петък вечерта. — Оглеждам кухнята, но, разбира се, няма „Газет“ наоколо. В моята къща кошчето за отпадъци винаги е

претърпано с вестници и кашони, но това на Мелиса е празно, изхвърлят го редовно. — Намерих я в раздела с рекламите и обявите. Имаше само телефонен номер, адрес на уебсайт и снимката.

— Твоята снимка — констатира Мелиса.

Двоумя се.

— На някоя, която прилича на мен. Саймън смята, че имам двойничка.

Нийл се засмива.

— Би разпознала себе си, нали?

Сядам на барплота до него и той затваря лаптопа си, след което го отмества настрани.

— Би трябвало, нали? Когато видях снимката във влака, бях убедена, че съм аз. Но когато се прибрах у дома и я показах на останалите, вече не бях толкова сигурна. Защо би била там?

— Обади ли се на номера? — пита Мелиса и се обляга на островчето срещу нас. Беше забравила за топлата напитка.

— Невалиден е. Нито пък сайтът — адресът беше нещо от рода на *намери единствената точка ком*, но когато го набереш, излиза празна страница с бяла кутийка в средата.

— Искаш ли да го погледна?

Нийл се занимава с Ай Ти. Не знам точно с какво, но веднъж ми го обясни с такива подробности, че се чувствам неудобно, задето не запомних нищо.

— Няма проблем, наистина. Имаш си работа.

— И то доста при това — унило добавя Мелиса. — Утре трябва да е в Кардиф, а до края на седмицата в Уестминстърския дворец^[1]. Истинско щастие е, ако го видя веднъж седмично.

— Уестминстърският дворец? Уха. Какво е усещането?

— Скучно. — Нийл се ухилва. — Поне частта, в която ще бъда. Инсталирам нов файървол^[2], така че едва ли ще си пия чая с министър-председателя.

— Готова ли си с октомврийските документи? — питам Мелиса, изведнъж осъзнала повода за посещението си. Тя кима.

— На бюрото ми, точно върху оранжевата папка.

Писалището на приятелката ми е бяло и лъскаво, както всичко останало в кухнята ѝ. Огромен компютър е заел по-голямата част от пространството, а няколко лавици над него съдържат всички

документи за ресторантите. На бюрото ѝ има също и поставка за химикали, която Кейти направи за нея в час по трудово обучение в училище.

— Не мога да повярвам, че още я пазиш.

— Разбира се, че ще я пазя. Беше толкова мило от нейна страна да я направи за мен.

— Получи петица за нея — спомням си аз. Когато се преместихме да живеем до Мелиса и Нийл, бяхме в ужасно, дори плачевно положение с парите. Можех да работя повече смени в „Теско“, но тъй като училището свършваше в три следобед, просто не беше възможно да ги поема. Докато не се намеси Мелиса. По онова време имаше само един ресторант и затваряше след обедния наплив. Прибираше децата ми и ги водеше в дома си, където гледаха телевизия, докато тя поръчваше храната за следващия ден. Готвеше с Кейти, Нийл учеше Джъстин как да слага RAM памет на компютърно дъно, а аз имах възможност да си плащам ипотеката.

Намирам снопчето разписки върху оранжевата папка под сгънатата карта на метрото и тетрадка, изпълнена с листчета хартия, лепящи листчета и красивия почерк на Мелиса.

— Още планове за завладяването на света? — Шегувам се аз и посочвам към тетрадката. Нийл и Мелиса си разменят поглед, който няма как да не уловя. — О! Съжалявам. Не беше ли забавно?

— Това е новият ресторант. Нийл не е толкова въодушевен от идеята, колкото аз.

— Нямам проблем с ресторанта — отвърща съпругът ѝ. — По-скоро не съм толкова ентузиазизиран от предстоящия фалит.

Мелиса завърта очи.

— Лишен си от способността да рискуваш.

— Вижте, всъщност мога да пропусна чая — казвам и взимам документите на приятелката си.

— О, остани! — настоява тя. — Няма да си спретнем семеен скандал, обещавам ти.

Засмивам се.

— Не е заради това, макар че донякъде е. — Тази вечер ще излизаме със Саймън.

— В работен ден? Какъв е поводът?

— Няма такъв — ухилвам се. — Ще се отдадем на малко понеделнишки романс.

— Вие двамата сте като тийнейджъри.

— Все още са прясно влюбени — намесва се Нийл. — Ние бяхме същите някога. — Намига на Мелиса.

— Бяхме ли?

— Почакай да ги удари седемгодишната скука, Мел, тогава ще гледат телевизор в леглото и ще се карат кой не е сложил капачката на тубичката паста за зъби.

— Правим доста и от това — засмивам се. — Ще се видим скоро.

* * *

Когато се прибирам, предната врата е отключена и палтото на Саймън е преметнато в края на парапета. Изкачвам стълбите до преустроеното таванско помещение и чукам на вратата.

— Какво правиш у дома толкова рано?

— Хей, красавице, не те чух, че идваш. Как мина денят ти? Не можах да се концентрирам в службата, затова си донесох малко работа вкъщи. — Изправя се, за да ме целуне, като внимава да не си удари главата в ниската греда. Преустройването на тавана беше направено от предишните собственици, но въобще не бяха вложили пари в него. Бяха работили около оригиналните греди и макар помещението да беше голямо, човек можеше да стои прав само в средата му.

Поглеждам към една купчина с листове близо до мен и виждам напечатан списък с имена, като под всяко от тях има кратка биография.

— Интервюта, които трябва да направя за статията, върху която работя — обяснява Саймън, когато забелязва, че ги гледам. Взима листите и ги оставя в другия край, за да мога да се облегна на бюрото му. — Истински кошмар е да ги опазя, без да ги изгубя някъде.

— Не знам как въобще намираш нещо. — Чекмеджетата ми на работа може и да са пълна каша, но бюрото ми е почти празно. До тавата ми за входящи документи стои само снимка на децата и растение. Всяка вечер, преди да си тръгна, се уверявам, че всичко е чинно подредено. В края на работния ден си правя списък със задачите, които трябва да свърша на следващия, дори някои от тях да

са неща, които правя на автопилот, веднага след като пристигна в службата — да прочета пощата, да изслушам оставените на телефона съобщения, да направя чай.

— Организиран хаос. — Саймън се стоварва на въртящия се стол пред бюрото и тупа коляното си, за да седна в скута му. Засмивам се и се възползвам от поканата, едната ми ръка е около врата му за баланс. Целувам го и оставям тялото си да се отпусне върху неговото, след което неохотно се отдръпвам.

— Запазих ни маса в „Бела Дона“.

— Чудесно.

Не съм от жените, които обръщат прекалено голямо внимание на себе си. Не харча пари за дрехи и разкрасителни продукти и ако децата си спомнят рождения ми ден, това е всичко, което има смисъл за мен. Мат не беше мъж, който си падаше по цветята и романтиката дори когато бяхме млади, и аз не бях по-различна от него. Саймън се смее на циничната ми природа и казва, че бавно изважда на бял свят понежната ми страна. Той ме глези и на мен ми харесва. След годините на борба за възможността да сложа храна на масата ни, една вечеря навън все още си е лукс, но истинският десерт е времето, което прекарваме заедно. Само ние двамата.

Взимам си душ и си измивам косата, пръскам парфюм на китките си и ги потърквам една в друга, оставям аромата да се разнесе около мен. Обличам рокля, която не съм носила от известно време, и изпитвам облекчение, когато виждам, че все още ми става. Изваждам чифт черни обувки на високи токчета сред бъркотията в долната част на гардероба ми. Когато Саймън се нанесе, понатъпках дрехите си, за да направя място за неговите, но дори така се наложи да остави някои от нещата си в преустроената таванска стая. Къщата има три спални, но и трите са малки: в тази на Джъстин има единично легло, а в спалнята на Кейти едва има място около нейното двойно.

Саймън ме чака в антрето. Облякъл си е сако и вратовръзка и изглежда по същия начин, както когато за първи път дойде в „Халоу и Рийд“. Помня, че отговори на любезната ми усмивка с нещо много понежно.

— Аз съм от „Телеграф“ — каза ми тогава той. — Подготвяме материал за повишението на наемите на търговските обекти: офиси на

Хай стрийт и подобни. Ще е чудесно, ако ме запознаете с настоящите дени.

Саймън срещна погледа ми и аз скрих нарастващата на лицето ми червенина, като го зарових в картотеката и потърсих доста по-дълго от необходимото няколко документа.

— Това може да е интересно за вас. Седнах на бюрото си и поставих един от документите между нас. — На това място имаше магазин за подаръци, но наемът се покачи и половин година нямаше наематели. От следващия месец се нанася Британската фондация за сърдечно здраве.

— Мога ли да разговарям с наемодателя?

— Не мога да ви дам контактите му, но ако ми оставите телефона си, ще му го предам. — Отново се изчервих, макар предложението да беше напълно нормално. Въздухът между нас се беше нажежил, бях сигурна, че не си въобразявам.

Саймън записа номера си и присви очи. Помня, че се зачудих дали обикновено не носеше очила и дали ги беше оставил заради суетност или просто ги беше забравил; тогава не знаех, че прави така, когато се опитва да се концентрира. Косата му беше сива, макар и не толкова рядка, колкото е сега, четири години по-късно. Беше висок и слаб и се побираше без никакъв проблем в тесния стол до бюрото ми. Краката му бяха кръстосани в глезените. Под тъмносиния му костюм се подаваха сиви копчета от ръкавите на ризата му.

— Благодаря ви за помощта.

Изглежда, не бързаше да си тръгва, а и аз не исках да го прави.

— Пак заповядайте. За мен беше удоволствие, че се запознахме.

— Така — каза той и ме погледна сериозно. — Вие вече имате номера ми... може ли да ми дадете вашия?

* * *

На Анърли Роуд си викаме такси, макар че не отиваме далеч, на лицето на Саймън се изписва облекчение, когато колата отбива и вижда шофьора. Някога, когато двамата още излизахме, се качихме в едно черно такси, с палта над главите ни, за да се предпазим от дъжда. Когато погледнахме в огледалото за обратно виждане, видяхме Мат да

ни гледа от него. За момент си помислих, че Саймън ще поиска да слезем, но вместо това той се вторачи през прозореца навън. През цялото време мълчахме. Дори Мат, който принципно никога не млъкваше, не се опита да подхване разговор.

Няколко пъти сме идвали в този ресторант и собственикът ни поздравява поименно, когато пристигаме. Води ни до маса до прозореца и ни дава менюта, които знаем наизуст. Над картините и осветителните тела са окачени дебели гирлянди.

Поръчваме си обичайното — пица за Саймън и паста с морски дарове за мен. Поръчката ни пристига бързо.

— Прегледах обявите в „Газет“ тази сутрин. Греъм има цяла купчина вестници в офиса си.

— Не са те повишили до трета страница, нали? — Саймън реже пицата си и струйка мазнина се стича от горната ѝ част към чинията.

Засмивам се.

— Не съм сигурна, че разполагам с необходимото затова. Искан да ти кажа, че разпознах една от жените.

— Разпознала си я? Имаш предвид, че я познаваш?

Поклащам глава.

— Видях снимката ѝ в друг вестник в статия за престъпленията в метрото. Казах на полицията за това. — Опитвам се да звуча нормално, но гласът ми ме предава. — Изплашена съм, Саймън. Ами ако снимката в петъчния брой наистина е моя?

— Не е, Зоуи. — На лицето му е изписано безпокойство не защото някой е сложил моя фотография във вестника, а защото аз мисля, че го е направил.

— Не си въобразявам.

— Да не си стресирана от работата? Да не е заради Греъм? Той смята, че полудявам. Започвам да си мисля, че е прав.

— Наистина прилича на мен — казвам тихичко.

— Знам.

Саймън оставя ножа и вилицата си.

— Да приемем, че на снимката си ти.

Така прави той, разглежда проблемите и ги различава до самата им същност. Преди две години имаше обир на нашата улица. Кейти смяташе, че ще влязат и в нашата къща и не можеше да спи заради тази мисъл или ако заспеше, сънуваше кошмари и се събуждаше с

писък, че има някой в стаята ѝ. Бях изпаднала в отчаяние. Опитах всичко, дори стоях до нея, докато заспи, сякаш отново беше бебе. Саймън подходи доста по-прагматично от мен. Един ден взе Кейти със себе си до железарията, където купиха допълнителни ключалки, аларма против крадци и резе за градинската врата. Заедно монтираха предохранителните средства в цялата къща, дори боядисаха улуците с боя против катерене. Кошмарите престанаха на мига.

— Добре — отвърщам аз и приемам играта за ободряваща. — Да кажем, че на снимката наистина съм аз.

— Откъде се е взела?

— Не знам. Задавам си същия въпрос.

— Щеше да забележиш, ако някой те е снимал, нали?

— Може би е направена отдалеч — изричам аз и осъзнавам колко нелепо звучи. Какво следва? Папараци пред къщата? Прелетяващи покрай мен мотопеди с фотографии на тях, които се опитват да ми направят перфектната снимка за поредния таблоид? Саймън не се засмива, но когато осъзнавам абсурдността на предположението и се ухилвам, той се усмихва.

— Някой може да я е откраднал — казва той, този път по-сериозно.

— Да! — Неговото предположение е по-вероятно.

— Добре, да приемем, че някой е използвал снимката ти, за да рекламира компанията си. — Обсъждането на обявата по този рационален, безстрастен начин постепенно ме успокоява. Сигурна съм, че намерението на Саймън е именно такава. — Това би било кражба на самоличност, нали така?

Кимам. Вече имаме име на проблема — и то познато при това, — което мигновено ме кара да не се чувствам толкова лично засегната. Има стотици — вероятно хиляди — измами с чужди самоличности в днешно време. В „Халоу и Рийд“ сме изключително внимателни, проверяваме по няколко пъти документите за самоличност и приемаме само оригинали и заверени копия. Много е лесно да вземеш снимката на някой друг и да я използваш, сякаш е твоя.

Саймън продължава да разяснява случващото се.

— Трябва да си зададеш следния въпрос: това може ли да те нарани? Може ли да те нарани повече, ако — да речем — някой открие банкова сметка на твое име или клонира кредитната ти карта.

— Зловещо е.

Саймън се пресяга през масата и слага двете си ръце върху моите.

— Помниш ли, когато Кейти имаше проблеми с онази банда момичета в училище? — Кимам. При самото споменаване на случая ме изпълва ярост. Когато беше на петнадесет, дъщеря ми беше торможена от три момичета от нейния випуск. Направиха ѝ профил в Инстаграм и използваха главата ѝ върху различни снимки. Голи жени, голи мъже, анимационни герои. Инфантилни детински неща, които отшумяха до края на срока, но Кейти беше съсипана.

— Какво я посъветва тогава?

Да си гледат работата, казах на Кейти. Не им обръщай внимание. Не могат да те наранят.

— По мое мнение — продължи Саймън, — има две възможности. Снимката е на жена, която прилича на теб, макар и не толкова красива — ухилвам се, въпреки постния комплимент, — или е кражба на самоличност, която — макар и дразнеща — няма да ти навреди по никакъв начин.

Не мога да споря с логиката му. Но се сецам за Кати Танинг. Смятам да я използвам като жокер.

— Жената, която видях в статията на вестника ключовете ѝ са били откраднати в метрото.

Саймън чака последващо обяснение, на лицето му е изписано объркване.

— Случило се е, след като снимката ѝ се е появила в обявите. Като моята. — Поправям се: — Като снимката на жената, която прилича на мен.

— Съвпадение! Колко хора познаваме, които са били обрани в метрото? Случвало се е дори на мен. Случва се всеки ден, Зоуи.

— Предполагам. — Знам какво си мисли Саймън. Искан доказателства. Той е журналист, работи с факти, а не с предположения и параноя.

— Смяташ ли, че вестникът би разследвал случая?

— Кой вестник? — Саймън вижда лицето ми. — Моят вестник? „Телеграф“? О, Зоуи, не мисля.

— Защо не?

— Това не е истинска история. Имам предвид, знам, че си разтревожена и наистина всичко това е доста странно, но не си струва мястото във вестника, ако ме разбираш какво искам да кажа. Кражбата на самоличност е много стара новина, ако трябва да бъде честен.

— Можеш да се заемеш със случая, нали? Можеш да разбереш кой стои зад всичко това?

— Не. — Резкият му отговор слага край на разговора и на мен ми се иска въобще да не го бях подхващала. Направих от мухата слон, което едва не ме доведе до лудост. Отхапвам парче чеснов хляб и наливам още вино в чашата, която не съм забелязала, че съм пресушила. Чудя се дали не трябва да взема мерки срещу силната си тревога. Медитация. Йога. Ставам невротична, а последното нещо, което желая, е това да повлияе на отношенията ни със Саймън.

— Кейти разказа ли ти за прослушването си? — пита ме той, а аз съм благодарна за смяната на темата и за мекия му тон, който ми подсказва, че не е раздразнен от параноята ми.

— Не отговаря на съобщенията ми. Тази сутрин казах нещо тъпо. Саймън повдига вежда, но не продължавам с обясненията.

— Кога говори с нея? — питам аз, като се опитвам да не звуча сърдита. Мога да виня единствено себе си за мълчанието от страна на дъщеря си.

— Писа ми съобщение. — Накарах го да се чувства неудобно и бързам да го успокоя.

— Чудесно е, че е искала да ти сподели. Наистина мисля, че е прекрасно. — Искрена съм. Преди Саймън да се премести да живее с нас, когато нещата помежду ни бяха станали достатъчно сериозни, се опитвах да създавам ситуации, в които да остане насаме е децата. Спомнях си, че съм забравила нещо горе, или ходех до тоалетна дори когато не ми се ходеше, като се надявах, че ще се върна и ще ги заваря да си говорят сладко. Боли ме, че Кейти не ми е пратила съобщение, но се радвам, че е искала да каже на Саймън.

— Каква е работата?

— Не знам много. Агенцията не ѝ е предложила да я представлява, но са се свързали с нея и са ѝ предложили роля.

— Това е чудесно! — Искам да си извадя телефона и да ѝ напиша съобщение, да ѝ кажа колко много се гордея с нея, но в крайна сметка решавам, че трябва да почакам. Предпочитам да я поздравя

лично. Вместо това споделям на Саймън за новия ресторант на Мелиса и за работата на Нийл в Уестминстърския дворец. Докато дойде пудингът, вече сме поръчали втора бутилка вино и аз се заливам от смях на историите на партньора си от времето, когато е бил млад репортер.

Саймън плаща сметката, като оставя щедър бакшиш. Има намерение да повика такси, но го възпирам.

— Хайде да повървим.

— Няма да ни вземе повече от десетачка.

— Угоди ми.

Тръгваме по улицата, хванати под ръка. Не ми пука за цената на таксито, просто искам вечерта да продължи още малко. На кръстовището той ме целува, а целувката се превръща в нещо по-голямо, което ни кара да игнорираме избибкването на зеленото човече на светофара и се налага да натиснем бутона отново.

* * *

Махмурлукът ме събужда в шест. Отивам долу, за да пия вода и аспирин. Пускам новините по Скай, наливам си чаша направо от чешмата и пия жадно. Когато я пресушавам, я пълня отново и пак я надигам, като се държа за мивката, защото имам чувството, че се клатушкам. Рядко пия през седмицата и сега се сецам защо.

Чантата на Кейти е на масата. Вече си беше легнала, когато двамата със Саймън се прибрахме снощи, кикотехме се на иронията, че се опитваме да не събудим децата, докато се качваме горе. До чайника е оставен лист, сгънат надве, върху който пише *Мама*. Отварям го и главоболието ми ме кара да присвия очи.

Първата ми работа като актриса! Нямам търпение да ти разкажа всичко за нея. Обичам те. xxx

Усмиввам се, въпреки махмурлука си. Простила ми е, а аз се заричам да бъда изключително ентузиазизирана, когато ми разкаже за

работата. Няма да споменавам секретарския колеж или допълнителните курсове. Чудя се за какво ли става въпрос — за сценична работа или за истинска роля. За нещо в театъра, предполагам, макар че си позволявам фантазията да мисля, че Кейти е получила шанс в телевизията, роля в някоя безкрайна сапунка, която ще я направи доста известна.

Репортерката на Скай, Рейчъл Лавлок, съобщава за убийство: жертвата е жена от Мъзуел Хил. Кейти може да бъде и водеща, мисля си. Определено има външност. Не би желала да чете новините, но може да работи в някой музикален канал или в онези предавания като „Свободни жени“ или „Единственото шоу“. Наливам си още една чаша с вода и се облягам на плота, докато гледам телевизия.

Картината се прехвърля от студиото навън, Рейчъл Лавлок е заменена от жена в дебело палто, която говори оживено в микрофона си. През това време се появява снимка на жертвата. Името ѝ е Таня Бекет. Не изглежда много по-голяма от Кейти, макар че според репортажа е на двадесет и пет. Приятелят ѝ се обадил, че е изчезнала, след като не се прибрала от работа. Била намерена в парка късно миналата нощ, на стотина метра от дома им.

Вероятно заради махмурлука ми или факта, че още не съм се събудила напълно, но гледам снимката на екрана цяла минута, докато най-накрая я разпознавам. Черната коса, усмихнатото лице, закръгленото тяло. Виждам колието с блестящото сребърно разпятие.

Тогава осъзнавам.

Това е жената от вчерашната обява.

Колко бързо можеш да бягаш?

Когато ти се налага?

С токчета, работна пола и тежка дамска чанта, която да се удря в бедрото ти, колко бързо?

Когато закъсняваш за влака, а трябва да се прибереш, бягаш по перона, колко бързо можеш да бягаш?

* * *

Ами ако не бягаш за влака, а за живота си?

** * **

Ако закъсняваш след работа и няма хора наоколо. Ако не си заредила телефона си и никой не знае къде се намираш. Ако стъпките зад теб приближават и ти знаеш, защото всеки ден е така, че си съвсем сама, че между перона и изхода няма да видиш друг човек.

Ако усетиш дъх по врата си, паниката се надигне и е тъмно, и е студено, и е влажно.

Ако сте само двамата.

Само ти и онзи, който е зад теб.

Онзи, който те преследва.

Колко бързо ще можеш да бягаш тогава?

** * **

Няма значение колко бързо.

Защото винаги има някой, който може да бяга по-бързо от теб.

[1] Комплекс от сгради, датирани от англосаксонски времена, днес са седалище на двете камари на Парламента на Обединеното кралство. — Бел.ред. ↑

[2] Специализиран софтуер, който проверява мрежовия трафик, преминаващ през него и разрешава или забранява достъпа по определени правила. — Бел.ред. ↑

8

Една ръка закри устата на Кели. Усети как се притиска към лицето ѝ, вкуси потта по пръстите, които се плъзнаха между устните ѝ. Голяма тежест се намести отгоре ѝ, а едно коляно насила разкрачи краката ѝ. Опита се да изпищи, но звукът не излезе от гърлото ѝ, гърдите ѝ бяха изпълнени с паника. Опита се да си спомни полицейското си обучение движенията за самоотбрана, на които ги учеха, — но умът ѝ беше блокиран, а тялото ѝ неподвижно.

Ръката се плъзна настрани, но облекчението ѝ трая само за миг. Върху устните ѝ се намести уста и език, който се опитваше да си пробие път вътре в нея.

Чуваше дишането му — тежко, възбудено — и ритмично почукване.

— Кели.

Чукането стана по-силно.

— Кели. Добре ли си?

Вратата на спалнята ѝ се отвори и тежестта изчезна от гърдите ѝ. Тя си пое дълбоко въздух.

— Пак ли имаше кошмар?

Опита да успокои дишането си. В стаята ѝ беше тъмно, сянката на прага на отворената врата беше осветена от светлината, струяща от коридора.

— Колко е часът?

— Два и половина.

— Господи, съжалявам. Събудих ли те?

— Не мога да заспя. Добре ли си?

— Да. Благодаря ти.

Вратата се затвори и Кели остана да лежи в мрака, потта се стичаше между гърдите ѝ. Бяха минали десет години, откакто държеше ръката на Лекси и я слушаше да разказва за случилото се на полицейския офицер, след което — по-късно — изгледа на телевизионен екран записаните ѝ показания. Гледаше как близначката

й плаче, докато си припомня всяка малка подробност, всеки унизителен и болезнен детайл.

— Не искам мама и татко да чуват всичко това — беше казала Лекси.

Години по-късно Кели попита сестра си дали има кошмари. Попита съвсем спокойно, сякаш току-що я беше споходила подобна мисъл. Сякаш не се събуждаше постоянно с тежестта на мъж върху себе си и пръстите му вътре в нея.

— Веднъж — беше отвърнала Лекси. — Няколко дни след случилото се. Но никога повече.

Възглавницата на Кели беше плувнала в пот. Хвърли я на пода и отпусна глава върху чаршафа. Днес не беше на работа. Щеше да отиде на гости на Лекси и вероятно щеше да остане, за да вечеря с момчетата. Но първо трябваше да свърши нещо.

* * *

Офисите на „Лондон Газет“ се намираха в Шепърдс Буш, в огромна, но непривлекателна сграда, в която се помещаваха още няколко вестника. Кели показа документите си на рецепциониста и зачака в едно кресло, което беше много по-неудобно, отколкото изглеждаше. Реши да не обръща внимание на топката в стомаха си: работеше по разследване в свободното си време — не беше престъпление, че се труди безплатно.

Това последното не прозвуча убедително дори в главата ѝ. Кражбата на ключовете на Кати Танинг вече не бяха неин случай и Кели трябваше да съобщи за новото развитие на сержанта в отдел „Джебчийство“ веднага след като научи за него.

Щеше да го стори, но първо искаше да разполага с нещо солидно. Тъй като отдел „Джебчийство“ страдеше от липса на ресурси, както и всеки друг отдел, никой нямаше да погледне с дни случая на Кати без конкретни доказателства. Някой трябваше да я превърне в приоритет.

Три месеца преди да бъде нападната, Лекси отиде в полицията за съвет. Някой беше оставил цветя пред вратата в студентското ѝ

общезитие и беше пъхнал бележка, в която описваше как беше облечена предишната вечер.

— Като че ли имате обожател — беше казал дежурният офицер. Лекси му обясни, че това я кара да се чувства неспокойна. Толкова беше изплашена, че не дърпаше завесите на стаята си, за да не я наблюдава някой.

Когато от стаята ѝ изчезнаха лични вещи, изпратиха човек на мястото. Определиха случая като обир. Попитаха Лекси дали е сигурна, че е заключила вратата. Няколко признаци за влизане с взлом. Попитаха я защо мисли, че е същият човек, който оставяше бележките и цветята. Няколко доказателства, че става въпрос за една и съща личност.

Седмица по-късно, когато се прибирала от късна лекция и чула стъпки зад себе си, прекалено близо, за да са случайни, тя не сподели с никого. Какъв щеше да е смисълът?

Когато се случило отново на следващата седмица, Лекси знаела, че трябва да отиде в полицията. Когато косъмчетата на ръцете ѝ настръхнали, а дъхът ѝ заседнат в гърлото от напирания в гърдите ѝ страх, тя знаела, че не си въобразява. Някой я следял.

Но било прекалено късно. Онзи я настигнал.

Кели се замисли за всичките инициативи за превенция на престъпления, на които беше ставата свидетел през деветте си години служба. Постерите, листовките, личните аларми против нападение, образователните програми... Имаше по-лесен начин от тези — просто трябваше да изслушват жертвите. Да им повярват.

* * *

— Детектив Суифт? — Една жена вървеше към нея, главата ѝ беше наклонена на една страна. Кели не я поправи. Тъй като носеше цивилни дрехи, човек лесно можеше да се заблуди, че е детектив. — Казвам се Тамир Барън и оглавявам рекламния отдел. Искате ли да се качим горе?

Стените на шестия етаж бяха украсени с реклами от последните сто години, поставени в дебели дъбови рамки. Кели забеляза такива на

сапун „Пиърс“, „Брайлкрийм“ и „Съни Дилайт“, докато следваше жената по покрития с мокет коридор към офиса ѝ.

— Получих резултатите от запитването, което ми изпратихте — каза Тамир, след като седнаха, — макар че все още не виждам връзката... какво точно казахте, че разследвате? Обир?

Нямаше никакво насилие, което означаваше, че кражбата на ключовете на Кат си беше точно това — кражба, не обир, но Кели реши да се възползва от ситуацията, в случай че съдействието на Тамир беше пропорционално на тежестта на престъплението. Освен това, ако Кати беше права и извършителят наистина я беше последвал до дома ѝ, за да използва ключовете да проникне в него, то ставаше въпрос за нещо много по-сериозно. Кели настръхна при мисълта, че някой се промъкваше в къщата на жената. Какво ли правеше там? Разглеждаше гримове и дрехи? Крадеше бельото ѝ? Кати каза, че според нея някой е влизал в дома ѝ, докато е била на работа, но възможно ли беше това да не е единственият път? Представи си как извършителят се разхожда спокойно в кухнята ѝ посред нощ, как се качва тихичко горе, застава до леглото ѝ и я гледа, докато спи.

— Жертвата е пътувала по Централната линия по това време — обясни Кели на Тамир. — Извършителят е откраднал ключовете ѝ. Смятаме, че ги е използвал, за да проникне в къщата ѝ. Снимка на жертвата се е появила в раздела с рекламите и обявите на вестника ви два дни преди инцидента. — Надяваше се Кати вече да е сменила ключалката на задната си врата. Дали това щеше да е достатъчно, за да се почувства в безопасност? Кели не беше сигурна.

— Разбирам. Има една малка подробност. — Тамир продължаваше да се усмихва, но очите ѝ се стрелнаха надолу към бюрото ѝ и леко се помести в стола си. — В случая с горещите телефони, трябва да се следват определени правила: компаниите, които предлагат подобни услуги, трябва да бъдат лицензирани. Когато рекламират дейността си, те трябва да осигурят на рекламодателя — в случая на нас — лицензия си номер. Ако трябва да съм честна, не си падаме особено по този тип реклами. Виждате, че разделът ни е твърде малък. Наричаме такъв тип обяви *необходимо зло*.

— Защо да е необходимо? — попита Кели.

Тамир я погледна така, сякаш отговорът беше очевиден.

— Защото плащат добре. В наши дни повечето от този тип реклами — секс телефони, компаньонки, агенции за запознанства и така нататък — са завладели интернет пространството, но масата ни от читатели все още е доста голяма и чрез рекламирането на подобни услуги успяваме да продължаваме напред. Както вероятно знаете, секс индустрията е отворена към всякакъв вид извращения, така че нашите изисквания ни осигуряват спокойствието, че рекламираните от нас компании са лицензирани и следователно — регулирани. — Жената погледна отново към бюрото си.

— Доколкото разбирам, изискванията ви не са били спазени в този случай, така ли е?

— Опасявам се, че сте права. Клиентът се е свързал с нас в края на септември и е направил поръчка да публикуваме обявите му всеки ден през целия октомври. Малко преди края на октомври е направил втора поръчка, а същото се е случило и през ноември. С този клиент е работил един от новите ни служители, мъж на име Бен Кларк, който е приел поръчките без необходимия лицензионен номер.

— Това не е позволено, нали?

— Абсолютно не.

— Мога ли да разговарям с Бен?

— Ще поискам контактите му от „Личен състав“. Напусна преди две седмици — опасявам се, че текущото при нас е сериозно.

— Как е платил клиентът ви? — попита Кели.

Тамир се консултира с бележките пред нея.

— С кредитна карта. Можем да ви осигурим номера ѝ, както и името и адреса на клиента, разбира се, но ще се нуждаем от декларация за неразпространение на данните от ваша страна.

— Няма проблем. — Проклятие. Тамир Барън се беше съгласила толкова охотно да се видят, че Кели се надяваше просто да получи необходимата информация от нея. Подобна декларация трябваше да се подпише от инспектор, а тя нямаше как да стори това, без да разкрие извънработните си дейности. — Междувременно можете да ми дадете копия от обявите — онези, които вече сте публикували, и онези, които чакат да бъдат публикувани, нали? — Полицайката задържа погледа на Тамир с цялата конфиденциалност, на която беше способна.

— Декларацията за неразпространение... — започна жената.

— Е необходима за лични данни като адреси и кредитни карти. Разбирам. Но няма никакви лични данни в тези обяви, нали? А и говорим за потенциална поредица от престъпления. — Сърцето на Кели изтуптя толкова силно в гърдите ѝ, че се учуди, как Тамир не го чу. Нуждаеше ли се от декларация за неразпространение на данните и за обявите? Не можеше да си спомни и се замоли наум и събеседничката ѝ да не е наясно с този въпрос.

— Поредица? И други обири ли е имало?

— Опасявам се, че не мога да ви кажа нищо повече. — *Защита на данните*, искаше да добави.

Последва неловко мълчание.

— Ще направя копия на обявите и ще ги изпратя на рецепцията. Можете да изчакате там.

— Благодаря ви.

— Не е нужно да споменавам, че разговаряхме с всичките си служители за важноста да се следват процедурите.

— Благодаря ви. Предполагам, че ще спрете останалите обяви?

— Да ги спрем?

— Онези, които още не сте публикували. Не може да ги използвате във вестника си. Те спомагат за извършване на престъпления срещу тези жени.

— Разбирам ви, детектив Суифт, но с цялото ми уважение, ваша работа е да защитавате хората, а не моя. Нашата работа е да издаваме вестници.

— Можете ли поне да ги забавите с няколко дни? Не ги спирайте, но... — Кели млъкна, защото осъзна, че звучи непрофесионално. Нуждаеше се от сериозни доказателства, че обявите са свързани с престъпна дейност. Връзката между ключовете на Кати Танинг и обявата ѝ беше ясна, но Зоуи Уокър не беше станала жертва на никакво престъпление. Наличното не беше достатъчно.

— Опасявам се, че не мога. Клиентът плати в аванс, необходимо ми е разрешение от шефа ми, за да анулирам договора. Освен ако, разбира се, не носите съдебна заповед.

Лицето на Тамир беше безизразно, но погледът ѝ беше непреклонен и Кели реши да не продължава с опитите си. Вместо това също се усмихна любезно.

— Не, нямам съдебна заповед. Още не.

* * *

Почти веднага след като натисна звънеца, се разнесоха развълнуваните викове на племенниците ѝ, които тичаха да я посрещнат. Петгодишният Алфи носеше костюм на Спайдърмен и пластмасов викингски шлем, а тригодишният му брат Фъргюс бягаше към нея с голи пухкави крачета и тениска на миньоните, които обожаваше.

— Какво е това? — попита Кели и се направи на учудена, когато погледна с какво беше облечено по-малкото дете. — Панталони за големи момчета ли са това? — Фъргюс се ухили и вдигна тениската си, за да покаже по-добре късите си панталонки.

— За най-големите — отвърна Лекси и застана зад момчетата. Вдигна Фъргюс и целуна сестра си. — Внимавай къде стъпваш.

Лекси и съпругът ѝ Стюарт живееха в Сейнт Олбанс, в квартал, който изобилстваше от млади майки с техните бебешки колички. След като напусна Дърам, тя се записа на курс за следдипломна квалификация и си намери работа като учител по история в местното средно училище. Там се запозна със Стюарт — заместник-директора — и оттогава бяха заедно.

— Къде е Стю?

— На родителска среща. За щастие моята беше вчера. Вие двамата, обличайте пижамите. Хайде.

— Искаме да си играем с леля Кели! — оплака се Алфи.

Кели падна на колене и го хвана за раменете.

— Слушайте ме, вървете да си облечете по-бързо пижамите и да си измиете зъбите и след това ще си поиграем. Става ли?

— Става! — Децата хукнаха нагоре по стълбите и Кели се засмя.

— Да си родител изглежда доста забавно.

— Нямаше да мислиш така, ако беше дошла преди половин час. Истинско бедствие. Децата вече хапнаха, затова си помислих, че можем да ги сложим да спят, за да вечеряме на спокойствие. Приготвих ни гъбено ризото.

— Звучи ми перфектно. Телефонът на Кели избипка и тя се намръщи над дисплея му.

— Нещо не е наред ли?

— Съжалявам, свързано е с работа ми. Трябва да отговоря. — Написа набързо някакъв текст, след което вдигна поглед към неодобрителната физиономия на Лекси.

— Като заварена си за това нещо. Смартфоните са истинска напаст — сякаш носиш цялата служба в джоба си. Дори не можеш да го изключиш. — Лекси беше отказала да си купи айфон, даже хвалеше ползите от своята нokia с размерите на тухла, като една от тях беше, че батерията ѝ изтрайва цели три дни.

— Работата ми не е с нормирано работно време. Не е като твоята — приключваш в три часа и цяло лято почиваш. — Лекси не ухапа стръвта. Кели прочете новото си съобщение и набързо написа отговор. Тя беше пристигнала първа на грозното сбиване на Ливърпул стрийт, затова ѝ беше възложена задачата да събере показанията на свидетелите, след като нарушителите бяха арестувани. Една възрастна жена беше попаднала между биячите. Кели поддържаше връзка с дъщеря ѝ, която настояваше да осведомява майка си за развитието на случая.

— Онова, което в действителност иска да чуе от мен, е, че мъжете са вкарани в затвора — обясни ситуацията на Лекси тя. — Дъщеря ѝ твърди, че отказва да излиза, защото е твърде изплашена да не ги срещне отново.

— Осъдени ли са?

Кели поклати глава.

— Става въпрос за буйни хлапета. Ще положат общественополезен труд или в най-лошия случай ще получат условни присъди. Не представляват опасност за нея, но тя не вижда нещата така.

— Определено не ти е работа да съветваш нея или дъщеря ѝ? Няма ли хора, които да помагат на жертвите в подобни случаи?

Кели пое дълбоко въздух.

— Аз не ти казвам как да си вършиш работата, Лекс... — започна тя, но сестра ѝ вдигна ръце.

— Добре, добре. Няма да ти се меся. Но те моля, поне веднъж си изключи телефона и ми бъди сестра, а не полицайка? — Погледна я с умолителен поглед и Кели изпита чувство на вина.

— Разбира се. — Имаше намерение да угоди на сестра си, но на дисплея ѝ просветна номерът на Кати Танинг. Погледна Лекси. —

Съжалявам, търсят ме по...

— Работа. Разбрах.

Само дето не беше разбрала, помисли си Кели, докато се оттегляше в дневната, за да приеме обаждането от Кати. Никога не разбираше.

9

Полицейският участък на Кенън стрийт се намира много близо до работното ми място, сигурно съм минавала хиляди пъти покрай него, но досега не го бях забелязвала. Никога не бях имала нужда от него. Главоболието ми не е намаляло, въпреки болкоуспокояващите, които изпих тази сутрин, и усещам болка в крайниците си, която няма нищо общо с махмурлука ми. Пипнала съм нещо и на мига ми става по-зле, сякаш осъзнаването на този факт дава право на вируса да ме превземе.

Дланите ми лепнат около дръжката на вратата и усещам неоправдана паника, подобна на онази, която почтените хора изпитват, когато покрай тях мине полицейска кола. Джъстин не е съгрешавал от години, но помня онова първо телефонно обаждане от полицията с болезнена яснота.

Не знам кога синът ми започна да краде, но знам, че когато го арестуваха, това не беше първата му кражба. Първия път взимаш нещо малко, нали? Пакет бонбони, компактдиск. Не крадеш двадесет и пет комплекта бръснарски ножчета, при положение че си прекалено млад, за да се бръснеш. Не носиш палто, чиято подплата е внимателно срязана в горната си част, за да прибираш контрабандата си вътре. Джъстин не бе казал и дума за другите замесени. Призна за кражбата, но не бе казал за кого я е извършил или какво смяташе да прави с ножчетата. Размина се с предупреждение, от което въобще не се трогна, сякаш беше получил забележка в училище.

Мат беше бесен.

— Това ще остане в досието ти завинаги!

— Пет години — намесих се аз, като се опитах да си спомня какво ми бяха казали в ареста. — След това ще изгуби давност и ще се наложи да декларира провинението си единствено ако е попитан директно от някой работодател. — Мелиса вече знаеше всичко, разбира се — за боевете, в които често се въвличаше, и тревогите, които ми създаде, когато намерих плик с трева в стаята му.

— Той е просто хлапе — помня, че ми каза тя, след като ми наля така необходимата чаша с вино. — Ще го израсте. — Наистина стана така. Или просто задобря и вече знаеше как да не бъде хванат. И в двата случая, откакто навърши деветнадесет, полицията не е чукала на вратата ни. Мисля си за него в момента — как носи една от престилките на Мелиса, прави сандвичи и разговаря с клиентите. Това ме кара да се усмихна.

* * *

Дежурният полицаи стои зад стъклена преграда, като хората в пощата. Говори през пролука, която е достатъчно голяма да промушиш документи през нея или малки вещи.

— Мога ли да ви помогна? — пита той с тон, който предполага, че да ми помогне, е последното нещо, което иска да направи. Освен главоболието чувствам и замаяност, която ми пречи да намирам лесно правилните думи.

— Имам информация относно убийство.

Дежурният полицаи става малко по-заинтересован.

— Продължавайте.

Бутам изрезката от вестника под стъклената преграда. В ъгъла, където плътът свършва в стената, е смачкана дъвка, тя се е втвърдила, а някой я е оцветил със син химикал.

— Това е статията в днешния „Лондон Газет“ за убийството в Мъзуел Хил.

Мъжът прочита първия абзац, устните му се движат едва около неизговорените думи. На бюрото до него изпуква радиостанция. Подробностите във вестника са нищожни. Таня Бекет е работила като учителка в началното училище на Холоуей Роуд. Хващала е Северната линия от Паркуей до Хайгейт около 15:30 часа, след което се е качвала на автобус 43 до Кранли Гардънс. *Трябваше да я посрещна на спирката на автобуса, беше цитиран приятелят ѝ, но валеше и тя ми каза да си остана у дома. Бих направил всичко, за да върна времето назад.* Има снимка, на която двамата са прегърнати, и аз не мога да спра мисълта, която се заражда в главата ми, дали не гледам в очите на

убиец. Точно така казват, нали? Повечето жертви познават нападателите си.

Прокарвам втората изрезка под бариерата.

— Това е обява от вчерашния „Газет“. — Пред очите ми заиграват бели точки и аз премигвам бързо, за да ги прогоня. Слагам пръсти на челото си и усещам, че все още горят.

Дежурният полицаи мести погледа си от едната изрезка на другата. Лицето му е непроницаемо като на човек, който вече е виждал всичко това, и се чудя дали няма да ми каже, че си въобразявам приликата, че чернокосата жена с разпятието около врата ѝ не е двадесет и пет годишната Таня Бекет.

Но човекът не ми казва това. Той вдига телефона и натиска нула; стои неподвижно и задържа погледа ми, докато чака операторът да вдигне. След което, без да сваля очи от мен, казва:

— Бихте ли ме свързали с инспектор Рампело, моля?

* * *

Пиша съобщение на Греъм, че съм пипнала някакъв вирус и няма да се връщам на работа. Пия топла вода и чакам някой да дойде да разговаря с мен, облегнала съм глава на студената стена.

— Съжалявам — казва дежурният полицаи след час. Представя се като Дерек, но не се обръщам към него така, защото ми се струва като фамилиарничене. — Не знам защо се бави.

Той е инспектор Ник Рампело, който се е насочил към Кенън стрийт от нещо, което Дерек нарича ЕРУ, преди да се извини за употребата на жаргон.

— Екипът за разследване на убийства^[1]. Те се занимават със смъртта на тази млада жена.

Не мога да спра да се треса. Продължавам да се вирам в двете снимки на Таня и се чудя какво се е случило между появата ѝ в „Газет“ и удушаването ѝ в Мъзуел Хил.

Чудя се дали аз не съм следващата.

Миналия петък в „Газет“ се появи моя снимка. Познах се в секундата, в която се видях; не биваше да се оставям да ме

разубеждават. Ако веднага бях отишла в полицията, може би нещата щяха да бъдат различни.

Трябва да има връзка. Таня Бекет беше убита, двадесет и четири часа след като обявата ѝ беше публикувана; ключовете на Кати Танинг бяха откраднати четиридесет и осем часа след нейната. Минаха пет дни, откакто видях своята снимка, колко време щеше да е необходимо, докато ми се случи нещо?

Някакъв мъж идва, за да представи шофьорските си документи.

— Каква загуба на време — казва на висок глас той, докато дежурният полицай методично попълва някаква бланка. — На моето и на вашето. — Поглежда ме с надеждата да намери съмишленик, но аз не отговарям, както и Дерек. Той гледа книжката на мъжа и записва информацията от нея толкова бавно, че имам чувството, че го нрави нарочно. Харесвам Дерек. Когато приключва, мъжът прибира книжката в портфейла си.

— Много ви благодаря — казва той с изпълнен със сарказъм глас. — Точно така исках да прекарам обедната си почивка.

Мъжът е заменен от жена с пищящо бебе, която моли да бъде упътена, а след това се появява старец, който е изгубил портфейла си.

— В банката беше в мен обяснява той. В метрото също. Но някъде между там и реката... — старецът се оглежда наоколо, сякаш изгубеното може да се материализира в полицейския участък, — ... изчезна. — Затварям очи. Искане ми се да бях дошла тук на подобна обикновена мисия; да си тръгна единствено с леко раздразнение.

Дерек записва данните на човека, заедно с описание на портфейла, а аз започвам да дишам дълбоко. Ще ми се инспектор Рампело да побърза.

Старецът си тръгва, след което минава още час. Най-накрая Дерек вдига телефона.

— На път ли сте? Жената чака от обяд. — Поглежда към мен. Лицето му е неразгадаемо. — Добре. Разбира се. Ще ѝ кажа.

— Няма да дойде, нали? — Чувствам се прекалено болна, за да се ядосам за изгубеното време. Какво друго можех да правя? Така или иначе не съм способна да работя.

— Изглежда, е бил налегнат от неотложни задачи. Както можете да си представите, екипът му работи здраво по случая. Помоли ме да

ви предам извиненията му и да ви кажа, че ще ви се обади. Ще му дам номера ви. — Дерек присвива очи. — Не изглеждате добре, мила.

— Ще се оправя — отвърщам аз, но съм далеч от истината. Казвам си, че не съм изплашена, просто болна, но ръцете ми треперят, докато търся телефона, а след това и контактите в него. — Случайно да си някъде близо до Кенън стрийт? Не се чувствам добре. Мисля, че трябва да се прибера.

— Стой, където си, Зо — изстрелва Мат, без да се замисля, — ще дойда да те взема.

Казва ми, че е зад ъгъла, но минава половин час и очевидно ме е излъгал; виновно си мисля за парите, които пропуска, като идва да ме прибере. Вратата на полицейския участък се отваря и за мое унижение усещам по бузите ми да се стичат сълзи, когато виждам познато лице.

— За госпожата си ли сте тук? — пита Дерек. Нямам енергията да го поправя, а Мат няма нищо против. — Двойна доза Лемсип^[2] и малко уиски, от това имате нужда. Надявам се да се почувствате по-добре, мила.

Мат ми помага да се кача в таксито, сякаш съм клиент, който си плаща, и усилива парното на максимум. Фокусирам се върху дишането си и се опитвам да спра неудържимото треперене, което обхваща цялото ми тяло.

— Кога започна да се чувстваш по този начин?

— Тази сутрин. Помислих си, че е странно, че имам такъв махмурлук — не пих толкова много снощи, — след което главата започна още повече да ме боли и ми отмаля.

— Грип. — Мат ми поставя диагноза, без да се замисли. Като повечето таксиметрови шофьори и той е експерт по всичко. Гледа ме в огледалото за обратно виждане, очите му прескачат от мен на пътя пред него. — Какво търсеше в полицейския участък?

— Миналата нощ е имало убийство. В парка до Кранли Гардънс.

— Крауч Енд?

— Да. Една жена е била удушена. — Разказвам му за обявите в „Лондон Газет“, за собствената ми снимка, за тази на Таня Бекет.

— Сигурна ли си, че е същата жена?

Кимам, макар че очите на Мат са насочени към пътя. Осмуква зъбите си, след което завърта волана наляво, към една еднопосочна

улица, която е толкова тясна, че мота да се пресегна през прозореца и да докосна тухлените стени.

— Къде отиваме?

— Трафикът е кошмарен. Какво казаха полицаите?

Поглеждам към улицата навън и се опитвам да се взема в ръце, но нямам представа къде се намираме. Децата се прибират от училище — някои сами, други стиснали ръцете на майките си.

— Обадиха се на инспектора, който работи по случая, но той не дойде.

— Не съм изненадан.

— Изплашена съм, Мат.

Той не казва нищо. Никога не е бил добър събеседник при емоционални проблеми.

— Ако наистина е била моята снимка във вестника, то тогава нещо ще ми се случи. Нещо лошо. — Гърлото ми драци, една голяма буца е застанала в него и ми пречи да преглътна.

— Полицията смята ли, че има връзка между обявите и убийството?

Най-накрая излизаме от прегръдката на тесните улици и се озоваваме на Саут Съркълър. Близко до дома ми сме. Очите ми така парят, че изпитвам болка, като ги държа отворени. Премигам бързо с надеждата да ги овлажня.

— Дежурният полицай ме взе на сериозно — отвърщам аз. Трудно ми е да се концентрирам върху отговорите на въпросите на Мат. — Но не знам дали инспекторът ще се отнесе така. Все още не съм му казала за снимката ми — нямах тази възможност.

— Това е странно, Зо.

— На мен ли го казваш. Мислех си, че полудявам. Май и Саймън смята същото.

Мат ме поглежда остро.

— Не ти ли вярва?

Ще ми се да се сритам. Сякаш Мат няма достатъчно амуниции срещу Саймън.

— Смята, че има логично обяснение.

— Ти какво мислиш?

Не отговарям. *Мисля, че ще бъда убита.*

* * *

Спираме пред къщата ми и аз отварям дамската си чанта.

— Нека ти дам някакви пари.

— Няма нужда.

— Не бива така, Мат, не е честно...

— Не ти искам парите, Зо — сопва се той. — Прибери ги. — Тонът му омеква. — Хайде, ще ти помогна да се прибереш.

— Ще се оправя и сама. — В момента, в който се изправям, коленете ми омекват и Мат ме хваща, преди да падна.

— Разбира се, че ще се справиш.

Взема ключовете ми и отваря предната врата, след което се колебае.

— Няма проблем — казвам аз. — Саймън е на работа. — Прекалено болна съм, за да се чувствам невярна. Закачам чантата и палтото си на парапета и позволявам на Мат да ми помогне да се кача горе. Той се спира на върха на стълбището, не знае къде се намира спалнята ми и аз посочвам вратата до тази на Кейти. — Оттук ще се оправя — продължавам да упорствам, но Мат не ми обръща внимание, отваря вратата и ме държи за ръката, докато пристъпвам в стаята.

Отмята юргана от лявата страна на леглото. Страната, на която спях, докато бяхме женени. Сега на шкафчето от тази страна стоят нещата на Саймън — книгата му, резервен чифт очила за четене, кожена тавичка за очилата и дребни пари. И да е забелязал всичко това, Мат не казва нищо.

Промъквам се в леглото, без да се събличам.

* * *

Събудена съм от Саймън. Навън е тъмно и той включва нощната лампа.

— Спиш, откакто съм се прибрал. Болна ли си? — Говори шепнешком. В едната му ръка е мобилният ми телефон. — Обажда се един полицаи. Какво става? Нещо случило ли се е? — Цялата горя и лепна и когато вдигам глава от възглавницата, усещам силна болка в

нея. Пресягам се за телефона, но Саймън го отдръпва. — Защо полицията ти се обажда?

— Ще ти обясня по-късно. — Гласът ми се изгубва в средата на последната дума и аз се изкашлям, за да го върна отново. Саймън ми подава мобилния и сяда на леглото. Все още ме тресе, но след съня се чувствам по-добре.

— Ало — казвам аз. — Зоуи Уокър на телефона.

— Госпожо Уокър, обажда се инспектор Рампело от Северозападния екип за разследване на убийства. Разбрах, че сте искали да разговаряте с мен.

Звучи ми разсеян. Отегчен или изморен. Или и двете.

— Да — отвърщам аз. — Сега съм в дома си, ако желаете, можете да ме посетите.

Саймън вдига ръце и пита безмълвно:

— Какво става?

Клатя глава раздразнена, че ме е прекъснал. Покритието в къщата ми не е от най-добрите и не искам да пропусна нещо от думите на инспектор Рампело.

— ... вероятно е всичко, което ми е необходимо засега.

— Съжалявам, какво казахте?

— Разбрах, че не познавате Таня Бекет?

— Не, но...

— Значи не знаете дали е работила като компаньонка или е била операторка на секс телефон?

— Не.

— Добре. — Припрян е, говори бързо, сякаш аз съм само едно от дълъг списък с обаждания, които трябва да проведе тази вечер. — Снимката на Таня се е появила в реклама на гореща линия в „Лондон Газет“ вчера, понеделник, шестнадесети ноември. Така ли е?

— Да.

— Вие сте се свързали с нас, когато сте разпознали снимката й по новините тази сутрин?

— Да.

— Това е доста полезно, благодаря ви за отделеното време.

— Не искате ли да разговаряте с мен? Да запишете показанията ми?

— Ако се нуждаем от нещо друго, ще ви се обадим. — Инспекторът затваря телефона, докато все още говоря. Саймън вече изглежда по-ядосан, отколкото объркан.

— Би ли ми казала за какво е всичко това?

— Заради момичето — отвърщам аз. — Онова, което е било убито. От снимката, която ти показах сутринта.

Тази сутрин побягнах нагоре веднага след като новините свършиха, събудих Саймън и бързо — думите ми като че ли се сипеха една връз друга — му разказах всичко.

— Ами ако всичко това има нещо общо с обявите, Сай? — попитах с пресипнал глас. — Ами ако някой публикува в тях снимки на жените, които има намерение да убие, и аз съм следващата?

Саймън ме придърпа в мечешка прегръдка.

— Миличка, не мислиш ли, че малко преиграваш с цялата тази работа? Някъде четох, че всяка година в Лондон биват убити около сто души. Всяка година! Падат се — по колко? — осем на месец. Знам, че е ужасно, но няма нищо общо с обявите.

— Ще отида до полицейския участък по обяд — казах му, макар че продължаваше да смята, че театралнича.

— Полицията взе ли те на сериозно? — пита ме сега, седнал в края на леглото. Масажира пръстите на крака ми и аз ги издърпвам.

Свивам рамене.

— Дежурният беше мил. Обади се на инспектора, който работи по случая, но той не дойде, а сега ми каза, че е получил всичко необходимо от мен и че ще ми се обади, ако има нужда да говорим допълнително. — От угълчетата на очите ми потичат сълзи. — Не знаят за другите снимки — за тази на Кати Танинг и моята! — Започвам да плача. Не мога да мисля трезво, главата ми тупти от болка.

— Шшш. — Саймън оправя косата ми и обръща възглавницата, за да ми осигури хладно място, на което да полегна. — Искаш ли да му се обадя?

— Дори не знам номера му. Каза, че е от Северозападния екип за разследване на убийства.

— Ще го намеря. Нека ти донеса болкоуспокояващи и чаша вода, след което ще му звънна. — Тръгва към вратата, но се обръща, сякаш току-що е забелязал нещо. — Защо лежиш от моята страна на леглото?

Притискам лице във възглавницата, за да не се налага да го гледам в очите.

— Сигурно съм се преместила, докато съм спала — измърморвам.

* * *

Това е единственото нещо, за което някога сме се карали сериозно.

— Мат е баща на Кейти и Джъстин — казах тогава аз. — Налага се да го виждам от време на време.

Саймън неохотно прие аргумента ми.

— Но няма причина да идва в къщата, нали? Да стои във всекидневната ни, да пие кафе от чашите ни?

Държанието му беше детинско и неразумно, но не исках да го изгубя, затова направих този компромис.

— Добре — съгласих се. Той няма да идва в къщата.

* * *

Когато отново отворям очи, на нощното ми шкафче има чаша вода и блистер с хапчета. Изпивам две и ставам от леглото. Блузата ми е намачкана, а панталоните ми не приличат на нищо. Събличам се и изваждам дебела памучна пижама, върху която обличам голяма жилетка.

Часът е девет, когато слизам долу и намирам нещо, което прилича на остатък от задушено говеждо. Краката ми са нестабилни, а от дългия сън все още съм замаяна. Отивам в дневната и намирам Саймън, Джъстин и Кейти да гледат телевизия. Никой не говори, но тишината е приятна, затова просто стоя известно време и наблюдавам семейството си. Първа ме вижда дъщеря ми.

— Мамо! По-добре ли се чувстваш? Премества се, за да ми направи място на дивана между нея и Саймън, и аз сядам, изтощена от усилията, които вложих, за да сляза долу.

— Не особено. Тотално съм претрепана. — Не съм била толкова болна от години. Костите ме болят, а кожата ми е изключително чувствителна. Усещам парене в очите, което отминава само като ги затворя. Гърлото ми е толкова възпалено, че едва мога да говоря. — Мисля, че съм пипнала грип. Сериозен грип.

— Бедничката. — Саймън ме прегръща и за първи път Кейти не казва нищо за онова, което нарича *публична проява на привързаност*. Дори Джъстин изглежда притеснен.

— Желаяш ли напитка, или нещо друго? — пита той. Сигурно изглеждам много болна, мисля си.

— Само малко вода. Благодаря ти.

— Няма за какво. — Става, след което бърка в джоба си и ми подава някакъв плик.

— Какво е това? — Отварям го и вътре намирам дебела пачка от банкноти по двадесет лири.

— Наемът.

— Моля? Вече говорихме по темата. Не искам да ми плашат наем, скъпи.

— Тогава ги използвай за храна, за сметки, за каквото решиш. Парите са твои.

Обръщам се към Саймън, който напоследък е доста настоятелен, че Джъстин не трябва да живее тук безплатно. Той поклаща глава, за да ми покаже, че това няма нищо общо с него.

— Много добра постъпка от твоя страна, Джъстин. Браво, приятелче. — Пресиленото обръщение звучи глупаво от устата на Саймън и синът ми го поглежда намръщен.

— Мислех си, че нямаш никакви пари? — учудва се Кейти и насочва поглед към банкнотите, за да види колко са. Прибирам ги в джоба на жилетката си и се опитвам да игнорирам гласа в главата си, който ми казва да питам откъде са.

— Мелиса ме направи отговорник на ресторанта, за да има повече време за отварянето на новия — отговаря Джъстин, сякаш е прочел мислите ми. Само временно, но заплащането е по-добро.

— Това е чудесно! — Изпитвам облекчение, че синът ми нито краде, нито продава наркотици. Той свива рамене, като че ли новините не са особено важни, и отива в кухнята, за да ми донесе водата. — Винаги съм знаела, че просто се нуждае да го оставим на мира —

прошепвам на Саймън. — Както и от някого, който да види какъв трудолюбив младеж е.

Изведнъж се сецям, че Джъстин не е единственият с новини в работата си. Обръщам се към Кейти.

— Съжалявам, че не те подкрепях повече преди прослушването, скъпа. Чувствам се ужасно.

— О, боже, не се тревожи за това, мамо. Не си добре.

— Саймън ми каза, че всичко е минало брилянтно.

Кейти засиява.

— Наистина беше невероятно. Агентката не ме взе, защото вече имала при себе си няколко с моята *външност* и *диапазон* — каквото и да означава това, но разговарях с един мъж, който чакаше на рецепцията. Той е директор на театрална компания, която поставя на сцена „Дванайсета нощ“, и тяхната Виола тъкмо претърпяла ски инцидент. Имам предвид, колко чудесно?

Поглеждам я изненадана, не следя мисълта ѝ. Джъстин се връща с обещаната чаша. Не е оставил водата да се изтече, преди да я налее, и тя е мътна и топла, но пия от нея, изпълнена с благодарност. Бих се зарадвала на всичко, което може да облекчи възпаленото ми гърло.

— Мамо, „Дванайсета нощ“ беше текстът, на който ни изпитваха по литература. Знам го наизуст. Той ми каза, че съм *създадена* да играя Виола. Прослушването буквално мина там и тогава — беше доста шантаво, но получих ролята! Останалите актьори репетираха от седмици, а аз трябва да се справя за една.

Главата ми е замаяна.

— Кой е този човек? Знаеш ли нещо за него?

— Казва се Айзък. Оказа се, че сестра му учи в училището на София, така че не е напълно непознат. Работил е в Единбург и — това е най-вълнуващата част — трупата ще тръгне на турне с „Дванайсета нощ“! Изключително амбициозен е и много талантлив.

На лицето на Кейти забелязвам още нещо. Нещо различно от вълнението за актьорското начинание.

— Хубав ли е?

Дъщеря ми се изчервява.

— Много.

— О, Кейти!

— Какво? Мамо, всичко е наред, имаш думата ми. Мисля, че ще го харесаш.

— Добре. Можеш да го поканиш.

Тя се изсмива.

— Запознахме се вчера, мамо, не мога да го накарам да идва на среща с нашите.

— Е, няма да тръгнеш на турне, докато не го направиш, така че... — Гледаме се сърдито една друга, докато Саймън не се намесва.

— Не искате ли да поговорим по темата, когато се почувстваш по-добре?

— Сега се чувствам по-добре — отвързвам аз, но инатът ми е премазан от замайване, което ме принуждава да затворя очи.

— Ама, разбира се, че си. Хайде — в леглото.

Спомням си обещанието му.

— Обади ли се в полицията?

— Да. Разговарях с някакъв старши от разследващия екип.

— Рампело?

— Така мисля. Казах му колко си разтревожена заради обявата — онази със снимката, на която мислиш, че си ти...

— Аз съм.

— ... и човекът каза, че разбира притеснението ти, но в момента не мислят, че убийството на Таня Бекет е свързано с други престъпления.

— Трябва да има някаква връзка — настоявам аз. — Не може да е съвпадение.

— Дори не я познаваш — намесва се Джъстин. — Защо се тревожиш толкова много?

— Защото е била убита, Джъс! — Синът ми не реагира по никакъв начин и в отчаянието си поглеждам Кейти. — И защото снимката ми...

— ... не е твоята снимка, мила — прекъсва ме Саймън.

— ... защото снимката ми беше в абсолютно същата обява като нейната. Така че имам пълното право да се тревожа, нали?

— Подобни реклами не са съпроводени от импулсни телефони, освен ако не са измама казва Саймън.

— Какво общо има това с всичко?

— Компаньонка ли е била? — пита Кейти.

— Рисковете на професията — казва Джъстин. Свива рамене и заема предишната си поза на дивана с телефона в ръка.

— По новините казаха, че е учителка, а не компаньонка. — Мисля си за снимката, която бяха използвали във вестника — на нея бяха Таня и приятелят ѝ. Представям си заглавието над статията за собственото ми убийство и се чудя каква ли фотография ще изберат за нея; чудя се дали ще поискат коментар от Греъм Халоу.

— В обявата не се казва нищо за компаньонски услуги, нали, мамо? — пита Кейти.

— Има уебсайт. Притискам длан в челото си, за да си спомня. — *Намери единствената точка ком.*

— Звучи ми като сайт за запознанства. Може би е била убита от някого, с когото се е запознала онлайн.

— Вече не искам да излизаш сама — казвам на Кейти. Тя ме поглежда втрещена.

— Заради едно убийство в другия край на Лондон? Мамо, не ставай смешна. Хора биват убивани през цялото време.

— Мъже, да. Момчета от банди. Наркомани и други откачалки. Но не и млади жени, които се прибират от работа. Или ще излизаш с приятели, или въобще няма да излизаш.

Кейти поглежда Саймън, но този път той ме подкрепя.

— Просто искаме да си в безопасност.

— Това е практически невъзможно. Какво ще кажете за работата ми? В събота не свършвам по-рано от десет и тридесет в ресторанта, а сега съм част от „Дванайсета нощ“ и ще репетирам през повечето вечери. Няма как, ще се налага да се прибирам сама. — Имам намерение да отговоря, но Кейти ме прекъсва, не грубо, но настоятелно. — Аз съм голямо момиче, мамо. Внимателна съм. Няма нужда да се тревожиш за мен.

Но го правя. Тревожа се за нея, когато се прибира от работа всяка вечер, а главата ѝ е в облаците от мечти за червени килими и слава. Тревожа се за всички жени като Кати Танинг и Таня Бекет, които нямат никаква представа какво им е приготвил животът. Тревожа се и за себе си. Не знам какво означават тези обяви или защо снимката ми се появи в една от тях, но опасността е съвсем истинска. Не мога да я видя, но мога да я почувствам. Тя приближава.

Никога не знаеш къде можеш да срещнеш Единствената. Вероятно стои на седалката до прозореца до теб, докато пътуваш във влака за дома. Възможно е да я видиш на опашката, докато чакаш да си купиш кафе. Може би прекосяваш улицата зад нея всеки ден. Ако си уверен в себе си можеш да подхванеш разговор. Като за начало за времето и състоянието на влаковете, а постепенно можеш да преминеш към по-лични въпроси. Ужасната ти седмица, нейния шеф робовладелец, приятеля, който не я разбира. Двамата ще се опознаете и тогава един от вас ще мине на следващото ниво. Кафе? Вечеря? Мисията е изпълнена.

Но какво би станало, ако Единствената се намира в другия вагон? Ако си носи кафе от вкъщи, ако ходи с колело на работа, ако използва стълбите, вместо ескалатора? Представи си какво пропускаш, като не попадаш на нея.

Първа среща, втора среща, повече.

Може би не става въпрос за Единствената, може би желаеш нещо по-кратко. По-сладко. Нещо, което ще накара кръвта ти да кипне и пулсът ти да се ускори.

Приключение.

Секс за една нощ.

Преследване.

Ето къде започва всичко. Findtheone.com. Това е начинът да се запознаят пътуващите в Лондон. Това е начинът да събера хората заедно. Можете да ме наречете брокер, ако искате, посредник, сватовник дори.

Хубавото е, че никоя от вас не знае, че е в списъка ми.

[1] Специализиран екип за разследване на убийства на лондонската полиция. — Бел.прев. ↑

[2] Лемсип — разтворимо лекарство против настинка и грип, подобно на Терафлу. — Бел.прев. ↑

10

Оставам в леглото двадесет и четири часа, спя повече, отколкото съм будна. В сряда следобед успявам да отида на доктор само за да ми каже онова, което вече знам: пипнала съм грип и не мога да направя нищо друго, освен да пия вода, да си взимам лекарствата и да чакам да отmine. Саймън е невероятен. Готви за децата и ми носи храна, която не ям. Ходи до магазина за сладолед, когато решавам, че е единственото нещо, което бих преглътнала. Мисля си, че би бил добър баща, ако чакаше да му се роди бебе, и се сецам за бременността си с Джъстин и мърморещия Матю, когото изпращам в снега, за да ми купи начос и желирани бонбони.

Съумявам да се обадя в службата и да кажа на Греъм, че съм болна. Той е изненадващо отзивчив, докато не му съобщавам, че ще ме няма до края на седмицата.

— Не можеш ли да се появиш поне утре? Джо отсъства и няма кой да вдига телефона.

— Ако съм по-добре, ще дойда — отвърщам аз. На сутринта му изпращам съобщение: *Съжалявам, още съм болна*, след което изключвам телефона си. Станало е обяд, а аз дори не искам да погледна храна. Мелиса ми носи пилешка супа от ресторанта и веднъж опитала я, осъзнавам, че съм освирепяла от глад.

— Много е вкусна. — Стоим в нашата кухнята, на малката маса, която побира само двама души. — Съжалявам за бъркотията. — Съдомиялната трябва да се зареди, което означава, че всички са натрупали чиниите от закуската си в мивката. Пръстенът от празни опаковки ми подсказва, че кошчето за боклук също е претъпкано. Хладилникът е покрит със семейни снимки, прикрепени за него с кичозни магнитчета, които по традиция купуваме от почивките си, като част от неспирното предизвикателство кой ще намери най-оригиналния сувенир. Понастоящем на първо място е кимащото магаре на Кейти, което донесе от Бенидорм, сомбрерото му се люлее всеки път, когато някой отвори вратата на хладилника.

— Уютно е — отвърща Мелиса и се засмива, когато вижда скептичния ми поглед. — Сериозна съм. Топло е, изпълнено с любов и спомени — точно каквато една семейна къща трябва да бъде. — Търся съжаление в лицето ѝ, но не намирам нищо.

Мелиса беше на четиридесет, когато се запознахме — все още достатъчно млада, за да има семейство — и дори веднъж я попитах дали двамата с Нийл планират да имат деца.

— Той не може. — Веднага се поправи: — Не е честно. Искан да кажа, че *ние* не можем.

— Сигурно ви е много трудно. — От толкова дълго време съм майка, че не мога да си представя живота си без децата.

— Не точно. Винаги съм знаела, разбираш ли Нийл е имал левкемия като малък и химиотерапията го с направила безплоден, — затова никога не съм мислила по въпроса. Правим други неща, възползваме се от други възможности. — Отдали са се на работа, предполагам аз. Бизнес, екскурзии, красива къща.

— За Нийл е по-трудно, отколкото за мен — каза ми тогава приятелката ми. — Много се ядосваше. *Защо аз?* Измъчваше се. Но в днешно време едва се сещаме.

— Честно казано, не бих отказала къща като вашата — казвам сега, — всички повърхности са лъснати и никъде не се забелязват мръсни чорапи!

Мелиса се усмихва.

— Тревата на съседа винаги е по-зелена, нали така? Не след дълго Кейти и Джъстин ще се изнесат и тогава ще се щураш из празната къща и ще се молиш да са тук.

— Вероятно. О, това ми напомня, какво си сторила със сина ми, за бога?

Мелиса мигновено придобива разтревожено изражение и аз се чувствам зле, че съм се опитала да се пошегувам. Обяснявам:

— Във вторник ми даде пари за наем. Без да съм го молила. Разбрах, че си го повишила.

— О, ясно! Заслужава си повишението — върши страхотна работа, а и имам нужда от управител. Нещата се наредиха чудесно.

Въпреки това нещо продължава да я тревожи. Задържам погледа ѝ, докато тя не поглежда встрани, навън през прозореца и към грозната ни градина. Най-накрая проговаря:

— Повишението в заплащането... — поглежда ме. — Става въпрос за пари под масата. — Повдигам вежда. Аз съм нейна приятелка, но също така съм и нейна счетоводителка. Подозирам, че не би ми казала, ако не бях засегнала въпроса за увеличеното възнаграждение на Джъстин.

— Когато клиентите плащат в кеш, не всичко минава по каналния ред. Имам резервен фонд. С него покривам някои от сметките си, без да се налага да пипам парите от бизнеса.

— Разбирам. — Вероятно трябва да се боря със съвестта си, но по мое мнение Мелиса не наранява никого. Тя не е някой глобален търговец, който прикрива данъци чрез офшорни сметки. Тя е една местна бизнесдама, която се опитва да преживява като повечето от нас.

— Не става въпрос за чист егоизъм, да знаеш. — От изражението на приятелката си виждам, че съжалява, задето ми е споделила. Притеснява се, че ще я укоря. — Така на Джъстин няма да му се налага да плаща данъци върху тези пари и ще може да започне да си заделя.

Трогната съм, че дори е помислила за това.

— Трябва ли да ти благодаря, че се е сетил да ми даде пари за наем?

— Може и да сме си поговорили малко по темата... — Изражението на лицето ѝ е артистично невинно, което ме разсмива.

— Е, благодаря ти. Чудесно е да видя, че най-накрая е пораснал. Не се ли притесняваш, че някой може да те изпорти на данъчните? — питам аз, тъй като счетоводителката в мен се обажда. Не само Мелиса трябва да се тревожи за това. Ако я хванат, ще повлече и мен.

— Ти си единствената, която знае.

— Какво да знам? — Ухилвам се. — По-добре да се облека — трябва да повърна. — Все още нося долнището, с което бягам, и тениската, с която спях снощи, и внезапно откривам, че мириша на болест. — По-късно ще се запозная с новия приятел-тиренце-режисьор на Кейти — ще мине да я вземе за репетиция.

— Приятел?

— Тя не го нарича така, но познавам добре дъщеря си. Срећна го едва в понеделник, но се кълна, че оттогава не сме водили разговор, в който да не спомене името му. Айзък това, Айзък онова. Здравно е хлътнала. — Чувам скърцане от стълбите и спирам да говоря точно преди Кейти да се появи в кухнята.

— Уха, я се виж! — посреща я Мелиса и става да я прегърне. Кейти е облякла сиви дънки, които са впити по тялото ѝ и изглеждат, сякаш са пръскани със спрей, и златиста лъскава риза, която се повдига, когато обгръща ръце около Мел.

— Това ли е прочутата ти пилешка супа? Има ли още?

— Колкото искаш. Тъкмо разбрах за Айзък... — Мелиса набляга на гласните в името му и Кейти ме поглежда подозрително. Не казвам нищо.

— Той е чудесен режисьор — обяснява дъщеря ми предвзето. Чакаме, но тя няма намерение да налага стръвта.

— Мога ли да попитам за парите? — изстрелва Мелиса, както винаги — бизнесът преди всичко. — Няясно съм, че актьорството не е една от най-доходоносните професии, но поне ще покрие ли разносните ти?

Паузата от страна на Кейти ми разкрива всичко, което ми е необходимо да знам.

— О, мила, смятах, че това е истинска *работа*!

— Такава е. Ще ни платят в края на турнето, веднага след като получим парите от билетите и покрием разходите.

— Значи в крайна сметка ще си поделите печалбата? — пита Мелиса.

— Точно така.

— Ами ако няма такава? — изстрелвам бързо аз.

Кейти ми се нахвърля.

— Пак започваш! Защо просто не ми кажеш, че не струвам, мамо? Че никой няма да дойде, за да ме гледа, и всички ще изгубим парите си... — Спира се, но вече е прекалено късно.

— Какви пари? За подялбата на печалбата ми е ясно — донякъде, — но, моля те, кажи ми, че не си дала пари на някакъв младеж, който току-що си срещнала!

Мелиса става.

— Мисля, че трябва да си вървя. Браво за ролята, Кейти. — Приятелката ми ме дарява със сериозен поглед, който ми казва: *Бъди мила с нея*, и си тръгва.

— Какви пари, Кейти? — настоявам да разбера.

Дъщеря ми слага купичка със супа в микровълновата и натиска бутона за затопляне.

— Разделихме си наема за помещението за репетиции, това е. Всички се включиха.

— Прилича ми на измама.

— Нямах представа как работи театърът, мамо!

Двете се разкрещяваме, толкова сме погълнати в стремежа да изложим гледните си точки, че не чуваме отключването на предната врата, което означава, че Саймън се прибира по-рано, както всеки друг ден от тази седмица, в която съм болна.

— Май се чувстваш по-добре? — пита ме той едва когато забелязвам, че се е облегал на рамката на вратата, на лицето му се е настанило весело изражение.

— Малко — отвърщам глуповато. Кейти слага супата в поднос, има намерение да се храни в нейната стая. — По кое време ще те вземе Айзък?

— В пет. Няма да го каня, ако смяташ да повдигаш въпроса за печалбата.

— Няма да го повдигам, обещавам. Просто искам да се запозная с него.

— Купих ти нещо казва Саймън. Подава ѝ найлонова торбичка с нещо малко и твърдо в нея. Кейти оставя подноса, за да види какво е получила. Аларма против нападения — от онзи тип, който надува сирената, когато извадиш игличката. — Продаваха ги в магазина на ъгъла. Не знам дали са добри, но си помислих, че можеш да я носиш, когато се прибираш с метрото.

— Благодаря ти — казвам му аз. Знам, че я е купил по-скоро за мое успокоение, отколкото за това на Кейти. За да ме накара да не се притеснявам толкова много, когато е до късно навън. Опитвам се да изкупя вината си за по-ранното си избухване. — Кога ще бъдат пуснатите билетите за „Дванайсета нощ“, скъпа? Защото ние ще сме на първия ред, нали, Саймън?

— Абсолютно.

Искрен е, и то не само защото става въпрос за Кейти. Саймън обича класическата музика и театъра, както и никому неизвестни джаз концерти в затънтени, мрачни места. Беше доста изумен, че не съм гледала „Капан за мишки“, заведе ме на пиесата и постоянно се обръщаше към мен, за да види дали се забавлявам. Не беше лоша, но въпреки това си предпочитам „Мама миа“.

— Не знам. Ще проверя. Благодаря ти. — Последното е предназначено за Саймън, в когото тя вижда сродна душа. Миналата нощ я изпитва за репликите ѝ и от време на време прекъсваха, за да обсъждат как трябва да изглеждат героите от сценария.

— Виждаш ли я как персонифицира външността и я нарича „Лукавия“^[1]? — попита я тогава Саймън.

— Да! Дори накрая ничия самоличност не става ясна.

Улових погледа на Джъстин — рядък конспиративен момент между двама ни.

* * *

На първата ни среща Саймън ми каза, че иска да бъде писател.

— Но нали и сега се занимаваш с това? — Бях объркана. Когато се запознахме, се представи като журналист.

Той поклати пренебрежително глава.

— Това не е истинско писане, това е просто представяне на фактите. Искам да пиша книги.

— Направи го.

— Един ден — отвърна Саймън, — когато имам време.

За Коледа същата година му купих хубав бележник с дебели кремави страници, подвързан в мека кафява кожа.

— За книгата ти — казах му срамежливо. Бяхме заедно само от няколко седмици и дни наред агонизирах над мисълта какво да му купя. Той ме погледна така, сякаш му бях подарила Луната.

— Не беше заради бележника — каза ми Саймън година по-късно, вече се беше нанесъл при мен и беше написал първата половина от ръкописа си. — А заради това че повярва в мен.

* * *

Кейти е много изнервена. Все още носи прилепналите дънки и златистата риза — някак си е успяла да изглежда едновременно

небрежна и секси, — но е добавила тъмночервено червило и дебела очна линия, която се извива към края на веждите ѝ като криле.

— Петнадесет минути — съска към мен, когато звънецът звъни, — след които тръгваме. — Джъстин все още е в ресторанта, а Саймън и аз сме в дневната, която пооправих набързо.

Чувам тихите им гласове в коридора и се питам какво ли казва Кейти на новия си приятел-тиренце-режисьор. *Съжалявам за майка ми*, вероятно. Влизат в дневната и Саймън става. Веднага виждам какво намира Кейти в този млад мъж. Айзък е висок, с гладка маслинена кожа и гарвановочерна коса, която е по-дълга горе, отколкото долу. Очите му са тъмнокафяви, а тениската с V-яка под коженото му яке намеква за добре оформени гърди. Казано с две думи, Айзък е прекрасен.

Също така е поне на тридесет години.

Осъзнавам, че съм зяпнала насреща му, и бързам да кажа *здравей*.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Уокър. Имате много талантива дъщеря.

— Мама смята, че трябва да стана секретарка.

Поглеждам сърдито Кейти.

— Само ти предложих да изкараш курса. Да имаш резервен вариант.

— Умен съвет — казва Айзък.

— Мислиш ли? — учудва се Кейти.

— Нашето е трудна професия и ако съдя по съкращенията във финансирането на изкуството, ще става още по-трудна.

— В такъв случай може би ще си помисля отново за курса.

Превръщам изненадания си кикот в прокашляне. Кейти ме поглежда косо.

Айзък се ръкува със Саймън, който му предлага бира. Младият мъж отказва с оправданието, че шофира, което ми прави много добро впечатление. Дватамата с Кейти седат на дивана на благоприлично разстояние един от друг, а аз следя внимателно за знак, че през краткото време, през което се познават, са станали нещо повече от режисьор и актриса. Няма случайни докосвания и се чудя дали боготворенето на дъщеря ми не е еднопосочно. Надявам се да не бъде наранена.

— Знаех, че Кейти е перфектна за Виола в момента, в който я срещнах в агенцията — казва Айзък. — Веднага изпратих снимка на момчето, което играе Себастиан, за да ми каже какво мисли.

— Снимал си ме? Не ми каза! Доста подло от твоя страна.

— С телефона си. Както и да е, той веднага ми писа съобщение, че изглеждаш перфектно. Вече те бях чул как говориш — с момичето до теб, помниш ли? — и веднага инстинктът ми подсказа, че ти си точно Шекспировият тип главна героиня, която търся.

— Всичко е добре, когато свършва добре^[2] — казва Саймън с усмивка на лице.

— Адмирации! — отвръща Айзък. Всички се смеят. Кейти поглежда часовника си.

— По-добре да тръгваме.

— Ще я докарам след репетицията, госпожо Уокър. Разбрах, че се тревожите да се прибира с метрото късно нощем.

— Много мило от твоя страна.

— Няма проблем. Лондон невинаги е най-безопасното място за сама жена.

Не го харесвам.

Някога Мат ми се смееше за бързите преценки, които си правя за хората, но първите впечатления са изключително важни. Наблюдавам през прозореца на дневната Кейти и Айзък, които извървяват стотината метра до мястото, на което младият мъж е успял да паркира колата си. Той поставя ръка на кръста ѝ, когато стигат до нея, след което се навежда да ѝ отвори вратата. Не мога да преценя какво точно не харесвам у него, но предчувствията ми пищят.

Само преди няколко дни реших да подкрепям повече Кейти в актьорското начинание; ако ѝ кажа нещо за Айзък, тя ще го приеме като поредната атака срещу кариерата ѝ. Не мога да победя в тази ситуация. Поне няма да се прибере сама довечера. Тази сутрин по радиото чух за сексуално нападение и не мога да спра да мисля дали снимката на жертвата не се е появила първо в раздела с обявите. Обикновено когато се прибира от работа, Саймън носи „Газет“ със себе си, но тази седмица се връща с празни ръце; знам, че го прави заради мен, за да мога да забравя за обявите. Но няма да го сторя. Не мога.

* * *

В петък Саймън идва с мен на работа.

— В случай че все още си леко замаяна — казва ми той, когато се събуждаме. Държи ме за ръката през целия път. По линия Дистрикт виждам изоставен брой на „Газет“, но не му обръщам внимание, вместо това се облягам на Саймън. Пускам кожената дръжка, за която се държа, и го прегръщам с ръка през талията. Той се превръща в опора и за двамата ни, докато влакът забавя преди всяка спирка. Не говорим, но чувам ритъма на сърцето му през ризата. Силен и стабилен.

Саймън ме целува преди „Халоу и Рийд“.

— Закъсна за работа заради мен — казвам аз.

— Не ми пука.

— Няма ли да имаш неприятности?

— Остави ме аз да се тревожа за това. Смяташ ли, че ще се справиш сама? Мога да се помотая наоколо, ако искаш. — Посочва към кафенето от другата страна на улицата и аз се усмихвам при мисълта, че ще ме чака цял ден също като бодигард на някаква знаменитост.

— Ще се оправя. Ще ти се обадя по-късно.

Целуваме се отново и той изчаква, докато не се разполагам зад безопасното си бюро, маха ми и се насочва към метрото.

* * *

Греъм излиза на оглед, а аз веднага затварям списъка на „Райтмуув“, който обновявам, и отварям Гугъл. Набирам *Лондон престъпления* и цъкам върху първия линк, който виждам: уебсайт с име *Лондон 24*, който обещава актуално отразяване на информацията за престъпленията в столицата.

Застрелян тийнейджър в Уест Далуич.

Във Финсбъри Парк е открит мъж с опасност за живота, по чието тяло е имало мистериозни изгаряния.

Ето защо не чета вестници. Поне не често. Знам, че всичко това се случва, но не искам да мисля за него. Не искам дори да си помисля, че Кейти и Джъстин може да живеят в някой квартал, в който престъпността е изключително висока.

Бивш футболист от Висшата лига признава, че е шофирал пиян в Излингтън.

Отвратителен побой над пенсионерка на 84 години в Енфилд.

Премигвам пред снимката на възрастна жена на име Маргарет Прайс, която тръгнала за пенсията си и не се прибрала. Търся Таня Бекет. Една от вестникарските статии споменава за фейсбук страница в нейна чест и кликвам върху линка за нея. *Таня Бекет, почивай в мир*, пише на страницата. Цялата е изпълнена с прочувствени съобщения от приятели и семейството. В някои от тях името на Таня е оцветено; осъзнавам, че е така, защото хората са отбелязали фейсбук страницата ѝ. Без да се замислям, кликвам върху името ѝ и си поемам неволно въздух, когато се появява. Пълна е със статуси.

Остават още 135 дни!, гласи последният, публикуван сутринта в деня, в който жената е убита.

Остават 135 дни до какво?

Отговорът е няколко статуси по-долу, в пост, който носи заглавие „Какво ще кажете за това, момичета?“. Снимката е скрийншот от мобилен телефон — виждам заряда на батерията в горната част, — и на нея има булчинска рокля. Свалена е набързо от интернет. Отбелязани са три женски имена.

Таня Бекет беше умряла 135 дни преди сватбата си.

Поглеждам към списъка с приятелите ѝ във фейсбук — миниатюри на еднакви момичета, всичките руси и всичките с бели зъби. Вниманието ми е привлечено от една по-възрастна жена със същата фамилия.

Страницата на Алисън Бекет е отворена като тази на Таня и веднага разбирам, че снимката, която гледам, е на майката на младата жена. Последният ѝ пост във фейсбук е отпреди два дни.

Раят прибра още един ангел. Почивай в мир, мое красиво момиче. Спи спокойно.

Затварям фейсбук. Чувствам се като нарушителка. Мисля си за Алисън и Таня Бекет. Представям си ги как са планирали сватбата заедно, пазарували са дрехи, изготвяли са поканите. Представям си

Алисън в дома ѝ, седнала на тъмночервения диван, на който е на профилната си снимка, как вдига телефона, изслушва думите на полицая, но не ги възприема. Не дъщеря ѝ, не Таня. В гърдите ми се надига болка и се разплаквам, но не знам дали плача за момичето, което никога не съм срещала, или защото е прекалено лесно да заместя името ѝ с това на дъщеря си.

Погледът ми се спира върху визитката, прихваната с кабарче в края на дъската ми с обяви.

Полицай Кели Суифт, Британска транспортна полиция.

Тя поне е готова да ме изслуша.

Издихвам си нос. Поемам си дълбоко въздух. Вдигам телефона.

— Полицай Суифт.

На фона на гласа ѝ чувам трафика и заглъхващата сирена на линейка.

— Обажда се Зоуи Уокър. От обявите на „Лондон Газет“?

— Да, спомням си. Опасявам се, че не съм намерила много, но...

— Аз обаче съм — прекъсвам я. — Една жена от обявите беше убита. А ми се струва, че на никого не му пука коя ще бъде следващата жертва.

Кратка пауза, след която идва отговорът:

— На мен ми пука — отвърща категорично полицай Суифт. — На мен ми пука. Каж ми всичко, което знаеш.

[1] Става въпрос за втори акт, втора сцена от пиесата „Дванайсета нощ“ на Шекспир: „О, външност, днес разбирам как с тебе/Лукавия подмамва нас, глупачки“. Преводът на цитата е на Валери Петров. — Бел.прев. ↑

[2] Заигравка с пиесата на Шекспир със същото заглавие. — Бел.прев. ↑

Кели успя да се върне в участъка едва по обед, за да намери номера на инспектор Ник Рампело, човека, който работеше по случая. Първоначално беше прехвърлена на горещата линия, отворена за гражданите, които имаха някаква информация за смъртта на Таня Бекет.

— Мога да ви уверя, че информацията ви ще достигне до разследващия екип — каза жената, чийто незаинтересован тон подсказваше на Кели, че това е един от многото телефонни разговори, които служителката беше приела през деня.

— Наистина искам да разговарям с инспектор Рампело, ако е възможно. Аз съм полицаи от Британската транспортна полиция и мисля, че един от случаите ми може да е свързан с разследването. — Кели кръстоса пръсти. Не беше точно лъжа. Зоуи Уокър сама беше отишла при нея, а и все още нейното име стоеше върху доклада за кражбата на ключовете на Кати Танинг. Щом името беше нейното, значи и случаят беше неин.

— Ще ви свържа с офиса му.

Телефонът звънеше ли, звънеше. Кели беше на път да се откаже, когато една жена вдигна — сякаш беше останала без дъх, защото беше тичала по стълбите.

— Северозападен екип за разследване на убийства.

— Мога ли да разговарям с инспектор Рампело, моля?

— Ще видя дали е тук. За кого да предам? — Жената говореше като новинар на Би Би Си и Кели се опита да отгатне каква беше ролята ѝ. Нямаше почти никакъв опит с екипите за разследване на убийства. Макар че БТП си имаше свой собствен, той съвсем не беше толкова натоварен като този на лондонската полиция, а и Кели никога не беше работила в него. Даде името и номера си и зачака за втори път.

— Рампело на телефона.

Този път нямаше Би Би Си акцент. Ник Рампело говореше на чист лондонски, и то доста бързо — нямаше време за губене. Кели

започна да се запъва над думите в опит да устои на темпото му, но осъзна, че в най-добрия случай звучеше непрофесионално, а в най-лошия — некомпетентно.

— Къде казахте, че работите? — прекъсна обяснението ѝ Рампело.

— БТП, сър. Понастоящем съм на Централната линия. Разследвах кражба от чанта по-предишната седмица, която смятам, че е свързана с убийството на Таня Бекет. Надявах се, че мога да дойда да поговорим за това.

— Моите уважения, полицай... — повишението в интонацията едва ли не оспорваше ранга ѝ.

— Суифт. Кели Суифт.

— Моите уважения, полицай Суифт, но това е разследване на убийство, а не на джебчийство. Таня Бекет не се е намирала в близост до Централната линия в нощта, в която е била убита, и всичко останало сочи, че случаят е единичен.

— Смятам, че са свързани, сър — каза Кели много по-уверено, отколкото се чувстваше. Пригответи се за отговора на Рампело и изпита облекчение, когато не ѝ се нахвърли заради предизвикателството ѝ.

— Разполагате ли с копие от доклада при вас?

— Да, аз...

— Изпратете ми го в офиса и ще го погледнем. — Искаше да се отърве от нея.

— Сър, смятам, че жертвата ви се е появила в раздела с обявите на „Лондон Газет“. Така ли е?

Последва кратко мълчание.

— Тази информация не беше оповестена. Откъде разбрахте това?

— От свидетелка, която се свърза с мен. Същата свидетелка, която видя снимка на моята жертва на кражба в друг брой на „Газет“. Същата свидетелка, която вярва, че нейна снимка също се е появила във вестника.

Този път мълчанието бе по-продължително.

— Май ще е най-добре да дойдете.

* * *

Северозападният екип за разследване на убийства се намираше на Балфор стрийт, дискретно разположен между агенция за набиране на персонал и жилищен блок със знак *Продава се* на третия етаж. Кели натисна звънеца, на който пишеше само ЕРУ, и се обърна леко наляво, за да погледне право към камерата. Повдигна леко брадичката си, надяваше се да не изглежда толкова нервна, колкото се чувстваше. Инспектор Рампело ѝ каза, че ще я очаква в шест, което ѝ осигури достатъчно време да се прибере до дома си и да се преоблече. Какво казваха? Облечи се за работата, която желаш. Кели искаше инспектор Рампело да я приеме като сериозен офицер, като някого, който имаше важна информация за разследването на убийството, а не като обикновен патрул. Натисна звънеца отново и съжали, когато ѝ отговори сърдит глас, чийто тон казваше, че не е било необходимо напомняне.

— Да?

— Полицай Кели Суифт от Британската транспортна полиция. Тук съм, за да се видя с инспектор Рампело.

Чу се силно кликване, което отключи тежката врата пред нея. Кели се усмихна на камерата, в случай че все още някой я гледаше, и влезе вътре. Вратите на асансьора се намираха точно пред нея, но тя пое по стълбите, защото не знаеше на кой етаж е ЕРУ. Двойните врати на първия етаж не оставиха никакво съмнение какво се крие зад тях. Помота се известно време, докато реши дали да почука, или просто да влезе.

— Екипът ли търсите?

Кели разпозна тона на жената, с която беше разговаряла по телефона по-рано през деня, и се обърна, за да види дългата ѝ, права руса коса, завързана с тъмнолилава ластичка. Носеше панталони и ниски обувки и подаде ръка на новодошлата.

— Лусинда. Аз съм един от анализаторите. Ти си Кели, нали?

Полицайката кимна, изпълнена с благодарност.

— Тук съм, за да се видя с инспектора.

Лусинда отвори вратата.

— Срещата е ей там. Ела, ще те заведе.

— Среца? — Кели последва Лусинда през двойните врати и се озова в голямо и просторно помещение, изпълнено с десетина бюра. От едната му страна имаше отделен кабинет.

— Това е офисът на главния инспектор. Не че го използва. Остават му шест месеца до пенсия, а има да ползва толкова много отпуска, че буквално е на плаващо работно време. Но не се заблуждавай, Багера е много точен, поне когато е тук.

Кели наостри уши при споменаването на познатия прякор.

— Случайно да става въпрос за Алън Дигби?

Лусинда се изненада.

— Същият! Откъде го познаваш?

— Беше ми инспектор в БТП. Не след дълго се прехвърли в лондонската полиция и чух, че е бил повишен. Беше добър учител.

Лусинда я водеше през просторния офис, а Кели я следваше, оглеждаше се наоколо и запаметяваше всичко. Макар наоколо да беше празно, тя усещаше онази атмосфера, която познаваше добре от работата си по разследването на сериозни престъпления. На всяко бюро имаше по два компютърни монитора и поне три телефона звъняха; звукът се местеше в помещението, когато обажданията биваха прехвърляни автоматично в търсене на някого, който да им отговори. Някак си дори телефоните тук звъняха по-настойтелно, сякаш в това се съдържаше ключът за отключването на мистерията, върху която ЕРУ работеше тази седмица. Точно заради такъв вид работа Кели беше станала полицайка и добре познатият прилив на енергия я ободри.

— Ще бъдат прехвърлени на оператор — обясни Лусинда, като забеляза залепения ѝ за най-близкия телефон поглед — и някой ще им се обади по-късно.

— Къде са всички?

— В брифинг. Инспекторът иска всеки да присъства. Нарича този метод теорията „НАСА“.

Кели я погледна недоумяващо и Лусинда се ухили.

— На посещенията си в НАСА президентът Кенеди се заговорил с един от чистачите. Попитал го каква е работата му и без да се замисля, мъжът отговорил: „Помагам да изпратим човек на Луната, господин президент“. Теорията на Ник е, че ако целият Екип за разследване на убийства участва в брифинга, включително чистачите, няма да пропуснем нищо.

— Страхотен подход. Приятно ли е да се работи с него? — Лусинда я отведе до една отворена врата.

— Добър детектив е — отвърна жената. Кели остана с впечатлението, че анализаторката подбра думите си много внимателно, но нямаше време да изстиска повече информация от нея. Бяха стигнали до заседателната зала и Лусинда ѝ направи знак да влиза. — Шефе, това е Кели Суифт от БТП.

— Заповядай, тъкмо започваме.

Кели усети, че стомахът ѝ изкъркори, но не знаеше дали от притеснение, или от глад. Стоеше до Лусинда и се оглеждаше, като се опитваше да не личи, че го прави. Инспектор Рампело не беше споменал нищо за брифинг, очакваше да разговаря с него в офиса му, вероятно в компанията на още някого от следователите му.

— Здравейте, всички. Брифингът днес е за Операция ФЪРНИС. Знам, че сте имали тежък ден, а за някои от вас той съвсем не е приключил, затова ще се опитам да бъда максимално кратък. — Инспекторът говореше също толкова бързо, колкото и по телефона. Помещението беше огромно, а той не правеше опити да повишава глас; Кели трябваше да се напряга, за да чува всяка негова дума. Зачуди се защо не говори високо, но когато огледа останалите от екипа, концентрирани да не пропуснат абсолютно нищо, осъзна, че всичко е просто преднамерена — и хитра — стратегия.

— За онези, които са нови в екипа: тялото на Таня Бекет беше намерено в Кранли Гардънс, Мъзуел Хил, преди четири дни; в единнадесет вечерта, понеделник, 16 ноември, от мъж на име Джефри Скинър, който разхождал кучето си. — Кели се зачуди на колко ли години беше Рампело. Изглеждаше в началото на тридесетте, прекалено млад, за да е инспектор. Той беше як и едър мъж, със средиземноморски тен, който отговаряше на името му, макар говорът му да си беше характерен за Североизточна Англия. Долната част на лицето му беше покрита от набола брада. Кели успя да различи контурите на татуировка под ръкава на ризата му.

Инспекторът говореше, крачеше от едната страна на помещението до другата и размахваше бележките си, които още не му бяха влезли в употреба.

— Таня е била учителка в началното училище „Сейнт Кристофър“ в Холоуей. Трябвало е да се прибере у дома в четири и тридесет следобед, но когато не го сторила до десет, годеникът ѝ Дейвид Паркър я обявил за изчезнала. Дежурният съставил доклад за

изчезнало лице, но го оценил с нисък риск. — Кели не беше сигурна дали си въобразяваше укора в гласа му, но се надяваше дежурните полицаи, които са се отзовали на първото обаждане, да не се винят за случилото се с Таня. Не беше добре запозната със случая, но не смяташе, че убийството е можело да бъде предотвратено.

— Тялото на Таня е намерено в гористия район на парка, за който е известно, че се използва за секс. Следователите, отишли на местопрестъплението, са намерили много използвани презервативи, но от състоянието им са предположили, че предхождат убийството с няколко седмици. Таня е била напълно облечена, с изключение на маратонките ѝ, които не са открити на местопрестъплението и все още липсват. Каишката на дамската ѝ чанта е била използвана, за да бъде удушена, и аутопсията потвърди, че причината за смъртта е задушаване.

Мъжът обходи с поглед помещението и очите му се спряха върху един по-възрастен мъж, който се беше отпуснал в стола и беше сложил ръце зад главата си.

— Боб, би ли ни запознал с годеника?

Мъжът свали ръце и се изправи.

— Таня Бекет е била сгодена за двадесет и седем годишния автомонтър Дейвид Паркър, който, очевидно, беше първият ни заподозрян. Господин Паркър има желязно алиби: прекарал е вечерта в „Мейсънс Армс“ на ъгъла на улицата, както се потвърди от камерите в гърба и от поне десетина редовни посетителя.

— Приятелката му е изчезнала, а той е отишъл в пъб? — обади се някой.

— Паркър твърди, че не се е разтревожил, докато не станало късно през нощта, когато се обадил, за да съобщи, че липсва. Предположил, че годеницата му е отишла на гости на някоя приятелка и е забравила да му каже.

— В момента се опитваме да възстановим маршрута на жертвата от работното ѝ място до дома ѝ — обясни инспектор Рампело. БТП беше изненадващо отзивчива в осигуряването на видеоматериал — мъжът погледна към Кели и тя се изчерви; помисли си, че за миг инспекторът беше забравил, че е там, — на който видяхме как се качва на Северната линия до Хайгейт. За известно време я губим и след това отново я виждаме да чака автобус. За съжаление шофьорът не може да

си спомни дали е слязла на Кранли Гардънс и дали е била сама. Опитваме се да намерим и други пътници от автобуса.

Ник Рампело задържа погледа си за момент върху Кели.

— Във вторник, 17 ноември, получихме обаждане от госпожа Зоуи Уокър, която събщи за голяма прилика между Таня Бекет и една снимка, появила се в раздела за реклами и обяви на „Лондон Газет“. — Инспекторът вдигна един лист формат А3, който лежеше с лице надолу върху масата пред него, и го показа на останалите. Кели видя добре познатата обява, изображението се беше размазало заради увеличението му. — В тази част на вестника се рекламират един вид... — мъжът направи кратка пауза — ... персонални услуги — изчака надигналия се смях в помещението да секне и продължи: — Включително разговори и компаньонки. Тази обява привидно е за същите услуги, макар че нищо не е уточнено: посоченият телефонен номер е невалиден, а уебсайтът те отвежда на празна страница. — Инспекторът сложи листа на бялата дъска зад него и го закрепил с магнитчета в ъглите. — Следователите се заеха с миналото на Таня Бекет. Търсят някакво участие в секс индустрията, макар че родителите ѝ и годеникът ѝ настояват, че това е крайно нетипично за нея. Също така претърсваме компютъра ѝ за някаква следа, че е била регистрирана в сайтове за запознанства или че е комуникирала с мъже, с които се е запознала онлайн. Засега удряме на камък. Този следобед получихме нова информация. — Мъжът погледна отново Кели. — Може би ще искаш да се представиш?

Полицайката кимна, с надеждата, че изглежда по-уверена, отколкото се чувстваше.

— Здравейте, всички. Благодаря ви, че ми позволихте да се присъединя към брифинга ви. Казвам се Кели Суифт, полицай от БТП, и по-точно от Кварталния полицейски екип, отговарящ за Централната линия. — Прекалено късно си спомни, че беше оставила Ник Рампело с впечатлението, че е детектив от отдел „Джебчийство“. Забеляза изненадата върху лицето му и отмести поглед към бялата дъска в другия край на помещението. — Тази сутрин говорих със Зоуи Уокър, свидетелката, която инспектор Рампело току-що спомена. Първото ѝ обаждане до мен беше в понеделник. Видяла една от тези обяви и разпознала жената, която е жертва на текущо разследване на БТП.

— Друго убийство? — Въпросът дойде от строен, сивокос мъж, който стоеше до прозореца. Кели поклати глава.

— Кражба. Кати Танинг заспала във влака, движещ се по Централната линия, и ключовете за къщата ѝ били откраднати от чантата, намираща се в скута ѝ.

— Само ключовете ѝ?

— В началото смятахме, че извършителят е търсил нещо друго — телефон или портмоне. Жертвата се обадила на ключар, за да може да влезе в дома си, което означавало, че трябва да смени ключалката на предната врата, но не сменила тази на задната. Адресът ѝ не бил написан на ключовете и нямало причина да смята, че крадецът знае къде живее. — Кели млъкна за миг, сърцето ѝ туптеше неудържимо. Дори инспектор Рампело не знаеше последната информация, която предстоеше да представи. — В понеделник говорих с Кати Танинг и тя е убедена, че някой е влизал в къщата ѝ.

Атмосферата в помещението веднага се промени.

— Взлом? — попита сивокосият мъж.

— Нищо ценно не е взето, но Кати е убедена, че ключовете ѝ са били използвани и че част от бельото ѝ липсва. Вече смени ключалките, а аз препратих случая на криминалистите, които може да намерят някакви нови улики. Зоуи Уокър също смята, че собствената ѝ снимка се е появила в такава обява точно преди една седмица.

— Зоуи Уокър жертва ли е на някакво престъпление? — попита Лусинда.

— Все още не.

— Благодаря ти. — Инспекторът не показва никакъв признак, че новата информация на Кели е била полезна, и продължи бързо напред, привличайки отново цялото внимание на присъстващите върху себе си. Полицайката се почувства изключително глупаво. — Ще се съберем отново в осем сутринта, но нека първо всеки се изкаже. Какво имате? — Мъжът погледна вляво и набързо получи нова информация и въпроси от хората около масата. Както Лусинда беше споменала, никой не беше забравен. Когато на всеки беше дадена възможността да се изкаже, инспекторът кимна и взе бележките си. Брифингът беше приключил.

— Надявам се да нямаш планове за довечера, Лусинда — каза Рампело, когато мина покрай анализаторката. Тя се засмя и погледна

Кели заговорнически.

— Чудесно е, че съм омъжена за работата си, нали? — Жената последва инспектора.

Кели не знаеше дали трябва да остане, или да си върви, затова тръгна с Лусинда. Предположи, че инспекторът има собствен офис, но бюрото му беше в голямото помещение при останалите от ЕРУ. Единствено офисът на главния инспектор беше отделен, вратата му беше затворена и не се виждаше никаква светлина през спуснатите щори.

Ник направи знак на Кели да седне.

— Нуждая се от връзки между двата случая — каза на Лусинда, която вече пишеше в бележника си. — Познавали ли са се? Служителки на горещи телефони ли са? Компаньонки ли са? Какво работи Уокър? Провери къде работи Танинг — и тя ли е учителка като Бекет? Децата ѝ в училището на Бекет ли ходят? — Кели само слушаше, имаше чувството, че макар да знаеше отговорите на някои от въпросите, които инспекторът изстрелваше, намесата ѝ нямаше да е добре дошла. После щеше да говори с Лусинда и да я снабди с цялата си налична информация.

Ник продължи:

— Провери дали някоя от тях е използвала сайтове за запознанства. Партньорът на Зоуи Уокър ми се обади; възможно е да е разбрал, че е използвала сайта и сега да се прави на ударена.

— Сър, не е използвала сайтове за запознанства — намеси се Кели. Зоуи Уокър беше много разтревожена, когато се свърза с мен.

— Както вероятно би била и ако например агресивният ѝ партньор разбере, че се вижда с други хора — контролира я инспекторът, след което се обърна към Лусинда. — Накарай Боб да вземе доклада от БТП и да го прегледа; уверете се, че всичко е било направено както трябва, а ако не е, направете го отново.

Кели присви очи. Въобще не беше изненада столичен полицай да омаловажава работата на друга полицейска служба, но поне можеше да има благоприличието да не го прави пред нея.

— Веднага вземте видеозаписите — започна тя, като преднамерено гледаше Лусинда, а не инспектора. — Мога да ви пратя копия утре, както и снимки на извършителя. Предвид нарушението, първоначално не съм смятала, че ще е необходим ДНК анализ, но

мисля, че бюджетът няма да е проблем сега: чантата беше правилно съхранена и запазена от БТП. Мога да осигуря на екипа ви достъп до нея. Кати Танинг няма деца, не е учителка и никога не е работила като компаньонка. Същото се отнася и за Зоуи Уокър, чиято снимка също се появи в „Лондон Газет“ и която, разбираемо, е разтревожена за безопасността си. — Кели си пое дълбоко въздух.

— Свърши ли? — попита Ник Рампело. Не изчака отговор, а се обърна към Лусинда. — Ела при мен след час и ми кажи докъде си стигнала.

Жената кимна, стана и се усмихна на Кели.

— Приятно ми беше да се запознаем.

Инспекторът изчака Лусинда да се върне на бюрото си, преди да скръсти ръце и да се вторачи в Кели.

— Често ли не се съобразяваш с висшите си офицери?

— Не, сър. — Искаше ѝ се да го попита: *Често ли омаловажавате работата на другите полицаи?*

Инспекторът като че ли имаше намерение да продължи, но вероятно се сети, че Кели не беше негов служител, на когото можеше да се скара, затова просто разплете ръце и се изправи.

— Благодаря ти, че ни уведоми за връзката между случаите. По-късно ще се обадя, за да ми прехвърлят цялата информация за кражбата на ключовете. Може дори да поемем разследването, макар технически погледнато, да не става въпрос за едно и също престъпление.

— Сър? — Кели се стегна. Знаеше отговора още преди да беше задала въпроса си, но не можеше да си тръгне оттук, без да опита.

— Да? — Рампело беше нетърпелив, умът му вече се беше прехвърлил върху следващата точка от списъка му.

— Искам да продължа да работя по случая на Кати Танинг.

— Съжалявам, но това няма никакъв смисъл. — Вероятно заради разочарованието, изписано на лицето ѝ, инспекторът въздъхна. — Виж, ти идентифицира връзката между двата случая. Постъпи добре, като се свърза с нас, и наистина оценявам, че дойде на брифинга. Не си на смяна, нали? — Кели кимна. — Разбери, случаят трябва да дойде при нас. Всички свързани случаи се поемат от екипа, който води разследването на главното престъпление; в този случай това е убийството на Таня Бекет, което поставя всичко под юрисдикцията на

лондонската полиция, а не на Британската транспортна полиция. Както вече дадох ясно да се разбере, запазих си правото по-късно да преценя дали става въпрос за свързани случаи, но ако са, твоята жертва на кражба може да се е измъкнала на косъм да се превърне в жертва на убийство. Това е работа за ЕРУ, а не за твоя отдел „Джебчийство“.

Твърдението му беше неоспоримо.

— Мога ли да работя с вас? — Думите излетяха от устата ѝ, преди да има възможност да ги обмисли. — Да ме командирова, имам предвид. Работих по случая на Кати Танинг, когато възникна, а и мога да ви помогна със събирането на информация за убийството в метрото познавам всеки сантиметър там, а и ще трябва да прегледате безброй часове видеозаписи, нали?

Ник Рампело беше учтив, но непреклонен.

— Разполагаме с достатъчно ресурси. — Дари я с усмивка, която успя да омекоти последващите му думи: — Освен това имам чувството, че да се работи с теб може да бъде изморително.

— Не съм неопитна, сър. Прекарах четири години в отдел „Сексуални престъпления“ на БТП. Добър следовател съм.

— Била си детектив? — Кели кимна. — Защо си отново в униформа?

За секунда полицайката си помисли, че може да преиначи истината. Да го излъже, че е искала да придобие повече оперативен опит или че се подготвя за изпита си за сержант. Но нещо ѝ подсказа, че Ник Рампело веднага ще прозре истината.

— Сложно е.

Инспекторът я гледа известно време и Кели затаи дъх, с надеждата, че ще промени решението си. Мъжът свали поглед от нея и отвори бележника си, действие, което ѝ подсказваше, че е време да си върви още преди Рампело да каже:

— Опасявам се, че не се занимавам със сложни хора.

Придърпвам сивото одеяло към раменете си. От вълна е и изглежда страхотно върху дивана, но ме драска и гъделичка по врата. Осветлението издава жужене, което може да се чуе чак горе — още едно нещо, което има нужда от поправка — и макар да знам, че Саймън и децата вече са заспали, съм го изключила, а светлината от айпада ми кара останалата част от всекидневната да изглежда потъмна, отколкото е в действителност. Вятърът вие навън, а някъде се тряска врата. Опитах се да заспя, но всеки звук ме караше да се стряскам и накрая просто се отказах и слязох долу.

Някой е взел снимката ми и я е сложил в раздела с обявите.

Това е единственото сериозно доказателство, с което разполагам, и то постоянно кънти в главата ми.

Някой е взел снимката ми.

Полицай Суифт също смята, че снимката е моя. Каза ми, че работи по случая, че знае как звучат думите ѝ, но че наистина му отделя необходимото внимание. Ще ми се да ѝ повярвам, но не споделям романтичните възгледи на Саймън за момчетата и момичетата в синьо. Животът ми беше тежък, докато растях, и когато видехме полицейска кола, хуквахме да бягаме, макар никой от нас да не знаеше защо го правим. Докосвам екрана пред мен. На фейсбук страницата на Таня Бекет има линк към блога ѝ; дневник, писан от нея и майка ѝ в подготвителния период преди сватбата. Постовете на Таня са чести и практични: *Дали подаръците за гостите да не бъдат миниатюрни бутилки джсин, или любовни сърчица с инициалите на всички? Бели или жълти рози?* Има само няколко поста от Алисън и всеки от тях прилича на писмо.

Към милата ми дъщеря,

Десет месеца до големия ден! Не мога да повярвам. Днес се качих на тавана, за да си намеря булото. Не очаквам от теб да го носиш — модите се промениха много, — но си помислих, че може да използваш малко парче от него, което да пришиеш в подгъва. Нещо назаем. Намерих кашон с твои тетрадки, картички за рождения ден, рисунки. Смееше ми се, че пазя всичко, но ще ме разбереш, когато имаш свои деца. Ти също ще събираш и пазиш първите им обувки, така че един ден да можеш да се качиш на тавана, за да потърсиш сватбеното си було, и да се изумиш как е възможно порасналата ти дъщеря да е имала толкова малки крачета.

Зрението ми се размазва и премигвам, за да прогоня сълзите. Чувствам, че не е редно да продължавам да чета. Не мога да извадя Таня и майка ѝ от главата си. Докато слизах надолу, се промъкнах в стаята на Кейти, за да се уверя, че все още е там, че все още е жива. Миналата вечер нямаше репетиция — както обикновено изкара съботната си вечерна смяна в ресторанта, — а след това Айзък я докара. Минаха покрай прозореца на всекидневната, след което се спряха, за да се целунат, преди да чуя ключа в ключалката.

— Наистина го харесваш, нали? — попитах я. Очаквах да ми се сопне, но вместо това тя ме погледна с блеснали очи.

— Да.

Млъкнах, защото не исках да опропастя момента, но все пак не изтряях дълго.

— Той е доста по-голям от теб. — На мига лицето ѝ стана сериозно. Бързината, с която се промени, ми подсказа, че беше очаквала забележката ми.

— На тридесет и една е, разликата ни е дванадесет години. Саймън е на петдесет и четири и е с четиринадесет години по-голям от теб.

— При нас е различно.

— Защо? Защото си възрастна? — Изпитвам облекчение, че разбира ситуацията, преди да видя гнева в очите ѝ и да чуя как

сладникавият тон отпреди миг е заменен от доста по-груб. — Аз също съм такава, мамо.

Кейти е имала приятели и преди, но този път е различно. Вече усещам как се отдалечава от мен. Някой ден Айзък — или някой друг мъж — ще бъде първият човек, към когото ще се обърне и на когото ще се уповава, когато животът стане прекалено труден. Дали Алисън Бекет се беше чувствала така?

Хората продължават да ми напомнят, че не губя дъщеря, беше написала тя в последния си пост в блога.

Но в крайна сметка я беше изгубила.

Поемам си дълбоко въздух. Няма да изгубя дъщеря си и няма да позволя и тя да ме изгуби. Няма да стоя и да се надявам полицията да ме вземе на сериозно; трябва да направя нещо.

* * *

На дивана до мен са обявите. Изрязала съм ги от последните страници на „Лондон Газет“ и внимателно съм отбелязала датата на всяка от тях. Имам двадесет и осем на брой, разположени върху възглавницата като арт инсталация^[1].

Фотографски диван от Зоуи Уокър. Прилича на нещата, които Саймън би отишъл да гледа в галерия „Тейт Модърн“.

Последните броеве ги купувах всеки ден, но за по-старите отидох в офиса на „Лондон Газет“ в петък. Човек би си помислил, че може да влезе там и просто да си купи стари броеве, но, разбира се, не е толкова просто. Искат ти по 6.99 лири за всеки брой. Трябваше да фотокопирам екземплярите, които намерих в офиса на Греъм на работа, но докато се усетя да го направя, вече беше твърде късно; нямаше ги. Вероятно шефът ми ги беше изхвърлил.

Чувам изскърцване от горе и застивам, ала няма никого, затова продължавам с проучването си. Набирам *жени, убити в Лондон*, но резултатите са милостиво малко и в никой от тях не намирам снимка, която да съвпада с тези от обявите до мен. Бързо осъзнавам, че заглавията не са от особена помощ; изображенията в Гугъл са много по-полезни и по-лесни за намиране. Прекарвам цял час в преглеждане на фотографии на полицаи, местопрестъпления, плачещи родители и

снимки на жени, чиито животи неочаквано са били отнети. Не присъства никоя от моите.

Моите.

Всички са *мои*, тези жени до мен. Чудя се дали някоя от тях е видяла собствената си снимка, дали и те — както и аз — са изплашени и смятат, че някой ги наблюдава, че ги преследва.

Една блондинка привлича вниманието ми. Облечена е в тога и академична шапка и се усмихва към фотоапарата. Имам чувството, че я познавам. Поглеждам към обявите. Всички са ми добре познати и знам точно коя се опитвам да намеря.

Ето.

Същата жена ли е? Натискам екрана и изображението ме прехвърля в новинарска страница — по ирония на съдбата това е уебсайтът на „Лондон Газет“.

Полицията разследва убийство на жена, намерена мъртва на Търнхам Грийн.

Западен Лондон. Линия Дистрикт, мисля, и се опитвам да си представя гарите. Намира се в другия край на Лондон, далеч от мястото, на което Таня Бекет беше убита. Възможно ли е да са свързани? Името на жената е Лора Кийн и в долната част на статията има три нейни снимки. Още една, на която е облечена с тогата и стои между някаква двойка — вероятно родителите ѝ. На втората не е толкова представителна, на нея е вдигната чаша към фотоапарата и се смее. Студентски апартамент, мисля си, след като забелязвам празните бутилки от вино и шареното одеяло, което е използвано за импровизирана завеса. Последната фотография като че ли е правена в работна обстановка; Лора Кийн носи риза с яка и сако, а косата ѝ е чинно прибрана. Увеличавам снимката, след което взимам обявата и я задържам до екрана.

Тя е.

Не си позволявам да изпадам в размисли какво означава това. Отбелязвам страницата и изпращам линка на себе си, за да мога да си разпечатам статията на работа. Променям критерия си за търсене на *сексуални нападения над жени в Лондон*, след което осъзнавам, че

подобно начинание е безплодно. Снимките, които запълват екрана ми, са на мъже, а не на жени, и когато вляза в някоя от статиите, жертвите са безименни и нямат лица. Ядосвам се заради тази анонимност, която всъщност има за цел да послужи за защита.

Вниманието ми е привлечено от заглавие върху снимка, направена от улична камера:

Полицията преследва дегенерат след сексуално нападение над жена рано сутринта във влак на метрото.

Подробностите са оскъдни.

26-годишната жена пътувала от Фулъм Бродуей по линия Дистрикт, когато някакъв мъж я докоснал неприлично. Британската транспортна полиция разпространи снимката на мъж, с когото иска да се свърже във връзка с инцидента.

Поглеждам обявите.

— Това на някоя от вас ли се е случило? — питам на глас. Снимката, направена от камера, е изключително лоша: толкова е размазана, че дори е невъзможно да се определи цветът на косата на мъжа. Собствената му майка не би могла да го разпознае.

Отбелязвам статията за всеки случай, след което се вторачвам в екрана си. Това е безсмислено. Като игра на война, при която половината карти липсват. Изключвам айпада, когато чувам звук от стъпки по стълбите, който няма как да сбъркам. Започвам да събирам снимките, но бързината ми изстрелва няколко, които политат във въздуха и падат на пода, така че когато Саймън влиза в дневната и търка очите си, аз още ги събирам.

— Събудих се и ти не беше до мен. Какво правиш?

— Не можах да заспя.

Той поглежда към обявите в ръката ми.

— От „Лондон Газет“ са. — Започвам отново да ги нареждам върху възглавницата до мен. — Публикуват по една всеки ден.

— Какво правиш с тях?

— Опитвам се да разбера какво се е случило с жените от снимките. — Не му разкривам истинската причина, поради която съм купила цял куп стари броеве на „Газет“, защото ако я изрека на глас, просто ще призная, че наистина може да се случи. Че един ден ще отворя вестника и ще намеря фотография на Кейти в него.

— Вече беше в полицията — помислих си, че те са се заели? Разполагат със системи за проследяване, доклади. Ако става въпрос за свързани случаи, ще намерят връзката.

— Ние знаем каква е връзката — казвам аз, — тези обяви. — Усеца се упорството в гласа ми, но някъде вътре в себе си знам, че Саймън е прав. Няма нужда да се правя на Нанси Дрю^[2], защото съм жалка, а усилията ми са напразни, костват ми съня, а не ми носят почти нищо.

Освен Лора Кийн, спомням си.

Намирам обявата ѝ.

— Това момиче — започвам аз и подавам снимката на Саймън. — Била е убита. — Отварям запазения линк и му подавам айпада. — Тя е, нали?

Мълчалив е известно време, а лицето му се гърчи в странни форми, докато обмисля възможностите.

— Мислиш ли? Предполагам, че е възможно. Има този *вид*, нали? Онзи, който всички имат в момента.

— Знам какво има предвид. Косата на Лора е дълга и руса, стратегически тупирана и разрошена като грива. Веждите ѝ са черни и добре оформени, а кожата ѝ изглежда перфектна. Може да бъде всяка от хилядите момичета в Лондон. Може да бъде Таня Бекет. Може да бъде Кейти. Но съм сигурна, че е от моите. Сигурна съм, че е една от обявите. Саймън ми връща айпада.

— Ако си обезпокоена, отиди отново в полицията — казва ми той. — Но точно сега се върни в леглото. Три сутринта е и се нуждаеш от почивка. Все още се бориш с грипа. — Неохотно прибирам айпада в калъфчето му, отново събирам обявите и ги прибирам на същото място. Изморена съм, но умът ми препуска.

Става светло, преди да успея да заспя, и когато се събуждам около десет, чувствам главата си тежка и замаяна. Ушите ми пищят, сякаш съм била на някое изключително шумно място, а заради липсата на сън залитам в банята.

* * *

Месечните ни неделни сбирки с Мелиса и Нийл се превърнаха в традиция, откакто Кейти, Джъстин и аз се нанесохме, а Мелиса ни покани за първи път на неделен обяд. Нашата къща беше претрупана с кашони някои от мястото, където живеехме под наем, когато напуснах Мат, а други от склада, който бях наела и които не бях виждала от две години, — затова чистият бял дом на съседката ми въобще не можеше да се сравнява с нея.

Оттогава редуваме дългата лъскава маса на Мелиса и Нийл и нашата махагонова маса, купена от Бърмъндзи Маркет на безценица, защото единият ѝ крак се клатеше. Карах децата да седат на нея, за да си пишат домашните и в единия край още се виждат следите, които Джъстин остави с химикал в знак на протест.

Днес е мой ред да съм домакиня на неделния обяд и изпращам Саймън за вино, а аз се заемам със зеленчуците. Кейти откъва парче суров морков, за което я плясвам през ръката.

— Ще изчистиш ли масата?

— Джъстин е на ред.

— О, нетърпими сте. Двамата можете да я изчистите. — Провиквам се на сина си и той ми отвърща нещо от стаята си, което не разбирам. — Сложи масата — креця отново. Той слиза по долнището на пижамата си, гърдите му са голи. — Вече е обяд, Джъстин, не ми казвай, че си спал досега.

— Остави ме на мира, мамо, цяла седмица работя.

Омеквам. Мелиса го кара да работи доста часове в ресторанта, но сякаш е доволен от това. Ето в какво те превръщат отговорностите, макар да си мисля, че основната причина за доброто му настроение са допълнителните пари.

Трапезарията ми съвсем не е истинска трапезария, а просто част от всекидневната, разделена с арка. Много от съседите са си

разширили кухните или са строили допълнително като Мелиса и Нийл, но ние трябва да носим храната от кухнята през коридора и в дневната, от което килимът е най-потърпевш. Големият месечен неделен обяд е единственото нещо, което си струва, а в днешно време и единственото време, в което масата се почиства.

— Внимавай с тези документи — казвам на Джъстин, когато взимам набор с прибори и го виждам да захвърля няколко папки върху бюфета. Макар да изглежда, че на масата за хранене цари истински хаос, опитвам се да подреждам всичко на купчинки. Там са папките за двата ресторанта на Мелиса, във всяка от тях са прибрани купища разписки и фактури, както и книгите на „Халоу и Рийд“ с безкрайните разходи за обеда и таксата на Грем. — Ще ни трябва допълнителният стол от стаята на Саймън — напомням му. Синът ми застива и ме поглежда.

— Вече е *Стаята на Саймън*, така ли?

Преди Сай да се нанесе, двамата с Джъстин говорехме да превърне тавана в своя всекидневна. Място, на което да може да играе на плейстейшъна си. Щях да му взема и разтегателен диван. Вече беше прекалено голям, за да стои с приятелите си на единичното си легло, имаше нужда от повече пространство.

— Добре, от тавана тогава. Знаеш какво имах предвид.

Нямах намерение да давам тавана на Саймън. Джъстин не каза нищо, когато им съобщих, че искам този мъж да живее с нас, и наивно приех мълчанието му за съгласие. Едва след като се нанесе, започнаха кавгите. Саймън не донесе много мебели със себе си, но малкото, които имаше, бяха много хубави и нямаше как да му кажа, че няма място за тях. Прибрахме ги на тавана, докато не решим какво да ги правим. Хрумна ми, че няма да е лошо да му осигуря негово местенце. Така щях да ги отдалеча с Джъстин, а аз щях да получа възможност да прекарвам повече време с децата си насаме — щяхме да можем да гледаме телевизия само тримата.

— Просто донеси стола — казвам на сина си.

Миналата вечер, след като се домъкнах до къщата ни с храна, достатъчна да нахраня цяла армия, Кейти ми съобщи, че няма да е тук за обяд.

— Но днес е денят за печено!

Никога не пропускаше тези събирания. Нито Джъстин, дори когато плейстейшънът и приятелите му бяха по-интересни от семейството му.

— Ще излизам с Айзък.

Случва се, помислих си. Напуска ни.

— Покани го тук.

— За семейно събиране? — Кейти изсумтя. — Не, благодаря, мамо.

— Няма да е толкова. Не и с Мелиса и Нийл. Ще е приятно. — Не ми изглеждаше особено убедена. — Няма да го разпитвам, обещавам ти.

— Добре — отвърна ми тя и вдигна мобилния си. — Макар че той няма да иска да дойде.

* * *

— Чудесно печено, госпожо Уокър.

— Наричай ме Зоуи, моля те — казвам за трети път. *Ти си по-близо до моята възраст, отколкото до тази на дъщеря ми*, ще ми се да отбележа. Айзък е седнал между Кейти и Мелиса.

— Бодил между две рози — отбеляза той, докато се разполагаха по местата си, а на мен ми се прииска да навра два пръста в гърлото си и да издам давещи звуци като някоя четиринадесетгодишна. Наистина ли Кейти е толкова впечатлена от комплимента? Гледа го, сякаш току-що е слязъл от сцената.

— Как вървят репетициите? — пита Мелиса. Поглеждам я, изпълнена с благодарност. Присъствието на нов човек на масата прави атмосферата наоколо неестествена и фалшива, а и не мога да питам до безкрайност дали харесват соса.

— Наистина чудесно. Изумен съм от бързината, с която Кейти се вписа и настигна останалите, предвид късното ѝ присъединяване към нас. Следващата събота ще имаме генерална репетиция. Всички трябва да дойдете. — Младият мъж размахва вилицата си над масата. — Наистина е полезно да се репетира пред истинска публика.

— С удоволствие ще дойдем — отвърща Саймън.

— Може ли и татко? — пита Кейти. По-скоро усещам, отколкото виждам, как Саймън застива до мен.

— Колкото повече, толкова по-весело. Макар че всички трябва да обещаете да не ни апострофирате. — Айзък се ухилва, а останалите се засмиват любезно. Умирам си обядът да приключи и двамата с Кейти да излязат, за да попитам Мелиса какво мисли за него. Приятелката ми го гледа с весел блясък в очите, но не мога да разгадая изражението ѝ.

— Как върви детективската работа, Зоуи? — Нийл е пленен от снимките в „Газет“. Всеки път, когато го видя, ме пита дали имам някакви новини и дали полицията е открила нещо за обявите.

— Детективска работа?

Не искам да споделям пред Айзък, но преди да успея да сменя темата, Кейти му разказва всичко. За обявите, за снимката ми, за убийството на Таня Бекет. Неприятно ми е да видя как се оживява, сякаш му разказва за някой нов филм или книга, а не за истинския живот. За моя живот.

— Намерила е още една. Как се казва новата, мамо?

— Лора Кийн — отговарям тихичко. Представям си снимката от завършването на жената и се чудя къде ли се намира оригиналната. Дали е на бюрото на журналиста, който е писал статията, или върху камината в къщата на родителите ѝ. Вероятно са я обърнали в момента, за да не я виждат всеки път, когато минават покрай нея.

— Откъде смяташ, че са взели снимката ти? — пита Айзък, не е усетил липсата ми на ентузиазъм да разговарям по темата. Изненадана съм, че Кейти го окуражава, и предполагам, че го прави в желанието си да го впечатли. Нийл и Саймън се хранят мълчаливо, Мелиса ми хвърля кратки погледи, за да провери дали съм добре.

— Кой знае? — Опитвам се да звуча ведро, но пръстите ми отказват да ми се подчиняват напълно и ножът се удря неприятно в чинията ми. Саймън отмества своята настраи и се пресяга, за да сложи едната си ръка върху стола ми. В очите на другите просто се е облегал, за да си почине след обилната храна, но усещам палеца му да масажира успокояващо рамото ми.

— Фейсбук — отговаря Нийл с увереност, която ме изненадва. — Винаги е от фейсбук. Повечето от измамите в днешно време използват имена и снимки от някоя от социалните мрежи.

— Бичът на съвременното общество — намесва се Саймън. — Какво беше името на онази фирма, за която работи няколко месеца? Борсовите агенти?

За момент Нийл остава безмълвен, след което се засмива.

— „Хедъртън Алайънс“. — Поглежда към Айзък, единственият от присъстващите, който не е чувал историята. — Наеха ме, за да събера доказателства за търговия с вътрешна информация, но докато бях там, се проведе една от техните церемонии по приемане на нова брокерка. Също като във „Вълкът от Уолстрийт“. Бяха направили фейсбук група — личен форум, в който да решат какво да й сторят след това.

— Ужас — казва Айзък, но очите му са в пълно противоречие с тона му. Те са блеснали, изпълнени с интерес. Улавя ме, че го наблюдавам, и прочита мислите ми. — Може би ви изглеждам странно. Съжалявам. Проклятието на режисьора, опасявам се. Винаги си представям как може да се осъществи някоя сцена, а тази... би била наистина невероятна.

Разговорът ме кара да изгубя апетит. Оставям ножа и вилицата.

— Почти не използвам фейсбук. Направих си профил само за да поддържам връзка със семейството си. — Сестра ми Сара живее в Нова Зеландия, заедно с мургавия си, атлетичен съпруг и двете им перфектни деца, които съм виждала само веднъж на живо. Единият е адвокат, а другият работи с деца с увреждания. Не ме изненадва, че децата на Сара са толкова прекрасни, тя винаги е била златното момиче, докато растяхме. Родителите ми никога не си признаваха, но си личеше, че е така, виждах го в очите им: защо не приличаш повече на сестра си?

Сара беше много старателна и помагаше в домакинската работа. Не си пускаше музика силно и не спеше до обяд през почивните дни. Тя не напусна училище, завърши с хубави оценки и влезе в колеж за секретарки. Не си тръгна бременна. Понякога се чудя какво щеше да стане, ако го беше сторила; дали родителите ни щяха да са също толкова строги с нея, колкото и с мен?

Опаковай си багажа, каза ми татко, когато разбра. Мама започна да плаче, но дали заради бебето, или защото си тръгнах, не знам.

— Ще се изненадате да разберете колко много информация може да се получи от фейсбук — казва Айзък. Изважда телефона от джоба

си — лъскав айфон 6s — и започва да плъзга бързо пръст по дисплея му. Всички го наблюдаваме, сякаш е на път да ни покаже някакъв фокус. Обръща екранчето му към мен и аз виждам синьо-бялото лого на фейсбук. Името ми е написано в полето за търсене, а под него са изброени доста жени с името Зоуи Уокър и всяка от тях е придружена с малка снимка. — Коя си ти? — пита ме той, докато скролва надолу. Отива на втората страница.

— Ето ме. — Посочвам с пръст. — Тази, третата от долу нагоре. С котката. — Снимката е на Биски, който се припича на алеята пред къщата. — Виждаш ли — заявявам триумфално, — дори не съм използвала собствената си снимка за профила. Аз съм жена, която обича уединението си. — Не като децата ми, мисля си, които публикуват целите си животи в Инстаграм или Снапчат или каквато там е модата този месец. Кейти постоянно си прави селфита, в тази поза или в онази, след което използва безкрай филтри, за да намери най-хубавите.

Айзък отваря страницата ми. Не знам какво очаквам да видя, но определено не и целия си фейсбук профил.

Получават по 50000 лири на година и смятат, че имат правото да стачкуват? Бих си сменила професията с машинист по всяко време!

Заседнала съм във влака... Отново. Благодаря на бога за безжичния интернет!

6?! Стига де, Лен, това си заслужаваше поне 8!!

— Точно *моят е* — обяснявам аз, засрамена да видя, че животът ми е представен от кратки коментари за телевизионни предавания и неприятни пътувания. Обезпокоена съм от лекотата, с която Айзък влиза в акаунта ми. — Как е възможно да се впишеш като мен?

Младият мъж се засмива.

— Не съм се вписал като теб. Всички могат да видят това, когато кликнат върху профила ти. — Забелязва ужасената ми физиономия. — Личните ти настройки позволяват на другите да виждат всичко. — За да го докаже, той цъка върху *За мен* където се появява имейл адресът ми — общодостъпен е за всички. *Учила в Пекъм Компрехенсив*, пише там, сякаш е нещо, с което да се гордея. *Работила в Теско*. Едва ли не очаквам да видя *забременяла на седемнадесет*.

— О, боже! Нямах представа. — Едва си спомням, че попълвах тази информация: работните ми места, филмите, които обичам, и книгите, които чета, но си мислех, че всичко това е само за мен, един вид онлайн дневник.

— Просто се опитвам да кажа — продължава Айзък, като кликва още веднъж върху *Снимките на Зоуи*, — че ако някой иска да използва твоя фотография, има богат избор. — Младият мъж скролва десетки изображения, повечето от които никога не съм виждала.

— Тези не съм ги качвала аз! — отвърщам. Виждам една снимка, на която съм с гръб, направена на барбекюто на Мелиса и Нийл миналото лято, и се питам дали задникът ми наистина е толкова голям, или просто угълът не е добър.

— Качили са ги твои приятели. Всички тези фотографии са от тях. — Виждам, че са десетки. — Те са ги публикували тук и са те отбелязали. Можеш да махнеш тага, ако желаеш, но онова, което всъщност трябва да направиш, е да си промениш личните настройки. Мога да ти помогна, само ми кажи.

— Няма проблем. Ще се оправя. — Срамът ме прави рязка, затова се насилвам да му благодаря. — Приключихте ли с храната? Кейти, мила, ще ми помогнеш ли да разтребим масата? — Всички започват да слагат чиниите една в друга и да ги носят към кухнята, а Саймън ме стиска за ръката, преди съвсем съзнателно да смени темата.

* * *

Когато всички са си отишли, сядам в кухнята с чаша чай в ръка. Саймън и Кейти гледат някакъв черно-бял филм, а Джъстин излезе, за да се види с приятел. Къщата е утихнала. Пускам фейсбук приложението на телефона си, имам чувството, че върша нещо

нередно. Гледам снимките от албума, който Айзък ми показва на собствения си айфон. Преглеждам ги бавно. На някои от тях дори не присъствам и осъзнавам, че съм била отбелязана от Кейти или от свои съученици. Мелиса ме е тагнала с редица други хора в снимка на собствените си крака, направена край басейна, докато беше на почивка миналата година.

Завиждайте ли, момичета???!, гласи коментарът.

Отнема ми известно време, но най-накрая я откривам. Снимката от обявата. Въздишам. Знаех, че не полудявам — знаех, че съм аз. Фейсбук ми казва, че е качена от Мат и когато проверявам датата, виждам, че е отпреди три години. Кликвам върху линка и намирам още двадесет-тридесет снимки, публикувани накуп от сватбата на братовчедка ми. Затова не съм носила очилата си.

Снимката е на мен и Кейти. Тя стои до мен на масата и се усмихва на фотоапарата, а главата ѝ е килната на една страна. Аз гледам нея, а не към фотографа. Снимката в обявата е била внимателно обработена, като е заличена по-голямата част от роклята, която веднага разпознавам като един от малкото си официални тоалети.

Представям си някого — някой непознат, — който преглежда фотографиите ми с тази рокля, с дъщеря ми, със семейството ми. Побиват ме тръпки. Личните настройки, за които спомена Айзък, не са лесни за откриване, но най-накрая успявам да ги намеря. Систематично заключвам всяка част от акаунта си снимки, постове, тагове. Точно когато приключвам, се появява уведомление в червено в горната част на дисплея. Натискам върху него.

Айзък Гън желае да бъдете приятели. Имате един общ приятел.

Взира се в написаното за момент, след което натискам *изтриване*.

Знам какво си мислиш.

Чудиш се как мога да живея със себе си. Как мога да се поглеждам в огледалото, след като знам какво се случва с тези жени.

Виниш ли приложението за запознанства, когато срещата ти не мине добре? Отиваш ли в бара, където си се запознала с някого, за да се скараш на собственика, защото нещата между вас не са се получили? Сърдиш ли се на най-добрата си приятелка, защото мъжът, с когото те е запознала, се е оказал грубиян?

Разбира се, че не го правиш.

Товава как може да виниш мен? Аз съм просто сватовник.

Моята работа е да осигурявам съвпадения.

Смяташ, че сте се запознали случайно. Смяташ, че е задържал тази врата отворена за теб случайно, че е взел шала ти погрешка, че е нямал представа, че вървиш по този път...

Може и да е имал, може и да е нямал.

Сега, след като знаеш, че съществуват хора като мен, никога не можеш да бъдеш сигурна.

[1] Специфично разположени и проектирани по определен начин предмети, които да променят възприятията на пространството. — Бел.прев. ↑

[2] Нанси Дрю — фиктивна героиня от поредица книги, филми и сериали, която обича да разгадава мистерии. Създадена от издателя Едуард Стрейтмайър. — Бел.прев. ↑

Обявите ме обсебват, умът ми е изпълнен единствено с тях и ме превръщат в параноичка. Миналата нощ сънувах, че Кейти е една от жените, а няколко дни по-късно се е появила статия в „Таймс“ — нападната, изнасилена, мъртва. Събудих се цялата в пот, неспособна да понеса дори ръцете на Саймън около себе си, докато не отидох да се уверя със собствените си очи, че дъщеря ми спи спокойно.

Хвърлям дежурните десет пенса в калъфа от китарата на Меган.

— Пожелавам ти приятен понеделник! — провиква се тя. Насилвам се да ѝ се усмихна. Вятърът ме шибва иззад ъгъла и се изумявам, че успява да свири на китарата си с посинели от студа пръсти. Чудя се какво ли би казал Саймън, ако някой ден я доведе у дома, за да прием чай; дали Мелиса не може да ѝ отдели по малко супа от време на време. Провеждам разговор наум, докато минавам покрай билетните бариери и репетирам какво бих казала, за да поканя Меган на обяд, без предложението ми да звучи като подаяние и да я обиди.

Толкова съм погълната от мислите си, че не забелязвам веднага мъжа с палтото: дори не бях сигурна, че ме наблюдава, докато не го видях. Сега ме гледа. Тръгвам по перона, когато влакът пристига, качвам се в него, сядам и го виждам отново. Той е висок и широкоплещест, с гъста сива коса и брада в същия цвят. Тя е поддържана, но на врата му има петно кръв, получено, вероятно докато се е бръснел.

Продължава да ме наблюдава и аз се преструвам, че разглеждам картата на метрото над главата му. Усещам, че очите му обхождат тялото ми. Това ме кара да се чувствам неудобно и поглеждам надолу към скута си. Притеснена съм и не знам какво да правя с ръцете си. Предполагам, че минава петдесетте, носи хубав костюм по поръчка и палто, пазещо го от студеното време, което заплашва скоро да ни поднесе първия сняг. Усмивката му е прекалено фамилиарна — собственическа.

Вероятно училищата не работят днес: влаковете не са толкова претъпкани, колкото обикновено. На Канада Уотър слизат достатъчно хора, за да освободят три места срещу мен. Мъжът в костюма заема едното от тях. Хората постоянно те гледат в метрото — самата аз го правя, — но когато ги забележиш, те извърщат погледи засрамени. Този мъж не извърща поглед. Поглеждам лицето му — но няма да го сторя отново — и той фиксира погледа ми предизвикателно, сякаш трябва да съм поласкана от вниманието му. За миг ми минава мисълта дали наистина не съм, но пърхането в стомаха ми е от притеснение, а не от вълнение.

Транспортните служби в Лондон бяха организирали кампания. Наричаше се *Докладвай, за да сложиш край* и беше свързана със сексуалния тормоз в метрото. *Можете да съобщите за всичко, което ви кара да се чувствате неудобно*, гласеше лозунгът им. Представям си как се обаждам на някой полицай точно сега. Какво бих казала? *Той постоянно ме гледа...*

Да гледаш някого не е престъпление. От дъното на съзнанието ми изниква групата деца в Уайтчапъл младежът с маратонките, за когото бях уверена, че бяга след мен. Представям си какво щеше да стане, ако се бях обадила на полицията тогава, ако се бях развикала за помощ. Въпреки логиката в мислите ми, не мога да се отърва от неприятното чувство.

Не е само заради него — заради този арогантен мъж, който ме обладава с поглед. Необходимо е нещо повече, за да изпитам безпокойство. Всичко ме тревожи. Мисълта за Кати Танинг, заспала в метрото, докато някой рови из чантата ѝ. Мисълта за Таня Бекет, захвърлена удушена в парка. Мисълта за Айзък Гън и увереността, с която си пробива път в живота на Кейти, в къщата ми. Миналата нощ, след като всички си тръгнаха, разгледах фейсбук профила му и се разочаровах, когато разбрах, че е така заключен, че единственото, което успях да видя, беше профилната му снимка. Вторачих се в нея, в уверената усмивка, която показваше равни бели зъби, и чупливата черна коса, която беше паднала кротко върху едното му око. Несъмнено приличаше на филмова звезда, но ме караше да потръпвам, а не да припадам по него, сякаш вече беше избран за ролята на злодея.

Мъжът в костюма става, за да освободи мястото си на една бременна жена. Той е висок и ръката му лесно се плъзва през ремъка,

който виси от тавана, клупът се увива около китката му, когато се хваща в горната му част. Вече не ме гледа, но е на не повече от петнадесет сантиметра от мен и аз вдигам чантата си, оставена между краката ми, и я прегръщам със завърналата се мисъл за Кати Танинг и кражбата на ключовете ѝ. Мъжът поглежда часовника си, а след това извъръща глава, за да се загледа вяло в нещо, което се случва във вагона. Някой минава покрай него и той се отмества едва. Кракът му докосва моя, силно, и аз се стряскам, сякаш съм била попарена. Дърпам се назад и се извивам под странен ъгъл в мястото си.

— Съжалявам — казва мъжът и ме поглежда право в очите.

— Няма проблем — чувам се да отвърщам. Но сърцето ми препуска в гърдите, а кръвта тупти в ушите ми, сякаш съм бягала.

Ставам, когато приближаваме Уайтчапъл. Очевидно е, че имам намерението да слизам, но мъжът не се помръдва и се налага да се промуша покрай него. За секунда ме затиска и усещам толкова леко докосване по бедрото, че не съм сигурна дали не съм си го въобразила. Навсякъде около мен има хора, казвам си. Нищо не може да се случи. Но едва не се спъвам в бързината си да сляза от влака. Поглеждам зад мен, когато вратите се затварят, много по-уверена, след като съм на разстояние от непознатия, който ме наблюдаваше.

Той не е във влака.

Вероятно е седнал, мисля си, на някое място, което се е освободило. Във вагона няма никой с брада. Няма никой с тъмносиво палто.

Перонът се изпразва, пътниците бързат да хванат следващия си влак, туристите търсят изходите и се блъскат един друг, защото обръщат повече внимание на картите си, отколкото какво се случва около тях. Стоя на място като вцепенена, докато всички минават покрай мен.

Тогава го виждам.

Стои неподвижно на перона също като мен, на около десетина метра, в посока към изхода. Не ме наблюдава, гледа телефона си. Опитвам се да успокоя дишането си. Трябва да взема решение. Ако мина покрай него и продължа напред, той може да ме последва. Но ако остана тук с надеждата да си тръгне, може и да остане. Перонът е на практика празен, след малко ще останем само двамата. Трябва да реша бързо.

Тръгвам да вървя. Очите ми са насочени право напред. Вървя бързо, не бягам. *Не бягай. Не му позволявай да види, че си изплашена от него.* Мъжът стои в средата на перона, зад него има пейка, което означава, че трябва да мина отпред. С приближаването му усещам погледа му върху себе си.

Намирам се на метър от него.

На половин.

На четвърт.

Не мога да се въздържа и хуквам да бягам. Насочвам се към изхода, чантата ми се удря в бедрото ми, но не ми пука как изглеждам. Очаквам мъжът да ме последва, но когато стигам до разклонението в тунела, което ще ме отведе до линия Дистрикт, се обръщам и виждам, че той все още стои на перона и ме наблюдава.

* * *

Опитвам се да се съсредоточа върху работата си, но главата ми не иска да ми се подчинява. Взирам се с празен поглед в екрана и се опитвам да си спомня паролата на акаунта ни. Един мъж идва да иска повече информация за наемите на офис помещенията, а аз му обяснявам за цената на имотите в продажба. Когато се оплаква от мен, аз избухвам в сълзи. Той любезно ми съчувства.

— Не е краят на света — казва, когато най-накрая получава онова, за което е дошъл. Оглежда се за някоя салфетка и изпитва облекчение, когато му казвам, че ми няма нищо и наистина предпочитам да остана сама.

* * *

Стръскам се, когато вратата се отваря и звънчето над нея издрънчава. Греъм ме поглежда странно.

— Добре ли си?

— Да. Къде беше? Няма нищо в бележника.

— Няма нищо в *служебния* бележник — поправя ме той, сваля си палтото и го закача на закачалката в ъгъла. — В *моя* бележник

винаги има нещо. — Приглажда самото над корема си. Днешните сако и жилетка са от зелен туид, подкрепени от червени панталони; комплектът го кара да изглежда като фотомодел от село, отишъл на сеитба. — Ще е чудесно, ако ми направиш кафе, Зоуи. Прочете ли вестника?

Стискам зъби и отивам в кухнята. Когато се връщам, го откривам в офиса му с вдигнати на бюрото крака да чете „Телеграф“. Не знам дали е заради адреналина от тази сутрин, или заради раздражението, че съм единствената в „Халоу и Рийд“, която върши някаква работа, но думите започват да се леят, преди да имам шанс да ги отсея.

— „Лондон Газет“. В офиса ти имаше огромна купчина от тях — поне двадесет. За какво ти бяха?

Греъм не ми обръща внимание, повдигнатите му вежди са единственият знак, че ме е чул.

— Къде са в момента? — питам настойчиво аз.

Шефът ми сваля крака от бюрото и се изправя с въздишка, която предполага, че избликът ми е досаден, а не обиден.

— Вероятно вече са превърнати в каша. Не се ли случва това с всичките вестници? Не се ли озовават под формата на хартия в някой евтин супермаркет?

— Какво правеше с тях? — Този въпрос постоянно ме гложди, постоянно чувам един глас в главата си, който ми напомня какво бях видяла — тези вестници, скупчени на бюрото му. Помня момента, в който видях снимката на Кати Танинг, момента, в който свързах името с лицето.

Греъм въздъхва.

— Ние сме фирма, която се занимава с имоти, Зоуи. Продаваме и наемаме. Офиси, магазини, индустриални помещения. Как си мислиш, че хората разбират за това, което предлагаме?

Предполагам, че въпросът е реторичен, но въпреки това шефът ми очаква отговор. Няма да се задоволи само с поучаването ми, ще иска да ме направи на пълна глупачка.

— От вестника — отвърщам аз, а думите ми излизат насечени, с мълчаливи паузи между всяка.

— От кой вестник?

Стискам юмруци.

— От „Газет“.

— Къде си мислиш, че рекламират нашите конкуренти?

— Добре, разбрах те накъде биеш.

— Наистина ли, Зоуи? Малко съм притеснен, че не си наясно как работи нашият бизнес. Защото ако ти е трудно да го разбереш, сигурен съм, че мога да намеря друг офисмениджър със счетоводни познания.

Шах и мат.

— Разбирам го, Греъм.

Устните му се разпъват в усмивка. Не мога да си позволя да изгубя работата си и той го знае.

* * *

На път за вкъщи си купувам списание, решена да не докосвам екземпляр на „Газет“. Метростанцията е претъпкана, зимните палта карат хората да изглеждат два пъти по-едри, отколкото са всъщност. Проправям си път през перона към обичайното ми местенце, усилията ми ще бъдат възнаградени, когато дойде моментът да се прехвърля на надземната железница. Под краката си усещам издатините в подовата настилка, които са монтирани в помощ на слепите хора; обувките ми се подават извън жълтата линия и аз се отдръпвам назад, доколкото това ми е възможно заради навалищата. Поглеждам корицата на списанието си, която е пълна с изключително абсурдни заглавия.

Запознайте се с бабата, която измами смъртта — три пъти!

Ожених се за съпругата на сина ми!

Десетмесечното ми бебе се опита да ме убие!

Усещам прилив от топъл въздух върху лицето си, който ми подсказва, че влакът е само на няколко секунди разстояние. От тунела се разнася грохот и косата ми се разрошва. Опитвам се да я оправя с ръка и се извинявам, когато, без да искам, удрям жената до мен. Още една серия пътници се присъединява към нас на перона и телата около

мен се притискат още по-силно едно в друго. Правя крачка напред не защото искам, а защото се налага.

Предната част на влака се показва от тунела и аз навивам списанието в ръката си. Опитвам се да го прибера в чантата си, когато губя равновесие и бързо залитам през ръба на перона. Усещам нещо твърдо между раменете си — лакът, куфарче, ръка. Чувствам подутините в пода, докато летя напред; мръсотията под релсите се раздвижва заради приближаващия влак. Тялото ми като че ли е в безтегловност, сякаш центърът на гравитацията ми се премества отпред, краката ми вече не стоят стабилно на земята. Виждам все по-ясно и по-ясно машиниста и ужаса, изписан на лицето му. Със сигурност и двамата си мислим едно и също нещо.

Няма начин да спре навреме.

Някой изпищява. Мъж се провиква. Затварям очи. Чува се стържене на метал в метал и грохот. Изпитвам силна болка, когато рамото ми е извито назад, а с него и цялото ми тяло.

— Добре ли сте?

Отварям очи. Около мен са се събрали притеснени хора, но вратите на влака са отворени и пътниците бързат. Изчезват един по един, вагоните са пълни и композицията отново се раздвижва.

Чувам отново, този път по-настойтелно:

— Добре ли сте?

Мъжът пред мен има гъста сива коса и добре поддържана брада. Достатъчно висок е, за да видя петънцето засъхнала кръв от лявата страна на адамовата му ябълка. Правя неволна крачка назад и той ме хваща за ръката.

— Стойте — не съм сигурен, че ще мога да ви спася два пъти днес.

— Да ме спасите? — Опитвам се да обмисля случилото се току-що.

— Права сте, вероятно спасяване е леко преувеличено. — Самоиронизира се мъжът.

— Това сте вие — казвам глуповато. Непознатият се опулва насреща ми. — Тази сутрин бяхте на линия Дистрикт.

— О — усмихва се той любезно, — да. Съжалявам, не си...

Хваната съм неподготвена. Бях толкова сигурна, че тази сутрин ме следи. Бях убедена, че ме наблюдава. А той дори не си ме спомня.

— Не, да, защо бихте си спомняли? — Сега вече наистина се чувствам глупаво. — Заради мен си изтървахте влака. Съжалявам.

— Ще дойде друг след минута. — Докато разговаряме, перонът отново се пълни с хора, които се блъскат да застанат най-отпред, оформят се малки групички, които са наясно къде точно ще се отворят вратите. — Надявам се вече да сте добре. — Мъжът се поколебава. — Ако имате нужда от подкрепа, някои хора могат да ви помогнат... вероятно самаряните.

Объркана съм, когато осъзнавам какво има предвид.

— Не се опитвах да се самоубия.

Мъжът не е убеден.

— Добре. Вижте, те са точно за това, да помагат. Сещате се, ако имате нужда от тях.

Залива ме поредният прилив на топъл въздух и грохотът на приближаващ влак.

— По-добре да... — непознатият посочва вяло към релсите.

— Разбира се. Съжалявам, че ви задържах. Благодаря и отново. Мисля, че ще повървя. Ще подишам малко чист въздух.

— За мен беше удоволствие да се запознаем... — мъжът завършва с въпрос.

— Зоуи. Зоуи Уокър.

— Люк Фридлинд. — Предлага ръката си. Поколебавам се, но след миг я поемам. Мъжът се качва във вагона и се усмихва любезно, докато вратите се затварят и влакът потегля. Виждам проблясък на усмивка, преди машината да се изгуби в тунела.

Не вървя. Изчаквам следващия влак и гледам да съм далеч от ръба на перона. Мисълта, която се върти в главата ми, най-накрая придобива завършен вид.

Препънах ли се?

Или бях бутната?

Главен инспектор Дигби не се беше променил много през последните четири години, в които Кели не го беше виждала. Косата му беше станала по-сива около слепоочията, но все още изглеждаше млад за възрастта си, а очите му режеха като бръснач. Носеше хубав светлосив раиран костюм и обувки, които бяха лъснати по военните стандарти, дотолкова насадени у мъжа, че никога нямаше да бъдат забравени.

— Голф — отвърна Дигби на комплимента на Кели. — Винаги съм се кълнял, че няма да прекарам пенсията си на голф игрището, но Барбара каза, че или ще играя голф, или ще си намеря почасова работа — не ме иска да й се бутам в краката по цял ден. Оказа се, че ми харесва.

— Колко време ти остава?

— Ще се пенсионирам догодина през април. Обмислях варианта да остана, но напоследък има доста проблеми, така че ако трябва да съм честен, се радвам, че ще си тръгна. — Главният инспектор свали очилата си и облегна ръце на масата. — Но едва ли си ми се обадила ей така, от нищото, за да научиш плановете ми за пенсиониране. Какво има?

— Искам да бъда командирована в Операция ФЪРНИС — каза Кели.

Дигби не отговори. Погледна преценяващо Кели, която не потрепна. Багера беше неин ментор, когато постъпи на служба, назначи я като детектив в отдел „Сексуални престъпления“, където й беше инспектор.

Изключителен кандидат, гласеше препоръката й. Упорита и умна следователно, с невероятен нюх към уликите и голям потенциал за бързо повишение.

— Сър, знам, че прецаках нещата — каза полицайката.

— Ти нападна затворник, Кели. Това е нещо повече от прецакване. Това са шест месеца затвор в крилото с къртиците и

педофилите.

Стомахът ѝ стана на топка: топката на срама и безпокойството, които я следваха през последните три години.

— Промених се, сър. — Кели мина през консултация, прекара шест месеца сеанси за контрол на шева, които само я направиха още по-гневна. Премина безупречно, разбира се: лесно беше да даваш правилни отговори, когато знаеш каква е играта. Истинските отговори нямаше да бъдат толкова добре приети от полицейския терапевт, който твърдеше, че няма за цел да съди, но беше видимо преbledнял, когато Кели отговори на въпроса му *Какво беше чувството да го удариш?* с *Приятно*.

От този момент насетне запази истината само за себе си. Съжаляваш ли за действията си? *Хич даже*. Би ли променила нещо, ако можеше да се върнеш назад? *Не бих променила нещо, което ми донесе такова удоволствие*. Би ли го направила отново?

Щеше ли да го направи?

Съдебните заседатели още не се бяха произнесли.

— На работа съм от две години, шефе — каза Кели. Дори направи опит да се усмихне. — Излежах си присъдата. — Багера или не забеляза, или не оцени шегата. — Наскоро приключи тримесечната ми командировка в отдел „Джебчийство“ и искам да придобия известен опит в Екипа за разследване на убийства.

— Какъв е проблемът да го направиш в собствената си служба?

— Мисля, че ще науча повече, ако работя в лондонската полиция — отвърна Кели, която беше подготвила аргументите си предварително и думите ѝ се лееха като масло, — а и знам, че имаш един от най-добрите екипи.

Тъглчетата на устата на Багера потрепериха и полицайката разбра, че не може да го заблуди. Вдигна ръце пред себе си.

— Вече помолих да бъда прехвърлена в Екипа за разследване на убийства в Британската транспортна полиция — каза тихичко тя. — Не искат да припарвам до тях. — Насили се да погледне Дигби в очите, но не за да му покаже колко засрамена и обидена беше, че собствените ѝ колеги ѝ нямаха доверие.

— Разбирам. — Последва пауза. — Не е лично, нали знаеш?

Кели кимна. Но го *чувстваше* лично. Другите униформени полицаи бяха командировани в Службата за криминални разследвания

и Екипа за разследване на убийства, когато бяха необходими допълнителни ресурси. Нея никога не я прехвърляха.

— Тревожат се, че няма дим без огън. Тревожат се за работните си места, за репутацията си. Главният инспектор млъкна, сякаш водеше вътрешна борба дали да каже нещо, или не. — Може би просто се чувстват виновни по принцип. — Мъжът се наведе напред и снижи глас, Кели едва го чуваше: — Защото няма мъж или жена на тази работа, който поне веднъж да не е искал да направи онова, което стори ти.

Минаха няколко секунди, преди Багера да се изправи и отново да заговори с нормален глас.

— Защо точно този случай? Защо Таня Бекет?

Тук Кели беше в свои води.

— Случаят е свързан с кражба в метрото, по която работех, докато бях в отдел „Джебчийство“. Вече имам изградени взаимоотношения с жертвата и искам да довърша работата. Ако не беше моето участие, връзката все още нямаше да бъде направена.

— Какво имаш предвид?

Кели се подвоуми. Не знаеше какви са отношенията между главния инспектор и Ник Рампело. Не беше успяла да го убеди да я наеме, но нямаше намерение да доноси срещу колега.

Багера вдигна кафето си, отпи дълго и шумно, след което остави чашата си на масата.

— Кели, ако имаш нещо да казваш, просто изплюй камъчето. Ако всичко беше нормално, щеше да дойдеш при мен в офиса ми, а нямаше да звъниш на мобилния ми за първи път от четири години и да ме каниш да прием кафе в този... — мъжът огледа ресторанта, изтъквания му плот и отлепените постери по стената — ... в това очарователно заведение. — Лекото повдигане в ъгълчето на устата му смекчи суровите думи и Кели си пое дълбоко въздух.

— Жена на име Зоуи Уокър се свърза с мен, за да ми съобщи, че снимка на Кати Танинг се е появила в раздела с рекламите и обявите на „Газет“ и че собствената ѝ снимка също се е появила там няколко дни по-рано.

— Това го знам. Какво имаш предвид, Кели?

— Не за първи път жената съобщава на полицията за двете снимки. Зоуи Уокър се обажда на ЕРУ в деня, в който е докладвано

убийството на Таня Бекет. Полицайката внимателно избегна споменаването на инспектор Рампело. — След като получава информацията, екипът започва да проверява дали Таня няма връзки със секс индустрията, но не успява да намери такива. Не успява и да свърже случая с факта, че собствената снимка на госпожа Уокър също се появява в подобна обява без нейното разрешение и тя също няма никаква връзка с телефони на доверието или агенции за запознанства. Те не се съгласиха, че става въпрос за свързани случаи, не и докато не настоях.

Багера остана мълчалив и Кели се замоли да не е пристъпила границата.

— Те? — попита накрая той.

— Не знам с кого е разговаряла Зоуи Уокър отговори тя и отпи от кафето си, за да не се налага да го погледне в очите.

Багера помисли за известно време.

— Колко време ти е необходимо?

Полицайката се опита да не показва вълнението си.

— Колкото е необходимо.

— Може да говорим за месеци, Кели. Дори години. Бъди малко по-реалистична.

— В такъв случай — три месеца. Мога да помогна, шефе, няма да съм излишен товар. Мога да бъда свързката с БТП, цялата работа в метрото...

— БТП ще те пуснат ли за толкова дълго време?

Кели можеше да си представи как щеше да реагира сержант Пауъл на подобна молба.

— Не знам, не съм питала. Мислех си, че ако се подходи по правилния начин на висше ниво... жената млъкна и погледна Багера в очите.

— Очакваш от мен не само да ти осигуря място в екипа си, но и да се разбере със старшия ти офицер? За бога, Кели, не си поплюваш за нищо, нали?

— Наистина искам тази работа, шефе.

Главният инспектор я погледна толкова настоятелно, че ѝ се наложи да отмести очи.

— Ще можеш ли да се справиш?

— Знам, че ще мога.

— Екипът ми на Балфор стрийт е много добър. Сплотени хора са и добри детективи; всички могат да работят сами и да се справят с напрежението от напрегнатите разследвания.

— Аз също съм добра полицайка, шефе.

— Всички могат да се справят с емоционално тежките случаи — продължи главният инспектор с най-сериозния си тон.

— Няма да се случи отново. Давам ти думата си.

Багера пресуши кафето си.

— Виж, не мога да ти обещаая нищо, но ще проведе няколко разговора и ако БТП те пуснат, ще те взема за три месеца при мен.

— Благодаря ти. Няма да съжаляваш, шефе, ще...

— При две условия.

— Каквото кажеш.

— Първо, няма да работиш сама. — Кели отвори уста, за да възрази, че няма нужда от бавачка, но Багера отново я прекъсна: — Не се подлага на обсъждане, Кели. Да, ти си опитна полицайка и добра детективка, но ако се присъединиш към екипа ми, ще бъдеш на пробация. Разбираш ли ме?

Жената кимна.

— Какво е другото условие?

— В секундата, в която усетиш, че губиш контрол — в секундата, в която се случи — искам да се махнеш. Веднъж ти спасих задника, Кели. Няма да го направя отново.

— Какво мислиш за Айзък?

Днес е вторник и имам среща за обяд с Мелиса, мястото се намира по средата между Кенън стрийт и новия ѝ ресторант в Кларкънуел, който в момента се ремонтира в подготовка за отварянето. Тя е облечена в прилепнали черни панталони и подходяща черна риза. Макар по раменете ѝ да има тънък слой прах, приятелката ми пак изглежда стилно. Косата ѝ е прибрана с огромна шнола.

— Харесах го. Предполагам, че ти не си на същото мнение?

Потърквам лицето си.

— Има нещо в него, което не ми харесва. — Взимам сандвича си.

— Би казала същото за всеки, който излиза с Кейти. — Мелиса разтваря багетата си и поглежда какво е съдържанието ѝ. — Как е възможно да взимат 3.50 за такова нещо, не знам. Едва ли има повече от десетина скариди тук.

— Не бих. — Бих ли? Може би. Опитвам се да си спомня последното гадже, което Кейти е водила у дома, но не е имало никой сериозен, само шепа странни младежи, чиито длани лепнеха, когато се ръкувахме. — Не е само заради него, а и заради цялата ситуация, заради това че Кейти — и останалите участници — работят без абсолютно нищо седмици наред и се уповават на вялото обещание, че ще получат равен дял, когато парите от билетите бъдат преведени. Ако ме питаш, това си е чиста експлоатация.

— Или брилянтна бизнес стратегия.

— На чия страна си?

— На ничия. Просто казвам, че от неговата гледна точка от тази на Айзък — стратегията е добра. Минимални разходи, минимален риск... ако отида с подобна идея при моя банков мениджър, ще остане възхитен. — Мелиса се ухилва, но има нещо в усмивката ѝ, което говори друго, и мисля, че знам каква с причината.

— Предполагам, че твоят банков мениджър не е фен на плановете ти за разширяване?

— Нямам представа.

— Какво искаш да кажеш? Не взе ли бизнес заем?

Мелиса поклаща глава и отхапва отново от батетата си. Когато заговаря, имам чувството, че ѝ вадя думите от устата с ченгел.

— Преипотекирах къщата.

— Предполагам, че Нийл няма нищо против. — Съпругът ѝ е така негативно настроен към идеята за заемите, че дори не би си отворил сметка в бара за питиетата, които пие. Приятелката ми не отговаря нищо.

— Казала си му, нали?

Следва нова пауза и изражението на лицето на Мелиса се променя. Уверената ми, весела приятелка изчезва и за миг се появява една притеснена и уязвима жена. Прозирам истината и се чувствам поласкана, сякаш съм допусната в някакво тайно общество. През годините, през които се познаваме, много рядко местата ни са били сменени по този начин, а именно аз да съм тази, която да я успокоява. Чудя се как е било възможно да вземе заем за къщата без знанието на Нийл — предполагам, че ипотеката е на името на двамата им, — но бързо решавам, че колкото по-малко знам, толкова по-добре. Не познавам по-находчив човек от Мелиса и съм уверена, че щом е заела пари, за да започне нов бизнес, то тя е уверена, че всичко е сигурно.

— В момента нещата между нас не вървят — споделя ми приятелката ми. — По-рано през годината Нийл изгуби голяма поръчка и се тревожи за парите. Новият ресторант ще компенсира загубата от тази поръчка, но можем да очакваме възвръщаемост едва след шестия месец.

— Той би разбрал това, нали?

— Невъзможно е да се говори с него сега. Много е сдържан. Раздразнителен.

— Изглеждаше ми съвсем добре на обяда в неделя.

Мелиса се засмива, без да ѝ е особено весело.

— Може би аз съм причината да е такъв.

— Не ставай смешна, Нийл те боготвори!

Приятелката ми повдига вежда.

— Не и по начина, по който те боготвори Саймън. — Изчервявам се. — Така е. Масажира ти краката, приготвя ти вечеря, изпраща те до работа... този мъж е оглупял по теб.

Ухилвам се. Не мога да скрия удоволствието си от чутото.

— Късметлийка си.

— Двамата сме — отговарям и бързо осъзнавам колко арогантно звучи това. — Да получиш втори шанс за щастие, имам предвид. Мат и аз бяхме заедно толкова дълго време, че почти не се забелязвахме. — Мисля на глас, обличам в думи онова, с което така и не можах да се справя в миналото. — Той спа с онова момиче, защото дотолкова беше свикнал да съм край него, че му се струваше невъзможно това някога да се промени.

— Постъпила си смело, като си го напуснала. С толкова малки деца, искам да кажа.

Клатя глава.

— Постъпих глупаво. Първосигнална реакция, подтикната от яростта. Мат не обичаше момичето, с което беше спал, дори се съмнявам, че я е харесвал особено. Било е грешка. Симптом от брака, който двамата приемахме за даденост.

— Смяташ, че е трябвало да останеш? — Мелиса моли да ни донесат сметката и ми прави знак да си прибера портмонето, когато посягам да го извадя. — Аз черпя.

Внимавам с отговора си, не искам да оставям грешно впечатление у нея.

— Сега не мисля така, обичам Саймън и той ме обича. Всеки ден благодаря на бога за хубавите неща в живота ми. Но загърбих нещо хубаво в деня, в който напуснах Мат. Сигурна съм, че и децата мислят така.

— Кейти и Саймън се разбират чудесно. Говореха си за „Дванайсета нощ“ като първи приятели по време на неделния обяд.

— С Кейти се разбират, спор няма, но с Джъстин... — млъквам, защото в този момент осъзнавам, че съм монополизирала разговора. — Съжалявам. Да оставим моите проблеми за малко. Опита ли се да поговориш с Нийл и да му обясниш как се чувстваш? — Уязвимостта е изчезнала от лицето на Мелиса.

— О, няма ми нищо. А и той ще се оправи. Предполагам, че го е хванала кризата на средната възраст. — Приятелката ми се ухилва. — Не се тревожи за Джъстин. Напълно нормално е, самата аз ненавиждах втория си баща само защото не беше баща ми.

— Предполагам, че си права.

— Също така не се тревожи за Кейти и за този младок Айзък. Много здраво е хлътнала, спор няма. Но тя е умна и красива.

— Умна е, да. Тогава защо не може да разбере, че трябва да си намери нормална работа? Не че ѝ казвам да се откаже от мечтата си, просто искам да има резервен вариант.

— Защото е на деветнадесет, Зоуи.

Приемам аргумента ѝ с крива усмивка.

— Предложих на Саймън да я вземе във вестника, за да придобие малко опит, да прави ревьюта на театрални постановки, но той не иска и да чуе. Очевидно наемат само висшисти. — Това болеше; безбройните квалификации, които Кейти беше изкарала, не стигаха дори да започне работа като стажант без заплащане. *Не можеш ли да използваш връзките си?*, попитах Саймън, но той беше непоколебим.

— Тя е вече голям човек, Зоуи — казва Мелиса. Остави я да взима сама решенията — съвсем скоро ще разбере кои са били правилните. — Приятелката ми задържа вратата отворена за мен и двете тръгваме към метрото. — Може и да не съм родила тийнейджър, но съм наемала достатъчно, за да знам, че ако искаш някой от тях да направи нещо, трябва първо да го накараш да мисли, че идеята е негова. В това отношение малко си приличат с мъжете.

Засмивам се.

— Като се заговорихме по темата, как се справя Джъстин?

— Той е най-добрият управител, който някога съм имала. — Мелиса вижда изписаното на лицето ми съмнение и ме хваща под ръка. — Не го казвам само защото си ми приятелка. Идва навреме на работа, не пипа в касата и клиентите го харесват. За мен това е достатъчно.

Мелиса ме прегръща, преди да се насочи към линия „Метрополитън“ и обратно към ресторанта. Духът ми е толкова повдигнат от обяда ни, че следобедът минава за нула време и дори надутото държание на Греъм Халоу не може да развали доброто ми настроение.

* * *

— Здравей отново.

Часът е шест и двадесет, а метрото е претъпкано с хора, които предпочитат да са навсякъде другаде, но не и тук. Надушвам пот, чесън и дъжд.

Познавам този глас.

Разпознавам самочувствието му, самоуверения тон на човек, който е свикнал да бъде център на внимание.

Люк Фридлиенд.

Мъжът, който ме спаси от падане върху релсите.

Падане.

Паднах ли?

Споменът ми за случилото се е много кратък, много частичен; мисля, че миг преди да залитна, усетих натиск между раменете си. Всичко ми е като в мъгла и някак си далечно — много по-далечно — не отпреди двадесет и четири часа.

Люк Фридлиенд.

Вчера на практика го обвиних, че ме дебне, а днес аз съм тази, която се качва във влак, в който вече се е качил. *Виждаш ли?*, казвам си. *Няма как да те следи.*

Не само се чувствам засрамена, но и усещам как косъмчетата на тила ми настръхват и си мисля, че всички наоколо могат да ги видят. Прокарвам ръка през тях.

— Лош ден? — пита ме Фридлиенд, вероятно взима жеста ми за стрес.

— Не, всъщност денят беше много добър.

— Това е чудесно! Радвам се, че се чувстваш по-добре. — Тонът му е някак прекалено еуфоричен, като на човек, който работи с деца или в болница, и веднага си спомням предложението му от вчера да говоря със самаряните. Той смята, че искам да се самоубия. Мисли си, че съм залитнала пред влака нарочно, като повик за помощ може би, или истински опит да сложа край на живота си.

— Не съм скочила — обяснявам. Говоря тихо — не искам целият вагон да ме чуе, — затова Фридлиенд минава покрай жената пред него и застава до мен. Сърдечният ми ритъм се ускорява. Той се протяга, за да се хване за релсата над главите ни и усещам лекия допир от малките му косъмчета като някакъв електрически заряд между нас.

— Всичко е наред — отвърща мъжът и съмнението в гласа му ме кара да се съмнявам в собствената си история. Ами ако *наистина* бях

скочила? Ами ако подсъзнанието ми ме беше подтикнало към релсите, макар мозъкът ми да изпращаше противоположни сигнали на тялото ми? Обземат ме тръпки.

— Това е спирката ми.

— О. — Намираме се на Кристъл Палас. — Моята също. — Днес няма порязано от бърснене и синята вратовръзка на райета е заменена от светлорозова, която се откроява на фона на сивата риза и сивия костюм.

— Не ме следиш, нали? — пита ме той, но бързо се извинява, след като вижда ужасеното ми лице. — Просто се пошегувах. — Дватама тръгваме към ескалаторите. Трудно е да се отделиш от някого, който върви в същата посока като твоята. На бариерата се отдръпва, за да ми позволи първа да чекирам картата си. Благодаря му, след което му казвам *довиждане*, но и двамата завиваме на едно и също място. Той се засмива.

— Също като в супермаркета — казва Фридлинд, — когато кажеш *здравей* на някого в секцията за зеленчуци, след което продължаваш да му казваш *здравей* на всички други щандове.

— Наблизо ли живееш? — Никога не съм го виждала, но това не е от значение, тъй като на моята улица живеят десетки хора, които никога не съм виждала. Хвърлям десет пенса в калъфа на китарата на Меган и ѝ се усмихвам.

— На гости съм у приятел. — Мъжът спира и аз автоматично правя същото. — Карам те да се чувстваш неудобно, нали? Върви първа.

— Не, не, наистина, няма такова нещо — отвърщам аз, макар да усещам сериозен натиск в гърдите си.

— Ще прекося отсреща и така няма да ти се налага да вървиш с мен. — Фридлинд се ухилва. Лицето му е приятно, топло и отворено. Не знам защо се чувствам така неспокойна.

— Няма нужда, наистина.

— Така или иначе трябва да си купя цигари. — Стоим, докато хората си проправят път покрай нас.

— Е, довиждане, тогава.

— Чао. — Мъжът отваря уста, за да каже нещо, след което се спира. Обръщам се, за да си вървя. — Хм, дали ще бъде ужасно от моя страна, ако те помоля да вечеряш с мен някоя вечер? — Въпросът е

изречен на един дъх и изключително бързо, сякаш се срамува да ме попита, макар на лицето му да е изписана увереност. Минава ми през ум, че предложението е обмисляно. Дори репетирано.

— Не мога, съжалявам. — Не знам за какво се извинявам.

— Или може би питие? Имам предвид, не искам да си изигравам картата *аз ти спасих живота*, но... — Фридлиенд вдига ръце в комичен жест, след което ги отпуска до тялото си и става много по-сериозен. — Странен начин да се запознаем, знам, но наистина искам да те видя отново.

— Виждам се с някого — отвърщам бързо като шестнадесетгодишна. — Живеем заедно.

— О! — На лицето му се изписва объркване, преди да се окопити. — Разбира се, че си с някого. Какъв глупак съм, трябваше да го очаквам. — Той се отдръпва с крачка от мен.

— Съжалявам — изричам отново.

Казваме си *довиждане* и когато хвърлям поглед назад, той пресича улицата и се насочва към будката. Вероятно, за да си купи цигари.

* * *

Звъня на мобилния на Саймън, защото не искам да вървя по Анърли Роуд без компания, макар и само по телефона. Той не вдига и съм прехвърлена на гласова поща. Тази сутрин ми напомни, че довечера ще вечеря у сестра си. Планирах да гледам някой филм; вероятно ще мога да убедя Джъстин и Кейти да се присъединят към мен. Само ние тримата, като едно време. Срещата с Люк Фридлиенд не ми се отрази особено добре и се чудя дали Саймън няма да отложи посещението при сестра си, за да се прибере у дома.

Ако се обадя сега, мога да го хвана, преди да си е тръгнал от работа. Едно време имах пряка връзка с него, но откакто преди няколко месеца вестникът го направи журналист за всичко, не се знае къде ще бъде дори на следващия ден.

Намирам в Гугъл номера на рецепцията.

— Може ли да ме свържете със Саймън Торнтън, ако обичате?

— Задръжете, моля.

Слушам класическа музика, докато не ме включат отново. Поглеждам към коледните светлини по лампите на Анърли Роуд и виждам, че вече са покрити с мръсотия. Музиката спира. Очаквам да чуя гласа на Саймън, но отново е момичето от рецепцията.

— Бихте ли ми дали името отново, ако обичате?

— Саймън Торнтън. Той е редактор. Занимава се предимно със статии, но понякога пише и новини. — Повтарям думите, които съм го чувала да изговаря, без да знам дали тези две роли са близки, или на светлинни години една от друга. Дори не знам дали са в една и съща сграда.

— Съжалявам, но тук няма човек с това име. Да не е на свободна практика? Ако е така, няма да го има в списъка ми.

— Не, на трудов договор е. Работи при вас от години. Бихте ли проверила отново? Саймън Торнтън.

— Не е в системата ми — повтаря момичето. — Тук не работи човек на име Саймън Торнтън.

Кели извади дъвката си и я хвърли в едно кошче за боклук. Излезе рано от дома си, но ако продължаваше да се бави, щеше да закъснее, което едва ли щеше да допадне на Ник Рампело. Пое си дълбоко въздух, вдигна брадичката си и мина уверено през вратата, пред която стоеше в петък, чадърът ѝ не вършеше кой знае каква работа срещу ръмежа, който сякаш връхлиташе върху нея хоризонтално.

Тъй като искаше да направи добро впечатление през първия си работен ден, тази сутрин Кели инстинктивно посегна към костюма си, преди да усети хладината от нежелания спомен. Носеше го по време на дисциплинарното си изслушване, все още можеше да почувства вълнените маншети, които драскаха китките ѝ, докато стоеше пред офиса на началника и чакаше да бъде повикана.

Споменът я разстрои. Взе костюма от закачалката и го прибра в един чувал за боклук, за да го дари в благотворителния магазин, а вместо него облече ризата на райета и широкия сив панталон, който вече беше потъмнял от дъждовната вода, която обувките ѝ мятаха върху него. Дори без костюма Кели беше връхлетяна от спомени, които я спохождаха в обратен ред, също като филм, който превърташ назад. Завръщането ѝ на работа, първия брифинг, на който беше почервеняла от срам, ехото на мълвата, която изпълваше въздуха. Месеците, прекарани извън работа, и дните на позор в стаята ѝ — некъпана и незаинтересована от живота, очакваща решението на дисциплинарната комисия, която можеше да прекрати кариерата ѝ. Звукът от алармата, която съобщаваше за проблем в ареста и спешната необходимост от помощ. Бягащи хора, които не идваха, за да я подкрепят, а за да я усмирят.

В главата си нямаше спомени от нападението. Никога не беше имала. По време на сеансите за овладяване на гнева Кели беше окуражавана да говори за случилото се, да разкаже в подробности всичко на терапевта си и каквото беше предизвикало.

— Не помня — беше обяснила тя. В единия момент разговаряше със затворника, а в следващия... алармата в ареста. Не знаеше какво я беше накарало да изгуби контрол по такъв ужасен начин, нямаше никакъв спомен.

— Това е добре, нали? — беше попитала Лекси, когато дойде да я види след един изключително тежък сеанс за овладяване на гнева. — Ще ти е по-лесно да продължиш напред. Да забравиш, че някога се е случвало.

Кели беше заровила лице във възглавницата. Не ѝ беше лесно да продължи напред. Напротив, беше ѝ по-трудно. Защото ако не знаеше какво я беше накарало да изгуби контрол, как можеше да е сигурна, че нямаше да се случи отново?

* * *

Натисна звънеца на ЕРУ и зачака, свита в тесния вход, за да се скрие от дъжда. Чу се безплътен глас, който се разнесе по улицата.

— Ало?

— Кели Суифт е. Командирана съм тук за Операция ФЪРНИС.

— Качвай се, Кели.

Разпозна гласа на Лусинда и нервите ѝ малко се поотпуснаха. Това за нея беше ново начало, шанс да започне от нулата и да се докаже, без да бъде съдена за миналото си. Използва асансьора и влезе в ЕРУ без следа от колебанието, което изпитваше предишния път. Кимването от страна на човек от екипа — Боб, спомни си тя, макар и прекалено късно, за да го поздрави по име — повдигна духа ѝ и когато Лусинда изскочи иззад бюрото си, Кели се почувства още по-уверена.

— Добре дошла в лудницата.

— Благодаря ти... май. Инспекторът тук ли е?

— Отиде да бяга.

— В това време?

— Такъв е той. Да знаеш, че те очаква; Багера изпрати имейл вчера, за да ни уведоми.

Кели се опита да разчете изражението на Лусинда.

— Как го прие?

— Ник ли? — Жената се засмя. — О, познаваш Ник. Всъщност не го познаваш. Виж, инспекторът е чудесен, но не го бива особено да изпълнява заповеди. Ако идеята да вземе полицаи от БТП беше негова, щеше да изгаря от щастие. Тъй като двамата с Багера не са първи дружки... — Лусинда млъкна. — Всичко ще е наред. Нека ти покажа къде ще работиш.

В този момент вратата се отвори и инспектор Рампело влезе през нея. Носеше шорти и еластична тениска, а лекото му, флуоресцентно яке беше закопчано до средата. Мъжът извади слушалките от ушите си и ги направи на топка, след което ги прибра в една от ръкавиците си. По пода капеше вода.

— Как е навън? — попита Лусинда.

— Приятно — отвърна Ник. Почти като в тропиците. — Насочи се към съблекалнята, без да отрази Кели, която завиждаше на Лусинда за непринуденото ѝ държание с инспектора.

Тъкмо беше включила компютъра си и търсеше листчето, на което колежката ѝ беше написала временната ѝ парола, когато Ник се върна. Бялата му риза беше залепнала върху все още мокрия му гръб, а в ръката си държеше навита вратовръзка. Мъжът сложи сакото си на стола до Кели.

— Не знам дали да съм ядосан, че отиде при главния инспектор, след като казах *не* на подобно назначение, или да се възхитя на качествата ти за преговаряне. В интерес на работните ни взаимоотношения, ще се спра на втория вариант. — Рампело се ухили и протегна свободната си ръка към нея. — Добре дошла на борда.

— Благодаря ти. — Кели почувства облекчение.

— Значи си стара приятелка на главния инспектор, така ли?

— Не съм приятелка, не. Той ми беше инспектор в „Сексуални престъпления“.

— Мнението му за теб е много високо. Разбрах, че имаш похвала.

Ник Рампело си беше написал домашното. Похвалата от началника на полицията беше последвала след няколко месеца на изключително тежка работа в проследяването на екхибиционист, който се показваше на ученици. Кели събираше показания на свидетели и работеше заедно със следователите, за да елиминира познатите сексуални престъпници и други индивиди от полицейския

радар. В крайна сметка идеята ѝ да използва примамки даде необходимите резултати — екип наблюдаващи полицаи под прикритие бяха разположени в районите с най-голям потенциален риск — и така хванаха извършителя по бели гащи. Кели беше поласкана, че Багера помнеше, и остана доволна, че беше използвал похвалите ѝ, за да успокои водите с Ник. Чувството беше приятно, но краткотрайно.

— Главният инспектор иска да работиш с партньор през цялото време. — Нищо от начина, по който го каза, не предполагаше, че знае причината Багера да командирова Кели, но тя не беше толкова наивна да вярва, че двамата мъже не я бяха обсъдили. Усети как бузите ѝ пламнаха, но се надяваше да не е прекалено очевидно за инспектора и Лусинда, която слушаше разговора с искрен интерес. — В такъв случай можеш да работиш с мен.

— С теб? — Кели предполагаше, че ще работи с някой детектив. Дали Багера не беше решил, че инспекторът трябва да я държи под око, или пък самият инспектор беше решил това? Наистина ли беше чак толкова рискована?

— Така ще се учиш от най-добрия. — Ник ѝ намигна.

— Надуто копеле — скастри го Лусинда. Рампело сви рамене, все едно искаше да каже *нямам вина, че съм брилянтен*, и Кели се усмихна. Лусинда беше права, наистина беше наперен, но поне се шегуваше със себе си.

— Спонсорира ли ме, Люс? — попита Ник и Кели осъзна — с голяма доза облекчение, — че разговорът им е приключил.

— Платих ти преди седмици!

— Онова беше за Големия северен маратон. Сега става въпрос за Големия южен маратон. — Мъжът погледна колежката си, чиито ръце бяха скръстени на гърдите. — Помисли за децата, Лусинда. Онези малки сирачета...

— О, добре! Пиши ми една петачка.

— На километър ли? — Ник се ухили. Жената го изпепели с поглед. — Наздраве. Така, нуждая се от нова информация. Изглежда няма нищо друго, което да свързва Таня Бекет и Кати Танинг, освен обявите, но искам да разбера дали не пропускаме нещо.

— Слагай чайника, вади тайните резерви с бисквити и ще те запозная с новините.

— Какви тайни резерви? — попита учуден Ник, но Лусинда отново го дари с парещия си поглед.

— Аз съм анализаторка, инспекторе — жената вдигна вежда, когато натърти на ранга му, — не можеш да скриеш нищо от мен. — Върна се на бюрото си, а Кели се усмихна.

— Ако ме насочиш към кухнята, ще направя чай.

Ник Рампело я изгледа преценяващо.

— Определено ще стигнеш далеч. Отиваш в лобито и търсиш втората врата вдясно.

* * *

До края на първия си ден Кели стана първа приятелка с чайника. Между рундовете с чай и кафе до 5 часа вечерта успя да прочете цялата информация по случая, след което се насочи към залата за брифинги с Ник и Лусинда и неколцина други, на които беше представена и чиито имена забрави на мига. В помещението имаше няколко свободни стола, но повечето хора стояха прави, нервността им беше явно послание, че имаха по-важни дела, с които да се занимават. Ник Рампело не се трогна от това.

Намерете си място и се настанявайте — настоя той. — Няма да ви задържам, но разследването ни е комплексно и искам всички да сме наясно с наличната информация. — Инспекторът огледа присъстващите и продължи едва когато се увери, че всички погледи бяха насочени към него. — Днес е вторник, двадесет и четвърти ноември, и този брифинг е за Операция ФЪРНИС, разследване на убийството на Таня Бекет и свързаните с него престъпления, извършени срещу жени, а именно кражбата на ключове и предполагаемото влизане с взлом в дома на жена на име Кати Танинг. Връзката между тези престъпления са публикуваните в „Лондон Газет“ обяви, които включват снимките на тези жени. — Ник погледна към Лусинда. Ти си.

Жената се премести в предната част на помещението.

— Задачата ми беше да потърся информация за убийства от последните четири седмици, но освен това проучих последните сексуални нападения, изнасилвания и влизания с взлом, където

жертвите са самотни жени. За целта на това упражнение изключих случаите на домашно насилие, но освен това те не са много. — Докато говореше, Лусинда включи флашка в лаптопа, който стоеше пред нея; свързаният към него проектор беше готов за действие. На първия слайд имаше малки снимки, които Кели разпозна като жените от обявите в „Лондон Газет“; те бяха взети от файловете, които Тамир Барън неохотно даде на Кели по време на срещата им в офиса на вестника. Лусинда показа и следващите четири слайда, които също представляваха зашеметяваща мозайка от малки изображения. — Всички тези жени са станали жертви на сходни престъпления през последния месен. Виждате, че съм ги групирала по физическите им характеристики. Цвят на кожата, цвят на косата, приблизителна възраст. Очевидно е, че не говорим за точна наука, но така поне ще успеем да си помогнем за последващата работа.

— Да сравним тези снимки със снимките от обявите? — Предположението дойде някъде зад Кели.

— Точно. Дотук идентифицирах четири съвпадения, след като се зарових надълбоко в досиетата от случаите и сравних снимката от обявата с други снимки на жертвите. — Лусинда премина на нов слайд и започна бързо да обяснява съдържанието му. Шарлът Харис. Двадесет и шест годишна юридическа секретарка от Лутън, която работи за „Муургейт“. Опит за сексуално нападение от неидентифициран мъж от азиатски произход. — В лявата страна на слайда имаше снимка с името на жертвата, а в дясната съответната ѝ обява в „Лондон Газет“.

— Бам — каза сърдито Ник.

— Ема Дейвис. Тридесет и четири годишна жена, сексуално нападение в Уест Кенсингтън.

Кели изпусна една въздишка.

— Лора Кийн. Двадесет и една. Убита в Търнхам Грийн миналата седмица.

— Този случай вече е в полезрението ни. Западният екип за разследване на убийства смята, че съществува вероятност да е свързан с Таня Бекет заради сходната възраст между двете.

— Не е просто вероятност — отвърна Лусинда. — Бих определила случаите като мъртворешки свързани, извинете ме за израза. Така, ето и последното съвпадение. Жената премина на следващия

слайд, на който присъстваше тъмнокоса жена на около четиридесет. Също както при другите случаи, снимката ѝ беше поставена пред обява в „Газет“. — Тук положението е доста странно. Постоянни оплаквания от госпожа Александра Чатъм, която живее до Хампстед Хит, че някой влиза в къщата ѝ, когато спи, и мести предмети наоколо. В момента кварталният полицейски екип работи по случая, но от самото начало се съмняват в истинността на твърденията на жената. Очевидно отговарящият офицер не е убеден, че нещо се е случило, макар че госпожа Чатъм е твърдо убедена, че някой прониква в дома ѝ.

Лусинда погледна към дъската.

— Разбира се, имаме Кати Танинг — поредната жертва на вероятен взлом — и Таня Бекет, нашата жертва на убийство. Шест. Дотук. Все още работя по намирането на други случаи.

В залата за брифинг настъпи тишина, Ник искаше всички да обмислят добре информацията, представена им от Лусинда, след което посочи към последния слайд на жената, на който шестте потвърдени случая бяха наредени до съответните си обяви във вестника.

— До момента са публикувани общо осемдесет и четири обяви, което означава, че остават седемдесет и осем жени за идентифициране, които може да са или може да не са жертви на престъпления. Разполагаме с копия от тези обяви — Ник посочи към втора бяла дъска, — както и в документацията пред вас. — Последва шум от хартия, след като всички се заровиха в прихванатите с телбод листове, които получиха при пристигането си. Лусинда продължи с обясненията:

— Продължавам да работя по сравняването на обявите, излезли до момента, с престъпленията срещу жени в нашия район, а също така поддържам връзка със Съри, Теймс Вали, Хартфордшър, Есекс и Кент, в случай че има нещо, което прилича на нашите случаи. Намерих няколко възможни съвпадения, но искам да съм абсолютно сигурна, преди да размътя водата, ако няма проблем, шефе?

— Няма.

— Помоли ме да поработя над приликите между жертвите и между извършените престъпления. Опасявам се, че нямам много. На пръв поглед престъпленията са много различни, но когато премахнеш очевидното — самата постъпка, самия начин на действие общата

нишка е общественият транспорт: всички тези жени са били на път за или от работа.

Ник кимна.

— Искам маршрутите им картографирани. Да видим дали някъде ще имаме пресечни точки.

— Смятай го за свършено, шефе.

— Какво знаем за извършителя?

— *Извършителите* — отвърна Лусинда, като наблегна на множественото число. — Шарлът Харис описва висок мъж от азиатски произход със силен афършейв. Не е видяла лицето му, но е бил много добре облечен, с раиран костюм и сиво палто. Ема Дейвис, която е била нападната сексуално в Уест Кен, описва нападателя си като бял и с наднормено тегло. Нямаме почти нищо за случая на Търнхам Грийн, но една от уличните камери е уловила наблизко висок бял мъж точно преди убийството на Лора Кийн.

— Ключовете на Кати Танинг са били откраднати от азиатец — каза Кели. — На записите от камерите не се вижда лицето, само ръцете му.

— Шест престъпления — констатира Ник, — и шест потенциални извършителя. Не е нужно да си гений, за да се сетиш, че обявите са ключова част от разследването; следователно трябва да насочим вниманието си към онзи, който ги е публикувал. — Мъжът се премести в предната част на помещението, а Лусинда превключи на следващия слайд, на който се намираще уголемена версия на обявата на Зоуи Уокър.

— Обявите започват да бъдат публикувани от началото на октомври. В раздела за реклами на предпоследната страница, винаги в долния десен ъгъл. Никоя от снимките не е професионално направена.

— Зоуи Уокър ми се обади вчера — каза Кели. — Оказа се, че нейната снимка е взета от фейсбук — изпрати ми неизрязаната версия. На нея е заедно с дъщеря си, Кейти, и е направена на сватба отпреди няколко години.

— Ще проверя отново фейсбук страниците на Танинг и Бекет каза Лусинда, изпреварвайки Ник. — Има прилики между всички снимки: на тях никоя от жените не гледа право към фотоапарата.

Сякаш не са знаели, че са снимани, помисли си Кели.

Рампело пое щафетата:

— На всяка от обявите е посочен следният уеб адрес. — Мъжът посочи към горната част на екрана, където беше написано *www.findtheone.com*.

— Агенция за запознанства? — Жената до Кели си водеше подробни бележки в тетрадка със спирала. Тя погледна към Ник, държеше химикала си изправен. Един от детективите от другата страна на залата си гледаше телефона, имаше намерение да провери сайта.

— Вероятно. Някоя от жертвите не разпознава името. Кати Танинг е била член на „Елит“ за кратко и ние веднага се свързахме с тях, за да разберем дали системата им не е била хакната. Годеникът на Таня Бекет настоява, както се очакваше, че тя никога не е припарвала до сайтове за запознанства. Зоуи Уокър твърди същото. Както, без съмнение, някои от вас вече са установили, уеб адресът отвежда до празна страница, в която има единствено кутийка за парола. „Компютърни престъпления“ са се заели с тази част от разследването и определено ще ви държа запознати с откритията им. Добре, наясно съм, че времето ни е ограничено. Да продължаваме напред.

— Телефонният номер — каза Лусинда, обърна се към бялата дъска зад себе си и подчерта огромните червени цифри: 08094733968 — го няма в нашата система. Освен това е невалиден, което прави включването му в обявата — ако не е по грешка — напълно безсмислено.

Нямаше нищо безсмислено. Този номер беше там с причина. Кели се загледа в увеличената обява от „Лондон Газет“ зад Лусинда. Под снимката имаше някакъв текст.

За повече информация посетете уебсайта. Там ще намерите всичко необходимо. Спазвайте условията.

Уебсайтът, да, но после какво? Каква беше паролата?

Ник се беше преместил до Лусинда, разпределяше задачите и обясняваше на екипа колко е важно да го държат в течение за всяка една новина. Кели се взираше в обявите и се чудеше какво пропускат.

— На този етап от разследването получаваме много информация, без да сме наясно как е свързана тя — казваше Ник. Онзи, който е публикуват обявите в „Газет“, или обявява намерението си да извърши

престъпление, или спомага за извършването на престъпления от други извършители.

Кели слушаше само с половин ухо, умът ѝ работеше. Какъв беше смисълът от една обява, без да има начин за връзка? Защо да изпращаш потенциалните клиенти към уебсайт, без да им даваш необходимото, за да влязат в него?

08094733968

Кели стана от мястото си, беше споходена от внезапна мисъл. Ами ако телефонният номер не беше никакъв телефонен номер, а парола?

Увери се, че звукът на мобилния ѝ е изключен, отвори „Сафари“ и въведе уеб адреса.

www.findtheone.com

Стрелката премигаше срещу нея. Набра 08094733968 в бялата кутийка и натисна Enter.

Паролата ви не е разпозната.

Кели потисна въздишката си. Напълно уверена беше, че телефонният номер е ключът. Затвори брауъра си и на екрана ѝ се появи есемес.

Нямам търпение да те видя дове4ера. Обади се +
кажи дали бте закъснееб. хх

От този начин на изписване — комбинация от букви и цифри, Кели можеше да разбере, че изпращачът на съобщението е Лекси, без

дори да поглежда името ѝ. Не познаваше някой друг, който все още да пише съобщения, все едно деветдесетте не си бяха отишли. Представи си как сестра ѝ се мръщи над малкия дисплей и търпеливо натиска всеки бутон на древната си нokia, за да премине през буквите.

08094733968

Една мисъл започна да се оформя в главата ѝ и тя изведе клавиатура на собствения си дисплей. Погледна към четворката и към буквите под нея.

G.H.I.

Протегна се с една ръка към бележника си, отвори го на една от страниците, махна капачето на химикала и записа буквите, без да сваля очи от телефона си.

Под седмицата имаше четири букви: P, Q, R, S. Кели записа всичките.

Следваха две тройки: буквите D, E и F.

Пишеше като освирепяла, нищо около нея не съществуваше, докато обработваше и последните цифри. Вдигна бележника си и се загледа в написаното, търсеше някакъв модел, дума.

I. Пауза. S.E.E...

I SEE YOU.^[1]

Кели си пое рязко въздух. Вдигна поглед и видя, че инспектор Рампело я гледа със скръстени ръце.

Има ли нещо около разследването, с което искаш да ни запознаеш?

— Да, сър — отвърна Кели. — Мисля, че има.

Първото сватосване, на което станах свидетел, не беше нещо, което да привлече интереса на полицията.

Имаше една жена, която пътуваше по линия Бейкърлу. Всеки петък тя слизаше на Пикадили Съркъс и си купуваше лотариен билет за Евро Милиони.

— Това са пчелившите числа — казваше тя на мъжа от будката, докато му подаваше парите.

Онзи се засмиваше.

— Така каза и миналата седмица.

— Този път съм сигурна.

— И миналия път така каза.

Тогава двамата се засмиваха. Стана ми ясно, че това е разговор, който водят всеки петък по това време.

* * *

Следващия петък я наблюдавах, докато слизаше от влака на Пикадили Съркъс и се насочи към будката.

Той я чакаше.

Стоеше на около пет метра от павилиона и помпаше юмруците си, сякаш се подготвяше психически за интервю за работа. Скъп костюм, хубави обувки. Човек, който разполагаше с много повече пари, отколкото с време. Спря да нервничи, когато я видя, и избърса влажните си длани в крачола на панталона си. Очаквах да я заговори, но вместо това тръгна с нея към будката и я изпревари със стотна от секундата. Нервите му не бяха издържали, помислих си аз.

— Един лотариен билет за тазвечерното теглене, на Евро Милиони, моля — каза той. Плати и си взе билета. — Това са печелившите числа, да знаете. — Жената зад него се усмихна на себе си.

Мъжът направи голяма постановка при прибирането на портфейла си, застанал на една страна, за да може да се намеси, когато жената поиска да си купи лотариен билет.

— Май ви изпреварих и ви взех реда. Съжалявам.

— Няма проблем, наистина.

— Ами ако е трябвало вие да купите този билет? — Подаде ѝ го. — Вземете го. Настоявам.

Жената се противеше известно време, но не особено дълго. Усмихнаха се един на друг.

— Можете да ме заведете на вечеря, ако спечелите — пошегува се мъжът.

— А ако не спечеля?

— Тогава аз ще ви заведа.

* * *

Не можеш да отречеш, че се наслади на срещата. Може и да се изчерви от подхода му, може дори да ти се стори малко дързък, но беше поласкана, беше благодарна за вниманието на един добре изглеждащ мъж. Един богат мъж. Успял. Някой, който иначе не би срещнала.

Сега, след като знаеш с какво се занимавам, си заинтригувана, нали? Чудиш се каква информация съм събрал за теб, какво е качено на постоянно разширяващия ми се уебсайт. Чудиш се дали ще бъдеш спряна — също като тази жена — от някой привлекателен непознат. Чудиш се дали ще те покани на вечеря.

Може да го стори, може и да не го стори. Може би вече те е намерил, вече те наблюдава. Може би те следи от седмици.

Животът е лотария.

Може би има наум нещо напълно различно за теб.

[1] I see you (англ.) виждам те. — Бел.прев. ↑

Вписана: петък, 13 ноември

Бяла.

В края на тридесетте.

Руса коса, обикновено вързана.

Очила (понякога носи контактни лещи).

Ниски обувки, черни панталони с висока талия.

Дълго непромокаемо палто.

Размер 40–42

08:10: Влиза в метростанция Кристъл Палас. Разменя няколко приказки с улична музикантка и хвърля монета в кальфа на китарата ѝ. Качва се на влака и се движи на север до Уайтчапъл. Сменя на метрото — линия дистрикт (западно), — качва се на вагон 5, за да пристигне точно пред изхода на Кенън стрийт. На излизане от метростанцията завива надясно и върви по пътя, за да избегне натоварените тротоари. В дясната си ръка държи телефон и голяма дамска чанта до гърдите си. Работи в агенция за недвижими имоти „Халоу и Рийд“, намираща се на Уолбрук стрийт.

На разположение: понеделник до петък

Ниво на трудност: Средно

— Трябва да ѝ кажем. — Кели гледаше ужасена екрана, на който в пълни подробности беше описан маршрутът до работа на жена, която със сигурност беше Зоуи Уокър.

— Сигурна ли си, че е тя? — попита Лусинда. Кели и Ник се бяха навели над бюрото на инспектора, чийто лаптоп беше отворен пред него. Лампите бяха изгасени навсякъде в огромното, празно помещение и жълтата светлина над бюрото на Рампело мигаше едва,

сякаш крушката беше на път да изгори. Лусинда работеше на съседно бюро и старателно сравняваше всяка снимка от уебсайта с обявите в „Лондон Газет“.

— Описанието съвпада, датата на вписване също и наистина работи в „Халоу и Рийд“ — отговори Кели. — Няма съмнение, че е тя. По телефона ли да ѝ съобщим, или да се видим с нея?

— Почакай. — Ник се беше умълчал, след като Кели му обясни как е установила каква е паролата. Беше погледнал към малкия дисплей на телефона ѝ и към малката бяла кутия, над която текстът се беше променил.

Влезте или създайте акаунт.

Инспекторът беше изпратил останалата част от екипа си по домовете им с инструкцията да се върнат в 8 часа сутринта на следващия ден за нов брифинг.

— Утре ще е дълъг ден — беше казал намръщен.

Отне им само няколко секунди да включат лаптопа на Ник и да влязат в уебсайта. Много по-дълго им беше необходимо да се свържат с финансовия отдел; процес, който беше изключително изнервящ извън работно време, затова Ник тръшна телефона и извади собствената си кредитна карта.

— Не можем да позволим на медиите да се докопат до това — каза той, — ще предизвикаме истински бунт. Това означава, че няма да казваме и на Зоуи Уокър през това време.

Кели се опита да измисли по-подходящ отговор от онзи, който напираше да излезе от устата ѝ.

— Сър, тази жена е в опасност. Не е ли наше задължение да я предупредим?

— Ситуацията е овладяна за момента. Лицето или лицата, отговорни за този уебсайт, не знаят, че полицията е замесена, което означава, че имаме възможност да ги идентифицираме. Ако разкрием това пред Зоуи Уокър, тя ще каже на семейството си, на приятелите си.

— Ще я помолим да не го прави.

— Заложено е в човешката природа, Кели. Ще иска да предпази други жени, които познава. Преди да се усетим, вестниците ще

подхванат темата и ще настъпи масова паника. Нашият извършител ще се покрие и никога няма да го намерим.

На Кели ѝ се искаше да каже много неща, но не го стори, защото си нямаше доверие какво може да изрече. Зоуи Уокър не беше пушечно месо.

— Утре ще се срещнем с нея и ще ѝ препоръчаме да промени маршрута си — каза Ник. — Ще ѝ дадем стандартния съвет, който даваме на онези, които се страхуват за личната си безопасност — да промени навичките си и да не бъде предвидима. Не е необходимо да знае повече от това. — Инспекторът затвори лаптопа, като по този начин даде ясен сигнал на Кели, че разговорът е приключил. — Двете можете да се прибирате, ако желаете. Искам ви свежи утре рано сутринта. — В този момент звънецът на външната врата иззвъня. Кели отиде да види кой е. — Сигурно е човекът от „Компютърни престъпления“ — каза Ник. — Пусни го.

* * *

Андрю Робинсън имаше очила с черни рамки и брада, оформена на тънко катинарче. Носеше сива тениска и дънки под шубата в цвят каки, която съблече и остави на пода до стола си.

— Благодаря ти, че дойде — посрещна го Ник.

— Няма проблем. Навън вали сняг, така че не планирах да се прибирам скоро. Погледнах уебсайта ви. Който и да е притежателят на домейна, определено си е платил за правото да ползва WHOIS директория — това е като телефонен указател за уебсайтовете — така че попълних декларация за неразпространение на данните, за да ми изпратят името и адреса му. Междувременно работя над идентифицирането на администратора на сайта чрез IP адреса му, макар че според мен използва прокси и няма да е лесно.

Кели не разбираше почти нищо от изреченото от Андрю и макар че ѝ се искаше да остане и да слуша, Лусинда вече си обличаше палтото. Неохотно стори същото. Зачуди се до колко ли часа щеше да остане Ник, за да работи по случая, и дали си имаше някого, който да го чака у дома.

Слязоха по стълбите до партера. Косата на Лусинда беше също така лъскава и блестяща, както и на сутринта, и Кели изведнъж осъзна, че нейната е разрошена и сплъстена от целодневното прокарване на пръстите ѝ през нея. Вероятно трябваше да започне да използва грим. Лусинда не носеше много, но червилото и подчертаните вежди ѝ придаваха спретнат и професионален вид, който определено липсваше на Кели.

— Накъде си се запътила? — попита анализаторката, докато вървяха към метростанцията. Тя беше с около пет сантиметра по-висока от Кели. Крачките ѝ бяха по-големи и на полицайката ѝ се налагаше да върви по-бързо от обикновено.

— Елефант и Касъл. Делим апартамент с две други колежки от БТП и една медицинска сестра. Ти?

— Килбърн.

Много добре.

— Жилището е на родителите ми. Знам, унижително е на двадесет и осем години още да живея при тях, но само така ще успея да спестя за депозита за собствено жилище. Понякога Ник ме подлудява, като започне да ми се подиграва. — Лусинда застана зад Кели, когато една жена в ярък клин прибяга покрай тях — на главата си носеше шапка с пискюл, с която беше прикрила ушите си, — и повиши глас, за да продължи разговора: — Как ти се стори първият ти ден?

— Главата ми е замаяна. Но ми хареса страшно много. Мина известно време, откакто за последно бях в такава работна обстановка; бях забравила какво е усещането.

— Какъв е твоят случай? Била си в отдел „Сексуални нападения“, нали?

Кели очакваше въпроса, но въпреки това затаи дъх. Лусинда наистина ли се интересуваше, или вече добре знаеше какво се беше случило? Дати просто не търсеше нещо пикантно, за което после да може да клюкарства? Кели я погледна, но лицето ѝ не подсказваше нищо подобно.

— Бях отстранена — обясни тя и се изненада, че изрече истината. *Напуснах*, отговаряше обикновено, като въведение към някоя наперена история, че е искала повече оперативен опит. *Бях болна*, беше

другото ѝ оправдание, което не беше особено далеч от истината. Не вдигна поглед от пътната настилка. — Нападнах някого.

— Колега? — Тонът на Лусинда беше любопитен, а не осъдителен. Кели си пое дълбоко въздух.

— Затворник.

Наричай го по име, беше ѝ напомнял терапевтът ѝ повече от веднъж, *важно е да го приемеш като личност, Кели, като човек като теб и мен*. Тя се беше съгласила, но всеки път езикът ѝ отказваше да се подчини.

— Беше изнасилил ученичка.

— Мамка му.

— Това не извинява постъпката ми — бързо добави Кели. Не ѝ беше необходима терапия, за да стигне до подобно заключение.

— Така е — отвърна Лусинда, след което млъкна за миг, за да подбере следващите си думи внимателно. — Но вероятно обяснява всичко. — Известно време вървяха в мълчание и Кели се зачуди дали анализаторката си мислеше за това, което ѝ каза току-що, дали я осъждаше. Подготви се за още въпроси, но такива не последваха. — Свърши чудесна работа с тази парола — каза Лусинда, когато приближиха метростанцията. — Ник беше много впечатлен.

— Наистина? Не го показа. — Кели се опита да не обръща внимание на вялата реакция на инспектора към откритието ѝ. Не очакваше бурни аплодисменти, но нещо повече от измърмореното *добра работа* щеше да е хубаво.

— Ще му свикнеш. Лично аз одобрявам подхода му. Не те хвали постоянно, така че когато го стори, знаеш, че си се справила чудесно.

Кели подозираше, че може да почака доста дълго.

Брадат мъж свиреше на китара на входа на метростанцията, пред него стоеше шапка, която беше почти празна, освен няколкото монети. Кучето му спеше във внимателно сгънат спален чувал пред купчина от личните му вещи. Кели си спомни Зоуи Уокър и нейната улична музикантка пред Кристъл Палас.

— Ако ти беше Зоуи Уокър — обърна се към Лусинда тя, — щеше ли да искаш да знаеш?

Отминаха брадатия мъж и влязоха в метростанцията. Автоматично затърсиха картите си.

— Да.

— Значи...

— Има много неща, които искам да знам — заяви сериозно Лусинда. — Държавните тайни, Пинкода на Бил Гейтс, мобилния телефон на Джордж Клуни... Но това не означава, че трябва да ги знам.

— Дори ако от това зависи дали ще останеш жива, или ще бъдеш убита? Или изнасилена?

Нападателят на Лекси я беше следил седмици наред, гласеше заключението на полицията. Вероятно от началото на семестъра. Определено той беше отговорен за цветята, оставени пред стаята ѝ, и за бележките, пъхнати под вратата ѝ. Приятелите ѝ не бяха обърнали сериозно внимание на случващото се, даже се шегуваха с нея за тайния ѝ обожател. Когато полицията я попита дали беше забелязала някой да я следи, тя им разказа за онези четвъртъци, в които се прибираше от лекции в 4 следобед. Едно и също момче стояло опряно на стената на библиотеката и слушало музика; имала чувството, че я наблюдават как се отдалечава; счупената клонка зад нея, когато избирала краткия път през гората. Тя не била единствената, която се чувствала по този начин, беше признала полицията. Получили няколко обаждания за подозрителни случаи. Нищо конкретно, бяха казали те.

Лусинда спря да върви и погледна Кели.

— Чу какво каза Ник — чрез ограничаването на информацията ще имаме най-голям шанс да намерим онзи, който стои зад уебсайта. Веднъж хванем ли го, останалото ще е лесно.

Кели остана разочарована. Надяваше се Лусинда да я подкрепи и да използва влиянието, което очевидно имаше над Ник, за да го убеди да промени решението си. Анализаторката видя изражението ѝ.

— Може и да не си съгласна с решението му, но той е шефът. Ако искаш да не влизаш в черния му списък, по-добре да играеш по правилата му. — Двете се качиха на Северната линия и разговорът им се прехвърли на по-безопасна територия, но когато се разделиха на Юстън, Кели вече беше взела своето решение.

Правилата бяха създадени, за да бъдат нарушавани.

Все още съм на път за вкъщи от метростанцията, когато Саймън ми се обажда от сестра си. Вероятно е пътувал с метрото, когато съм звъняла на мобилния му, обяснява ми той. Тъкмо прослушал гласовата си поща.

— Няма да се бавя много. Анджи ще става рано сутринта, така че се прибирам веднага след вечеря.

— Добре ли мина денят ти на работа? — Въпросът е същият, който му задавам всяка вечер, но той усеща нервност в гласа ми, която го кара да млъкне за миг и се чудя дали това е достатъчно, за да ми разкрие тайните, които крие.

Не е.

— Не беше зле.

Слушам лъжите на Саймън, оплакванията му за човека, който стои на бюрото до неговото, яде с отворена уста и говори през половината време с приятелката си. Искам да го предизвикам, но не мога да намеря правилните думи, а и все още не желая да повярвам, че всичко е лъжа.

Разбира се, че Саймън работи в „Телеграф“. Виждала съм работното му място. Поне съм виждала снимки. Съвсем скоро, след като започнахме да излизаме, той ми написа съобщение.

Липсваш ми. Какво правиш сега? Искам да ми пратиш снимка.

В „Сейнсбърис“ съм, отговорих му аз. Изпратих му снимка на щанда със замразени продукти и се засмях на глас в супермаркета.

Това се превърна в игра между нас, чието име беше КПС? и винаги си отговаряхме със снимка на онова, което се намираше пред нас в дадения момент. Претъпкан вагон в метрото, сандвич за обяд, вътрешната част на чадъра ми, докато отивам на работа в дъжда. Това беше прозорец към нашите животи, към дните и нощите между вечерите, прекарани заедно.

Виждала съм работното му място, повтарям си. Виждала съм просторното помещение с компютърните монитори и постоянните

емисии на „Скай Нюз“. Виждала съм купищата вестници.

Виждала си някакво работно място, казва един глас в главата ми, което може да е на всеки.

Прогонвам мисълта. Какво означава това, че Саймън ми е изпращал снимки на място, на което всъщност не работи? Че е свалил някакво изображение от интернет? Нелепо е. Сигурно има логично обяснение. Пропуснатото име в списъка със служителите, некомпетентна рецепционистка, някаква шега. Саймън не би ме излъгал.

Нали?

* * *

Прекосявам улицата, за да се отбия до ресторанта на Мелиса. Знам, че смяната на Джъстин приключва скоро, и когато влизам, заварвам двамата да стоят на една от масите и да разглеждат някакви листове. Мелиса толкова се е навела, че главата ѝ почти докосва тази на сина ми. Отдалечават се един от друг, когато ме забелязват, а приятелката ми става, за да ме целуне.

— Точният човек! Тъкмо спорехме за коледното меню. Пуешки багети с червена боровинка или с градински чай и лук? Остави тези менюта, Джъстин, ще приключим утре.

— Червена боровинка и градински чай и лук. Здравей, скъпи.

Джъстин взима листовете и ги събира в купчина.

— Аз също казах двете.

— Защото не става въпрос за твоята печалба — отвърща Мелиса.
— Градински чай и лук *или* боровинков сос. Не двете.

— Мислех си, че можем да се приберем заедно — казвам на Джъстин, — но виждам, че си зает.

— Върви — обръща се към сина ми Мелиса. — Аз ще заключа.
— Наблюдавам как Джъстин си сваля престилката и я окача зад касата, за да е готова за утре.

Хващам го под ръка, докато вървим към дома ни. Усещам стомаха си празен, когато си спомням увереността, с която рецепционистката на „Телеграф“ ми отговори.

Тук не работи човек на име Саймън Торнтън.

— Саймън някога говорил ли е с теб за работата си? — Въпросът ми е напълно нормален, но Джъстин ме поглежда така, все едно съм го попитала дали си говори с Бискит. Враждебността между двамата е сериозен проблем, но винаги съм го игнорирала с надеждата, че един ден нещата ще се оправят от само себе си.

— Казвал е единствено, че не мога да получа подобен пост без висок ценз. Което си беше мило от негова страна.

— Сигурна съм, че просто е искал да те мотивира.

— Е, може да си завре мотивацията в...

— Джъстин!

— Няма право да ме поучава. Не ми е баща.

— Не се и опитва да ти бъде. — Вкарвам ключа в ключалката. — Не можеш ли да се опиташ да се държиш по-добре с него? Заради мен? Под раздраженото изражение на сина ми се крие съжаление.

— Не. Мислиш си, че го познаваш, мамо, но не е така. Наистина не е така.

* * *

Беля картофи, когато мобилният ми телефон иззвънява. Имам намерение да не отговарям, но забелязвам името, изписано на дисплея. *Полицай Кели Суифт*. Бърша ръце в кърпата пред мен и вдигам, преди обаждането да е прехвърлено на гласова поща.

— Ало?

— Имаш ли минутка? — Полицай Суифт звучи някак си колебливо. — Трябва да ти кажа нещо. Неофициално.

* * *

Продължавам да стоя в средата на кухнята и да държа телефона, дълго след като разговорът е приключил. Кейти идва, отваря хладилника и го затваря отново, през цялото време гледа към мобилния си и плъзга непрестанно палец по него. Винаги е била пристрастена към този апарат, но откакто се запозна с Айзък, почти не го оставя; погледът ѝ просветва, когато пристига съобщение.

Чувам скърцане от стълбите, по които слиза Джъстин, и веднага взимам решение. Това е нещо, което трябва да видя на спокойствие, без семейството ми да ми виси на главата. Без дъщеря ми да се паникьоса, а синът ми да заплаши със саморазправа виновника.

— Свършило е млякото — казвам внезапно, след което си грабвам чантата и палтото. — Ще отида да купя.

— В хладилника има — провиква се Кейти, но вече затръшвам предната врата зад гърба си.

Вървя бързо и притискам палтото в гърдите си. Наблизо има един ресторант, не този на Мелиса. Мястото е малко и леко занемарено. Никога преди не съм изпитвала желание да вляза в него, но знам, че работи до късно, а искам да съм някъде, където никой не ме познава, където ще запазя анонимността си.

Поръчвам си кафе. Горчиво е и добавям бучка захар към него, която оставям да се разтвори в лъжичката, докато не изчезва напълно. Слагам айпада си пред мен на масата, поемам си дълбоко въздух и се подготвям за... за какво?

Паролата — ВИЖДАМ ТЕ — ме кара да потръпвам. Скрита е точно пред очите ни, също като самите обяви, които дръзко се пъчат до обявленията за работа и за продажба на разни неща. На страницата ѝ е необходима цяла вечност, за да зареди, а и след това почти нищо не се променя. Фонът продължава да е черен, но бялата кутийка за паролата е заменена от следното:

Влезте или се регистрирайте.

— Не се регистрирай — предупреди ме полицай Суифт, след като ми сподели какво са открили. — Казвам ти всичко това само защото смятам, че имаш правото да знаеш. — Жената беше замълчала за миг. — Защото ако това се случваше с мен или с някого от семейството ми, бих искала да знам. Моля те, довери ни се.

Натискам върху *регистрация* и въвеждам собственото си име, докато не се осъзнавам и изтривам написаното. Оглеждам се и виждам собственика на ресторанта, чийто голям корем се подава изпод мръсна бяла престилка, върху лявата гърда, на която е бродирано името *Лени*.

Въвеждам *Лени Смит*. Създавам си парола.

Изберете си членски пакет.

Бронзово членство, 250 лири: Разглеждане. Сваляне на профили от 100 лири нагоре.

Сребърно членство, 500 лири: Разглеждане. Едно безплатно сваляне на профил месечно.

Златно членство, 1000 лири: Разглеждане. Неограничени сваляния.

Усещам жлъчка в гърлото си. Отпивам глътка от изстиналото си кафе и я преглъщам. Толкова ли струвам? Толкова ли струва Таня Бекет? Лора Кийн? Кати Танинг? Взирам се в екрана. Лимитът на кредитната ми карта е достигнат и до края на месеца не мога да си позволя дори и бронзово членство. Преди няколко дни щях да помоля Саймън за помощ, но точно сега той е последният човек, на когото искам да се доверявам. Как бих могла, след като ме е лъгал къде работи?

Има само един човек, към когото мога да се обърна. Взимам си телефона.

— Ще ми дадеш ли малко нари назаем? — изстрелвам аз, веднага след като Мат отговаря.

— Гражданчето те е ошушкало, нали? В днешно време вестниците май не плащат много?

Само да знаеше. Затварям очи.

— Мат, моля те. Нямаше да те занимавам, ако не беше важно.

— Колко?

— Хилядарка.

Бившият ми съпруг подсвирва тихичко.

— Зо, нямам толкова пари в задния си джоб. За какво са ти?

— Може ли да заема кредитната ти карта? Ще ти върна парите.

Мат, всяко пени. Ще покрия и лихвите.

— Неприятности ли имаш?

— Моля те, Мат.

— Ще ти изпратя данните на картата.

— Благодаря ти. — Обхваща ме такова облекчение, че едва не заплаквам.

— Няма проблем. — Бившият ми съпруг млъква за миг. — Знаеш, че бих направил всичко за теб, Зо. — Имам намерение да му благодаря отново, когато осъзнавам, че е затворил. Съобщението му пристига минута по-късно. Въвеждам данните от кредитната му карта във фалшивия си профил, който съм създала на името на Лени Смит.

Готово. Мат е с 1000 лири на червено, а аз съм член на *findtheone.com*, *сайта за запознанства, който не е като другите*.

Макар полицаи Суифт да ме подготви, ми е трудно да възприема онова, което гледам. Редове след редове със снимки, всичките на жени, и под всяка от тях има по няколко думи.

Централна линия
Пикадили
Джубилий/Бейкърлу

Усещам пълзящия по врата ми хлад.

Преглеждам снимките в търсене на моята. Натискам върху *още изображения*, за да заредя втора страница, а след това и трета. Ето ме и мен. Същата фотография от „Газет“, онази от фейсбук страницата ми, направена на сватбата на братовчедка ми.

Натисни за сваляне.

не се колебаея.

Вписана: петък, 13 ноември
Бяла.
В края на тридесетте.
Руса коса, обикновено вързана.

Прочитам написаното два пъти: точния списък на влаковете, които използвам, палтото, което нося сега, описанието на външния си вид. Осъзнавам абсурдността на раздразнението ми, че размерът на дрехите ми е отбелязан като 40–42, когато всъщност само дънките ми са 42.

Лени бърше масите около мен и шумно прибира столовете, за да ми покаже, че съм стояла повече от необходимото. Опитвам се да стана, но краката ми отказват да ми се подчиняват. Случайната ми среща с Люк Фридлинд от тази сутрин съвсем не е била случайна, осъзнавам аз, също както не е било случайно, че стоеше точно до мен, когато залитнах към релсите.

Люк Фридлинд е свалил маршрута ми от сайта, за да ме следи.
Кой още беше сторил същото?

* * *

Саймън се прибира у дома точно когато се приготвям да си лягам. Толкова се радва да ме види, че се обърквам. Как е възможно мъж, който ме обича толкова много, да ме лъже?

— Как е Анджи? — Изведнъж ми хрумва, че е възможно въобще да не е ходил на гости на сестра си. Ако ме е лъгал за работата си, може да ме е лъгал и за други неща. Думите на Джъстин кълтат в ушите ми и вече гледам на Саймън с друго око.

— Чудесно. Изпраца ти много поздравя.

— Как мина денят ти на работа? — питам аз. Той сваля панталоните си и ги оставя на купчина на пода до ризата си, след което се мушва под завивките. *Кажми ми, мисля си. Кажми ми сега и всичко ще е наред. Кажми ми, че никога не си работил в „Телеграф“, че си младши репортер в някой местен долнопробен вестник или че въобще не си журналист, че си си измислил всичко, за да ме впечатлиш, а в действителност работиш на фритюрниците в „Макдоналдс“. Просто ми кажми истината.*

Но не го прави. Гали корема ми и разтрива с палци бедрата ми.

— Много добре. Днес се разнесе новината за служебните разходи на онзи член на парламента, така че ни беше натоварено.

Чувствам се неловко. Видях новината по обяд, когато излязох, за да взема сандвич на Грѐм. Главата ми започва да тупти. Трябва да знам истината.

— Обадих се в „Телеграф“.

Лицето на Саймън пребледнява.

— Не отговаряше на мобилния. Нещо се случи, докато се прибирах от работа; бях разстроена и исках да поговоря с теб.

— Какво се е случило? Добре ли си?

Не обръщам внимание на притеснението му.

— Рецепционистката не беше чувала за теб. Отблъсквам ръцете му от себе си. Настъпва моментна тишина. Чувам как централното отопление се изключва.

— Щях да ти кажа.

— Какво да ми кажеш? Че си ме лъгал? Че си измислил работа, с която си мислел, че ще ме впечатлиш?

— Не! Не съм си я измислил. Господи, Зоуи, за какъв ме мислиш?

— Наистина ли искаш да ти отговоря? — Не се учудвам, че беше толкова негативно настроен към предложението ми Кейти да работи във вестника и към молбата ми да напише статия за обявите.

— Работех в „Телеграф“. Но тогава те... — Саймън замлъква, отмества се от мен и забива поглед в тавана. — Те ме освободиха. — Не мога да преценя дали срамът в гласа му е причинен от загубата на работата, или от лъжите, с които ни е заблуждавал.

— Защо? Работил си там от — колко? — повече от двадесет години.

Саймън се разсмива иронично.

— Точно. Дъртите да си вървят, младите да останат. Вестникът иска свежа кръв. По-евтина работна ръка. Хлапета, които нямат представа какво е подчинително наклонение, но които могат да поддържат блогове, да туитват и да качват материали в сайта с едно мигване на окото. — В гласа му има горчивина, но не и борбеност, сякаш битката е отдавна изгубена.

— Кога се случи това?

— В началото на август.

За секунда не знам какво да кажа.

— Останал си без работа преди четири месеца и не си казал нищо? Какво, по дяволите, прави през това време? — Ставам от леглото и отивам до вратата, след което се спирам и се обръщам, не искам да остана, но трябва да чуя цялата история.

— Разхождах се, стоях в разни заведения, пишех, четях. — Горчивината отново се прокрадва в гласа му. Търсех си работа, ходех на интервюта, на които ми казваха, че съм прекалено стар, тревожех се как да ти кажа. — Саймън не ме поглежда, очите му не се отместват от тавана. Челото му се сбръчква. Той е посърнал.

Стоя и го гледам и постепенно гневът ми стихва.

— Какво ще кажеш за парите?

— Дадох ми обезщетение. Надявах се да си намеря нещо сравнително бързо и да ти кажа, когато нещата се оправят. Но не стана така, времето си минаваше, парите ми свършиха и се наложи да използвам кредитни карти. — Когато най-накрая ме поглежда, се изненадвам да видя, че очите му се пълнят със сълзи. — Толкова много съжалявам, Зоуи, не исках да те лъжа. Надявах се да си реша проблемите за нула време и да те изненадам с нова работа, с която да мога да се грижа за теб така, както заслужавах.

Отивам и сядам до него.

— Шшш, всичко е наред — успокоявам го, сякаш е едно от децата ми. — Всичко ще бъде наред.

* * *

Саймън ме кара да обещаая да не казвам на децата.

— Джъстин и без това вече си мисли, че не плащам нищо. Няма нужда да му даваме причина да ме мрази още повече.

— Вече говорихме за това — отвърщам аз. — Той е ядосан на мен, а не на теб. Вини ме за развода, за преместването ни от Пекъм, за загубата на приятелите си.

— Кажи му истината. Защо трябва да поемаш вината за нещо, за което не си виновна? Минаха десет години, Зоуи, защо продължаваш да защитаващ Мат?

— Не защитавам него, защитавам децата. Те обичат баща си, няма нужда да знаят, че ми е изневерил.

— Не е честно спрямо теб.

— Такава беше уговорката ни. — Сделка, която направи двама ни с Мат лъжци. Съгласих се никога да не казвам на децата, че ми е изневерил, а той се съгласи да се преструва, че вече не ме обича, че решението за раздялата ни е било взаимно. Понякога се чудя за кого е по-трудно да изпълнява своята част от договорката.

Саймън се отказва да спори. Знае, че това е битка, която не може да спечели.

— Искам да си стъпя на краката, преди да разберат. Моля те.

Съгласяваме се да кажем на Кейти и на Джъстин, че Саймън се е договорил да работи от вкъщи, за да не се налага да излиза всеки ден и да стои навън до пет вечерта, да пие кафета, които не иска, в заведения, които вече не може да си позволи. Когато ми казва, че използва кредитни карти, ми става лошо.

— Защо продължи да ми правиш подаръци? Да ме водиш на вечери? Не бих ти позволила да харчиш толкова, ако знаех, че не можеш да си го позволиш.

— Ако бях спрял, щеше да се запиташ какво става и щеше да разбереш причината. Щеше да си промениш мнението за мен.

— Можех да си плащам, ако въобще излизахме.

— Как си мислиш, че щях да се почувствам? Що за мъж би позволил жена да плаща за вечерите?

— О, не ставай смешен! Не живеем през петдесетте. — Засмивам се, но бързо осъзнавам, че е напълно сериозен. — Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Просто се надявам да съм права.

— Сигурна ли си, че си постъпила правилно? — попита Лекси. Тя извади Фъргюс от банята и го уви с хавлия, преди да го подаде на Кели (*увери се, че си го подсушила между пръстите на краката*), след което се прехвърли на Алфи.

— Да — отвърна уверено полицайката. — Зоуи Уокър има право да знае. — Сложи детето в скута си и затърка бързо главата му с хавлията, за да го накара да се разсмее.

— Няма ли да загазиш?

Кели не отвърна нищо. Мислеше за това, откакто беше вдигнала телефона да се обади на Зоуи Уокър. Не можеше да си прочисти главата от притеснение, затова дойде при Лекси, за да се разсея, а в крайна сметка ѝ разказа всичко.

— Ето ни и нас — чистички и сухи. — Наведе се по-близо до Фъргюс и вдиша сладкия аромат на топла кожа и пудра. Зоуи беше благодарна, че Кели я запозна с последните новини, и Кели смяташе, че това определено оправдаваше действията ѝ.

— Искаш ли да останеш тук тази вечер? Мога да ти разпъна дивана.

Кели обожаваше къщата на Лекси. Тя беше с нищо незабележима тухлена постройка в квартал, изпълнен с автомобили и пластмасови кофи за боклук, но вътре беше топла и уютна, абсолютна противоположност на стаята, която я чакаше в Елефант и Касъл. Предложението я изкушаваше.

— Не мога. В осем сутринта имам среща със Зоуи Уокър в Ковънт Гардън. Ще се наложи да хвана последния влак. — Надяваше се Ник да ѝ позволи да се види със Зоуи сама и така да избегне риска инспекторът да разбере за обаждането ѝ, но той настоя да я придружи. Надяваше се жената да бъде дискретна.

— Това не е ли — не знам — неподчинение на пряка заповед или нещо подобно? — попита Лекси, не искаше да се откаже от темата.

— Предполагам, че е.

— Предполагаш? Кели!

Алфи извърна глава, изненадан от резкия тон на майка си. Тя го целуна, за да го успокои, след което снижи глас и погледна сестра си.

— Имаш ли предсмъртно желание? Човек би си помислил, че доста усилено се опитваш да се прецакаш.

— Просто направих правилното нещо.

— Не, направила си онова, което ти *смяташ*, че е правилното нещо. Това невинаги е едно и също, Кели.

* * *

Зоуи искаше да се срещнат в ресторант на име „Мелиса Две“ в една малка уличка близо до Ковънт Гардън. Въпреки ранния час, заведението вече беше пълно и миризмата на сандвичи с бекон накара стомаха на Кели да изкъркори. Едно младо момиче зад касата правеше кафе за из път с впечатляваща бързина, а Зоуи беше седнала на една маса до прозореца. Изглеждаше изморена, немитата ѝ коса беше вързана на конска опашка, която контрастираше на лъскавата елегантна плитка на жената, която стоеше до нея.

— Сигурна съм, че ще изникне нещо — казваше тя, когато Кели и Ник пристигнаха. Тя стана, за да освободи стола. — Опитай се да не се тревожиш за това.

— Говорехме за партньора ми — сподели Зоуи, макар че никой не я беше попитал. — Изгуби работата си.

— Съжалявам — каза Кели. Вероятно това обясняваше уморения ѝ вид.

— Това е приятелката ми Мелиса. Ресторантът е неин.

Кели протегна ръка.

— Полицай Кели Суифт.

— Инспектор Ник Рампело.

На лицето на Мелиса се изписа изненада.

— Рампело? Къде видях това име наскоро?

Ник се усмихна любезно.

— Не съм сигурен. Родителите ми имат италиански ресторант на Кларкънуел — вероятно говорите за него.

— Там е и новото ти заведение, нали? — попита Зоуи.

— Да, сигурно съм виждала името там. Какво да ви донеса за пиене? — Мелиса извади малко тефтерче от джобчето на тъмносиньото си сако и записа поръчката. Лично тя сервира напитките, макар опашката пред касата да се виеше чак до вратата.

— Нещо се случи — каза Зоуи, когато Мелиса остави кафетата им.

— Какво искаш да кажеш? — Ник отпи от еспресото си и потръпна, когато му изгори езика.

— Бях проследена. В понеделник сутринта, докато пътувах за работа. Мислех си, че съм параноична, но го видях отново същата вечер — препънах се и той ме хвана, преди да падна на релсите пред влака. — Кели и Ник си размениха погледи. — Сметнах, че е просто съвпадение, но на следващия ден пак го видях.

— Говори ли с теб? — попита полицайката.

Зоуи кимна.

— Покани ме на среща. Казах му *не*, разбира се. Все още си мисля, че е възможно да е случайност, но не е, нали? Той знаеше точно откъде минавам, чакаше ме. Сигурно е свалил информацията за мен от уебсайта. — Зоуи погледна към Кели и се изчерви, а Кели й направи знак да не продължава по темата. Хвърли бърз поглед към Ник, но нищо в държанието му не предположи, че подозира нещо.

— Този мъж представи ли се с някакво име? — попита Кали.

— Люк Фридлинд. Мога да ви го опиша, ако това ще ви помогне. Полицайката бръкна в чантата си и извади няколко листа.

— Искам да запиша показанията ти, ако няма проблем? Искам да ми кажеш всичко, което си спомняш за този мъж, включително и маршрута, по който си пътувала, и точните часове, ако си сигурна в тях.

— Ще ти осигуря лична аларма против нападения — каза Ник. — Ще я носиш през цялото време и ако нещо се случи, ще я задействаш. Ще се следи постоянно от нашата оперативна зала. Ще можем да установим местоположението ти по всяко време.

— Смятате ли, че съм в опасност?

Кели погледна Ник, който дори не се подвоуми.

— Мисля, че вероятно си.

* * *

— Казала си й.

Не беше въпрос.

Караха към Олд Глостър Роуд и към адреса, който им беше осигурен от „Лондон Газет“ — адреса на човека, отговорен за публикуването на обявите във вестника. Ник въртеше волана умело и сменяше платната с ловкостта на човек, който има дълги години опит в шофирането. Кели си го представи облечен в униформа как препуска по Оксфорд стрийт с пуснати светлини и надута сирена.

— Да.

Кели се стресна, когато Ник заби длан в клаксона, защото един колоездач му пресече пътя и се промъкна напред, макар че светофарите светеха червено.

— Ясно ти заявих, че не трябва да информираш Зоуи Уокър за развитието на случая. Коя част от думите ми беше толкова трудна за разбиране?

— Не се чувствах комфортно от това решение.

— Майната му дали се чувстваш *комфортно*, Кели, решението не беше твое. — Завиха надясно по Шафтсбъри авеню и една линейка с надута сирена профуча покрай тях. — Работим над сложно и мащабно разследване, в което има няколко извършители, няколко жертви и само бог знае колко свидетели. Има по-важни неща от това как се чувства Зоуи Уокър.

— Не и за нея — отвърна тихо Кели.

Настъпи тишина. Постепенно Ник спря да стиска волана, сякаш имаше намерение да отлети, и вената, която пулсираше на слепоочието му, започна да се успокоява. Кели се зачуди дали думите й бяха накарали Ник да преосмисли решението си да държи Зоуи на тъмно, или просто размишляваше как да я премахне от пътя си по най-безболезнения начин и да я изпрати обратно в БТП.

Вместо това инспекторът просто смени темата.

— Защо се присъедини към БТП, а не към лондонската полиция?
— попита я, когато се включиха в път А40.

— Не наемаха служители, а и не исках да се местя. Семейството ми живее наблизко.

— Имаш сестра, нали?

— Да. Близначка.

— Значи сте две като теб? Бог да ни е на помощ. — Ник я погледна и Кели се усмихна, не толкова на шегата, колкото на примирието помежду им.

— Какво ще кажеш за себе си? От Лондон ли си?

— Роден и отгледан. Макар че съм втора генерация италианец. Мама и татко са сицилианци, дошли са тук, когато мама е била бременна с големия ми брат, и са отворили ресторант в Кларкънуел.

— „При Рампело“ — каза Кели, когато си спомни за разговора с Мелиса.

— *De preciso.*

— Говориш ли италиански?

— За срам на мама, не повече от един турист. — Светна зелено, но шофьорът пред тях се чудеше накъде да поеме, затова Ник натисна два пъти клаксона. — Заедно с братята ми трябваше да работим в ресторанта през уикендите и след училище, а мама ни крещеше инструкциите си на италиански. Категорично отказвах да ѝ отговарям.

— Защо?

— От инат, предполагам. Освен това още тогава бях наясно, че някой от нас ще трябва да поеме ресторанта, когато мама и татко се пенсионират, а не исках да ги окуражавам. Моето желание беше да стана полицай.

— Родителите ти не бяха ли разстроени от идеята?

— Плакаха по време на парада за завършването ми. И то не от щастие.

Завиха по Олд Глостър Роуд и Кели пусна Гугъл Мапс на телефона си, за да види къде се намира номер 27.

— Няма много жилищни блокове тук — вероятно става въпрос за къща.

— Или просто сме тръгнали за зелен хайвер — отвърна сърдито Ник и отби върху маркировка от двойни жълти линии пред някакъв китайски ресторант. Номер 27 се намиреше в прегръдката на обществена пералня и букмейкърски пункт. — Мисля, че шансовете ни да намерим господин Джеймс Станфорд тук не са големи.

Ник извади талона на колата от жабката и го остави върху таблото, знакът на полицията се виждаше ясно на него; по този начин

избягваше глобите за неправилно паркиране.

Вратата на номер 27 беше мръсна от изпаренията, на които беше подложена. Тя водеше към празно лоби, чийто под беше от напукани плочки, покрити с мръсотия. Нямаше рецепция, нито врата или асансьор, само редици заключени пощенски кутии, които покриваха три от стените.

— Сигурен ли си, че това е правилното място? — попита Кели.

— Правилното е — отвърна сърдито Ник. — Просто няма да намерим Джеймс Станфорд тук. — Инспекторът посочи към един постер на вратата, чиито краища се бяха отлепили от олющената боя.

Писна ви постоянно да си прибирате пощата?
Възползвайте се от нашата услуга да ви я носим до
вратата!

— Това е пощенски център. Номер на пощенска кутия — нищо повече. — Ник извади телефона си и снима постера, след което разгледа редиците с пощенски кутии, които не бяха подредени по някакъв смислен ред.

— Ето я. — Кели беше започнала от другата страна на лобито. — Джеймс Станфорд. — Дръпна дръжката с надежда. — Заключена е.

— Кредитната карта, която е използвана за заплащането на обявите, също е регистрирана на този адрес — каза Ник. — Веднага като се върнем, извади декларация за неразпространение на данните и разбери кой е наредил препращането на пощата. Пратиха ни за зелен хайвер и това не ми харесва.

* * *

Компанията, чиито бяха пощенските кутии на Олд Глостър Роуд, беше изненадващо отзивчива. Определено искаха да избегнат обвинение в закононарушение и — Кели подозираше — бяха наясно, че не са особено стриктни в работата си. Те предадоха всичко, с което

разполагаха за Джеймс Станфорд, без да чакат декларацията за неразпространение на данните.

Станфорд беше осигурил разпечатката на кредитната си карта, извлечение за платени битови сметки и копие на шофьорската си книжка, която показваше, че е бял мъж, роден през 1959-а. На трите документа беше отбелязан адрес в Амършам, град в област Бъкингамшър, в края на линия „Метрополитън“.

— Обзалагам се, че цените на имотите са доста високи тук — коментира Ник, когато минаха покрай няколко огромни къщи, всяка от които беше разположена зад внушителни метални порти.

— Искаш ли да се обадя на местната Служба за криминални разследвания? — попита Кели и извади телефона си, за да намери номера.

Ник поклати глава.

— Ще свършим още преди да са се усетили. Да проверим къщата и да поразпитаме дискретно съседите, ако няма никого у дома.

Къщата „Тюдор“ на Кандлин стрийт въобще не беше в стил „Тюдор“, въпреки черните греди, които кръстосваха външната част на сградата, която беше огромна, модерна постройка с около акър голяма градина. Ник спря пред портите и се огледа за звънец, но те се отвориха автоматично.

— Какъв е смисълът от тях тогава? — зачуди се Кели.

— Просто за шоу, не мислиш ли? — отвърна Ник. — Повече пари, отколкото разум.

Чакълът на алеята хрущеше под гумите на колата им и инспекторът потърси някакви признаци на живот в къщата. Паркираха паралелно на блестящо сив „Рейндж Ровър“, на който Ник подсвирна.

— Много е хубав.

Звънецът имаше старовремски издърпващ механизъм, който не пасваше особено на възрастта на къщата, но вероятно трябваше да подсилва ефекта, който беше целен със смешната тюдорска фасада. Нека се правим на интересни, помисли си Кели. Много преди звъненето на звънеца да утихне, чуха стъпки зад голямата предна врата. Ник и Кели отстъпиха назад, искаха да увеличат разстоянието между себе си и онзи, който идваше да ги посрещне. Никога не трябваше да се подценява начинът, по който хората можеха да реагират, дори в къща като тази.

Вратата се отвори и пред тях застана привлекателна жена в началото на петдесетте, която се усмихваше в очакване. Носеше черен кадифен анцуг и домашни пантофи. Кели показа полицейските си документи и усмивката изчезна от лицето на домакинята.

— Някой да не е пострадал? — Ръцете ѝ политнаха към гърлото ѝ, инстинктивна реакция, която Кели беше виждала стотици пъти. За някои хора гледката на униформени служители предизвикваше страх от разкритие или арест. Тази жена не беше една от тях. За нея полицията означаваше злополука или нещо по-лошо.

— Няма за какво да се тревожите — успокой я Кели. — Просто събираме информация. Търсим господин Джеймс Станфорд.

— Това е съпругът ми. В момента е на работа. Има ли някакъв проблем?

— Може ли да влезем? — попита Кели. Жената се поколеба, след което се отдръпна, за да им направи място да влязат в добре осветен и просторен коридор. Върху малка масичка беше подредена голяма купчина писма. Кели хвърли поглед на най-горния плик, докато госпожа Станфорд ги водеше към кухнята.

Господин Дж. Т. Станфорд.

Лицето на Ник беше безизразно, не показваше дори частичка от въодушевлението, което Кели беше сигурна, че е изписано на нейното. Дали Станфорд не управляваше уебсайта от къщата си?

— Джеймс е консултант в „Кетъринг Клайн“ — обясни госпожа Станфорд. Днес е в Лондон, има среща с нов клиент. Опасявам се, че ще се прибере късно. Мога ли да ви помогна с нещо? За какво става въпрос?

— Разследваме поредица от престъпления — отговори Ник. Кели наблюдаваше внимателно изражението на жената. Ако Джеймс Станфорд беше техният човек, дали съпругата му знаеше за обявите или за уебсайта? Полицайката забеляза снимките върху дрешника, на всички тях беше някакъв млад мъж на различни възрасти.

— Това е синът ни — обясни госпожа Станфорд, когато забеляза погледа на Кели. — Какви престъпления? Нали не мислите, че Джеймс е замесен?

— Трябва да разберем това. Ще ни помогнете много, ако отговорите на няколко въпроса.

Госпожа Станфорд застина за миг, не знаеше какво да направи. Най-накрая добрите ѝ обноси надделяха.

— Най-добре да седнете. Желаете ли чай?

— Не, благодарим ви. Няма да се бавим много.

Подпряха се на една огромна дъбова маса.

— Госпожо Станфорд — започна Ник, — казахте, че съпругът ви е консултант. Той има ли някакъв друг бизнес?

— Директор е на няколко благотворителни организации, но не и друг бизнес, не.

— Някога участвал ли е в управлението на агенция за запознанства?

Госпожа Станфорд изглеждаше объркана.

— Какво имате предвид?

— Импулсни телефони — обясни Кели. — Подобни неща. Плъзна лист хартия по масата и показа на жената една от обявите в „Лондон Газет“.

Госпожа Станфорд отново се хвана за врата.

— Не! Имам предвид... Господи, не. Защо би направил подобно нещо? Имам предвид, какво ви кара да мислите, че той... — Жената местеше поглед между Ник и Кели. Или беше невероятна актриса, или въобще нямаше представа с какво се занимаваше съпругът ѝ. Затова ли Станфорд беше използвал пощенска кутия? Не за да се крие от полицията, а от съпругата си?

Кели подаде на домакинята папката, която носеше.

— Тези документи са използвани за наемането на пощенска кутия на Олд Глостър Роуд преди три месеца. За услугата е платено от кредитната карта на съпруга ви. Същите документ и същата кредитна карта са използвани за заплащане за публикуването на поредица обяви в лондонски вестник.

— Обяви — допълни Ник, като гледаше настоятелно госпожа Станфорд, — които смятаме, че са в основата на множество престъпления срещу жени.

Жената погледна документите, върху лицето ѝ беше изписано безпокойство, постоянно подръпваше огърлицата си с ръка. Ник забеляза, че очите ѝ се местят от ляво на дясно, объркването и страхът ѝ постепенно биваха заменени от облекчение.

— Това няма нищо общо със съпруга ми — каза тя, освобождаването от напрежението я накара да се засмее.

— Съпругът ви се казва Джеймс Станфорд, нали? — попита Кели.

— О, да — отвърна госпожа Станфорд. — Но тази снимка... — тя посочи към копието на шофьорската книжка — ... не е на съпруга ми.

Когато полицията си тръгва, Мелиса мълчаливо ми носи още една чаша чай. Взима банкнотата от десет лири, оставена от инспектор Рампело на масата.

— Добре ли си?

— Да. Не. — Прокарвам пръсти през косата си и охлаждам ластичката, която изведнъж ми се струва много стегната. — Смятат, че съм в опасност. — Това не бива да ме изненадва. Почувствах опасността, когато свалих маршрута си от уебсайта вчера, почувствах я и когато Люк Фридлиенд ме сграбчи за ръката, за да ме спаси от падане, чувствам я, откакто видях снимката си в „Газет“ — снимка, за която позволих на семейството ми да ме убеди, че не е моя. Въпреки това, когато попитах инспектор Рампело дали смята, че се намирам в опасност, очаквах друг отговор. Искях да ме успокои. Искях да ми каже, че се притеснявам напразно, че се държа като параноичка, че си въобразявам. Искях напразни обещания и мили думи. Преди няколко дни се тревожех, че полицията не ме взима на сериозно, а сега се тревожа, че ме взима.

Мелиса сядна на стола, на който допреди малко стоеше инспектор Рампело, без да обръща внимание на мръсните чаши на съседната маса и на ненамаляващата опашка пред касата.

— Какво смятат да правят по въпроса?

— Ще ми дадат аларма. Ще е пряко свързана с тях — в случай че бъде нападната.

— Това с нищо няма да ти помогне. — Приятелката ми забелязва паниката ми и потърква лице, след което се навежда и ме прегръща. — Съжалявам, но когато крадци нахлуха тук, на полицията ѝ бяха необходими петнадесет минути, за да дойде, а онези отдавна си бяха отишли. Полицаяте са пълна скръб.

— Какво да правя? — Усещам истерия в гласа си и си поемам дълбоко въздух. Питам отново: — Какво да правя, Мелиса?

— Казаха ли ти какви ги вършат, за да заловят хората, които стоят зад уебсайта? Това ще ти помогне, а не някаква глупава аларма.

— Обясниха ми, че работят по случая.

— *Работят по случая?* Господи. Това трябва да те успокои, така ли? Една жена е убита...

— Две жени. Поне.

— ... а ти трябва да си стоиш кротко и да ги оставиш да *работят по случая?* Необходимо е да разбереш точно какво правят. Кого разпитват, как се опитват да проследят уебсайта.

— Няма да ми кажат, Мелиса. Не трябваше да ми казват дори как да вляза в него. Полицай Суифт ми намекна, че ще загази, ако някой разбере, че ми е казала.

— Имаш право да знаеш колко близо са до разрешаването на случая. Ти им плащаш заплатата, не го забравяй.

— Предполагам, че си права. Представям си как влизам в полицейския участък и настоявам да видя материалите по случая.

— Мога да дойда с теб, за да разговаряш с тях, ако искаш.

Облягам лакти на масата и полагам лице в прибраните си длани за няколко секунди.

— Не съм в свои води — казвам аз и вдигам глава. Усещам натрупващото се в мен безпокойство и ускоряващия ми се сърдечен ритъм. — Не знам какво да правя, Мелиса.

— Трябва да накараш полицията да ти каже с какво се занимава. Да ти сподели всяка улика, с която разполага. Всеки свой пробив.

Не знам дали подобно нещо би ме успокоило или ужасило.

— Имам чувството, че всичко е извън мой контрол. Обявите, Кейти, дори финансите ни. Нещата вървяха чудесно, а сега...

— Колко дължи Саймън?

— Не би ми казал. Но използва кредитни карти от август насам. Използвал ги е всеки път, когато е ходил в супермаркета или е плащал сметките. Вечерите навън, подаръците... Сигурно е натрупал хиляди, Мелиса. Повтаря само, че той ни е вкарал в тази каша и той ще ни извади от нея.

— Щом не иска да ти позволи да му помогнеш, просто трябва да му се довериш. — Приятелката ми взима празната чаша от еспресото на инспектор Рампело. Не ѝ казвам, че точно сега ми е доста трудно да се доверя на когото и да било.

* * *

Почти девет часът е, когато си тръгвам от ресторанта на Мелиса, но решавам да вървя по Крайбрежна до работа. Мисълта да хвана метрото — дори маршрут, който няма нищо общо с онзи, описан в уебсайта — кара сърцето ми да бие толкова силно, че главата ми се замайва. Прекосявам Странд и се насочвам към Савой Плейс, след което слизам долу, за да вървя до реката. Оглеждам всички. Един мъж върви срещу мен с ръце в джобовете: дали знае за уебсайта? Член ли е? Бизнесменът е увит около врата шал, който говори по телефона, той следи ли жени? Изнасилва ли ги? Убива ли ги?

Започвам да дишам бързо и на пресекулки, затова се спирам за момент и поглеждам към реката, за да се успокоя. Десетина души в неопренови костюми биват инструктирани как да карат сърф с гребло от атлетична блондинка, облечена изцяло в ярко розово. Смеят се, въпреки студа. Далеч от тях, в средата на реката, екскурзионен кораб пори сивата Темза, няколко ранобудни туристи треперят на палубата.

Някой ме докосва по ръката.

— Добре ли сте?

Потръпвам, сякаш съм била изгорена. Мъжът е млад, на годините на Джъстин, с костюм, вратовръзка и увереност, която се придобива с доброто образование или с хубавата работа. Или и с двете.

— Изглеждате така, сякаш всеки момент ще се прекатурите.

Сърцето ми бие толкова силно, че ребрата ме заболяват и не мога да му отговоря, че съм добре. Да му кажа да не ме докосва. Вместо това отстъпвам назад от него. Поклащам глава. Непознатият вдига ръце в престорен жест на отстъпление, преди да се оттегли.

— Шибана откачалка.

Прави десетина крачки, обръща се и се почуква два пъти по слепоочието с показалец. *Луда*, изрича безмълвно и не мога да не се съглася с него.

* * *

Часът е почти десет, когато стигам в офиса. Разходката ми се отразява добре и макар краката да ме болят, се чувствам по-силна и по-бодра. Греъм говори с жена в черен костюм и червени обувки на високи токчета. В ръцете си държи листове с имоти и шефът ми ѝ обяснява за един от офисите на Ийстърн авеню с тоалетни за клиентите и напълно обновена кухня, подходяща за почивките на служителите. Изричам добре тренирания поздрав, когато се намествам зад бюрото си, и от начина, по който Греъм настръхва, разбирам, че ми е бесен.

Започва в секундата, в която жената си тръгва, а нейното нежелание веднага да отиде на оглед добавя допълнително дърва в огъня на гнева му.

— Радвам се, че реши да се отбиеш, Зоуи.

— Съжалявам. Няма да се случи отново.

— Но постоянно се случва, нали? Напоследък закъсняваш всяка сутрин.

— Трябваше да променя пътя, по който идвам на работа 1 трудно ми е да предвидя колко време ще ми отнеме.

Греъм не ме пита каква е причината за тази промяна. Не го интересува.

— Тръгвай от вас по-рано. Не може да се появиш в десет часа и дори да не се извиниш...

Вече се извиних и нямам намерение да го правя отново.

— Имах среща с полицията. Очаквах Греъм да продължи все едно не съм казала нищо, но той се спира.

— Защо? Какво се е случило?

Колебая се, не знам дали искам да споделя проблемите си с този мъж. Помислям си за уебсайта и за менюто му с жени и осъзнавам, че Греъм Халоу е точно от типа хора, които биха били привлечени от идеята да е член на подобно изключително начинание. Не се съмнявам, че ако му разкажа всичко, няма да устои на желанието да погледне, а аз се чувствам отговорна за сигурността на онези жени. Не искам разни мъже да разглеждат снимките им, да си свалят маршрутите им, сякаш не са нищо повече от предмети. И тогава... какво? Трудно ми е да свържа в логическа последователност онова, което се случва: тези жени са нападани — убивани, — защото техните маршрути са били продадени. Гротескно е, даже граничи с фантастиката.

— Следят ме — отговарям накрая. Не съм далеч от истината. Мисля си, че забелязвам загриженост върху лицето на шефа си, но изражението е толкова непознато, че не мога да съм сигурна. — Полицията ще ми даде лична аларма.

— Знаят ли кой те следи? — Въпросът е обвинителен, изречен от човек, който не познава друг маниер.

— Не. — Сдържала съм се дни наред, затова в този момент започвам да плача. От всички хора, пред които мога да го сторя, аз го правя пред стъписания Греъм, който не помръдва. Търся салфетка в джоба си и накрая намирам една, затъкната в ръкава ми. Издухвам си силно носа, но не мога да спра сълзите да прииждат. Избликът ме е оставил без въздух и се опитвам да си го набавя като поемам големи глътки от него, но в крайна сметка просто продължавам да хлипам още повече. — Аз... съжалявам — съумявам да изрека след няколко неуспешни опита. — Всичко това... е малко потискащо.

Греъм продължава да стои до бюрото ми и да се взира в мен. Изведнъж тръгва към вратата и аз си мисля, че просто ще си излезе и ще ме остави да си плача сама. Вместо това той дърпа резето и обръща знака, който гласи *затворено*, след което отива до мястото, където държим чая и слага чайника. Толкова съм изненадана от състраданието му, че спирам да плача и хлиповете ми се превръщат в леки хълцания. Отново си издухвам носа.

— Наистина съжалявам.

— Очевидно се намиращ под голям стрес. От колко време продължава това?

Разказвам му почти всичко, без да споменавам името на уебсайта или начина, по който работи. Споделям му, че от известно време ме следят и че полицията свързва случая ми с убийствата на две жени и нападенията над няколко други.

— Какво правят полицаите за теб?

— Ще ми осигурят лична аларма. Тази сутрин давах показания — затова закъснях.

Греъм клати глава и меките гънки под брадичката му се поклащат.

— Няма проблем, не се тревожи за това. Знаят ли кой стои зад нападенията?

Трогната съм — и изненадана — от интереса му.

— Не мисля. Все още не са арестували никого за убийството на Таня Бекет, а и сайтът очевидно е непроследим.

Греъм се замисля.

— Днес целият ми ден е запълнен със срещи. Планирах да се прибера веднага след тази в пет часа, но ако нямаш нищо против да закъснееш малко, ще се отбия и ще те закарам до вас. — Греъм идва от Есекс всеки ден. Използва предимно влака, но от време на време шофира, след което оставя колата си на ненормално скъп паркинг на ъгъла до офиса.

— Това са доста допълнителни километри за теб! Наистина, няма проблем, добре съм. Ще се прибера у дома по различен маршрут и ще накарам Джъстин да ме посрещне на Кристъл Палас...

— Аз ще те закарам до вас — заявява непреклонно Греъм. — Мога да се отбия до Севъноукс, за да се видя с брат ми и съпругата му. Ако трябва да бъда честен, изненадан съм, че приятелят ти не идва да те взима.

— Не искам да го тревожа.

Греъм ме поглежда, изпълнен от любопитство.

— Не си му казала?

— Знае за уебсайта, но не... не съм му казала, че съм в опасност. Нещата са малко сложни в момента. — Виждам изражението на лицето на Греъм и бързам да обясня, преди да е останал с погрешно впечатление. — Саймън изгуби работата си. Съкратиха го. Така че времената не са от най-добрите за него. Не искам да се тревожи допълнително.

— Ясно, добре, тази вечер ще те закарам до вас и точка. — Греъм е доволен. Ако беше пещерняк, сега щеше да се бие по гърдите.

— Съгласна — отвърщам аз. — Благодаря ти.

* * *

Половин час по-късно Греъм отива на една от срещите си.

— Дръж вратата заключена — казва ми той, докато не видиш кой е.

Вратата на офиса е от стъкло, както и цялата предна част на помещението, но нямам идея как мога да разбера дали мъжът, който

ще стои отвън, е дошъл, за да ме изнасили и убие, или за да поиска информация за магазина за мобилни телефони на Ломбард стрийт, който съвсем скоро ще затвори.

— Така или иначе цялото място е под видеонаблюдение — казва шефът ми. Толкова съм изненадана от това откровение, че не отбелязвам, че ако ме нападнат и убият, няма да ми е кой знае от каква полза, че всичко е било снимано.

— Откога имаме камери? — Оглеждам се около офиса. Греъм се чувства леко неудобно. Поглежда часовника си.

— От две години. Намират се в противопожарните пръскачки. Сложени са за по-голяма сигурност. Както и да е, важното е, че няма за какво да се безпокоиш, докато си тук. Ще се видим преди шест. — Звънчето над вратата извънхва, когато я отваря, и го прави отново, когато я затваря. Заклучвам, но оставям табелката на *отворено*, след което сядам зад бюрото си. Нямах никаква представа, че Греъм е монтирал камери. Работодателите не са ли задължени да информират служителите си — а и клиентите си, що се отнася до това, — че са под наблюдение? Поглеждам към тавана.

От две години.

Две години, в които смятах, че съм съвсем сама в офиса, когато вратата на Греъм е затворена. Хапвах си сандвичи, провеждах телефонни разговори, намествах си сутиена. Дали ме беше наблюдавал? Мисълта за това е обезпокоителна и когато служебният телефон извънхва, се стряскам.

В пет и половина обръщам табелката на *затворено*. Денят не беше особено натоварен: един нов наемател, с когото щяхме да подпишем договор за наем, и няколко запитвания за новата офис сграда. Нямахше никой подозрителен, никой, който да изглежда като хищник, и това ме кара да смятам, че малко преигравам. Но сега, след като навън е паднал мрак и осветлението в офиса е включено, благодарение на което всеки на улицата може да ме види, отново изпитвам безпокойство.

Радвам се, когато Греъм се връща, размахва ключовете на колата си и ме пита за пощенския ми код, за да може да настрои навигацията си. Чувствам облекчение, че няма да се наложи да използвам метрото тази вечер, че няма да се тревожа кой е зад мен или че ще свърша мъртва в парка като Таня Бекет.

Поне тази нощ ще бъда в безопасност.

Винаги ще бъда благодарен на първото мъртво момиче.

Тя промени всичко.

Помогна ми да осъзная, че findtheone.com може да бъде нещо много повече от обикновен сайт за запознанства; отвори цял нов свят от възможности.

Разбира се, винаги ще ги има клиентите, които не искат да играят грубо, които ще искат да използват сайта с първоначалното му предназначение — да заговорят някоя жена и да я поканят на вечеря.

Но Таня Бекет ми показа, че има и други мъже, мъже, които биха си платили, за да поиграят на котка и мишка в метрото, да се навъртат около парковете в точния момент, в който минеш оттам, с нещо много повече наум от обикновена вечеря.

Какъв потенциал само.

По-високи цени. Специален пазар.

Мога да бъда нещо повече от сватовник. Ще бъда продавачът на желанията, скрити дълбоко в тези мъже. Кой сред нас може да заяви, че не си е представял какво би било чувството да нарани някого? Да отиде по-надалеч, отколкото обществото позволява, да изпита адреналина от причинените мъчения?

Кои от нас биха се възползвали от този шанс, ако им беше предоставен?

Шансът да убият някого.

— Шефе, имаме проблем.

Ник вдигна поглед от бюрото си и видя приближаващата го Кели. Сутрешната среща беше свършила преди малко, но инспекторът вече беше разхлабил вратовръзката и беше разкопчал горното копче на ризата си. Полицайката беше наясно, че до обяд вратовръзката му щеше да е махната изцяло и прибрана в джоба на самото му, в случай че шефът се отбиеше.

— Акаунтът, който направи в уебсайта, е анулиран. Току-що се опитах да вляза, за да проверя какви нови профили са били добавени, но системата ме изхвърли. — Кели не можеше да се спре да влиза в сайта през час, дори посегна към телефона си, когато се събуди в ранните часове на тази сутрин. Стомахът ѝ се свиваше всеки път, в който влезете и видеше съобщението *добавени са нови профили!*, защото това означаваше, че още жени бяха в опасност, че потенциалните жертви се бяха увеличили. Уебсайтът се разрастваше много по-бързо, отколкото разследването напредваше, и вчерашният провал в Амършам не им донесе никаква полза. Кредитната карта на Джеймс Станфорд беше клонирана преди година; мъжът беше изгубил портфейла си или му го бяха откраднали — и в резултат на това беше станал жертва на кражба на самоличност. Пощенският център на Олд Глостър Роуд беше последното от редица престъпления, което включваше данните на кредитната му карта, които без съмнение бяха продадени няколко пъти и ЕРУ съвсем не беше по-близо до намирането на човека, който набеязваше жените в Лондон.

Стените на залата за брифинг бяха покрити с техни снимки — някои от тях бяха идентифицирани, други все още не, а в уебсайта постоянно биваха добавяни още профили. Тази сутрин след брифинга Кели се опита да се логне, пръстите ѝ намираха правилните символи автоматично.

Акаунтът не е разпознат.

Беше се опулила срещу дисплея. Опита отново, предположи, че е станала някаква грешка.

Акаунтът не е разпознат.

Провери няколко пъти потребителското име и паролата, които Ник беше създал, като използва собствената си кредитна карта и *Gmail* адреса си, но грешката не беше в нея. Акаунтът беше изчезнал.

— Мислиш ли, че сме били изтрити?

Ник почука с химикала си по лаптопа.

— Може би. Колко профила свалихме?

— Всичките. Може би им се е сторило подозрително.

— Или цялата работа е една измама, която цели да ти вземе парите. Кой би се обадил в полицията, за да се оплаче, че са му били предложени неограничени възможности за преследване на жени?

— От финансовия отдел са ни приготвили предплатена кредитна карта — каза Кели. Видя имейла, докато се опитваше да влезе в акаунта на Ник.

— Чудесно. Направи нова регистрация и виж колко време ще мине, преди да го изтрият. Искам да потърсиш профили, които се намират в Кент.

— Дотук всички са от Лондон, шефе.

— Вчера е имало отвличане в Мейдстоун. Свидетел е съобщил как някакъв мъж насилствено е вкарал жена в лексуса си и е отпътувал. Час по-късно полицията в Кент е получила обаждане от шокирана жена, която била отвличена и сексуално малтретирана, преди да бъде изхвърлена от колата в индустриалната зона извън града. — Ник подаде на Кели няколко принтирани листа и тя прочете името най-отгоре.

Катрин Уитуърт, 36.

— С обществения транспорт ли пътува?

— Всеки ден — от Пимлико до фирма за набиране на персонал в Мейдстоун.

— Видяла ли е номера на лексуса?

— Не, но колата е задействала пътна камера на няколко километра от инцидента. Местните полицаи търсят шофьора.

* * *

На Кели не ѝ отне много време, за да създаде нов акаунт и да намери Катрин Уитуърт, рекламирана като *новодобавена* на първата страница на уебсайта. Тя провери описанието на Катрин в свидетелските ѝ показания с профила на екрана пред нея.

Бяла.

Руса.

В средата на тридесетте.

Ниски обувки, носи впити якета. Вълнен шал на квадрати. Черен чадър с извита дръжка. Сива чанта за лаптоп „Мълбери“.

Размер 38–40.

07:15: Влиза в метростанция Пимлико. Качва се в асансьора и завива към северния перон. Застава до голямата реклама вляво от картата на метрото. Пътува до Виктория. Слиза на перона, завива надясно и се качва в асансьора. Завива наляво към перони 1–8. Отива в „Старбъкс“ до перон 2, където баристата и приготвя късо безкофеиново лате, без да му поръчва. Качва се на влак „Нашфорд Интернешънъл“ от перон 3. Отваря лаптопа си и работи през целия път. Слиза на Мейдстоун Ийст. Върви по Уийк стрийт и завива наляво по Юниън стрийт. Работи в „Мейдстоун Рикрутмънт“.

На разположение: понеделник до петък

Продължителност: 80 минути

Ниво на трудност: Средно

Нямаше никакво съмнение, че става въпрос за една и съща жена. Кели импулсивно провери „Мейдстоун Рикрутмънт“. Кратката биография под името на Катрин и длъжността ѝ бяха съпътствани от професионална снимка. *Старши консултант по набиране на персонал*. На изображението във *findtheone.com* косата ѝ беше прибрана зад ушите и изглеждаше — ако не точно стресирана — малко отнесена. Снимката на сайта на фирмата ѝ беше направена под ляв ъгъл. Катрин позираше на бял фон, а прекрасната ѝ руса коса стигаше до раменете ѝ. Тя се усмихваше на фотоапарата професионално, уверено, излъчването ѝ вдъхваше доверие.

Как ли изглеждаше сега Катрин Уитуърт, зачуди се Кели? Как ли изглеждаше, след като беше дала тези десет страници показания на детектива в Мейдстоун, след като беше изнасилена и увита в одеяло, чакаща медицинския следовател да я обезчести отново?

Кели разпечата двете изображения. Взе ги от принтера и се надвеси над бюрото си, за да ги подаде на Лусинда.

— Имаме съвпадение.

Телефонът ѝ звънна, а на дисплея се изписа *скрит номер*. Прие разговора.

— Здравсти, с детектив Томпсън ли разговарям?

Тъкмо щеше да каже, че са сгрешили номера, когато си спомни.

— Да, това съм аз. — Хвърли поглед на Лусинда, но тя се беше обърнала към компютъра си.

— Обажда се детектив Ангъс Грийн от Службата за криминални разследвания в Дърам. Изнамерих досието за изнасилването, което търсехте.

— Задръжте секунда, трябва да изляза навън.

Кели се надяваше да не е очевидно за останалите присъстващи в офиса, че сърцето ѝ препуска. Наложил си да върви нормално, сякаш разговорът не беше от никаква важност.

— Благодаря ви, че ми се обаждате — отвърна, когато излезе в коридора. Стоеше на върха на стълбището, откъдето можеше да вижда кой се качва по него и да държи под око вратата на ЕРУ в същото време.

— Няма проблем. Арестувахте ли някого?

— Не, просто търсим подобни случаи в цялата страна и това изскочи. Обаждам се, за да разбера дали има някакво развитие през последните години? — Сърцето на Кели биеше толкова силно, че гърдите я боляха. Притисна длан към тях. Ако някой някога разбере за това, определено щеше да загуби работата си; този път нямаше да има втори шанс.

— Никакво, опасявам се. Разполагаме с ДНК-то му, така че ако някога го арестуват за нещо, ще го заловим, макар че шансовете ни за ефективна присъда са минимални, дори и в такъв случай.

— Защо? — Кели се надяваше на този арест, откакто беше започнала да работи като полицаи, защото през годините беше осъзнала, че извършителите на стари престъпления биваха залавяни не заради тежката работа на разследващите, а по чиста случайност — елиминирани на заподозрените след извършването на други престъпления, положителен тест за алкохол, направен на пътя. Случаи, които сами по себе си не бяха сериозни, но впоследствие се оказваха свързани с други, по-големи, и престъплението, извършено преди двадесет години, биваше разрешено. Това ѝ се беше случвало на два пъти и тя — повече от всичко — искаше да се случи още веднъж. Никога не беше виждала мъжа, изнасилвил Лекси, но можеше да си представи арогантността върху лицето му, която щеше да се превърне в страх, когато на пръв поглед безвредните обвинения се превърнеха в сериозни след позитивната ДНК проба, която недвусмислено щеше да докаже, че той е човекът, който беше следил сестра ѝ, който я беше наблюдавал и я беше нападнал.

— В досието има писмо от жертвата — съобщи детектив Грийн. — Госпожица Алексис Суифт. В него тя казва, че макар фактите в писмените ѝ показания да са достоверни, няма да подкрепи обвинението и не желае да бъде уведомявана за развитието по случая.

— Това е невъзможно! — Думите се изплъзнаха от устата на Кели, преди да успее да ги спре и гласът ѝ проехтя в празния коридор. Можеше да чуе объркването на детектив Грийн в последвалата тишина. — Искам да кажа, как е възможно жертвата да оттегли подкрепата си? Няма никакъв смисъл.

— Нямам обяснение, разполагам единствено с подписана декларация. Може би нещата не са били точно така, както ги е

представила в първоначалните си показания? Вероятно в крайна сметка е бил някой, когото познава; първо се е съгласила, а после е променила решението си.

Кели се бореше със себе си да не изгуби контрол. Спомни си свитата на стола в полицейския участък Лекси, която беше твърде съсипана, за да успее да стане, дори когато сестра ѝ пристигна, нарушила по пътя от Брайтън до Дърам всяко ограничение на скоростта. Лекси беше облечена в чужди дрехи, които не ѝ бяха по мярка, собствените ѝ бяха прибрани и чинно надписани в хартиени торби. Спомни си я как стоеше на леглото на медицинския следовател, а от затворените ѝ клепачи течаха сълзи; ръката ѝ стискаше толкова силно тази на Кели, че оставяше следи по нея. Случилото се с Лекси не беше нещо, с което тя би се съгласила.

— Да, може би — отвърна вяло тя. — Благодаря ви, че ми се обадохте. Не мисля, че този случай е част от нашия, но човек никога не знае. — Прекрати разговора, обърна се и притисна чело към хладната стена.

— Ако искаш да медитираш, Кели, можеш да го направиш в свободното си време.

Извърна се и видя Ник в спортния му екип за бягане, беше се промъкнал безшумно до нея. Под мишниците и в предната част на тениската му имаше тъмни нетна.

— Съжалявам, шефе, излязох да си почина за пет минути. — Умът ѝ препускаше. Какво беше сторила Лекси? Защо?

— Вече се възползва от тях. Отивам да си взема душ. Ще те чакам в залата за брифинги след десет минути.

Кели се опита да се съсредоточи върху настоящата си работа.

— Оказа се прав за изнасилването в Мейдстоун — дадох подробностите на Лусинда.

— Добре. Уведоми полицията на Кент, че вече не водят случая. Ние поемаме оттук. Но ще караме нещата едно по едно: помолих „Компютърни престъпления“ да дойдат да ни просветлят с какво, по дяволите, се занимават през последните два дни. В днешно време не можеш да мръднеш, без да оставиш цифрова следа, така че колко трудно може да е да идентифицираш кой стои зад уебсайта?

* * *

— Много трудно — отвърна Андрю Робинсън. — Прикрил е добре следите си. Сайтът е регистриран на Каймановите острови.

— Каймановите острови? Оттам ли го управлява? — попита Кели.

Ник я изгледа.

— Не се въодушевявай — няма да ходиш на някакво карибско пътешествие.

— Това не означава, че извършителят е там — обясни Андрю, — само данните му за контакт. Едва ли ще ви изненадам, като кажа, че няма голяма любов между британската полиция и Каймановите острови — шансовете да получим информацията, от която се нуждаем, от тях са нулеви. Както и да е, поне успяхме да установим IP адреса, от който се отговаря. — Андрю видя безизразните лица на Кели и Ник и заобяснява отново: — Накратко, когато отвори домейн, той изпраща сигнал до уебсайта. Ако уебсайтът не съществува, не получаваме отговор, но ако съществува — както е в нашия случай — отговорът не само ни казва къде се държат данните на домейна, но и кое устройство е било използвано, за да се свърже с тази мрежа. Например — мъжът посочи телефона на Ник, който стоеше на масата пред тях, ако се опиташ да се логнеш в банковата си сметка точно сега, уебсайтът ще запише IP адреса на телефона ти и ще ни позволи да те проследим.

— Чатнах — отвърна инспекторът. Откъде се свързва администраторът на уебсайта?

Андрю преплете тънките си пръсти и ги изпука един по един.

— За съжаление не е толкова просто. — Мъжът отвори тетрадката си и показа някакъв номер: 5.43.159.255. — Това е IP адресът — той е нещо като пощенски код за компютрите. IP-то в случая е статично, но е хоствано на руски сървър, а за съжаление руснаците...

— Нека позная — прекъсна го Ник. — Руснаците не работят с британската полиция. За бога!

Андрю вдигна двете си ръце.

— Не застрелвай пратеника.

— Има ли въобще някакъв начин да проследим уебсайта? — попита Кели.

— Честно? Не. Поне не за времето, за което искате, предвид нивото на спешност. На практика говорим за неоткриваем сайт.

— Това означава ли, че си имаме работа с някой изключително интелигентен? — попита отново полицайката. — С някой с минало в Ай Ти сферата?

— Не е задължително. Цялата тази информация е на разположение онлайн за всеки, който се интересува от нея. Дори инспекторът може да го направи.

Кели прикри усмивката си. Ник не отвърна на закачката.

— Какво предлагаш?

— Има една стара поговорка: следвай парите.

— Какво имаш предвид? — попита Кели.

— Не сте ли гледали „Цялото президентско войнство“? — отвърна с въпрос Андрю. — Пропуснали сте доста. Извършителят получава пари от хората, които се регистрират на уебсайта му, нали? Точно тези пари трябва да проследим. Всяка трансакция може да бъде проследена от кредитните или дебитните карти на клиентите до акаунта на сайта в Пейпал, а след това и до банковата сметка на извършителя. Когато разберем как се теглят парите и от кого, ще намерим нашия човек.

Кели усети надигащата се в нея вълна на оптимизъм.

— Какво ти трябва?

— Използва собствената си кредитна карта, нали?

Ник кимна.

— Датата на трансакцията, сумата и номера на кредитната карта, с която си платил. Намери ми тази информация и аз ще ти намеря нашия човек.

Вече половин час сме сред почти неподвижния трафик на Норууд Роуд. Едва пъплим с колата на Греъм. Той е нетърпелив шофьор, провира автомобила във всяка една възможна пролука и натиска клаксона, ако колата пред него посмее да чака повече от стотна от секундата на светофарите. Това е втората вечер, в която шефът ми ме кара у дома, и вече няма какво да си кажем, изчерпали сме обичайните теми дали старата видеотека ще бъде наета на исканата цена и защо няма достатъчно мезонети, които да покрият търсенето, затова просто тънем в мълчание.

От време на време му се извинявам, че заради мен се налага да се отдалечава толкова много от обичайния си маршрут, но той ми казва, че няма нищо.

— Не мога да те оставя да се разхождаш из Лондон, когато някакъв перверзник е по петите ти — казва Греъм.

В този момент осъзнавам, че така и не бях уточнила естеството на нападенията над другите жени в Лондон, но бързо се сещам, че предположението е напълно нормално.

Знам, че мога да помоля Мат да ме закара и той ще настоява да ме води и взима от работа колкото време е необходимо. Не го моля, защото Саймън ще се почувства ужасно, а бившият ми съпруг ще е изключително доволен.

Фактът, че Мат все още ме обича, е всеобща тайна, която циркулира между всички ни. Между двамата ни, когато се видим, за да говорим за децата, и той задържи погледа ми малко повече от обичайното. Между мен и Саймън, когато спомена името на Мат и видя искрата на ревност в очите му.

Сай не може да ме прибира. Продаде колата си преди няколко седмици. Тогава си мислех, че се е побъркал; може и да не я ползваше много през седмицата, но през уикендите ходехме до супермаркети и ИКЕА или на екскурзии извън града, за да се видим с приятели и семейство.

— Можем да ползваме влака — отговори ми той, когато му казах, че ще имаме нужда от кола. Така и не ми беше хрумнало, че просто не можеше да си я позволи.

Ще ми се да имах шофьорска книжка. Досега не изпитвах нужда за такава, но вече ми се ще да можех да шофирам сама до работа и обратно. Откакто разбрах за обявите, съм постоянно на нокти; всеки нерв в тялото ми е опънат до максимум и чака момента, в който ще се наложи да бягам. Или да се боря. Оглеждам навсякъде и всеки.

В колата на Греъм се чувствам в безопасност, знам, че никой не ме преследва, мога да се отпусна в меката кожа и да затворя очи, без да се тревожа, че ме наблюдават.

След като стигаме над реката, трафикът отново започва да се движи нормално. Парното е включено и за първи път от няколко дни се чувствам затоплена и отпусната. Греъм пуска радиото, където по „Капитал FM“ Грег Бърнс интервюира Арт Гарфънкъл. Акордите на „Госпожа Робинсън“ зазвучават на фона на заключителните им думи и се замислям колко е странно, че си спомням целия текст на песента, но преди да успея да ги възпроизведа, заспивам.

Идвам в съзнание и отново се отнасям по време на пътуването. Звукът навън се променя постоянно и ме буди само за да ме унесе отново след миг. По радиото започва нова песен, затварям очи за както ми се струва стотна от секундата, след което се събуждам на последните акорди от съвсем различна песен.

Подсъзнанието ми обърква звуците, които се прокрадват в съня ми — автобусите, музиката, радиорекламите. Двигателят на колата се превръща в тъпия грохот на влак в метрото, гласът на радиоводещия — в гласа на високоговорителя, който ме предупреждава *да внимавам*. Стоя във вагона, а около мен е пълно е пътници, във въздуха се носи миризма на афършейв и пот. Афършейвът ми е познат и се опитвам да се сетя откъде, но не мога.

Вписана: петък, 13 ноември
Бяла.
В края на тридесетте.

Има очи навсякъде. Наблюдават ме. Следят ме. Знаят всяка стъпка от пътуването ми. Влакът спира и аз се опитвам да слеза, но някой ме блъска, бута ме към стената на вагона.

Ниво на трудност: Средно

Люк Фридлинд. Натиска силно гърдите ми. *Аз те спасих*, казва той, а аз се опитвам да поклатя глава, да помръдна. Миризмата на афтършейв е смазваща, изпълва ноздрите ми и ме задушавя.

Очите ми са затворени.

Защо очите ми са затворени?

Отварям ги, но мъжът, който се е притиснал в мен, не е Люк Фридлинд.

Не се намирам във влака и не съм заобиколена от пътници.

В колата на Греъм Халоу съм.

Точно той е човекът, чието лице е до моето, а ръцете му са около тялото ми и ме притискат към седалката. Точно него помирихвам, неговия горист аромат на канела, примесен с пот и застоялия мирис на самото му от туид.

— Къде сме? Махни се от мен!

Натискът върху гърдите ми изчезва, но все още се боря за въздух; наляга ме паника, имам чувството, че никой ме е стиснал за врата и ме души. Мракът е обгърнал колата и се сипе през прозорците. Опитвам се да намеря дръжката на вратата.

Светлината ме кара да премигна.

— Опитвах се да ти откопчая колана — обяснява Греъм. Звучи раздразнен, заел е отбранителна поза.

Защото го обвиних?

Или защото го спрях?

— Беше заспала.

Поглеждам надолу и забелязвам, че коланът ми е бил откопчен и ремъкът виси над лявото ми рамо. Забелязвам, че сме паркирали на моята улица: виждам предната врата на къщата ни.

Усещам как лицето ми почервенява.

— Аз... съжалявам. — Сънят ме беше объркал. — Мислех си... — опитвам се да намеря правилните думи — ... мислех си, че... — не

мога да го изрека, но няма и нужда. Греъм завърта ключа и ревът на двигателя прекратява разговора ни. Излизам от колата и потрепервам, температурата е с петнадесет градуса по-ниска, отколкото вътре. — Благодаря ти, че ме докара. И извинявай, че си помислих...

Греъм тръгва и ме оставя да стоя на тротоара.

С findtheone.com ги няма нервите от слепите срещи, както и неестествените разговори по време на вечеря. Бих заявил, че е много по-честен от повечето сайтове за запознанства с техните напудрени снимки и профили, изпълнени с лъжи. Заплата, хобита, любима храна... все неща, които не са от значение. Кой започва връзка заради обща любов към предястията? Двама души може да са перфектни един за друг на хартия, но да липсва искрата между тях, която да запали пожара.

findtheone.com прескача всички тези глупости, всички тези претенции, че на някого му пука дали харесваш опера или разходки в парка. Сайтът дава възможност на мъжете да се подготвят. Да те следят за известно време, да те заговорят, да видят дали си достатъчно заинтересована, за да излезеш с тях на вечеря, вместо да им пилееш времето в празни приказки. Сайтът позволява на мъжете да се приближат и да се сблизат. Да подушат парфюма ти, дъха ти, кожата ти. Да почувстват искрата. Да действат според нея.

* * *

Чудиш ли се кои са клиентите ми? Кой би използвал уебсайт като този? Смяташ ли, че този пазар не е достатъчно голям?

Уверявам те, че е.

Клиентите ми са от всички етажи на обществото. Те са мъже, които нямат време да изградят една връзка. Мъже, които имат достатъчно пари, за да не им пука. Мъже, които не са намерили „специалната“, мъже, които обичат да държат нещата под контрол. Всеки си има своя собствена причина да се присъедини към findtheone.com, не е моя работа да се интересувам каква е тя.

Кои са тези мъже ли?

Те са твои приятели. Те са баща ти, брат ти, най-добрият ти приятел, съседът ти, шефът ти. Те са хората, които виждаш всеки ден, хората, с които пътуваш за работа и към дома.

Шокирана си. Смяташ, че ги познаваш по-добре и те не са такива.

Грешии.

— Това вашият автомобил ли е? — Кели бутна върху масата снимка на черен лексус. Гордън Тилман кимна. — За записа ще кажа, че заподозреният кима с глава. — Кели погледна Тилман, чиято самоувереност се беше изпарила, след като елегантният му костюм беше заменен от сив арестантски, но все още беше достатъчно арогантен, за да ги гледа нагло и надменно. От датата му на раждане ставаше ясно, че е на четиридесет и седем, но изглеждаше с десетина години по-стар, вероятно кожата му се беше сбръчкала от годините, прекарани в гуляи. Наркотици? Алкохол? Алкохол и жени? Буйни вечери, в които демонстрираше финансовото си състояние и привличаше момичета, които иначе не биха го погледнали? Кели се опита да запази отвратеното изражение на лицето си.

— Шофирахте ли автомобила си около девет без петнадесет вчера сутринта?

— Знаете, че отговорът е да. — Тилман се беше отпуснал, ръцете му бяха скръстени върху гърдите му, докато отговаряше на зададените му въпроси. Не беше поискал адвокат и Кели нямаше представа как ще протече разпитът. Пълно признание? Така изглеждаше и все пак... имаше нещо в погледа на мъжа, което предполагаше, че няма да е чак толкова лесно. Изведнъж изплува споменът за друга стая за разпити — с друг заподозрян, същото престъпление — и тя стисна силно юмруци под масата. Онова беше единичен случай. Онзи я извади от равновесие, но тогава беше по-млада и не толкова опитна. Нямаше да се случи отново.

Само дето по гърба ѝ се стичаше пот и трябваше да се бори, за да се съсредоточи. Никога нямаше да ги забрави, думите, прошепнати в ухото ѝ. Думите, които я бяха извадили от равновесие и които доведоха червената мъгла; думите, заради които изгуби контрол.

— Бихте ли ми разказали със свои думи какво се случи между осем и половина и десет часа вчера?

— Връщах се от конференция, на която присъствах миналата вечер. След нея имаше вечеря, затова останах да пренощувам в Мейдстоун. После се насочих към Оксфордшър. Имах намерение да работя от къщи през остатъка от деня.

— Къде работите?

Тилман изгледа Кели, като за много кратко хвърли поглед към гърдите ѝ напълно преднамерено, преди да отговори. Тя по-скоро усети, отколкото видя, как Ник се наведе в стола си. Надяваше се да не се намеси. Не искаше да доставя удоволствие на Тилман, като му покажеше, че е забелязала къде я гледа.

— В града. Аз съм финансов мениджър за „Ен Си Джей Инвестърс“.

Кели не се изненада, когато инспекторът ѝ каза, че той ще проведе разпита на Тилман. Тя го помоли да ѝ преотстъпи това право, като му напомни колко неуморно работи по случая и колко много искаше да го доведе докрай. Беше му необходима цяла вечност, за да ѝ отговори.

— Добре. Но аз също ще присъствам.

Кели беше кимнала.

— Прекалено неопитна си, за да водиш разпита сама, а и ще има няколко души отвън, които ще наблюдават случващото се.

Другата причина остана неизречена. Рампело нямаше доверие на Кели, че ще запази самообладание. Можеше ли да го вини? Самата тя не си вярваше.

* * *

Веднага я отстраниха и над нея надвисна опасността за наказателно производство и вътрешно дисциплинарно наказание.

— Какво, по дяволите, си мислеше? — попита я Багера, когато я изкараха от ареста, ризата ѝ беше разкъсана, а от едната страна на лицето ѝ имаше подутина — мястото, на което заподозреният я беше ударил. Цялата се тресеше, адреналинът напускаше тялото ѝ също толкова бързо, колкото се беше появил.

— Въобще не мислех. — Това не беше истина. Мислеше си за Лекси. Неизбежно беше, знаеше го още от момента, в който се появи

случаят. Момиче, което беше изнасилено от непознат на път за дома. *Аз ще го поема*, веднага беше казала на сержанта си. Отнесе се към жертвата със състрадание, което се надяваше да беше получила и сестра ѝ, като смяташе, че това е от голямо значение.

След няколко дни заловиха извършителя, ДНК-то, с което разполагаха, беше на добре познат им престъпник. Онзи отказваше да отговаря на въпросите ѝ, просто стоеше и се хилеше в стаята за разпити. *Без коментар. Без коментар. Без коментар.* След което се прозя, сякаш всичко това го отегчаваше, и Кели почувства надигация се в нея гняв като завираш чайник.

* * *

— Значи сте се прибирали към дома си... — подхвана Ник, когато Кели не каза нищо. Тя се насили да се фокусира върху Тилман.

— Тъкмо минавах покрай гарата, и осъзнах, че вероятно още не съм изтрезнял след снощи. — Тъгълчето на устата на мъжа се изкриви в усмивка и Кели разбра, че признанието никога няма да стигне до съдебно производство. Можеше да заложи пенсията си, че Гордън Тилман постоянно шофира пил: той беше от този тип арогантни чекиджии, които твърдяха, че карат по-добре след няколко питиета. — Помислих си, че няма да е лошо да спра да пия едно кафе, затова отбих и попитах една жена дали има кафене наблизо.

— Бихте ли описали жената?

— В средата на тридесетте, руса коса. Стегнато тяло. — Тилман отново се усмихна. Предложи ми един ресторант, който се намираще сравнително наблизо, и аз я попитах дали не иска да дойде с мен.

— Поканили сте напълно непозната на кафе? — попита Кели, без да се опитва да прикрива изненадата си.

— Знаете какво казват — продължи Тилман, като усмивката не слизаше от лицето му, — непознатият е приятел, който все още не си срещнал. Тя ме гледаше с онзи поглед още от момента, в който отбих до нея.

— Навик ли ви е да каните жени, които не познавате, на кафе? — притисна го Кели.

Тилман не отговори веднага, първо я огледа от глава до пети и поклати леко глава.

— Не се безпокой, скъпа, каня само хубавките.

— Ако е възможно — прекъсна го Ник, — моля да продължите с вашата *версия* на случилото се. — Тилман забеляза натъртването, но реши да не му обръща внимание.

— Тя се качи в колата и двамата продължихме към ресторанта, но тогава ми направи предложение, на което не можах да откажа. — Усмивката на лицето на заподозрения отвращаваше Кели. — Каза, че никога не е правила нещо подобно в живота си, но винаги е имала фантазии, че се чука с непознат, затова ме попита какво мисля? Е — мъжът се засмя, — какво бихте си помислили вие? Рече ми, че няма да ми каже името си и че не иска да знае моето, след което ме насочи към някаква индустриална сграда в покрайнините на Мейдстоун.

— Какво се случи там?

— Подробно ли да ви го опиша? — Тилман се наведе напред и погледна предизвикателно Кели. — Има име за такива като вас, знаете ли?

Полицайката не се хвана в капана.

— Има име и за такива като вас. — В стомаха ѝ се беше образувала топка от ярост, но тя се концентрира, за да я задържи там.

Последва мълчание. Тилман се ухили.

— Направи ми свирка, след което я изучах. Предложих ѝ да я закарам до тях, но тя ми каза да я оставя там. Предполагам, че е било част от фантазията ѝ. — Заподозреният задържа погледа на Кели, сякаш усещаше, че вътре в нея се води борба, че цялата тази ситуация отключва нещо, което тя успешно беше потиснала. — Харесваше ѝ да е грубо, но доста жени предпочитат така, нали? — Отново се ухили. — Ако съдя по шума, който вдигаше, явно доста ѝ хареса.

Доста и хареса.

* * *

Заподозреният не сваляше очи от Кели по време на целия разпит. В стаята с нея беше неин колега и извършителят не беше казал нищо провокативно, не беше направил нищо, с което да я заплаши. Всичко

се случи, когато разпитът приключи и Кели го водеше обратно в килията му. Той се наведе над нея. Усети топлината на дъха му върху врата си и неприятната миризма на пот и цигари.

— Доста ѝ хареса — прошепна мъжът.

Сякаш духът ѝ беше напуснал тялото, мислеше си по-късно Кели. Сякаш някой друг започна да раздава юмруци наоколо, да удря заподозрения в носа и да дращи лицето му. Сякаш някой друг беше изгубил контрол. Колегата ѝ я отскубна, но вече беше прекалено късно.

Кели се зачуди кога Лекси беше написала това писмо до полицията в Дърам; дали пък сестра ѝ не беше по-малко заинтересована от нея каква щеше да е развързката на случая и дали почти не беше изгубила работата си безпричинно.

* * *

— Това е, така ли? — попита Кели и прогони мислите за миналото от главата си. — Това е твоята версия?

— Това се случи. — Тилман отново скръсти ръце и се облегна в стола си, пластмасата изскърца. — Но нека позная: вероятно се е почувствала виновна или приятелят ѝ е разбрал и сега казва, че е било изнасилване. Нали?

Кели беше научила много през последните няколко години. Имаше по-добри начини да се справяш с престъпниците, отколкото да се гневиш. Тя също се отпусна в стола си, както направи Тилман, и вдигна ръце, все едно се признаваше за победена. Изчака самодоволната му усмивка, която знаеше, че скоро ще се появи.

След което каза:

— Разкажете ми за *намери единствената точка ком*.

Промяната беше мигновена.

В очите на Тилман проблесна паника и цялото му тяло се напрегна.

— Какво имате предвид?

— От колко време сте член?

— Нямам представа за какво говорите.

Сега беше ред на Кели да се усмихне.

— О, наистина? Значи като претърсим къщата ви, което ще се случи, докато се намирате в ареста — и погледнем компютъра ви, няма да намерим някаква следа, че сте посещавал уебсайта?

На челото на Тилман изби пот.

— Няма да намерим маршрута на жертвата? За който сте платил? И сте го свалил?

Заподозреният избърса лице с длан, след което потърка панталона си и остави мокро петно на дясното си бедро.

— Какво е членството ви? Платинено, нали? Човек като вас няма да се задоволи с нещо по-малко, той ще иска най-доброто.

— Спрете разпита — отвърна Тилман. — Промених си решението. Искам адвокат.

* * *

Кели не се изненада, че Гордън Тилман поиска да повикат собствения му адвокат, а не се възползва от служебен, и за нея беше добре дошло, че онзи се появи три часа по-късно. Междувременно полицията в Оксфордшър беше иззела лаптопа на Тилман, заедно с долните гащи, които беше носил по време на предполагаемото престъпление, които висяха от коша за пране в банята му. Лондонски полицаи посетиха офиса му и конфискуваха компютъра и съдържанието на чекмеджетата му. Кели намери утеха в мисълта, че дори съдът да признаеше Тилман за невинен, с кариерата му беше свършено.

— Колко бързо можеш да претърсиш лаптопа му? — обърна се към Андрю, Ник. Двамата с Кели се бяха върнали в ЕРУ, докато Тилман се консултираше с адвокатата си.

От три до пет дни, ако работим само върху него. Двадесет и четири часа в денонощието, ако имате необходимия бюджет.

— Ще го намеря. Искам историята му в интернет за последните шест месеца и всяко негово влизане в уебсайта. Искам да знам кои профили е гледал, кои е свалил и кои местоположения е търсил на Гугъл Ърт. Претърси хард драйва за порно — със сигурност трябва да има такова — и ако част от него не е легално, ще му повдигнем обвинение за това. Арогантен задник.

— Не си на страната на Тилман, а? — попита Кели, след като Андрю се оттегли в кабинката си. — Такъв е чаровник. — Направи физиономия. — Колко смяташ, че знае?

— Трудно е да се каже. Достатъчно, за да млъкне, когато разбира, че знаем за сайта, но едва ли има представа кой стои зад него. Ако адвокатът му е добър, ще му каже да не коментира нищо и тогава всичко ще е в ръцете на криминолозите. Получихме ли доклада от медицинския следовател?

— Говорих със „Сексуални престъпления“ на Кент, преди да вляза в стаята за разпити, и те ми изпратиха целия доклад. Има ясни доказателства за сексуален акт, но, разбира се, това не се подлага на съмнение.

Кели подаде факса на Ник, който го разгледа.

— Няма следи от прилагане на сила и отбранителни наранявания?

— Това не означава нищо.

Лекси не беше наранена. Беше ѝ разказала, че се вцепенила; това беше нещото, за което се винеше повече от всичко — че не се беше борила.

— Така е, но заради това работата ни да докажем, че е липсвало съгласие, става доста по-трудна. От изключителна важност е да покажем връзката между Гордън Тилман и профила на жертвата в уебсайта. Ако успеем, историята му, че я е срещнал случайно на улицата, няма да мине.

— А ако не успеем?

— Ще го сторим. Къде е Лусинда?

— В среща.

— Искам да идентифицира останалите жертви на сайта. Не разполагаме с имената им, но имаме техните снимки и знаем точно къде ще се намират, когато пътуват за работа. Искам да ги намерим, да ги доведем тук и да ги предупредим. Считай го за свършено.

Ник млъкна за миг.

— Разпитът беше много труден. Справи се чудесно. Впечатлен съм.

— Благодаря ти.

— Да се връщаме при него. Не мисля, че ще ни отнеме много време.

* * *

Прогнозата на инспектора се оказа точна. По съвет на адвокатата си, един слаб, разтревожен мъж с очила с метални рамки, Гордън Тилман отговори с *без коментар* на всеки зададен му въпрос.

— Вярвам, че ще пуснете под гаранция клиента ми каза адвокатът, когато Тилман беше отведен в килията си.

— Опасявам се, че намеренията ни са други — отвърна Кели. — Говорим за сериозно обвинение, при което ни е необходимо време да изследваме уликите. Клиентът ви ще трябва да остане за известно време. — Похвалата на Ник й беше вдъхнала увереност и през втората половина от разпита се чувстваше като старото си аз. Детективката, която беше някога, преди да прецака нещата.

Можеха да задържат Тилман до двадесет и четири часа, но Ник беше във връзка със старшия офицер, за да получи повече време. Като се имаше предвид колко му беше необходимо на Андрю, дори допълнителните дванадесет часа, които началникът им можеше да осигури, нямаше да са достатъчни; имаха нужда от съдия, който да остави Тилман зад решетките за по-дълго време.

Кели преглеждаше досието по случая, докато чакаше обаждане от сержанта. Показанията на жертвата не бяха приятно четиво. Черният лексус беше отбил до нея, мъжът вътре беше помолил за упътване, като отворил пътническата врата, защото *стъклото не се сваляло*.

Помислих си, че е странно — гласяха показанията на жертвата, — *предвид колко нова изглеждаше колата, но не ми се стори подозрително*. Катрин се беше навела към колата, за да инструктира шофьора, който искал да разбере как да стигне до М20. Той бил приятелски настроен и не изглеждал заплашително.

Извини ми се, че ми е отнел от времето — продължаваше жената, — *и ми благодари предварително за помощта*.

Катрин повтори насоките си (*каза, че паметта му била ужасна*), когато истинските намерения на Гордън Тилман станали очевидни.

Изведнъж се пресегна и ме сграбчи. Стисна ме здраво за сивия шал, който носех, и ме дръпна силно в колата. Случи се толкова бързо,

че дори не успях да изпищя. Потегли, докато краката ми все още бяха извън автомобила, а лицето ми притиснато в скута му. Усецах волана в задната част на главата си, а той използваше свободната си ръка, за да ме притиска към слабините си.

По някое време колата спряла, за да може Тилман да се пресегне през жертвата си и да затръшне вратата, като продължавал да притиска главата ѝ към слабините си; автомобилът се движел на ниска скорост, която не сменял.

Опитах се да извърна глава, но той не ми позволяваше, беше казала Катрин на детектива от Кент, който записал показанията ѝ. Лицето ми беше притиснато в пениса му, който усецах, че става все по-твърд. Тогава разбрах, че ще ме изнасили.

В досието беше посочено, че жертвата има две деца, като по-малкото беше едва на осемнадесет месеца. Работеше като консултант за набиране на персонал и беше омъжена от единадесет години.

Напълно подкрепям полицейското производство и съм съгласна да свидетелствам в съда, ако е необходимо.

Разбира се, че ще бъде съгласна. Защо да не бъде?

Защо тогава Лекси отказваше?

— Нуждая се от малко свеж въздух — каза Кели на Ник, който едва вдигна поглед от бюрото си. Тичешком слезе по стълбите и се насочи към задния вход на метростанцията. Осъзна, че е стиснала здраво юмруци, наложи си да се отпусне и да си поеме дълбоко въздух.

Лекси вдигна точно когато Кели смяташе, че ще бъде прехвърлена на гласовата поща.

— Защо си казала на полицията в Дърам, че няма да свидетелстваш?

Чу как сестра ѝ си пое дълбоко въздух.

— Задръж.

Последва приглушен разговор между нея и два гласа, които Кели разпозна като съпруга на сестра си и едно от децата ѝ. Фъргюс, предположи тя. Някаква врата се затвори. Когато Лекси заговори отново, гласът ѝ беше тих, но категоричен.

— Откъде знаеш за това?

— Защо си им казала, че няма да подкрепиш производството, Лекси?

— Защото няма да го сторя.

— Не разбирам. Как може да се оттеглиш от най-сериозното нещо, което някога ти се е случвало?

— Това не е най-важното нещо, което някога ми се е случвало, ето как може! Съпругът ми е най-важното нещо, което някога ми се е случвало. Фъргюс и Алфи са най-важните неща в живота ми. Ти, мама, татко... вие сте много по-важни от всичко, което някога се е случило в Дърам.

— Не мислиш ли за другите? Как ще се почувстваш, ако този тип изнасили някоя друга жена, защото не е бил осъден за нападението срещу теб?

Лекси въздъхна.

— Наистина се чувствам зле от това. Но трябва да мисля и за себе си, Кели, нарича се самосъхранение. Можеше да се пречупя, тогава къде щях да съм? Как щях да се грижа за момчетата?

— Не мога да разбера защо си толкова черногледа. Можеха да минат години, преди да го хванат — ако въобще някога го заловят, — тогава можеше да се чувстваш по различен начин.

— Не разбираш ли, точно това го правеше толкова трудно? — Кели чу как гласът на сестра ѝ се пречупи и почувства буца в собственото си гърло. — Не знаех кога може да се случи. Не знаех дали в някакъв момент няма да получа обаждане, че са заловили някого или че са получили информация за случая. Какво щеше да стане, ако се случеше точно преди някое интервю за работа? Или преди рождения ден на някое от момчетата? Щастлива съм, Кели. Имам хубав живот със семейството си, а случилото се в Дърам остана в миналото. Не искам всичко да се повтаря отново.

Кели не отговори нищо.

— Трябва да можеш да разбереш това. Трябва да разбереш защо го направих.

— Не. Въобще не те разбирам. Не разбирам и защо не ми каза.

— Точно заради подобна реакция, Кели! Защото не ми позволи да продължа напред, когато исках да го сторя. Ти си полицейски служител, прекарваш целия си живот в миналото и в търсенето на отговори. Понякога такива няма. Понякога се случват гадости и трябва да се справиш с тях по най-добрия възможен начин.

— Отричането не е най-добрият начин...

— Ти си живееш своя живот, Кели. Остави ме аз да си живея моя.

Лекси затвори телефона и Кели остана вцепенена на улицата, полускрита в сенките ѝ.

Нервна ли си, мила?

— Малко.

Днес е събота, часът е един, а ние сме в кухнята и довършваме супата, която направих. Искях Кейти да хапне нещо горещо преди репетицията си, но тя взе едно хлебче и почти не е докоснала порцията си.

— Аз също съм нервна — признавам й. Усмиввам се, за да й покажа, че съм солидарна с нея, но Кейти се намръщва.

— Не вярваш ли, че ще се справя?

— О, мила, не това имах предвид. — Смъмрям се наум, че за пореден път не съумявам да кажа правилното нещо. — Не съм нервна, че няма да се справиш, а съм развълнувана. Имам пеперуди в стомаха, сецаш се. — Прегръщам я, но звънецът звъни и тя се отскубва от мен.

— Сигурно е Айзък.

Следвам я в коридора и бърша ръце в една кърпа. Първо имат техническа репетиция, след което всички ще се присъединим за генералната. Така ми се иска да ми хареса. Заради Кейти. Поставям усмивка на лицето си, когато дъщеря ми се откъсва от Айзък и той казва *здравей*.

— Благодаря ти, че ще я закараш. — Искрена съм. Айзък Гън не е човекът, когото бих избрала за приятел на Кейти — голям подмазвач е и е прекалено стар, — но не мога да отрека, че се грижи за нея. Нито веднъж не се е прибирала с метрото след репетиция. Дори я кара до нас след смените й в ресторанта.

Полицай Суифт обеща да ми се обади веднага след като намерят Люк Фридлинд, но фактът, че не го е сторила още, ме прави неспокойна. Днес влязох в сайта два пъти и разгледах другите качени жени; свалих тези, които бяха отбелязани като *на разположение през уикендите* и се зачудих дали някой ги следи точно сега.

Джъстин слиза долу. Кима на Айзък.

— Как си, друже? Мамо, излизам. Може да намина довечера.

— Не, никъде няма да ходиш. Ще отидем да гледаме пиесата на Кейти.

— Аз няма да ходя. — Синът ми се обръща към сестра си и Айзък. — Не се обиждайте, приятели, но наистина не си падам по такива неща.

Кейти се засмива.

— Всичко е наред.

— Не, не е — отвърщам твърдо аз. — Ще отидем като семейство да гледаме Кейти в първата ѝ професионална пиеса. Точка.

— Виж, наистина няма смисъл да се карате за това — намесва се Айзък. — Ако Джъстин не иска да идва, няма проблем, нали, Кейт? — Докато говори, плъзга ръка около кръста ѝ, а тя го поглежда и кима.

Кейт?

Намирам се на два метра от дъщеря си, но имам чувството, че между нас стои огромна пропаст. Преди няколко седмици бяхме аз и тя срещу целия свят, а сега са тя и Айзък. Или по-скоро *Кейт* и Айзък.

— Това е само генерална репетиция — отвърща дъщеря ми.

— Което е достатъчно основателна причина да дойдем да те подкрепим, за да си готова за голямата вечер.

Дори Джъстин знае кога не може да излезе на глава с мен.

— Добре.

Айзък се прокашля.

— По-добре да...

— Ще се видим там, мамо. Знаеш ли как да намерите театъра?

— Да, да. Изчезвайте! — От усмивката ми ме заболяват бузите. Стоя на прага на отворената врата и ги наблюдавам как тръгват, махам им, когато Кейти се обръща към мен. Затварям вратата, в коридора е станало студено от нахлулия отвън въздух.

— На нея не ѝ пука дали ще бъде там, или не, да знаеш.

— На мен ми пука.

Джъстин се обляга на парапета. Гледа ме замислен.

— Наистина ли? Или просто искаш да накараш Кейти да си мисли, че взимаш актьорството ѝ на сериозно?

Изчервявам се.

— *Аз наистина* го взимам на сериозно.

Джъстин качва крак на най-долното стъпало, отегчен е от разговора ни.

— Всички ние трябва да гледаме някакви Шекспирови глупости, за да можеш да го докажеш. Браво, мамо.

* * *

Уредих Мат да вземе всички ни в три. Той звъни на вратата, но докато отворя, вече е отишъл отсреща при Мелиса.

— Ще ви чакам в таксито — казва бившият ми съпруг.

Докато припирам Джъстин и Саймън да се приготвят по-бързо и докато си облека палтото, Мелиса и Нийл вече ни чакат в колата. Нийл е седнал отпред, а Мелиса зад него. Намествам се до нея, като оставям място на Джъстин. Саймън сяда на сгъваемата седалка зад Мат.

— Е, не е ли чудесно? — пита Мелиса. — Не помня кога за последно ходих на театър.

— Прекрасно е. — Дарявам я с благодарствена усмивка. Саймън се е вторачил през прозореца. Премествам си крака, за да се докосне до неговия, но той не ми обръща внимание и мести своя надалеч от мен.

Не искаше Мат да ни кара.

— Можем да хванем метрото — предложи той, когато му съобщих, че бившият ми съпруг е предложил да ни вземе.

— Не ставай смешен. Толкова е мило от негова страна. Трябва да надмогнеш това, Саймън.

— Ти щеше ли да си доволна, ако местата ни бяха разменени? Ако бившата ми ни разкарваше с...

— Нямаше да ми дреме.

— Можеш да отидеш с таксито. Ще се видим там.

— За да могат всички да видят колко абсурдно се държиш? И да разберат, че сме се карали?

Ако има нещо, което Саймън наистина мрази, то това са хорските приказки за него.

* * *

Мат се провиква през рамо към мен.

— Рупърт стрийт, нали?

— Да. Явно се намира до някакъв пъб.

Саймън се мести в седалката си, светлината от дисплея на телефона му осветява лицето му.

— Ватерло Бридж, покрай Съмърсет Хауз и после наляво по Друри Лейн — обяснява той.

Мат се засмива.

— В събота? Няма начин, друже. Воксхол Бридж, след което хващаме Милбанк чак до Уайтхол и накрая можем да си пробваме късмета на Чаринг Крос.

— Според навигацията по Ватерло е с десет минути по-бързо.

— Нямам нужда от навигация, друже. Всичко е ето тук. Мат се почуква по слепоочието. Саймън се напруга. Когато бившият ми съпруг караше курса за таксиметров шофьор, обикаляше града с велосипед, за да може да научи всяка малка уличка и алея. Не съществува навигация в магазините, която може да те разведе из столицата по-надеждно от него.

Точно сега не това е проблемът. Поглеждам Саймън, който гледа през прозореца; единственият признак за раздразнението му е барабаненето с пръсти по бедрото му.

— Мисля, че по Ватерло ще е по-бързо, Мат — казвам аз. Бившият ми съпруг ме поглежда в огледалото за обратно виждане и аз задържам погледа му, за да му отправя мълчалива молба да стори това дребно нещо за мен; знам, че колкото и да му се иска да печели точки пред Саймън, никога няма да стори нещо, което да ме разстрои.

— Ватерло да е тогава. После по Друри Лейн, така ли беше?

Сай проверява телефона си отново.

— Да. Казвай, ако имаш нужда от насоки. — Изражението на Саймън не е нито победоносно, нито облекчено, но поне спира да барабани с пръсти. Виждам, че се отпуска в мястото си.

Мат отново ме поглежда и аз раздвижвам безмълвно устни, за да му благодаря. Той поклаща глава — не знам дали отхвърля благодарностите ми, или смята, че се държа глупаво. Саймън се обръща назад и аз усещам нещо да се опира в крака ми; когато поглеждам надолу, виждам, че той се е притиснал в мен.

Никой не промълвява и дума, когато след петнадесет минути едва пъпчим в ужасния трафик на Ватерло. Ще ми се да подхвана някакъв разговор, но Мелиса ме изпреварва.

— Полицията има ли вече някакви отговори за теб?

— Нищо ново. — Говоря тихо, с цел никой да не ни обърне внимание, но Саймън се навежда напред.

— Отговори? За снимките в „Газет“ ли имаш предвид?

Хвърлям поглед на Мелиса, която неловко свива рамене.

— Мислех, че си му казала.

Вътрешната страна на прозорците се е запотила. Издърпвам ръкава си над китката и избърсвам своя. Навън автомобилите са един до друг, светлините им приличат на червени и бели ивици в дъжда.

— Какво да ми каже?

Мат се придвижва малко напред, след което ме поглежда в огледалото за обратно виждане. Дори Нийл се е обърнал към мен и очаква отговора ми.

— О, за бога. Няма нищо.

— Не е нищо, Зоуи — контрира ме Мелиса.

Въздишам.

— Добре де, не е нищо. Обявите в „Газет“ рекламират уебсайт, който се казва *намери единствената точка ком*. Един вид сайт за запознанства.

— И ти си на него? — Констатира Мат с ужасяващ смях.

Продължавам да говоря не само за да ги запозная със ситуацията, но и защото така се чувствам по-спокойна. Всеки път, когато разказвам за случилото се, се чувствам по-силна. Пазенето на тайни е опасно. Ако всички знаеха, че са наблюдавани — ако всички знаеха, че са следени, — може би никой нямаше да бъде наранен?

— На сайта се съдържа информация за маршрутите на жени до работните им места — коя линия на метрото използват, в кой вагон сядат, подобни неща. Полицията е свързала сайта с поне две убийства и с няколко други престъпления. — Не им казвам за Люк Фридлинд, не искам Саймън да се тревожи още повече за мен.

— Защо не ми каза?

— Господи, Зоуи!

— Мамо, добре ли си?

— Полицията знае ли кой стои зад сайта?

Вдигам ръце пред лицето си, за да отблъсна последващи въпроси.

— Добре съм. Не, не знаят. — Поглеждам Саймън. — Не ти казах, защото имаш достатъчно проблеми на главата. — Не споменавам уволнението му — не и пред всички, — но той кима, за да ми покаже, че разбира.

— Трябваше да ми кажеш — прошепва ми тихичко Саймън.

— Какво прави полицията? — пита отново Мелиса.

— Очевидно уебсайтът с непроследим. Казаха нещо за прокси или подобно...

— Прокси сървър — намесва се Нийл. — Има логика. Логва се чрез нечий чужд сървър, за да не могат да го засекат. Бих се изненадал, ако полицията постигне някакъв успех. Съжалявам, това вероятно не е отговорът, който търсиш.

Не е, но е отговорът, с който започвам да свиквам. Поглеждам през прозореца, докато прекосяваме Ватерло Бридж и оставям другите да си говорят за сайта, все едно не съм там. Задават въпросите, които вече съм задавала на полицията, въртят се в същите кръгове, в които вече съм се завъртяла. Страховете ми са извадени на показ и обстойно разгледани, анализирани за удоволствие като сюжета на сапунена опера.

— Как мислиш са се сдобили с маршрутите на тези жени?

— Предполагам, че са ги следили.

— Не могат да проследят всички, нали?

— Може ли вече да сменим темата? — питам аз и спътниците ми замлъкват. Саймън ме поглежда, за да се увери, че съм добре, и ми кима едва. Джъстин гледа напред, но е стиснал юмруци върху коленете си и аз се укорявам, че толкова лекомислено се разприказвах за сайта. Трябваше да седна и да поговоря насаме с децата, за да им обясня какво се случва, да им дам шанс да ми споделят как се чувстват от това. Посягам към Джъстин, но той се стяга и се дърпа настрана от мен. По-късно смятам да поговоря с него, след пиесата. Навън хората вървят по двойки и сами, държат чадъри или дърпат качулки над разрошените си от вятъра коси. Никой не се обръща назад, никой не проверява кой го следи, затова го правя вместо тях.

Колко от вас са следени?

Ще разберете ли някога?

Театърът на Рупърт стрийт въобще не прилича на театър отвън. Съседният пъб е шумен и пълен с млади хора. Самият театър няма прозорци, които да гледат към улицата. Тухлената му стена е боядисана в черно и един-единствен плакат на вратата съобщава за датите на представленията на „Дванайсета нощ“.

— Катрин Уокър! — изпищява Мелиса и сочи към малките букви в долната част на плаката.

— Нашата Кейти е истинска актриса. — Мат се усмихва. За миг си мисля, че ще ме прегърне и се отдръпвам една крачка настрана. Вместо това прави нещо странно, удря ме по рамото, все едно поздравява някой колега таксиджия.

— Справя се чудесно, нали? — казвам аз, защото макар да не ѝ плащат и театърът на Рупърт стрийт да не е нищо повече от стар склад със сцена и пластмасови седалки, Кейти се занимава точно с това, за което винаги е мечтала. Завиждам ѝ. Не заради младостта или външния ѝ вид — нещата, за които се предполага, че майките завиждат на дъщерите си, — а за страстта ѝ. Мисля си какво съм можела да постигна, каква голяма страст съм можела да преследвам.

— Имах ли някаква страст, когато бях на нейната възраст? — питам Мат достатъчно тихо, за да не могат другите да ме чуят.

— Какво? — Слизаме вкупом надолу по стълбите, но някак си трябва да чуя отговора на въпроса си. Имам чувството, че същността ми се изплъзва от мен, че се превръща в едно описание, качено на платен уебсайт. Дърпам Мат за ръката, за да изостане зад другите. Оставаме само двамата в мрачната извивка на стълбището.

— Нещо като актьорското майсторство на Кейти. Толкова е *оживена*, когато говори за него, толкова въодушевена. Имало ли е нещо, което ме е карало да се чувствам така?

Мат свива рамене, не е сигурен какво го питам и защо изведнъж е станало толкова важно.

— Обичаше да ходиш на кино. Гледахме много филми, докато беше бременна с Джъс.

— Нямам предвид това — то дори не минава за хоби. — Убедена съм, че просто съм забравила, че някъде дълбоко в мен се намира

страстта, която ме определя. — Помниш ли как се беше запалил по мотокроса? Прекарваше уикендите на път или в поправка на разни мотори. Толкова много ти харесваше. При мен нямаше ли нещо такова, нещо, което да съм обичала повече от всичко друго?

Мат се приближава, ароматът на цигари и ментови бонбони е приятно познат.

— Мен — отвърща той тихичко. — Обичаше мен.

— Вие двамата ще идвате ли? — Мелиса се качва по стълбите, но се спира с ръка на парапета. Гледа ни с любопитство.

— Съжалявам — казва Мат. — Просто се разхождахме по алеята на спомените. Едва ли ще се изненадаш да разбереш, че Кейти винаги е харесвала светлините на прожекторите. — Двамата тръгват надолу по стълбището, бившият ми съпруг разказва на приятелката ми как веднъж петгодишната Кейти се качи на сцената, докато бяхме на почивка в Хейвън, за да изпее „Някъде над дъгата“. Следвам ги бавно, за да дам шанс на сърцето си да се успокои.

Слизаме долу, където Айзък изнася истинско представление, докато ни покаже местата ни. Заобиколени сме от седемнадесетгодишни, които държат намачкани копия на пиесата, облепени в малки лепящи листчета.

— Винаги изпращаме покани до местните училища, когато имаме нужда от аудитория по време на генералната репетиция — обяснява Айзък, като ме забелязва да оглеждам младежите наоколо. — Помага на актьорите да се почувстват пред истинска публика, а и „Дванайсета нощ“ е във всички учебни програми.

— Защо се забави? — пита ме Саймън, когато сядам на мястото до него.

— Търсех тоалетната.

Той ми посочва вратата отстрани на залата, на която ясно е написано *Тоалетна*.

— Ще отида по-късно. Тъкмо ще започват. — Мат също стои до мен и излъчва топлина, която усещам, дори без да го докосвам. Навеждам се над Саймън, хванала съм го за ръката. — Ами ако не разбере пиесата? — прошепвам аз. — Не съм наблягала на Шекспир в училище... всички онези неща, за които си говорите с Кейти, нямам никаква представа за какво става въпрос.

Саймън стиска ръката ми.

— Просто се наслаждавай. Кейти няма да те пита за репликите, просто иска да ѝ покажеш, че се е представила брилянтно.

Това е лесно. Знам, че ще бъде брилянтна. Тъкмо смятам да го кажа на Саймън, когато светлината притъмнява и публиката притихва. Завесата е вдигната.

*Щом с музика се храни любовта,
свирете, натъпчете ме без мяра.^[1]*

Има само един мъж на сцената. Представях си елизабетински яки и накъдрени маншети, но той е облечен в прилепнали черни дънки, сива тениска и червено-бели кецове. Възприемам репликите му като музика, без да разбира всяка дума, но се наслаждавам на мелодичността, която създават. Когато Кейти се появява в компанията на двама моряци, едва не извиквам от вълнение. Изглежда невероятно, косата ѝ е сплетена в сложна плитка, праметната през едното ѝ рамо, носи прилепнал сребрист потник. Полата ѝ е съдрана — последствие от корабокрушението, което ни е представено миг по-рано чрез просветващи светлини и трещящи звукови ефекти.

*В Елизия е скъпият ми брат!
Или случайно може да е жив?
Как мислите? Кажете ми, моряци!*

Трябва да си напомня, че там, на сцената, е Кейти. Тя е неотразима, присъствието ѝ изпълва цялата зала, дори когато не говори. Искам да гледам нея и само нея, но историята ме поглъща; другите актьори се дуелират с думи, сякаш са на спаринг — победителят е онзи, чиито реплики са последни. Изненадвам дори себе си, когато се засмивам, а след това съм на ръба да се разплача.

*И после сплел бих върбова колиба
пред вашата врата.*

Гласът на Кейти се носи през затихналата зала и усещам, че съм затаила дъх. Гледала съм я в училищни пиеси, слушала съм я да репетира у дома и да пее на състезанията на ваканционните лагери, но това тук е различно. Тя е неотразима.

*Не, мир не вих ви дал
за миг между земята и небето
дордето над сърцето мое клето
не се смилите!*

Стискам ръката на Саймън и поглеждам вляво, където Мат е на път да се пръсне от удоволствие. Чудя се дали я вижда в светлината, в която и аз. *На практика вече е голяма*, казвам често, когато разказвам на хората за нея, но сега осъзнавам, че е такава не само на практика. Тя е зряла жена. Независимо дали ще взема правилни, или грешни решения в живота си, изборът е нейн.

Аплодираме бурно, когато Айзък се качва на сцената и казва: *Ще направим почивка*, смеем се на всички правилни места и мълчим отзивчиво, когато осветителят обърква сцената и потапя Оливия и Себастиан в мрак. Накрая всички излизат на сцената, а на мен ми иде да скоча от мястото си и да отида при Кейти. Чудя се дали Айзък ще ни заведе зад кулисите, но дъщеря ми скача от подиума и се присъединява към публиката. Скупчваме се около нея и дори Джъстин ѝ казва, че е било добре.

— Беше изумителна... — Очите ми са пълни със сълзи, смее се и плача едновременно. Държа я за ръцете. — Беше изумителна! — повтарям аз. Тя ме прегръща и помирисвам помада и пудра.

— Да разбирам ли, че няма да ходя на курс за секретарки? — пита ме тя. Знам, че се шегува с мен, но аз пускам ръцете ѝ и обгръщам бузите ѝ с длани. Очите ѝ блестят, никога не е изглеждала толкова красива. Изтривам едно малко петно от лицето ѝ с палец.

— Щом не искаш, няма да ходиш.

Изненадата ѝ е очевидна, но сега не е време за подобни разговори. Отстъпвам назад, за да дам шанс на останалите да ѝ кажат колко брилянтна с била и да се докоснат до славата ѝ. С периферното

си зрение забелязвам, че Айзък я гледа втренчено. Той улавя погледа ми и се извърща.

— Не беше ли брилянтна? — питам го аз.

Той кима бавно. Кейти сякаш усеща погледа му, вдига очи и му се усмихва.

— Звездата на представлението — отвръща Айзък.

[1] Цитатите от „Дванайсета нощ“ са в превод на Валери Петров.
— Бел.прев. ↑

Центърът за видеонаблюдение на лондонското метро все още миришеше на нови килими и прясна боя. Двадесет монтирани на стената монитори гледаха към редица с бюра, зад които трима оператори се прехвърляха от камера на камера с помощта на джойстици и клавиатури. В единия ъгъл имаше врата, която водеше до монтажното, където записите можеха да бъдат обработени, подобрени и изпратени на разследващите офицери. Кели се подписа и тръгна към работното място на Крег, което се намираше в далечния край, като с едно око гледаше Кингс Крос на един от мониторите.

— Мина „Буутс“... хвърли нещо в кошчето под часовника. Зелен суитчър, черно долнище Адидас, бели маратонки.

Един униформен полицай прибяга на екрана, настигаше фигурата с адидаса, която вече беше стигнала до „Клеърс Аксесорис“. Навсякъде около тях имаше хора в костюми, куфарчета и пазарски чанти. Гледаха към огромните екрани над главите си и чакаха информация за влаковете — часове на пристигане и заминаване, закъснения. Бяха слепи за престъпленията, които се случваха всеки ден около тях.

— Здравсти, Кели, как ти се отразява животът в лондонската полиция?

Кели харесваше Крег. Той беше в началото на двадесетте и отчаяно искаше да стане полицай. Попиваше всичко, което офицерите казваха, и имаше по-добри инстинкти от половината ченгета, с които беше работила, но физическият изпит беше голямо предизвикателство за него.

— Чудесно, много ми харесва. Как върви подготовката?

Крег изглеждаше горд. Потупа се по внушителния си корем.

— Два килограма тази седмица. На диета съм.

— Браво на теб. Можеш ли да ми помогнеш да открия някого?

* * *

Намирането на Люк Фридлинд чрез видеонаблюдението беше лесно; времената, които им осигури Зоуи Уокър, бяха изключително точни. В началото перонът в Уайтчапъл беше прекалено претъпкан, за да може Кели да намери Зоуи, но след като влакът беше спрял и на него се беше качила по-голямата част от навалищата, я забеляза да стои срещу висок мъж.

Люк Фридлинд.

При положение че това беше истинското му име.

Ако Кели не беше наясно със ситуацията, щеше да предположи, че са двойка. Изглежда, се чувстваха приятно в компанията един на друг, Фридлинд докосна Зоуи по ръката, когато се разделиха.

— Пусни ми отново записа — помоли полицайката и Крег го стори.

Раздвижване в тълпата, което приличаше на мълчалива мексиканска вълна, сочеше за някаква суматоха. В този момент дойде влакът и пътниците се втурнаха да се качват на него. Камерата беше твърде далеч, за да се види какво беше накарало Зоуи да залитне напред.

Телефонът на Кели извибрира върху бюрото. Тя го погледна и видя, че е получила есемес от Лекси, но плъзна пръст по дисплея му, за да го игнорира. Сестра ѝ можеше да ѝ остави гласово съобщение — сега не искаше да говори с нея.

Ти не разбираш, гласеше последният ѝ есемес.

Кели наистина не разбираше. Какъв беше смисълът от работата, което тя и колегите ѝ вършеха? От производствата, съдебната система, затворите? Какъв беше смисълът да се бориш за справедливост, ако жертвите — хората като Лекси — не искаха да подкрепят случаите?

Даде втора дата и точно време на Крег. Вторник, 24 ноември, около 18:30 часа. Втората среща на Зоуи с Фридлинд, на която я беше съпроводил от влака на Кристъл Палас до изхода и я беше поканил да пийнат нещо. Дали мъжът беше свалил и други профили на жени от уебсайта? Дали беше опитал същия подход с тях? Андрю Робинсън беше сигурен, че неговият екип в „Компютърни престъпления“ ще идентифицира човека, който стоеше зад уебсайта, но колко време

щеше да им отнеме? Междувременно Кели третираше случая по същия начин, по който би третирила случай за наркотици — от дъното към върха. Гордън Тилман беше отказал да отговаря на въпросите ѝ, но вероятно Люк Фридленд щеше да е по-сговорчив.

— Това той ли е? — попита Крег и спря записа на пауза. Кели кимна.

Вървяха към бариерите. Полицайката разпозна червеното непромокаемо палто на Зоуи и много по-официалната върхна дреха, която Фридленд носеше и на предишния клип. Точно както Зоуи беше казала в първите си показания, когато стигнаха до билетната бариера, Фридленд я изчака, за да може тя да мине първа.

Кели се усмихна, когато видя, че мъжът чекира картата си на бариерата.

— Пипнах те — промърмори тя и погледна към точното време на екрана. Вдигна телефона и набра по памет. — Здравсти, Брайън, какво ново при теб?

— Същите лайна, както всеки ден, знаеш как е — отвърна весело мъжът. — Как върви командировката?

— Не мога да ѝ се наситя.

— Какво мога да направя за теб?

— Вторник, двадесет и четвърти ноември, Кристъл Палас, втората бариера отляво, 18:37. Ако това ще ти помогне с нещо, системата трябва да покаже жена на име Зоуи Уокър веднага преди него.

— Дай ми секунда.

Кели чу как Брайън работи с клавиатурата си. Мъжът си пееше под носа и полицайката разпозна същия фалшив рефрен, който си тананикаше, откакто го познаваше. Този човек беше прекарал тридесет години на служба, след което се беше пенсионирал за една вечер, а на следващия ден беше започнал нова работа в метрото.

— Ще умра от скука у дома — беше споделил на Кели, когато го попита защо не се наслаждава на пенсията си. След тридесет години служба в Лондон нямаше нещо в града, което Брайън да не знаеше; когато най-накрая наистина се оттеглише, щеше да бъде трудно да го заменят.

— Някаква представа кого търсиш, Кели?

— Определено мъж — отвърна тя, — вероятно на име Люк Фридлиенд.

Последва нова пауза, след което Брайн се изкиска — гърлен, влажен звук, подхранен от безброй кафеза и цигари „Бенсън & Хеджис“.

— Твоят човек няма голямо въображение. Картата му е регистрирана на Люк Харис. Искаш ли да познаеш на коя улица живее?

— Фридлиенд стрийт?

— Уцели от първия път.

* * *

Те го чакаха, когато се прибра от работа, и излязоха от колата, когато се спря да въведе кода на вратата си.

— Може ли да поговорим? — попита Кели, показва документите си и погледна Харис настоятелно. Въобрази ли си, или в очите на мъжа проблесна моментна паника?

— За какво?

— Не е ли по-добре да се качим горе?

— Не е много удобно, имам доста работа тази вечер. Можете да ми оставите номера си...

— Можем да ви отведем в участъка, ако така предпочитате? — каза Ник, който стоеше зад Кели, но сега застана до нея. Харис погледна първо единия, а после и другия.

— По-добре да се качим.

* * *

Люк Харис живееше в мезонет в района W1, най-люксовият апартамент в шестетажната сграда. От асансьора излязоха направо в огромно отворено пространство, от лявата им страна блестяха белите повърхности на почти неизползвана кухня.

— Много приятно — каза Ник, който се разходи в дневната и погледна към града през прозореца. Вдясно Би Ти Тауър се извисяваше

над своите съседки в далечината — Шард и Херън Тауър. В средата на стаята имаше два дивана, които бяха разположени един срещу друг, разделени от огромна стъклена маса, чиято повърхност беше осеяна с лъскави пътеписи. — Чели ли сте ги всичките?

Харис беше нервен, постоянно дърпаше вратовръзката си и местеше поглед от Кели към Ник.

— За какво е всичко това?

— Името Зоуи Уокър говори ли ви нещо?

— Опасявам се, че не.

— Миналата седмица пред метростанция Кристъл Палас сте я поканили на питие.

— А! Да, разбира се. Зоуи. Тя ми отказа. — Кели усети възмущение, което не се вписваше в небрежното свиване на раменете на Харис.

— Необичайно ли е за вас жените да устояват на чара ви? — попита Кели, гласът ѝ беше изпълнен със сарказъм. Харис благоволи леко да се изчерви.

— Не. Просто си мислех, че нещата между нас са обещаващи, въпреки краткото време, което бяхме прекарвали заедно. Макар да е привлекателна, вероятно минава четиридесетте, така че... мъжът млъкна под изпепеляващия поглед на Кели.

— Сметнахте, че би била благодарна за възможността?

Харис не отговори нищо.

— Как се запознахте със Зоуи Уокър? — Ник се извърна от огромните прозорци и отиде в средата на стаята. Люк не беше поканил Кели да седне и самият той стоеше прав. Инспекторът нямаше подобни задръжки. Стовари се тежко на един от диваните и възглавниците му се издуха от двете му страни. Кели последва примера му. Харис седна срещу тях, но неохотно, защото се надяваше да не стоят дълго.

— Говорихме в метрото в понеделник. След това се засякохме отново и като че ли ни стана навик. — Мъжът сви отново рамене, но този път доста по-изкуствено. — Не е престъпление да поканиш някого на среща, нали?

— Запознали сте се в метрото? — попита Кели.

— Да.

— Напълно случайно?

Харис направи кратка пауза.

— Да. Вижте, всичко това е крайно абсурдно. Имам работа за вършене, така че ако не възразявате... — започна да се изправя.

— Не сте купили информация за нейния маршрут към работа от уебсайт на име *намери единствената точка ком*? — Кели говореше спокойно и се наслаждаваше на изражението на Харис, което се намираше между шока и страха. Мъжът отново седна на мястото си и полицайката зачака отговора му.

Паузата като че ли продължи цяла вечност.

— Арестувате ли ме?

— Налага ли се?

Кели получи своя отговор от мълчанието му. Какво беше извършил този човек? Не беше престъпление да покани Зоуи Уокър на питие, но ако я беше следил...

Гордън Тилман беше обвинен в изнасилване, задържан и изправен пред съда в събота сутринта. По съвет на адвокатата си той отговаряше с *без коментар* на всички въпроси, които му бяха зададени, въпреки предупреждението от страна на Кели, че така само влошава положението си.

— Кой стои зад уебсайта, Гордън? — попита го отново тя. — Съдът ще се отнесе много по-благосклонно към теб, ако ни помогнеш.

Тилман беше погледнал към адвокатата си, който бързо отговори от негово име.

— Доста дръзко обещание, полицай Суифт, което нямате право да правите. Посъветвах клиента си да не коментира нищо.

Имаше половинчат опит за пускане под гаранция на база чистото досие на Тилман, положението му в обществото и отражението, което отсъствието му щеше да има върху кариерата му, но бързината, с която съдията отказа молбата, предполагаше, че вече си беше съставил мнение по-рано.

Не успяха да получат никаква информация от Тилман, но вероятно Люк Харис щеше да се окаже по-полезен. Залозите не бяха толкова високи — нямаше обвинение в изнасилване, нямаше да го арестуват и да го тикнат в някоя килия. Кели трябваше да пипа меко, меко.

— Уебсайтът — подкани го тя.

Люк подпря лакти на коленете си и постави глава между разперените пръсти на ръцете си.

— Регистрирах се преди няколко седмици — промърмори към голямата купчина с книги на килима под масата. — Някой на работа ми каза за него. Профилът на Зоуи беше първият, който изтеглих.

Малко вероятно, помисли си Кели, но реши да не възразява. Засега.

— Защо не ни казахте веднага след като ви попитахме?

Харис вдигна поглед.

— Сайтът е таен, доколкото знам. Членовете му трябва да бъдат дискретни.

— Кой казва това? — попита Ник. — Кой управлява сайта, Люк?

— Не знам. — Мъжът погледна инспектора. — Наистина не знам! Това е все едно да ме питате кой притежава Уикипедия или Гугъл Ърт. Говорим просто за сайт, който използвам — нямам представа чий е.

— Как разбра за него?

— Казах ви вече, от някого на работа.

— Кой?

— Не си спомням. — Люк ставаше все по-неспокоен с всеки следващ въпрос, който Ник изстрелваше към него.

— Пробвай да се сетиш.

Фридленд потърка челото си.

— Доста колеги се бяхме събрали в пъба след работа. Темите на разговора ни загрубяха. Някои от момчетата бяха ходили в стриптийз клуб през уикенда доста се фукаха за това. Знаете какво е, когато момчетата се съберат. — Последното изречение беше насочено към Ник, който не показа с нищо какво мисли по въпроса. — Някой спомена уебсайта. Каза, че ще ми трябва паролата, за да си направя акаунт, и че тя е скрита в телефонния номер на обявата отзад на „Лондон Газет“. Един вид таен код само за онези, които са наясно какво правят. Нямах намерение да влизам там, но бях любопитен и...

— Мъжът млъкна и погледна Ник и Кели. — Не правех нищо лошо.

— Мисля, че трябва да ни оставиш ние да решим това — каза Ник. — Първо изтегли маршрута на Зоуи Уокър, а след това я проследи.

— Не съм я следил! Не съм някакъв преследвач. Просто направих така, че да се срещнем, нищо повече. Вижте, всичко това... — мъжът обхвана с жест целия мезонет — ... е чудесно, но се скъсвам

от работа, за да го постигна. В службата съм седем дни в седмицата, провеждам конферентни разговори с Щатите всяка вечер... не ми остава много време, за да излизам и да се запознавам с жени. Уебсайтът ми дава предимство, това е всичко.

Предимство, помисли си Кели и погледна Ник.

— Разкажете ни какво се случи на перона в Уайтчапъл първия път, когато говорихте със Зоуи Уокър.

Пак този поглед... Харис погледна леко встрани.

— Какво имате предвид?

— Разполагаме с показанията на Зоуи Уокър — обясни Кели, като рискува да изиграе картата, която криеше в ръкава си. — Тя ни разказа всичко.

Харис затвори очи за момент. Когато ги отвори, избягваше да среща погледите на полицаите, вместо това ги насочи към един пътеводител на Италия на масата пред него.

— Онази сутрин се опитах да я заговоря. Намерих я на перона, точно както беше посочено в профила ѝ. Опитах се да говоря с нея, но тя не ми обърна внимание. Сметнах, че ако ѝ помогна с нещо, ще пропукам леда: мислех си, че мога да ѝ преотстъпя мястото си, да ѝ понося пазарската чанта или нещо подобно. Но не се появи такава възможност. Тогава се озовах зад нея в Уайтчапъл, а тя стоеше наистина близо до ръба на перона и... — Фридленд млъкна, погледът му не се отместваше от книгата пред него.

— Продължете.

— Бутнах я.

Кели си пое неволно въздух. Усети как Ник се напруга до нея. Дотук с мекия подход.

— Веднага я дръпнах. Дори за миг не беше в опасност. На жените им харесва някой да ги спасява, нали?

Кели преглътна инстинктивния си отговор. Погледна към Ник, който кимна. Тя се изправи.

— Люк Харис, арестувам ви за опит за убийство на Зоуи Уокър. Имате право да запазите мълчание, всичко, което кажете, може да бъде използвано след това срещу вас в съда.

Полицай Суифт ми се обажда в понеделник вечерта.

— Арестувахме мъжа, с когото си говорила в Уайтчапъл.

— Люк Фридлиенд?

— Истинското му име е Люк Харис. — Мълчи достатъчно дълго, за да се запитам защо ме е излъгал. Отговорът не закъснява: — Призна си, че те е блъснал. Арестувахме го за опит за убийство.

Благодарна съм, че съм седнала, защото кръвта напуска главата ми. Взимам дистанционното и спирам звука на телевизора. Джъстин се обръща към мен, но недоволството, изписано на лицето му, бързо-бързо изчезва, когато вижда физиономията ми. Поглежда Саймън и кима към мен.

— Опит за убийство? — съумявам да попитам. Очите на Джъстин се разширяват. Саймън се пресяга и докосва единствената част от тялото ми, до която успява да стигне — крака ми, който съм свила между двама ни. По телевизора дават деветгодишно дете с фрактура на бедрената кост по риалитито „24 часа в спешното“.

— Не съм сигурна, че това обвинение ще издържи — обяснява полицай Суифт. — За да го осъдим, ще се наложи да докажем, че е имал намерение да те убие... — дъхът ми засяда в гърлото ми и жената от другата страна на линията бърза да довърши — ... а той твърди, че е нямал такава.

— Вярваш ли му? — Опит за убийство. *Опит за убийство.* Постоянно си го повтарям наум. Ако се бях съгласила да прием по нещо, дали щеше да ме убие?

— Да, Зоуи. Не му е за първи път да използва тази техника, за да се сближава с някоя жена. Той... хм... мислел си е, че ако ти спаси живота, ще станеш по-благоразположена към него и ще се съгласиш да излезете.

Не мога да намеря думите, с които да изразя колко съм отвратена, че някой би мислил по този начин. Издърпвам крак под себе

си, за да се отърва от допира на ръката на Саймън. Не искам да бъда докосвана точно сега. От никого.

— Какво ще се случи с него?

Полицай Суифт въздъхва.

— Не искам да го казвам, но вероятно нищо. Ще предадем досието му на следствието за разглеждане и ще го пуснат под гаранция с условието да не те доближава, но моето предположение е, че няма да му бъде повдигнато обвинение. — Полицайката млъква за миг. — Не бива да ти казвам това, но го арестувахме, за да го разтресем малко. Да видим дали ще можем да измъкнем информация, която да ни отведе до собственика на сайта.

— Успяхте ли?

Знам какъв ще е отговорът още преди да го получа.

— Не. Съжалявам.

След края на разговора задържам телефона притиснат до ухото си, защото искам да забавя обяснението за партньора и сина ми, че в ареста в Северен Лондон има мъж, който се опита да ме блъсне под влака.

Когато най-накрая им разказвам всичко, Джъстин реагира първи, а Саймън изглежда изумен и неспособен да осъзнае онова, което му казвам.

— Смятал е, че ще излезеш с него, ако те блъсне?

— Синдромът на Белия рицар, така го нарече полицай Суифт — промърморвам едва. Чувствам се вцепенена, все едно не съм аз в тялото си.

— Тормозят хлапета, които просто се мотаят по улиците, а в същото време не могат да повдигнат обвинение на човек, който дори си е признал, че се е опитал да те убие? Прасета.

— Джъстин, моля те. Ръцете им са вързани.

— Така и трябва. За тръба на дъното на Темза.

Синът ми напуска стаята и след миг чувам тежките му стъпки по стълбите. Саймън продължава да изглежда замаян.

— Не си излизала с него, напи?

— Не! — Взимам ръката му. — Този мъж очеводно е луд.

— Може би ще се опита да го направи отново?

— Няма. Полицията няма да му позволи. — Изричам думите уверено, но в действителност не го вярвам. Как могат да го спрат?

Дори да успеят в случая с Люк Фридлинд — Харис, напомням си, — колко други мъже са свалили маршрута ми? Колко други мъже може да ме чакат на някой перон на метрото?

— Утре ще дойда с теб на работа.

— Трябва да си в Олимпия в девет и половина. — Саймън има интервю в търговско списание. Той е много по-квалифициран от изискванията в тази журналистическа работа за начинаещи, но въпреки всичко си е работа.

— Ще го отменя.

— Не можеш да го направиш! Ще се оправя. Ще ти звънна, като стигна в Уайтчапъл, преди да се кача на метрото и веднага след като слеза. Моля те, не отменяй интервюто.

Саймън не изглежда убеден и макар да се ненавиждам, че го правя, извивам ножа в раната още малко:

— Нуждаеш се от тази работа. Нуждаем се от парите.

* * *

На следващата сутрин вървим заедно към гарата. Хвърлям монета в кальфа за китара на Меган, след което плъзгам ръка в тази на Саймън. Настоява да ме качи на Овърфаунд, преди да хване влака си за Клафам. Виждам го как се оглежда наоколо на перона.

— Какво търсиш?

— Тях — отвърща сериозно. — Мъжете. — Навсякъде около нас има мъже в черни костюми, приличат на разхвърляни блокчета домино. Никой не ме гледа и се питам дали защото Саймън е с мен. Разбира се, веднага след като ме оставя и се качвам сама във влака, забелязвам, че един от костюмарите стои срещу мен. Зяпа ме. Улавям погледа му и той го извърща встрани, но няколко секунди по-късно отново го е вперил в мен.

— Мога ли да ви помогна? — питам на висок глас. Жената до мен се премества в мястото си и прибира полата си, за да не се докосва до тялото ми. Мъжът почервява и поглежда в краката си. Две момичета в края на вагона се смеят една на друга. Превърнала съм се в една от онези луди жени във влаковете, които всеки се опитва да избягва. Мъжът слиза на следващата гара и въобще не ме поглежда.

* * *

Изключително трудно ми е да се съсредоточа на работа. Започвам да обновявам уебсайта на „Халоу и Рийд“, но вписвам един и същ имот три пъти. В пет часа Греъм излиза от офиса си. Сяда на стола от другата страна на бюрото ми, където стоят клиентите, ако искат да им осигуря информация за някой обект. Мълчаливо ми подава разпечатка на част от данните, които съм вкарала тази сутрин.

Тези луксозни офиси осигуряват зали за срещи, супер бърз интернет и професионална рецепция.

Чета внимателно, но не откривам проблем.

— Обявени са за 900 лири за календарен месец?

— По дяволите, изтървала съм една нула. Съжалявам. — Заемам се със задачата да поправа сбърканото, но Греъм ме спира.

— Това не е единствената грешка, която си направила днес, Зоуи. Вчера беше също толкова зле.

— Този месец е доста труден за мен...

— Що се отнася до онази вечер в колата... сигурен съм, че не е необходимо да ти казвам, че реакцията ти беше крайно неоправдана, още повече и обидна.

Изчервявам се.

— Не разбрах правилно ситуацията, това е всичко. Събудих се, а беше тъмно и...

— Да не се връщаме отново на това. — Греъм изглежда също толкова засрамен, колкото се чувствам аз. — Виж, съжалявам, но не те искам тук, щом не можеш да се съсредоточиш върху работата.

Поглеждам го ужасена. Не може да ме уволни. Не и сега. Не и след уволнението на Саймън.

Той не иска да срещне погледа ми.

— Мисля, че трябва да излезеш в почивка за известно време.

— Нищо ми няма, честно, просто...

— В болнични, заради стреса — изрича шефът ми. Чудя се дали съм го чула правилно.

— Не ме уволняваш?

Греъм става от мястото.

— Трябва ли да го сторя?

— Не, просто... благодаря ти. Наистина оценявам жеста. — Леко се изчервява, но по никакъв друг начин не отразява благодарността ми. Това е един Греъм Халоу, когото не съм виждала досега, и съм убедена, че за него е също толкова странно, колкото и за мен. Не минава много време и бизнесът отново надделява над съчувствието му. Взима купчина касови бележки и фактури от офиса си и ги прибира в една чанта.

— Можеш да ги оправиш у вас. ДДС-то трябва да се начисли отделно. Обади ми се, ако нещо не ти е ясно.

Благодаря му отново. Прибирам си нещата, обличам си палтото, премятам дамската чанта през гърдите си и тръгвам към метростанцията. Чувствам се по-лека, като знам, че има едно нещо по-малко, за което да се тревожа.

* * *

Завивам наляво от Уолбрук стрийт към Кенън стрийт, когато усещам онова.

Гъделичкане по гръбнака ми, чувството, че някой ме наблюдава.

Обръщам се, но улицата е натоварена, има хора навсякъде около мен. Никой не се отличава. Стоя на кръстовището и потискам желанието си да погледна назад, макар че вратът ми изгаря от въображаеми погледи. Прекосяваме улицата като стадо овце, скупчени сме един в друг, и когато стигам до другата страна, не мога да се възпра и оглеждам групата в търсене на вълка.

Никой не ми обръща никакво внимание.

Въобразявам си чувството, също както тази сутрин с мъжа във влака. Също както си помислих, че онзи младеж с маратонките бяга след мен, когато в действителност едва ли ме беше забелязал. Уебсайтът ме е довел до ръба на нервите ми.

Трябва да се взема в ръце.

Изкачвам се бързо по първото стълбище, ръката ми едва докосва металния парапет, гледам да съм в крачка с костюмарите. Хората около

мен приключват телефонните си разговори.

Тъкмо влизам в метростанцията.

Може да ми се изгуби обхватът след малко.

Ще ти се обадя след десет минути.

Изваждам мобилния си телефон и пиша съобщение на Саймън. Прибирам се към вкъщи. Добре съм. Качвам се по второто стълбище и се озовавам в търбуха на метростанцията. Тук звукът от стъпките се променя, отскача от бетонните повърхности. Сетивата ми са добре изострени, чувам отделните обувки, които ходят зад мен. Чифт подметки тракат по-силно и ме изпреварват. Тихи обувки, като балетни цвички. Старомодни мъжки обувки с метални протектори дрънчат по бетона. Мисля си, че човекът, който ги носи, е по-стар от мен и за да се разсея малко, си представям как изглежда. Ръчно ушит костюм, поръчкови обувки. Сива коса. Скъпи копчета за ръкавели. Не ме следи, просто се прибира у дома при жена си и кучето в техния апартамент в Котсуолд.

Гъделичкането по тила ми е настоятелно. Вадя картата си за влаковете, но при бариерите отстъпвам на една страна и заставам срещу стената до картата на метрото. Бариерите принуждават забързаната тълпа да забави крачка, на практика тъпчат на едно място, но продължават да движат крака, сякаш не могат да се спрат дори за миг. От време на време потокът се забавя от някого, който не знае правилата, който не държи билета си в ръка и претърсва джобовете или дамската си чанта. Следват звучни коментари от страна на другите пътници, докато билетът не бива намерен и колоната не продължи да се движи. Никой не ми обръща никакво внимание. *Всичко е само в главата ти*, казвам си отново и отново с надеждата, че тялото ми ще повярва на онова, което говори разумът ми.

— Съжалявам, бихте ли...?

Премествам се, за да може жена с малко дете да разгледа картата на метрото зад мен. Трябва да се прибера у дома. Чекирам картата си и минавам през бариерата. Вървя на автопилот към перона на линия Дистрикт. Запътвам се към края му, към мястото, на което ще се отворят вратите на вагон едно, след което се сещам за съвета на полицай Суифт: *Промени местата, на които сядаш. Не прави онова, което винаги правиш*. Рязко се обръщам на пети и се връщам по същия път. Периферното ми зрение забелязва как нещо бързо се раздвижва.

Не нещо, а някой. Някой, който се крие? Някой, който не иска да бъде видян? Оглеждам внимателно лицата на хората около мен. Не разпознавам никого, но онзи, когото видях преди миг, ми се струва познат. Възможно ли е да е Люк Фридлинд? *Люк Харис*, напомням си. Пуснат под гаранция и неспазващ условието да не ме доближава.

Дишането ми се учестява и аз започвам да издишам, за да го успокоя. Дори да е Люк Харис, какво може да направи в претъпкан с хора перон? Въпреки това отстъпвам с крачка назад от ръба на платформата, когато влакът приближава.

Във вагон пет има свободно място, но отказвам на поканата да го заема. Придвижвам се към задната му част, за да мога да наблюдавам цялата му дължина. Има още няколко празни места, но въпреки това повече от десетина души стоят прави като мен. Има един мъж, който е обърнат на другата страна. Носи палто и шапка, но заради хората пред мен не мога да го огледам добре. Нападната съм от същото странно усещане, че го познавам отнякъде, но то определено не е приятно. Изваждам ключовете за къщата си. Ключодържателят представлява буквата „Z“ изработена от дърво. Джъстин ми го направи в училище. Стискам го здраво в юмрука си и натискам металния ключ, докато не се показва измежду пръстите ми, след което прибирам ръката си — с импровизирания бокс — в джоба.

Стигаме в Уайтчапъл и аз не се размотавам. Заставам до вратата и изчаквам влакът да спре, след което нетърпеливо започвам да натискам бутона за отваряне на вратите още преди да е светнал. Хуквам да бягам, сякаш има опасност да изтърва връзката си, и се шмугвам покрай хората, които не ми обръщат внимание, освен ако не ги избутам по-силно. Ослушвам се, за да чуя дали някой не ме следва, но чувам само моите стъпки, които се удрят в земята в ритъм с неспокойното ми дишане.

Стигам до перона точно навреме за влака и веднага се качвам на него. Дишането ми се успокоява. В този вагон има само шепа хора и нищо в тях не ме кара да се чувствам неспокойна. Две момичета с пълни с покупки ръце, мъж със стара чанта на ИКЕА, жена на около двадесет, която е погълната от айфона си. Когато стигаме до Кристъл Палас, пускам ключа, който стискам в джоба си, и неприятното чувство в гърдите ми започва да отслабва.

Щом стъпвам на перона, то отново се завръща и този път не е заблуда. Някой ме наблюдава. Следи ме. Вървя към изхода и знам — просто знам, — че този някой е слязъл от вагона до моя и е тръгнал след мен. Не се обръщам. Не мога. Намирам ключа в джоба си и го стискам между пръстите си. Усилвам крачка, след което се отказвам от всякакви претенции за нормално държание и хуквам да бягам, сякаш животът ми зависи от това. Точно сега си мисля, че може и да зависи. Дишането ми е накъсано, всяко вдишване предизвиква остра болка в гърдите ми. Чувам стъпки зад себе си, някой също бяга. Подметките му мляскат върху асфалта. Бързо и уверено.

Промушвам се между една двойка мъж и жена, които са на път да си кажат *довиждане* — и си заслужавам ядосаните им викове по мой адрес. Виждам изхода, който стои като рамка на мрачното небе навън. Бягам по-бързо и се чудя защо никой не вика и не прави нищо, но осъзнавам, че хората нямат представа, че нещо не е наред.

Виждам Меган пред мен. Тя ме поглежда и усмивката замръзва на лицето ѝ. Продължавам да бягам с наведена глава и енергично движещи се ръце. Момичето спира да свири. Казва ми нещо, но не я чувам. Не спирам. Продължавам да бягам и докато го правя, откопчавам чантата си, бъркам в нея и преравам съдържанието ѝ, за да открия полицейската аларма. Проклинам се, че не я държа в джоба си или закачена за дрехата ми, както ме посъветва Кели Суифт. Намирам я и натискам копчетата от двете ѝ страни. Ако алармата е сработила, вече се е свързала с мобилния ми и набира телефон 999.

Някой извиква зад мен. Чувам суматоха, която ме кара да се спра и да се обърна, но съм нащрек да побягна отново, ако се наложи. Вече съм по-уверена, след като знам, след като се надявам, — че полицейските оператори слушат, че GPS-ът на устройството ще позволи на полицейската кола да ме намери.

Онова, което виждам, ме изумява.

Меган стои над мъж с палто и шапка. Калъфът на китарата ѝ, който обикновено е разположен до нея, се намира под падналия, монетите са се разпръснали по асфалта.

— Спъна ме нарочно! — оплаква се мъжът и аз тръгвам обратно към гарата.

— Добре ли си? — провиква се Меган към мен, но не мога да сваля очи от човека на земята, който в този момент се изправя и тупа

коленете си.

— Ти — казвам аз. — Какво, за бога, търсиш тук?

Както изглежда, определено има търсене на по-стари жени. Те достигат същия брой преглеждания и сваляния на профилите, колкото и младите. Като при всеки друг бизнес и този трябва да се съобразява с тенденциите — трябва да е сигурно, че предлагам правилните продукти на клиентите си.

Бързо се вманиачих по анализирането на данните, взирах се в числата на екрана, за да разбера колко хора са влизали в уебсайта, колко са цъкнали върху някой линк и колко са свалили някой профил. Взимам под внимание популярността на всяка една жена и без да се замисля, изтривам тези, които не предизвикват никакъв интерес. Все пак те изискват средства — необходимо е време, за да могат профилите им да са постоянно актуални, описанието им коректно и маршрутите им — непроменени. Времето е пари, казват всички, затова моите момичета трябва да си заслужат онлайн мястото.

Повечето го правят. Всеки човек има различен вкус, а в крайна сметка това е пазар като другите. Освен това клиентите не могат да открият подобно забавление никъде другаде, така че не могат да си позволят да са кой знае колко придирчиви.

Това са добри новини за теб, не мислиш ли? Не е нужно да се чувстваш пренебрегната. Млада или стара, дебела или слаба, руса или брюнетка... все ще се намери някой, който да те поиска.

Кой знае? Може би в този момент някой сваля профила ти.

— Добре, слушайте, хора. Това е брифинг за Операция ФЪРНИС, днес е вторник, 1 декември.

Също като в „Омагьосан ден“^[1], помисли си Кели. Всяка сутрин и всяка вечер една и съща група хора се събираха в една и съща зала. Повечето от тях изглеждаха изморени, но енергията на Ник така и не намаляваше. Минаха точно две седмици, откакто тялото на Таня Бекет беше намерено и през това време той идваше първи в службата и си тръгваше последен. Две седмици, през които Операция ФЪРНИС се сблъска с три убийства, шест сексуални нападения и повече от десет оплаквания за следене, опити за нападения и подозрителни злополуки, всички свързани с *findtheone.com*.

— Онези от вас, които работеха по изнасилването в Мейдстоун — добра работа. Тилман не беше най-лесният случай, но благодарение на усилията ви го премахнахме от улицата. — Ник потърси Кели. — Какви са последните новини от проверката на компютърната му активност?

— От „Компютърни престъпления“ казаха, че не е прикривал следите си — отговори полицайката, като четеше от бележките, които направи при по-ранния си разговор с Андрю Робинсън. — Свалил е профила на жертвата и го е изпратил на имейла си, вероятно за да го има на телефона, където го и намерихме.

— Купувал ли е и други?

— Не. Но е разгледал доста. От кешираните файлове можем да предположим, че е следил профилите на около петнадесет жени, но не е купувал друг преди Катрин Уитуърт.

— Вероятно му се е виждало прекалено скъпо.

— Не мисля, че парите са проблем за него. Присъединил се е през септември със сребърно членство, като е платил — забележете с кредитна карта на компанията си.

— Супер.

— Намерихме приветствено писмо за добре дошъл в кошчето — точно като онова, което получихме, когато регистрирахме акаунт под псевдоним, но с различна парола. Изглежда, настройките за сигурност на уебсайта се променят периодично; както Харис ни каза, телефонният номер на обявите е кодът е последната парола.

— Която ти успя да разбиеш — каза Ник.

— Тилман е мързелив — продължи Кели, като мислеше на глас. — Ходи с кола на работа, затова се е налагало да се отклони доста от маршрута си, ако е искал да намери повечето от жените на уебсайта. Мисля си, че той просто е дебнел да се появи подходящата възможност или е изпитвал някаква сексуална възбуда от самото гледане. Когато е видял, че Катрин Уитуърт е в Мейдстоун и самият той е щял да ходи там на конференция, веднага се е възползвал от възможността.

— Прати номера на автомобила му за проверка. Виж дали не е забелязван близо до Мейдстоун в дните преди изнасилването.

Кели си записа задачата в бележника и я подчерта, докато Ник продължи с инструкциите.

— При претърсването на компютъра на Тилман, „Компютърни престъпления“ намериха криптирана част от харддиска му, в която се съдържат сто шестдесет и седем неприлични снимки и по-голямата част от тях спадат към чл. 63 от Закона за притежание на порнографски изображения. Скоро няма да го пуснем.

Кели искаше лично да се обади на Катрин Уитуърт, за да ѝ каже, че са обвинили Тилман в изнасилване и че ще му повдигнат обвинение за притежание на непристойни изображения. Лусинда я спря.

— Остави това на „Сексуални престъпления“ на Kent, те са хората, които имат връзка с нея.

— Те не знаят нищо за случая ѝ — възпротиви се Кели. — Аз мога да отговоря на въпросите. — Да я успокоя.

Лусинда не отстъпи.

— Кели, престани да вършиш работата на всички. „Сексуални престъпления“ на Kent ще уведомят жертвата, а ти имаш работа тук.

Макар детективите на ЕРУ често да си правеха шеги с цивилния персонал, уменията и опитът на Лусинда ѝ бяха заслужили уважението на всички, с които работеше. Кели не беше изключение. Трябваше да се довери на онзи, който щеше да получи задачата да уведоми Катрин, че ще се отнесе към нея с достатъчно състрадание и разбиране; на

жената ѝ предстоеше дълъг съдебен процес и определено нямаше да ѝ е лесно.

Ник продължаваше да инструктира останалите.

— Може би вече сте научили, че вчера двамата с Кели арестувахме Люк Харис, поредния потребител на сайта. Първоначално Харис твърдеше, че единственият профил, който е свалил, е на Зоуи Уокър, но в ареста си промени мнението.

Ужасен от мисълта, че е арестуван за опит за убийство, Люк Харис беше променил напълно отношението си — даде паролите на всичките си акаунти и призна, че е свалил профилите на още четири други жени, вписани във *findtheone.com*. Във всеки един от случаите беше приложил техниката *Белия рицар*, за да разчупи леда, като изблъскваше жените извън безопасността на тълпата и след това се появяваше на сцената и ги спасяваше. Така беше постигнал минимален успех — благодарствено кафе и последваща вечеря от една от жертвите си и толкова.

— Харис смята, че не е направил нищо нередно — сподели с екипа Ник. — Твърди, че е нямал никакво намерение да нарани жените, които е следил, и че през цялото време целта му е била единствено да започне връзка.

— Какъв е проблемът да използва *униформа точка ком*, като повечето от нас? — провикна се някой. Ник изчака смехът да затихне.

— Очевидно сайтовете за запознанства *вонели на отчаяние* — отвърна инспекторът, като повтори думите, които Харис беше използвал. — Люк Харис предпочита онова, което нарича *тръпката от преследването*. Смятам, че от сега нататък няма да е толкова тръпнеш.

Телефонът на Кели иззвъня. Погледна дисплея, като очакваше да види името на Лекси на него, но беше Кати Танинг.

— Една от свидетелките — обясни на Ник и вдигна телефона си към него. — Извинете ме. — Прие обаждането, излезе от залата за брифинги и тръгна към собственото си бюро. Здравей, Кати, добре ли си?

— Да, благодаря. Обаждам се, за да ти кажа, че вече не съм в Епинг.

— Преместила си се? Това е малко внезапно.

— Не точно. От много дълго време обмислям идеята да се махна от Лондон. Тогава се появи това място в Ромфорд, което не е толкова далеч. Не можех да се отпусна в старото си жилище, дори и след като смених ключалките.

— Кога ще се местиш?

— Вече го сторих. Трябваше да дам едномесечно предизвестие, но хазяинът искаше да пребоядиса, преди да обяви жилището под наем, затова ме пушна по-рано. Всичко се нареди доста добре.

— Радвам се.

— Всъщност това не е единствената причина, поради която ти се обаждам — продължи Кати. Поколеба се. — Искам да оттегля показанията си.

— Някой да не ти създава проблеми? Да не би статията в „Метро“ да ти се отрази негативно? Защото ако си била заплашена...

— Не, няма нищо такова. Просто искам да забравя всичко. — Кати въздъхна. — Чувствам се зле... знам, че направи много, за да намериш крадеца на ключовете ми, и се държа чудесно, когато ти казах, че някой е влизал в къщата ми.

— Съвсем близо сме до откриването на човека, който стои зад сайта — прекъсна я Кели. — Когато го обвиним, ще имаме нужда от твоите показания.

— Имате и други свидетелки, нали? Други престъпления? Онези бедни момичета, които са били убити — техните престъпления са важни, а не моето.

— Всичките са важни, Кати. Нямахте да ги разследваме, ако не вярвахме в това.

— Благодаря ти. Ако смятах, че показанията ми ще решат нещо, щях да ги оставя, наистина. Но няма да го сторят, нали?

Кели не отговори.

— Имам една приятелка, която свидетелства по един случай миналата година — продължи Кати. — Семейството на извършителя я тормози с месеци. Нямам нужда от това. Открива ми се възможност да започна на чисто в нова къща, за която никой няма ключове. Наистина всичко случило се е доста плашещо, но се радвам, че не бях наранена — просто искам да забравя.

— Мога ли поне да те уведомя, когато обвиним някого? В случай че промениш решението си?

Настъпи дълго мълчание.

— Предполагам. Но няма да променя решението си, Кели. Знам, че е важно такива хора да влизат в затвора, но и моите чувства си имат цена, нали?

Правеха всичко заради жертвите, помисли си Кели, раздразнена от намека, че не е така. Смяташе Кати за една от най-надеждните свидетелки по случая и се разочарова, че не е била права. Отвори уста, за да я предупреди, че отказът ѝ да свидетелства може да я превърне във враждебен свидетел^[2] или дори да бъде порицана от съда за отказа си да сътрудничи.

Не каза нищо. Нима преследването на справедливостта оправдаваше третирането на жертвите като престъпници? Думите на Лекси изникнаха неканени в главата ѝ. Пое си дълбоко въздух, преди да заговори.

— Чувствата на жертвите са единственото нещо, което е от значение. Благодаря ги, че ми се обади, Кати. Кели прекъсна разговора, облегна се на стената и затвори очи. Върна се в залата за брифинги едва когато се увери, че е поставила емоциите си под контрол. Брифингът беше приключил и в офиса на ЕРУ отново кипеше усилена работа.

Отиде при Андрю Робинсън, до когото стоеше Ник, придърпа си един стол от близкото бюро и се присъедини към тях.

— Все още ли преследвате парите? — попита Кели, която си беше спомнила фразата, която детективът от „Компютърни престъпления“ използва по време на последната им среща.

— Определено. Проследих плащанията от кредитните карти на инспектора, Гордън Тилман и Люк Харис. Били са направени към акаунт в Пейпал... като този. — Андрю взе един празен лист от принтера и написа три имена — РАМПЕЛО, ТИЛМАН, ХАРИС. — Парите са тръгнали от тези три източника... — мъжът нарисова стрелички под всяко от имената — ... и са стигнали тук... — ограда думата Пейпал с кутийка — ... след което са продължили дотук. — Още една стреличка и още една кутийка, но този път около *Банкова сметка*.

— Тази сметка принадлежи на нашия човек, нали? — попита Ник.

— Точно.

— Можем ли да получим повече информация за нея?

— Вече я имам. — Андрю забеляза надеждата, изписана върху лицето на Кели. — Студентска сметка на името на Май Суо Ли. Разполагам с копия от документите за самоличност, които са използвани, за да се открие сметката, и всичките са истински. От паспортна служба потвърдиха, че Май Суо Ли е напуснала Великобритания и е отпътувала за Китай на десети юли тази година. Повече не се е връщала.

— Възможно ли е нашият човек да управлява сайта от Китай?

— Възможно е, но още отсега ви казвам, че няма да постигнем нищо с китайските власти.

Кели получи главоболие от всичките тези приказки.

— Междувременно мога да ви кажа, че извършителят използва устройство „Самсунг“, за да трансферира парите от Пейпал към банковата сметка. Не мога да преценя дали е телефон, таблет или лаптоп, но според мен е нещо портативно.

— Откъде знаеш? — попита Кели.

Всеки път, в който телефонът ти се включва, изпраща сигнали, докато търси безжичен интернет или блутут. Ако беше домашен компютър, местоположението му щеше да е едно и също, но резултатите предполагат, че извършителят прави всичко възможно, за да избегне засичането на това устройство. — Андрю подаде лист хартия на Ник, който измести леко стола си, за да може и Кели да го види. — Ако Wi-Fi беше включен през цялото време, щеше да има още стотици други местоположения, но както можеш да видиш, те са само няколко. Това предполага, че устройството е било пускано само за определени цели почти съм сигурен, че за да се трансферират пари от Пейпал към банковата сметка. Смятам, че това е мръсен телефон, а не личният му.

Върху листа имаше изброени редица местоположения. Най-горното беше подчертано.

Еспрес О-о!

— Какво е това?

— Кафене близо до Лестър Скуеър и любимо място на нашия човек да си включва мръсния телефон. През последния месец е използвал безжичния му интернет на три пъти, за да трансферира пари

от Пейпал към банковата си сметка. По-долу ще видите датите и часовете.

— Добра работа — каза Ник.

— Опасявам се, че вече е ред на старомодните полицейски методи. Андрю изглеждаше доволен от себе си, и то с право. Благодарение на него Кели и инспекторът стъпиха на по-твърда почва. Кафене на толкова натоварено място като Лестър Скуеър щеше да има видеонаблюдение, а може би дори и добросъвестни служители, които да си спомнят точно този клиент в точно този ден. Ако успееш да свалят някои добри снимки от записите, щяха да ги пуснат за национално издирване.

— Сър! — провикна се някой от другия край на помещението. — Патрулна кола е тръгнала към Кристъл Палас. Алармата на Зоуи Уокър е активирана.

Ник вече беше взел сакото си. Погледна Кели.

— Да вървим.

[1] „Омагьосан ден“ американски филм от 1993 г. с Бил Мъри и Анди Макдауъл. В него телевизионен водещ преживява отново и отново един и същи ден. — Бел.прев. ↑

[2] Враждебен свидетел — свидетел, чиито показания не са в полза на страната, която го призовава. — Бел.прев. ↑

— Ти ме спъна! — оплаква се Айзък и поглежда Меган. Изтласква се с ръка, за да може да се изправи. Малката тълпа от хора, която се е събрала, за да наблюдава случващото се, започва да се разотива.

— Да — отвърща уличната музикантка. Тя се навежда, за да събере пръснатите монети. Помагам ѝ, ако и само за да отместя поглед от Айзък, който изглежда едновременно леко обиден и развеселен от случилото се. — Ти я преследваше — добавя Меган и свива рамене, сякаш това наистина е бил единственият начин за действие, стоящ пред нея.

— Опитвах се да я настигна — отвърща Айзък. — Има разлика. — Изправя се.

— Меган, това е... — млъквам, защото не знам как да го нарека. — Познаваме се казвам най-накрая.

— Добре.

Меган не изглежда засрамена. Вероятно в нейните представи фактът, че двамата с Айзък се познаваме, не означава нищо. Пак е възможно да ме е преследвал.

Пак е възможно да ме е преследвал.

Прогонвам мисълта, защото смятам, че е нелепа, преди да се намести за постоянно в главата ми. Естествено, че не ме е преследват.

Обръщам се към него.

— Защо си тук?

— Доколкото знам — отвърща той, — живеем в свободна страна. — Усмива се на тези си думи, но това не пречи на раздразнението ми да струи от мен. Предполагам, че е изписано и на лицето ми, защото Айзък решава да бъде сериозен. — На път съм да се видя с Кейти.

— Защо бягаше? — Присъствието на Меган ми дава кураж — тя е отстъпила настрана, но продължава да следи разпита ми с огромен интерес, китарата ѝ виси от едната ѝ страна.

— Защото и *ти* бягаше — отвръща той. Отговорът му е напълно логичен и аз вече не знам как да се чувствам от случилото се. Чувам задаващите се полицейски сирени. — Знаем, че си на ръба заради обявите в „Газет“, а Кейти ми каза за уебсайта. Когато те видях да бягаш, си помислих, че някой те е изплашил.

— Да, ти! — Сърцето ми продължава да препуска и усещам, че съм замаяна от изблика на адреналин. Сирените се усилват. Айзък вдига ръце в жест, който гласи — *не мога да победя в тази ситуация*, и това ме дразни още повече. Кой е този мъж? Сирените са оглушителни; поглеждам към Анърли Роуд и виждам, че една полицейска кола се приближава до нас, светлините ѝ са включени. Автомобилът спира на десет метра разстояние, сирената е спряна на средата на поредния си вой.

Ще избяга ли Айзък? Чудя се и осъзнавам, че се надявам да го стори. Искам това да е краят — на обявите, на уебсайта, на страха. Но той прибира ръце в джобовете си и ме поглежда. Клати глава, сякаш съм направила нещо напълно неразбираемо. Тръгва към полицаите.

— Дамата малко се е поизплашила — обяснява той, а аз съм толкова гневна, че не мога да говоря. Как смее да се държи, все едно той контролира ситуацията? Пренебрегва случилото се като *поизплашване*?

— Как е името ви, сър? Полицаят изважда бележник, а колежката му тръгва към мен.

— Той ме преследваше — обяснявам ѝ и след като изричам думите на глас, започвам да си мисля, че са истина. Обяснявам ѝ за обявите, но тя вече знае. — Усетих, че ме следи от Кенън стрийт и когато стигнах до Кристъл Палас, хукна да бяга след мен. — Той ли побягна първи, или аз? Има ли значение? Полицайката си води бележки, но ми се струва незаинтересована от подробностите.

Една кола спира зад патрулката и веднага разпознавам инспектор Рампело зад волана. Полицай Суифт е с него и изпитвам облекчение, защото знам, че няма да е необходимо да я убеждавам в правотата на случилото се. Инспектор Рампело говори с полицайката, която прибира бележника си и се присъединява към колежката си.

— Добре ли си? — пита ме Кели.

— Да. Само дето Айзък ми изкара акъла.

— Познаваш ли го?

— Казва се Айзък Гън — той е гаджето на дъщеря ми. Тя участва в една пиеса в момента и той е режисьорът. Вероятно е изтеглил маршрута ми от уебсайта. — Улавям размяната на погледи между двама им и знам точно какво ще ми кажат.

— Уебсайтът осигурява необходимото на своите членове, за да проследяват непознати — обяснява полицай Суифт. — Защо му е на някого, който те познава, да го използва?

Инспектор Рампело поглежда часовника си.

— Дори още не е обед. Маршрутът ти гласи, че напускаш работа в пет и половина.

— Шефът ми ме изпрати у дома. Това не е престъпление, нали?

Мъжът е много по-търпелив, отколкото предполага тонът ми.

— Разбира се, че не. Но ако Айзък Гън е свалил профила ти и е използвал информацията от него, за да те проследи, нямаше да пожъне успех днес, нали така? Не се придържаш към сценария.

Не промълвявам нищо. Мисля си за стъпките, които чух на Кенън стрийт, и за палтото, което зърнах на линия Дистрикт. Айзък ли видях там? Или някой друг? Възможно ли е да съм си въобразила, че ме следят?

— Поне трябва да го разпитате. Да разберете защо ме е следил, защо не е опитал да привлече вниманието ми, когато ме е видял.

— Виж — започна внимателно инспектор Рампело, — ще приберем Гън за доброволен разпит. Ще видим дали има някаква връзка с уебсайта.

— Ще ми кажете какво сте научили от него, нали?

— Веднага щом е възможно.

Виждам как Айзък влиза в полицейската кола.

— Да те закараме ли до вас? — пита полицай Суифт.

— Ще повървя, благодаря ти.

Меган се появява до мен, когато инспектор Рампело и полицай Суифт си заминават, и в този момент осъзнавам, че тя се беше изпарила, когато полицията пристигна.

— Добре ли си?

— Да. Благодаря ти, че ми помогна днес.

— Благодаря ти, че ми помагаш всеки ден — отвърща ми тя и се усмихва.

Хвърлям монета в калъфа на китарата ѝ, а тя започва да свири акордите на песен на Боб Марли.

* * *

Вечерта е свежа и хладна. От няколко дни прогнозируют, че ще вали сняг, но мисля, че този път са познали. Над мен са надвиснали дебели бели облаци, а пътят блести от ранна слана. Отново си припомням прибирането си у дома, като се опитвам да намеря точния момент, в който разбрах, че някой ме преследва, точния момент, в който хукнах да бягам. Това упражнение е просто отвличане на вниманието от основната ми тревога: какво, по дяволите, ще кажа на Кейти? Как да ѝ обясня, че приятелят ѝ ме е преследвал? Колкото повече се приближавам до дома си, толкова повече се съмнявам в себе си.

Когато отварям вратата, чувам пуснатото в кухнята радио и фалшивия акомпанимент на Саймън, който ту запява, ту спира, в зависимост от това доколко е запознат с текста на песента. Не съм го чувала да пее от доста време.

Предната врата се тръшва зад мен и пеенето спира.

— Тук съм! — провиква се Саймън, макар да не е необходимо. Присъединявам се към него и виждам, че е наредил кухненската маса за обяд. — Помислих си, че може да искаш да похапнеш нещо топличко — казва той. На котлона е поставен тиган, в който нещо къкри — ризото със скариди, аспержи и лимон. Ухае божествено.

— Откъде разбра, че ще се прибера рано у дома?

— Обадох се в офиса и шефът ти ми каза, че те е изпратил да се прибираш.

Мисля си колко много ми харесваше да живея, без някой да следи всеки мой ход, и изведнъж се чувствам неблагоприятна. Полицията, Грeъм, Саймън: те се опитват да ме предпазят, това е всичко.

— Помислих си, че ще ме уволни.

— Нека опита. Ще го осъдим за неоснователно освобождаване от длъжност, преди да изречеш *чао*. — Усмивва се на собствената си шега.

— Много си весел. Мога ли да приема, че интервюто за работа е минало добре?

— Обадиха ми се още преди да съм стигнал до метростанцията. Поканиха ме на второ интервю утре.

— Чудесно! Хареса ли ги? Работата добре ли ти изглежда? — Сядам на масата и Саймън поставя две димящи купички с ризото. Наляга ме внезапен глад, който винаги следва моментите, в които съм имала високи нива на адреналин, но първата хапка се превръща в киселина в стомаха ми. Трябва да кажа на Кейти. Тя ще чака и ще се чуди къде е Айзък. Вероятно ще се тревожи.

— Всички приличат на дванадесетгодишни — казва Саймън, — тиражът е само осем хиляди и мога да си върша работата със завързани очи. — Отварям уста, за да го попитам за Кейти, но той не разчита правилно намеренията ми и ме прекъсва. — Но както ти каза вчера, това си е работа и часовете ще са по-добри, отколкото в „Телеграф“. Няма да работя през уикендите, нито пък ще оставам до късно, за да покривам новинарското бюро. Ще имам достатъчно време, за да пиша книгата си.

Това са фантастични новини. Знаех си, че нещо ще изникне. — За известно време се храним в мълчание. — Къде е Кейти? — питам, все едно току-що съм се сетила за нея.

— Мисля, че е в стаята си. — Саймън ме поглежда. — Какво има?

В този момент решавам, че няма да му кажа.

Искам да го оставя да се фокусира върху утрешното си интервю, без да се тревожи, че трябва да остане у дома и да се грижи за мен, без да се тревожи, че Кейти излиза с потенциален преследвач. Игнорирам настоящия глас в главата си, онзи, който ми казва, че не искам да му споделям за случилото се, защото дори не съм сигурна, че съм права.

Чувам стъпки по стълбите, не мога да сгреша звука, който издават обувките на Кейти. Запътила се е към кухнята. Влиза с поглед, забит в телефона си.

— Здравсти, мамо. Прибрала си се рано.

Поглеждам първо нея, а после и Саймън, приличам на заек, застанал на пътя на прииждаща кола, който се чуди накъде да побегне. Кейти премества чайника и се мръщи на телефона си.

— Всичко наред ли е, мила?

Саймън ме поглежда с любопитство, но не казва нищо. Ако е успял да долови притеснението в гласа ми, определено го е приписал на случващото се с мен в момента. На *стреса*, благодарение на който Греъм ме пусна в болнични.

— Айзък трябваше да намине, но ми писа съобщение, че нещо е изскочило — отговаря Кейти. Изглежда по-скоро изненадана, отколкото раздразнена, това е така, защото не е свикнала да я предават. Мразя се, че аз съм причината това да ѝ се случи сега.

Предполагам, че полицаите веднага са взели телефона на Айзък. Представям си разговора им в полицейската кола или в ареста.

Трябва да изпратя съобщение на приятелката си.

Едно съобщение. После ни даваш телефона.

Може би съвсем не е било така. Може би всички са се разбирали чудесно: Айзък е омаял полицаиката и се е държал дружески с колегата ѝ.

Наистина трябва да пиша на приятелката си за случилото се — ще се тревожи за мен. Видяхте майка ѝ, хич не е стабилна...

— Сподели ли ти какво е изникнало? — питам Кейти.

— Не. Вероятно нещо с представлението. Винаги работи — предполагам, че така и трябва, когато си свободен агент. Надявам се всичко да е наред — започваме след седем часа! — Взима си юфка за горе, а аз оставям вилницата на ръба на купичката си. Тази нощ е откриването. Как можах да забравя? Ами ако Айзък още е в полицията по това време?

— Не си ли гладна? — пита Саймън.

— Съжалявам.

Вкарах се в каша, от която не знам как да се измъкна, и през остатъка от деня обикалям из къщата, предлагам чайове на Кейти, които тя не иска, и се готвя за момента, в който ще ми каже, че знае, как заради мен Айзък е бил арестуван.

Доброволен разпит, напомням си. Той не беше арестуван.

Само дето разграничението няма да означава много за Айзък. Или за Кейти. В пет часа Мат я взима, за да я заведе в театъра.

— Тъкмо си приготвя нещата — казвам аз. Бившият ми съпруг стои на прага, а отвън влиза студено. Бих те поканила, но... сещаш се, странно е.

— Ще изчакам в таксито.

Кейти бяга по стълбите и си облича палтото. Целува ме.

— Отвей ги, скъпа. Нали така казват?

— Благодаря, мамо.

Когато Мат потегля, мобилният ми телефон звъни и на дисплея е изписано името на полицај Суифт. Качвам се горе, като по стълбите се сблъсквам с Джъстин и набързо му казвам *извини ме*. Отивам в офиса на Саймън и затварям вратата след себе си.

Кели Суифт пропуска излишните приказки.

— Пуснахме го.

— Какво ви каза?

Същото, каквото и на теб. Видял те в метрото и си помислил, че изглеждаш разтревожена. Каза, че постоянно си се оглеждала около себе си, че си изглеждала доста изнервена.

— Призна ли си, че ме е следил?

— Каза ни, че е имал среща с дъщеря ти, така че се е движил по същия път. Когато си хукнала да бягаш, се притеснил и също побягнал, за да те настигне.

— Защо не е дошъл да поговори с мен? — питам аз. — Когато ме е видял в метрото? Можеше да дойде тогава.

Полицај Суифт се колебае.

— Той смята, че не го харесваш. — Има едно лепящо листче на монитора на Саймън и аз притискам ъгълчетата му с палец. — Взехме телефона и лаптопа му, Зоуи — получихме пълното му съдействие — и на пръв поглед няма нищо, което да го свързва с *намери единствената точка ком.* „Компютърни престъпления“ ще разследват по-обстойно през следващите няколко часа и разбира се ако попаднат на нещо, веднага ще те уведомя. — Млъква отново и когато заговаря, гласът ѝ е много по-мек: — Зоуи, не мисля, че приятелят на дъщеря ти има нещо общо с уебсайта.

— О, боже, какво направих? — Затварям очи, сякаш това ще ми помогне да изляза от кашите, които създавам навсякъде. — Дъщеря ми никога няма да ми прости това.

— Айзък ти влиза в положение — обяснява ми полицај Суифт. — Наясно е, че си подложена на голям стрес. Останах с впечатлението, че ще се радва да запази случилото се само между теб и него.

— Няма да каже на Кейти? Защо му е да прави това?

Кели въздъхва и си мисля, че улавям леко раздражение в гласа ѝ:

— Може би той е един от добрите, Зоуи.

* * *

На следващия ден къщата е тиха, когато се събуждам. Прекалено светло е в спалнята ни, затова дърпам завесите и виждам, че обещаният сняг е дошъл. Пътищата вече са разчистени — пясъкът и графикът са надделели над нощния снеговалеж, — но тротоарите, градините, покривите и паркираните коли са покрити с пет сантиметра мек бял сняг. Нови подкрепления снежинки се носят пред прозореца, за да покрият стъпките по улицата отвън.

Целувам Саймън по устните.

— Вали сняг! — прошепвам му аз, също като дете, което иска да излезе навън и да си играе. Той се усмихва, без да отваря очи, и ме придърпва обратно в леглото.

* * *

Когато се събуждам отново, снегът е спрял. Джъстин кара поредната дълга смяна в ресторанта, а Кейти си отспива след вечерта на премиерата. Оставила ми е бележка до чайника.

Залата беше пълна! Най-добрата публика, според Айзък! х

Не ѝ е казал. Въздишам бавно.

Трябва да поговоря с него. Да се извиня. Но не днес.

— В колко часа ти е интервюто? — питам Саймън.

— Не и преди два часа, но си мислех тази сутрин да изляза, за да купя няколко стари броя да се запозная с тях, докато обядвам. Нямаш нищо против, нали? Ще се оправяш ли сама?

— Да, няма проблем. Кейти си е у дома. Ще трябва да изчистя. — Къщата е истинска каша, масата в трапезарията, на която се бяхме

събрали само преди две седмици, отново е в обичайното си хаотично състояние. Миналата нощ изсипах касовите бележки и фактурите, които Греъм ми даде, но не мога да се заема с тях, преди да подредя.

Саймън ме целува за довиждане и аз му пожелавам успех. Чувам го да си подсвирква, докато отключва предната врата, и се усмихвам на себе си.

* * *

Кейти се появява около единадесет. Въпреки торбичките под очите и молива, който не е премахнала напълно, изглежда свежа.

— Представлението беше невероятно, мамо. — Взима чая, който ѝ подавам и ме следва в трапезарията, където си издърпва стол и сядат на него, като свива колене до гърдите си и ги прегръща. Краката ѝ са обути в огромни пухкави ботуши. — Нямах нужда от нито едно напомняне на репликите ми и накрая някои хора наистина станаха на крака! Мисля си, че са приятели на Айзък, но няма значение, дори да е така.

Значи все пак ще получите някакви пари?

— Ще получим. Първо трябва да платим наема на театъра, за касата и подобни неща. — Не казвам нищо. Чудя се дали Айзък вече е прибрал своя дял. Кейти изведнъж ме поглежда изненадана.

— Защо не си на работа?

— В болнични съм.

— Мамо, защо не каза? Не трябва да правиш нищо. Ето, дай на мен. — Тя скача на крака и взема купчината документи от ръцете ми, оглежда се и в крайна сметка отново ги зарязва на масата, където си бяха. Една касова бележка полита и пада на пода.

— Не съм болна от този тип болести. Греъм ме пусна да си почина малко. Докато полицията реши онази глупост със сайта. — Чувството е приятно, да наричам случая глупост. Окуражително, би го нарекла Мелиса. Навеждам се, за да вдигна касовата бележка, която се беше намъкнала под масата.

Диетична кола 2.95 лири.

Не знам дали се е появила от някоя от купчините с документи, или е просто поредната хартийка, която мачкаме и хвърляме на масата.

Касовият бон е от място, наречено „Еспрес О-о!“ Ужасно име за ресторант, мисля си аз. Глупаво е, а насилиената игра на думи е отвратителна, като фризьорски салони „Накъдри се и се боядисай“ или онзи салатен бар на Е16, наречен „Да хапнем маруля“. Обръщам касовата бележка и виждам цифрите 0364, написани с почерк, който не разпознавам. Вероятно Пинкод?

Слагам бона на една страна.

— Остави всичко, мила — казвам на Кейти, която продължава да мести документи наоколо с голям ентузиазъм, но с малка ефективност. — По-лесно ще е аз да го направя. Така нищо няма да се смеси. — Докато подреждам, сортирам и пренареждам документите на масата за хранене, я оставям да ми разкаже за премиерата — за ревюто с четири звезди от „Тайм Дут“ и въодушевлението, което е изпитала, когато са излезли за втори път на сцената да ги аплодират. Работата ме успокоява, сякаш като разтребя къщата, мога да получа някакъв контрол над живота си.

Никога не съм молила Греъм за отпуска и съм му благодарна, че този път той настоя да си почине. Поне мога да остана у дома, докато полицията прави каквото там прави, за да разреши случая. Приключих с детективската работа. Нека те поемат рисковете, аз си оставам тук, където е безопасно.

„Еспрес О-о!“ имаше непривлекателен външен вид, който караше надписа на табелата на прозореца, твърдящ, че тук е *най-доброто кафе в Лондон*, да изглежда малко преувеличен. Вратата леко заяждаше, но най-накрая поддаде и Кели залитна с такава сила напред, че едва не падна.

— Има видеонаблюдение — каза на Ник тържествено и посочи към стикера на стената, където пишеше: *Усмхни се, снимат те!* Вътре ресторантът беше много по-голям, отколкото първото впечатление, което създаваше. Знаци уведомяваха посетителите, че горе има още места, а едно спираловидно стълбище водеше надолу към както предположи полицайката — тоалетните, като съдеше от постоянния поток хора, които се движеха нагоре и надолу по него. Нивото на шум беше доста високо, разговорите се опитваха да се борят със съскането на огромната сребриста кафемашина зад щанда.

— Искаме да поговорим с мениджъра, ако е възможно.

— Нямате късмет? — Момичето на касата беше австралийка, акцентът ѝ превръщаше всичко, което кажеше, във въпрос. — Ако искате да направите оплакване, имаме форма за него, а?

— Кой ръководи нещата наоколо днес? — попита Кели и си показва документите и значката.

Момичето не се развълнува. Огледа се бавно и хладнокръвно в ресторанта. Имаше още двама баристи, единият бършеше масите, а другата слагаше чашите в голяма съдомиялна с такава скорост и плам, че Кели беше изумена как не ги блъскаше една в друга.

— Предполагам, че това съм аз? Казвам се Дейна. — Жената избърса ръце на престилката си. — Джейс, ще поемеш ли касата за малко? Можем да се качим горе.

Първият етаж на „Еспрес О-о!“ беше препълнен с кожени дивани, които изглеждаха удобни, но всъщност бяха прекалено твърди и лъскави, за да стои човек дълго време на тях. Дейна погледна Ник и Кели в очакване.

— Какво мога да направя за вас?

— Имате ли безжичен интернет тук? — попита Ник.

— Разбира се. Искате ли кода?

— Не точно сега, благодаря ви. Той свободен ли е за клиентите?

Дейна кимна.

— Трябва да променяме кода от време на време, но откакто работя тук, е все един и същ и на посетителите това им харесва. За тях е истинско неудобство постоянно да питат какъв е, а и това означава повече работа за персонала, нали се сещате?

— Опитваме се да намерим човек, който се е свързал с мрежата ви няколко пъти — обясни Кели. — Извършител е на много сериозни престъпления.

Очите на Дейна се разшириха.

— Трябва ли да се тревожим?

— Не мисля, че се намирате в някаква опасност, но е много важно да го проследим възможно най-скоро. На влизане забелязах, че имате видеонаблюдение — може ли да погледнем?

— Разбира се. Намира се в офиса на мениджърката ни. Оттук. — Последваха жената до врата в другия край на помещението, където набра някаква комбинация от цифри на клавиатурата до нея. Покани ги в стая, която беше малко по-голяма от килер. В нея имаше бюро с компютър, пращен принтер и тава, пълна с фактури и разписки. На рафт над компютъра се мъдреше черно-бял екран, на който вървеше потрепващо изображение. Кели разпозна бара, който бяха видели, и лъскавата кафемашина.

— Колко камери имате? — попита полицайката. Може ли да погледнем и от други ъгли?

— Само тази е, нали се сещате? — отвърна Дейна.

Докато наблюдаваха, Кели видя Джейс, младежът, който Дейна помоли да застане на касата, да поставя димящо лате на малък поднос. Имаше минимална възможност да види в профил клиента му, преди да се обърне.

— Единствената камера е насочена към касата, така ли? — поиска да уточни Кели.

Дейна изглеждаше объркана.

— Собственичката смята, че всички бъркаме в кацата с мед. В цялата верига е така. Миналата година имяхме проблеми с неприлично

поведение и изместихме камерата към предната врата. Шефката много се сдуха. Затова я върнахме обратно. Да не си създаваме неприятности, нали се сещате?

Ник и Кели си размениха сериозни погледи.

— Ще се наложи да изземем всички записи от последния месец — каза Кели, след което се обърна към инспектора: — Допълнително наблюдение? — Мъжът кимна.

— Разследваме много сериозно престъпление — обясни на Дейна той, — и може да се наложи да монтираме допълнителни камери за няколко седмици. Ако това се случи, клиентите ви не трябва да знаят за тях, което означава — погледна сериозно момичето, — че колкото по-малко хора от персонала са наясно, толкова по-добре.

Дейна изглеждаше ужасена.

— Няма да кажа на никого.

— Благодаря ви — наистина много ни помогнахте, — каза Кели, макар че сърцето ѝ се беше свило. Всеки път, когато сметнеше, че са попаднали на сериозна следа за извършителя, стоящ зад сайта, се оказваше, че всъщност не разполагат с нищо. Щяха да изгледат всичките записи по времето, по което виновникът беше използвал безжичния интернет, за да прехвърли парите на клиентите си, но тъй като 90 процента от видимостта на камерата обхващаше зоната зад касата, шансовете им да идентифицират някого бяха минимални.

Тръгнаха си от ресторанта и телефонът на Кели иззвъня.

— От Зоуи Уокър е — каза тя и прочете съобщението. Тези дни ще работи от вкъщи; пише ми, за да не я търся на служебния ѝ телефон.

Ник я изгледа предупредително.

— Ако те попита, няма никакъв значителен напредък по случая, ясно?

Кели си пое дълбоко въздух и се опита да отговори спокойно.

— Казах на Зоуи как да влезе в сайта, защото мисля, че има право да види, че собственият ѝ профил е качен там.

Ник тръгна към колата и отговори през рамо:

— Мислиш прекалено много, полицај Суифт.

* * *

Върнаха се на Балфор стрийт с диска от „Еспрес О-о!“, който щяха да отнесат на офицера, отговарящ за уликите. Тони Броудстеърс беше прекарал повече от двадесет и пет години като детектив в Службата за криминални разследвания и Екипа за разследване на убийства и винаги беше готов да даде съвет на Кели, който тя нито беше поискала, нито имаше нужда от него. Днес беше решил, че е от изключителна важност да подчертае реда за предаване на улики.

— Трябва да се разпишеш, за да потвърдиш, че си ми предала улуката — обясни той, като нарисува въздушен кръг над съответната секция върху табелката, — а аз се разписвам, за да потвърдя, че съм я получил от теб.

— Чатнах — кимна Кели, която намираше улики и се подписваше за тях през последните девет години. — Благодаря.

— Защото ако един от тези подписи липсва, можеш да се сбогуваш със случая си в съда. Може да си хванала най-виновния човек на земята, но веднъж защитата да се хване за процедурите, и всичко ще се скапе по-бързо от суфле, което е извадено от фурната прекалено рано.

— Кели.

Полицайката се обърна и видя главен инспектор Дигби да върви към тях, все още не беше съблякъл палтото си.

— Не знаех, че сте се върнали, сър — каза Тони. — Мислех си, че все още сте в полагаем отпуск. Няма ли да играете голф днес?

— Повярвай ми, Тони, не съм тук по собствено желание. — Мъжът погледна сърдито Кели. — В офиса ми, веднага. — Провикна се към инспектора. — Ник, ти също.

Облекчението, което полицайката изпита, когато осъзна, че няма да се налага да слуша повече лекциите на Тони, бързо беше помрачено от погледа на главния инспектор. Тръгна след него към офиса му. Той отвори рязко вратата и й каза да сяде. Тя се подчини, обзета от неприятно чувство. Опита се да измисли някаква друга причина, поради която главният инспектор да я повика толкова безцеремонно в офиса си, идвайки в един от почивните си дни, но продължи да стига до едно и също заключение.

Дърам.

Наистина се прецака този път.

— Сложих си главата в торбата заради теб, Кели. — Багера не беше седнал. Крачеше от единия край на малкото помещение до другия. Полицайката не знаеше дали да задържи погледа си върху него, или да стои вторачена напред като обвиняема в съда. — Съгласих се на тази командировка, защото вярвах в теб и защото ме убеди, че мога да ти имам доверие. Винаги съм те защитавал, Кели!

Стомахът ѝ се сви от страх и срам; как можеше да е толкова глупава? Остана на работа по някаква невероятна случайност, защото заподозреният, който беше нападнала, беше решил да не повдига обвинение, след като Багера го беше убедил, че не иска да е под светлината на прожекторите повече от необходимото. Дори дисциплинарната комисия се беше изказала в нейна полза, след като Багера беше поговорил със старшия офицер. *Смекчаващи вината обстоятелства, дължащи се на семейни причини*, гласеше докладът, но на Кели определено ѝ беше ясно, че всичко това беше карта, която не можеше да изиграе повторно.

— Миналата вечер получих телефонно обаждане. Главният инспектор най-накрая седна и се надвеси над голямото си бюро от тъмен дъб. — От някакъв детектив от Дърам — във връзка със запитванията ни за стари изнасилвания. Попита дали може да ни помогне с още нещо.

Кели не искаше да срещне погледа му. Усещаше, че и Ник я наблюдава.

— Разбира се, това ми дойде като гръм от ясно небе. Може скоро да се пенсионирам, Кели, но искам да знам с какво се занимават хората ми. И никой от тях главният инспектор заговори по-бавно, като правеше паузи между всяка дума, за да подчертае значението им, — няма работа с Дърам. Би ли била така добра да ми обясниш какво, по дяволите, си правила?

Кели вдигна бавно поглед. Сляпата ярост, обзела Багера, се беше поизпарила и сега мъжът не изглеждаше толкова заплашително, колкото преди малко. Въпреки това гласът ѝ трепереше и тя преглътна, за да се опита да се вземе в ръце.

— Исках да разбера дали има някакво развитие по случая на сестра ми.

Багера поклати глава.

— Сигурен съм, че няма нужда да ти обяснявам, че стореното от теб представлява сериозно дисциплинарно нарушение. Да не говорим за нарушаване на неприкосновеността на личните данни и възползване от служебно положение.

— Знам това, сър.

— Тогава защо, за бога...? — Багера разпери ръце, на лицето му беше изписано пълно недоумение. Когато заговори отново, тонът му беше много по-мек: — *Има* ли някакво развитие по случая на сестра ти?

— Частично. Само дето не и това, което очаквах, сър. Кели преглътна отново, надяваше се твърдата буца в гърлото ѝ да изчезне. — Сестра ми... оттеглила е подкрепата си към производството. Категорично е заявила, че не желае да бъде информирана, за каквото и да е развитие и няма желание да научи, ако извършителят бъде арестуван.

— Мисля, че това е било новина и за теб?

Кели кимна.

Последва дълга пауза, преди Багера да продължи:

— Мисля, че знам отговора на този въпрос, но се налага да го задам: имаше ли някаква професионална причина, поради която да отправиш запитване към друга полицейска служба?

— Аз я помолих да го стори — намеси се Ник. Кели се обърна да го погледне и се опита да прикрие шока си.

— Помолил си Кели да се свърже с Дърам за старо изнасилване, в което жертвата е сестра ѝ?

— Да.

Багера изгледа Ник. Кели си помисли, че видя доволство в очите му, но устата му беше изкривена, затова си помисли, че само си въобразява.

— Би ли ми обяснил защо?

— Операция ФЪРНИС се оказа много по-обширна, отколкото си мислехме в началото, сър. Изнасилването в Мейдстоун ни показа, че престъпленията не са ограничени само в М25 и макар обявите да са дадени за публикуване през септември, пълният мащаб на престъпленията още не ни е ясен. Засега не можем да открием никакви следи, които да ни отведат до главния извършител, затова си помислих, че ще е добра идея да погледнем по-отвисоко на случая и предимно на

изнасилванията, в които с имало преследване. Според мен беше възможно моделът да е повтарян и в други градове.

— Преди десетилетие?

— Да, сър.

Багера свали очилата си. Погледна преценяващо Ник, а после и Кели.

— Защо веднага не ми казахте за това?

— Аз... не съм сигурна, сър.

— Доколкото разбирам, не сте намерили връзка между Операция ФЪРНИС и Дърам? — Въпросът беше насочен към Кели, но му отговори Ник.

— Вече изключих тази възможност — отвърна той, без нито капка от колебанието на колежката си.

— И аз така си помислих. — Багера погледна първо Кели, после Ник и накрая отново върна поглед на Кели. Жената затаи дъх. — Мога ли да приема, че сме приключили с подобни запитвания?

— Да, сър.

— Връщайте се на работа, и двамата.

Бяха стигнали до прага на вратата, когато Багера се провикна към Кели:

— Още нещо...

— Сър?

— Извършители, полицаи, свидетели, жертви... има едно общо нещо между всички тях, Кели, и то е, че няма двама души, които да са еднакви. Всяка жертва се справя по различен начин със случилото ѝ се; някои са настървени да получат отмъщение, други искат справедливост, трети просто желаят всичко да приключи, а четвърти... — главният инспектор я погледна право в очите — ... искат да продължат напред.

Кели си помисли за Лекси и за желанието на Кати Танинг да започне отначало в къща, за която никой нямаше ключове, освен самата нея.

— Да, сър.

— Не пречи на жертвите, които желаят различен изход от този, който самата ти искаш. Това не ги прави грешни. Фокусирай стремежа си — и изключителния си талант — в случая като цяло. Някъде там

има сериен престъпник, отговорен за изнасилванията, убийствата и преследването на десетки жени. Намери го.

Хората биват залавяни, когато станат непредпазливи.

Няма да намерите името ми в дигиталната следа, която води до findtheone.com — винаги използвах чужди имена, заети от портфейли и джобове на палта.

Джеймс Станфорд, който нямаше представа, че има пощенска кутия на Олд Глостър Роуд или кредитна карта, с която плаща за обявите, публикувани в „Лондон Газет“, Май Суо Ли, китайската студентка, която с радост осигури британската си банкова сметка в замяна на достатъчно пари за полета до дома си.

Навсякъде стояха имената на други хора. Не и моето.

* * *

Касовата бележка. Това беше непредпазливо.

Код на врата, надраскан небрежно върху най-близкото листче, без да ми хрумне, че то може да сложи край на всичко. Като се замисля сега — като се замисля за безразсъдството си, — се изпълвам с гняв. Толкова глупаво постъпих. Без тази касова бележка всичко беше перфектно. Непроследимо.

* * *

Нищо не е свършило още. Когато си притиснат в ъгъла, има само един изход.

Бориш се.

До обяд къщата е придобила някакъв подреден вид и масата в трапезарията отново е чиста. Стоя на нея и обработвам документите на Греъм, като намирам нещо успокояващо в методичния процес по отчитането на разходите за такси и обеда. Телефонът ми иззвънява. Полицай Суифт ми изпраща съобщение в отговор на онова, което ѝ изпратих по-рано днес.

Съжалявам, че не бях на разположение. Ето малко нова информация — ще се опитам да ти звънна по-късно. Смятаме, че извършителят е ръководел уебсайта от заведение, наречено „Еспрес о-о“, което се намира близо до Лестър Скуеър — продължаваме да разследваме. Люк Харис още е под гаранция — ще те уведомя за решението на главния прокурор. Струва ми се, че е добра идея да работиш от дома си. Пази се.

Прочитам съобщението два пъти. Взимам папката с най-различни документи и изваждам касовата бележка от „Еспрес О-о!“ Гледам номера, написан на гърба ѝ, след което търся датата. Мастилото в долната ѝ част е размазано и не мога да я разчета. От колко време е тук? В къщата не е студено, но цялата треперя и бонът вибрира в ръката ми. Влизам в кухнята.

— Кейти?

— Ммм?

Дъщеря ми си маже филия хляб на плота, без да ползва чиния. Събира трохите в шепата си и ги изхвърля в мивката.

— Съжалявам. — Изражението ми я обезпокоява. — Това са само няколко трохи, мамо.

Подавам ѝ касовата бележка.

— Някога била ли си в това заведение? — Чувствам се замаяна, сякаш съм дишала прекалено бързо. Усещам сърцето си да тупти и броя всеки негов удар, с цел да го забавя.

Кейти потърква носа си.

— Не мисля. Къде се намира?

— Близо до Лестър Скуер. — Когато си изправен пред някаква опасност, тялото ти влиза в един от два режима: бори се или бяга. Моето не прави нито едно от двете. Просто е застинало, иска да побегне, но не може да го стори.

— О, сецям се! Поне така мисля. Не съм влизала вътре, но съм минавала покрай него. Защо ме питаш?

Не искам да панирам Кейти. Разказвам ѝ за съобщението от полицай Суифт, но съвсем спокойно, все едно не е от голямо значение. Звънтенето в ушите ми се усилва. Случващото се не е случайност. Знам го.

— Мамо, това е просто касова бележка. Не е задължително да принадлежи на човека, който стои зад уебсайта. Нали? — Очите ѝ търсят отговор на лицето ми, опитват се да го разчетат, да преценят колко съм притеснена.

Да.

— Не, разбира се, че не.

— Може да е дошла от всеки — от някой джоб на палто, от стара найлонова торбичка, от всичко. Двете се преструваме, че става въпрос за нещо незначително. Изгубен чорап. Избягала котка. Всичко, само не и касова бележка, която някак си свързва маниака с нашата къща. — Оставям касови бележки в торбички през цялото време.

Ще ми се да е права. Мисля си за всеки един случай, в който съм взимала торбичка от купчината под мивката и съм намирала изоставени касови бонове от предишни пазарувания.

Ще ми се да е права, но знам от страха, който пълзи по врата ми, че не е. Единствената причина касовата бележка да се намира в къщата е, че някой я е донесъл.

— Интересно съвпадение, не мислиш ли? — Опитвам се да се усмихна, но не успявам, лицето ми се изкривява в нещо коремно различно.

Страх.

Има глас в главата ми, който не искам да слушам, той настоява, че отговорът, който търся, е точно пред очите ми.

— Трябва да мислим логично — казва Кейти. — Кой е идвал тук наскоро?

— Ти, аз, Джъстин и Саймън — отговарям аз, — което е очевидно. Мелиса и Нийл. Купчината документи, които оставих на масата миналата вечер — касовите бележки и фактурите — принадлежат на Греъм Халоу.

— Възможно ли е да е негова?

— Може би. — Мисля си за натрупаните вестници „Лондон Газет“ на бюрото на шефа си и си спомням напълно логичното му обяснение за присъствието им. — Макар че в последно време ми влиза в положение — дори ми даде болничен. Не мога да си го представя да прави нещо такова. Една мисъл се настанява в главата ми. Полицията може и да не е открила никакви доказателства около Айзък, но това не означава, че такива не съществуват. Изчистихме масата преди неделния обяд миналия месец. Айзък също беше тук.

Кейти зяпва.

— Какво искаш да кажеш?

Свивам рамене, но някак си неубедително дори за мен.

— Не искам да кажа нищо. Просто изброявам хората, които наскоро са били в къщата.

— Не може да си мислиш, че Айзък има нещо общо с това? Мамо, дори не го познавах, когато всичко това започна — сама каза, че обявите започват от септември.

— Той те снима, Кейти. Без да знаеш. Не мислиш ли, че това е странно?

— За да изпрати снимката на един от актьорите! А не за да я качи на някакъв уебсайт. — Тя ми крещи — отбранително и гневно.

— Откъде знаеш? — крещя в отговор и аз.

Настъпва тишина, докато двете не се успокояваме.

— Може да е на всеки — не иска да отстъпи Кейти.

— В такъв случай трябва да претърсим къщата — казвам аз. Тя кима.

— Първо стаята на Джъстин.

— Джъстин? Не може да смяташ, че... — виждам изражението на лицето ѝ. — Добре.

Дори като малък Джъстин обичаше повече компютрите, отколкото книгите. Тогава се притеснявах, че не съм направила нещо както трябва — че съм го оставила да гледа прекалено много телевизия например, но когато Кейти се роди и впоследствие се превърна в такъв книжен червей, осъзнах, че просто двамата са много различни. Докато бяха малки, дори нямахме компютър у дома, но информационните технологии бяха единственият предмет в училище, заради който Джъстин го посещаваше. Умоляваше мен и Мат да му купим собствен компютър, но тъй като не можехме да си го позволим, той спестяваше от собствените си джобни и си купи частите; всяка от тях пристигаше в плик до нас и се складираше под леглото му точно до конструкторите „Лего“ и играчките му. Сам сглоби първия си компютър, благодарение на инструкциите, които си беше ксерокопиран в библиотеката, а с течение на времето добави още памет, по-голям хард диск, по-добра графична карта. На дванадесет Джъстин знаеше повече за компютрите и интернет, отколкото аз на тридесет.

Помня, че един ден го накарах да ме изслуша — след като се прибра от училище, преди да побегне нагоре по стълбите, за да се присъедини към поредната гейминг мрежа — за опасностите, които се криеха в интернет; обясних му, че тийнейджърите, с които чати толкова много, може въобще да не са тийнейджъри, а петдесетгодишни перверзници, които се лигавят над клавиатурите си.

— Прекалено умен съм за педофилите — отвърна ми той през смях. — Никога няма да ме пипнат.

Мисля, че бях впечатлена. Гордеех се, че синът ми е толкова умен, толкова в час с технологиите, за разлика от мен.

През всичките тези години, в които се тревожех, че Джъстин може да стане жертва на онлайн престъпник, никога не ми беше хрумвало, че самият той може да бъде такъв. Не е възможно, мисля си аз в следващия момент. Щях да разбера.

Стаята на Джъстин вони на цигарен дим и чорапи. На леглото му има чисти дрехи, които оставих там вчера, добре оформената купчина се е сринала на една страна. Синът ми е спал, без преди това да я махне оттам. Дърпам завесите, за да пусна малко светлина в помещението, и намирам шест чаши, като три от тях са използвани вместо пепелници. Добре свит джойнт стои до запалка.

— Провери чекмеджетата му — казвам на Кейти, която е замръзнала на прага. Не помръдва. — Веднага! Не знаем с колко време разполагаме. — Сядам на леглото и отварям лаптопа на сина си.

— Мамо, това не ми се струва правилно.

— Поддържането на сайт, който продава информация за жени на мъже, които искат да ги изнасят и убият, също не е.

— Джъстин не би сторил подобно нещо!

— Аз съм на същото мнение, но трябва да се уверим. Да претърсим стаята му.

— Дори не знам какво се опитваме да намерим — отвърща Кейти, но отваря вратите на гардероба му и започва да претърсва рафтовете.

— Още касови бележки от „Еспрес О-о!“ — отбелязвам аз, като се опитвам да се сетя за нещо уличаващо. — Снимки на жени, информация за маршрутите им... Лаптопът на Джъстин има парола. Взирам се в екрана и в потребителското му име, Gameboy_94, което се намира до малък аватар — дланта на сина ми, изпъната пред камерата.

— Пари? — пита Кейти.

— Определено. Всичко необичайно. Каква би могла да е паролата му? — Пробвам с датата му на раждане и надписът ДОСТЪПЪТ ОТКАЗАН: ОСТАВАТ ДВА ОПИТА се появява на екрана.

— Пари — повтаря отново Кейти и този път осъзнавам, че това не е въпрос. Вдигам поглед. Държи някакъв плик, точно като онзи, който Джъстин ми даде с парите за наема. Толкова е натъпкан с двадесетачки и десетачки, че не може да се затвори. — Мислиш ли, че това е заплатата му от ресторанта?

Кейти не знае за парите под масата, които Мелиса му дава, и тъй като не мисля, че е от значение за нея, смятам да не ѝ казвам. Колкото повече хора знаят за това, толкова по-голям е шансът данъчните да разберат, а това е проблем, от който нямаме нужда нито аз, нито Мелиса.

— Предполагам — отвърщам вяло. — Върни ги обратно.

Отново се опитвам да отгатна паролата на Джъстин, като този път въвеждам смесица от адреса ни и името на първия му домашен любимец — морското свинче Джералд, което избяга и живя под дъските в банята ни няколко месеца.

ДОСТЪПЪТ ОТКАЗАН: ОСТАВА ЕДИН ОПИТ.

Не смея да опитам отново.

— Има ли нещо друго в гардероба?

— Не мога да намеря нищо. — Кейти се премества на високия скрин, издърпва всяко от чекмеджетата му и опипва като експерт долната му част, за да провери дали няма нещо залепено там. Претърсва дрехите му, а аз затварям лаптопа и го оставям на леглото в позицията, в която си мисля, че съм го намерила. Какво има в лаптопа?

— Не мога да вляза в него.

— Мамо... Кейти не ме поглежда, докато говори: — Знаеш, че касовата бележка може да е на Саймън.

Отговорът ми е светкавичен.

— Не е негова.

— Не можеш да си сигурна.

— Сигурна съм. — Никога не съм била по-уверена за нещо в живота си. — Саймън ме обича. Не би ме наранил.

Кейти блъска едно чекмедже и ме стряска.

— Значи нямаш проблем да обвиниш Айзък, но дори не искаш да обмислиш варианта Саймън да е виновен?

— Познаваш Айзък от пет минути.

— Трябва да е честно, мамо. Щом ще претърсваме нещата на Джъстин и ще обвиняваме Айзък, тогава ще включим и Саймън сред заподозрените. Ще претърсим стаята му.

— Няма да претърсвам стаята му, Кейти! Как ще очаквам да ми има доверие след това?

— Виж, не казвам, че е замесен или че касовата бележка от „Еспрес О-о!“ е негова, но не го изключвам като възможност. — Клатя глава и дъщеря ми разперва ръце. — Мамо, възможно е! Поне го обмисли.

— Ще изчакаме, докато се прибере у дома, и тогава всички можем да се качим горе.

Кейти е непоколебима.

— Не, мамо. Веднага.

* * *

Стълбището, което води до тавана, е тясно и вратата създава впечатлението, че зад нея няма нищо друго, освен шкаф; в най-добрия случай баня или малка спалня. Преди Саймън да се нанесе, използвах помещението като място за отдих: не беше добре обзаведено, но натрупвах много възглавници, заключвах вратата и лягах върху тях за половин час, крадах си време за себе си, измъквах се за малко от ролята си на самотна майка. Харесваше ми уединението, което ми предоставяше. Сега усещах помещението някак опасно, всяка стъпка ме отдалечаваше от безопасността на къщата.

— Ами ако Саймън се прибере? — питам аз. Двамата нямаме какво да крием един от друг, но винаги сме били на мнение, че трябва да зачитаме личното си пространство. Личните си животи. Не мога да си представя какво би казал, ако ни види с Кейти да душим около офиса му.

— Не вършим нищо нередно. Той не знае, че сме намерили касовата бележка. Трябва да запазим самообладание.

Самообладанието е последното нещо, което изпитвам.

— Сваляме коледната украса — казвам изведнъж.

— Какво?

— Ако се прибере и ни попита какво правим. Тук сме, за да свалим коледната украса.

— Добре, става. — За Кейти няма значение, но аз се чувствам по-добре, като знам, че имам извинение.

Вратата в долната част на стълбището се затръшва и аз се стряскам. Това е единствената врата в къщата, която е противопожарна и се затваря сама, защото има специален механизъм. Саймън искаше да го махне: каза, че желае вратата да е отворена, за да може да чува суматохата от живота долу. Настоях да остане, защото се тревожа от евентуални пожари, защото се тревожа за всичко, което може да застраши семейството ми.

Възможно ли е през цялото време истинската заплаха да е била точно тук, пред нас?

Да е живяла в къщата ни?

Чувствам се замаяна и се опитвам да не повърна от насъбралата се в гърлото ми жлъчка. Искам да последвам примера на деветнадесетгодишната си дъщеря и да съм по-смела. Кейти стои в средата на помещението и внимателно оглежда наоколо. Няма нищо на

стените, които се скосяват от тавана към пода под ъгъл, който оставя малко пространство, в което човек може да стои изправен. Единственият прозорец пропуска минимално количество слънчева светлина и аз включвам осветлението.

— Там. — Кейти сочи към един шкаф за документи, върху който се намира таблета на Саймън. Тя ми го подава. Действа бързо и енергично. Ще ми се да знаех какво си мисли.

— Кейти — казвам аз, — наистина ли смяташ, че Саймън е способен на... не довършвам.

— Не знам, мамо. Провери историята.

Отварям калъфа и въвеждам паролата на Саймън, след което извеждам брауъра.

— Как да видя какво е търсил?

Кейти наднича над рамото ми.

— Натисни там. — Соци ми. — Трябва да ти излезе списък с посетените сайтове, както и с нещата, които е търсил.

Въздъхвам с облекчение. Няма нищо съмнително. Новинарски сайтове и няколко туристически агенции. Почивка за Свети Валентин. Чудя се как е възможно Саймън да направи резервация, след като е затънал до гуша в дългове. Вероятно просто е гледал, без да има намерение да запазва каквото и да било, също както аз гледам именията, които струват милиони лири и знам, че никога не бих могла да си позволя такава.

Кейти отваря чекмеджето на шкафа. Изважда лист хартия.

— Мамо — казва бавно дъщеря ми, — не ти е казвал истината.

Стомахът ми се свива на топка.

— *Скъпи Г-н Торнтън — зачита тя, — във връзка със скорошната ви среща с „Човешки ресурси моля приемете това писмо като официално уведомление за вашето освобождаване от длъжност“.* — Поглежда ме. — Датата е първи август.

Облекчението е мигновено.

— Знам за уволнението. Съжалявам, че не ти казах. Самата аз научих едва преди две седмици.

— Знаела си? Затова ли Саймън започна да работи от вкъщи? — Кимам. — А преди това? От август, имам предвид? Носел е костюм, излизал е всеки ден...

Твърде лоялна съм към Саймън, за да призная, че е прекарвал всичките тези седмици в преструвки, че ходи на работа, че ни е лъгал, но няма нужда да го правя, от изражението на лицето на Кейти мога да преценя, че тя вече е стигнала до тези изводи.

— Не си сигурна, нали? — пита ме тя. — Не знаеш какво е правел — не и какво е правел *наистина*. Знаеш само онова, което ти е казал. Напълно е възможно през това време да е следил жени в метрото. Да ги е снимал. Да е качвал информация за тях в интернет.

— Имам доверие на Саймън. — Думите ми звучат някак си празни, дори на мен.

Кейти започва да претърсва шкафа, като хвърля папки на пода. Най-горното чекмедже е препълнено с документи на Саймън — трудови договори, застрахователни полици... Нямам представа какво друго има там. В средното чекмедже пазя всичките документи за къщата — застраховката на сградата и имуществото, ипотеката ми, разрешението за преустройването на таванското помещение, в което се намираме в момента. В друга папка са актовете за раждане на децата и решението за развод, заедно с паспортите ни. В трето чекмедже са прибрани стари банкови извлечения, задържани просто защото не знам какво да правя с тях.

— Провери бюрото — нарежда ми дъщеря ми, точно както аз ѝ наредих да претърси стаята на Джъстин. Раздразнена от времето, което е необходимо, за да прегледа всеки документ, тя издърпва чекмеджето от шкафа и изсипва съдържанието му на пода, разпръсва папките с ръка, за да може всяка да се вижда. Трябва да има нещо, знам, че има.

Кейти е силна. Упорита.

— Наследила го е от теб — често ми повтаряше Мат, когато дъщеря ни упорито отказваше да се храни или настояваше да ходим по магазините, когато мъничките ѝ крачета още не бяха заякнали достатъчно. Спомените болят и веднага ги прогонвам от главата си. Аз съм възрастната в случая. Аз съм силната. Всичко това е моя грешка. Аз съм тази, която попадна в капана на Саймън, която беше омагьосана от вниманието му, от щедростта му.

Нуждая се от отговори и се нуждая от тях веднага.

Отварям първото чекмедже на бюрото и изваждам съдържанието му. Хвърлям папки на пода и ги разтърсвам, в случай че има нещо

интересно между страниците на иначе безинтересната документация. Срещам погледа на Кейти и тя ми кима сериозно, доволна е от мен.

— Това чекмедже е заключено. — Разклащам дръжката. — Не знам къде е ключът.

— Не можеш ли да го изкъртиш?

— Опитвам се. — Държа бюрото с една ръка, а с другата се мъча да го отворя. Не помръдва. Оглеждам хаоса наоколо и се питам къде ли е ключът, обръщам една поставка за химикали, но от нея се посипват единствено кламери. Спомням си как Кейти претърси скрина в стаята на Джъстин, затова прокарвам ръка под бюрото, в случай че ключът е залепен някъде там, и поглеждам долната част на всяко чекмедже по същата причина.

Нищо.

— Ще трябва да разбием ключалката. — Изричам думите с повече увереност, отколкото в действителност изпитвам. Никога не съм разбивала ключалка в живота си. Вдигам едни остри ножици от пода, изпаднали от някое от чекмеджетата, и ги забивам в ключалката. Без някаква ясна представа какво правя, раздвижвам върха им ожесточено насам-натам, а после нагоре-надолу, като в същото време дърпам навън. Чува се тих хрущящ звук и за моя изненада чекмеджето се отваря. Хвърлям ножиците на пода.

Искам вътре да няма нищо. Не искам да има нещо повече от няколко мръсни кламера и счупен молив. Искам да докажа на Кейти — и на себе си, — че Саймън няма нищо общо със сайта.

Само че чекмеджето не е празно.

Пълно е с листове, откъснати от тетрадка със спирала, които лежат невинно от едната страна. *Грейс Саутхърд*, гласи първият, а под името са изредени следните точки:

36

Омъжена?

Лондон Бридж.

Вдигам купчината листове и поглеждам втория.

Алекс Грант

52

Сива коса, къса. Слаба. Изглежда добре в дънки.

Имам чувството, че ще повърна. Помня как Саймън ме успокояваше онази вечер, в която излязохме на вечеря и аз бях толкова разтревожена заради обявите.

Кражбa на самоличност, това е всичко.

— Какво намери, мамо? — Кейти идва при мен. Обръщам листовете, но е прекалено късно, тя вече ги е видяла. — О, боже мой...

Има още нещо в чекмеджето. Коженият бележник, който подарих на Саймън на първата ни Коледа заедно. Взимам го и усещам меката кожа под пръстите си.

Първите няколко страници са лишени от смисъл. Половинчати изречения, подчертани думи, нарисувани стрелички от едно име към друго. Прелиствам страниците и без да искам отварям на някаква диаграма. В центъра е въпросът *как?*, ограден от нарисуван облак. Около него има още думи, всяка, от които в свое собствено облаче.

Намушкване

Изнасилване

Задушаване

Бележникът пада от ръцете ми и се приземява с трясък в отвореното чекмедже. Кейти изпищява и аз се обръщам, за да я успокоя, но преди да успея да кажа каквото и да било, чувам нещо, което разпознавам на мига. Застивам и поглеждам дъщеря си, от изражението на лицето ѝ разбирам, че тя също го е разпознала.

Трясъкът на вратата в долната част на стълбището.

31

— Кафе.

— Не, благодаря. Кели не беше яла цял ден, но не мислеше, че ще може да поеме нещо. Багера се беше помотал още половин час след разговора си с тях, а после се изниза и се отдаде на заниманията, с които един почти пенсиониран главен инспектор се забавляваше през отпуската си. Не й беше казал нищо повече, но се спря на бюрото на Ник на тръгване, за да си разменят няколко думи, със сигурност свързани с нея.

— Не беше предложение — каза инспекторът. — Взимай си палтото, отиваме отсреща.

„Старбъкс“ на Балфор Роуд беше по-скоро павилион, отколкото заведение, но можеше да се похвали с два големи стола до прозореца, които Кели реквизира, докато Ник взимаше напитките. Тя си поръча горещ шоколад. Изведнъж беше зажадняла за сладката му утеха. Той пристигна със сметана отгоре, върху която бяха поръсени шоколадови пръчици и контрастираше на обикновеното дълго кафе на инспектора.

— Благодаря ти — каза Кели, когато стана ясно, че Ник няма намерение да заговори първи.

— Ти можеш да купиш следващите напитки — отвърна инспекторът.

— Имах предвид за това, че ме измъкна.

— Знам какво имаше предвид. — Мъжът я погледна със сериозен поглед. — Само за информация, ако в бъдеще отново се прецакаш, направиш нещо глупаво или поради някаква друга причина имаш нужда от измъкване, за бога, поне ми кажи. Не чакай да бъдем поканени в офиса на главния инспектор.

— Наистина съжалявам.

— Сигурен съм, че е така.

— И съм ти много благодарна. Не очаквах подобно нещо от теб.

Ник отпи от кафето си. Ухили се.

— Да си кажа честно, и аз не очаквах подобно нещо от себе си. Но не можех просто да си стоя и да гледам как един от най-добрите детективи, с които някога съм работил... — Кели сведе поглед към горещия си шоколад, за да прикрие удоволствието, което изпита от думите му — ... го отнася за нещо, което е направила заради моментната глупост да използва служебното си положение за лични облаги. Какво точно правеше?

Червенината от удоволствие от похвалата на Ник изчезна от лицето на Кели.

— Мисля, че най-малкото, което ми дължиш, е обяснение.

Полицайката загребва част от топлата сметана, лапна я и усети как се разтапя върху езика ѝ. Обмисли добре думите, преди да ги изрече.

— Сестра ми беше изнасилена през първата си година в университета в Дърам.

— Това и сам го разбрах. Извършителят не е бил заловен?

— Не. Имаше няколко подозрителни случки преди злополуката — Лекси беше намерила картички под вратата си, в които подателят я молеше да облече определени дрехи такива, които наистина имаше в гардероба си, — а веднъж оставиха мъртъв щиглец на прага ѝ.

— Тя съобщи ли за всичко това?

Кели кимна.

— Полицията не беше заинтересована. Дори когато им каза, че някой я следи, просто ѝ отвърнаха, че ще си отбележат. Една вечер имаше късна лекция и тъй като нямала с кого да се прибере, тръгнала сама. Тогава говорехме по телефона. Обади ми се, защото се чувстваше нервна — каза, че отново чува стъпки зад себе си.

— Ти какво направи?

Кели усети как в очите ѝ напират сълзи. Преглътна трудно.

— Казах ѝ, че си въобразява. — Дори сега можеше да чуе гласа на Лекси; беше задъхана от бързото вървене:

— Някой върви зад мен, Кели, кълна се. Също както миналата седмица.

— Лекс, има седемнадесет хиляди студенти в Дърам — винаги някой върви зад теб.

— Този път е различно. Крие се от мен. — Лекси говореше бързо и шепнешком, а Кели се напрягаше, за да чуе всяка дума. — Когато се

обърнах, за да проверя, нямаше никого, но знам, че ме следят.

— Въобразяваш си. Обади ми се, когато се прибереш, става ли?

Кели си спомни, че се беше готвила да излиза тогава. Оправяше си косата на фона на усилената музика и мятеше поредната отхвърлена рокля върху купчината в края на леглото. Въобще не се сети, че Лекси не ѝ се беше обадила, докато мобилният ѝ не звънна с номер, който не разпознаваше.

— Кели Суифт? Обажда се детектив Бароу-Гринт от дърамската полиция. Сестра ви е с мен.

— Не е било по твоя вина — каза нежно Ник. Кели поклати глава.

— Той нямаше да я нападне, ако бях останала на телефона.

— Няма откъде да знаеш това.

— Ако го беше сторил, щях да чуя щях да имам възможност веднага да се обадя в полицията. Бяха минали два часа, преди Лекси да бъде намерена — така я беше пребил, че едва виждаше — и през това време извършителят отдавна беше избягал.

Ник не възрази. Той завъртя чашата в чинийката, докато дръжката ѝ не посочи към него, след което я обгърна с две ръце.

— Лекси вини ли те за случилото се?

— Не знам. Сигурно.

— Не си я попитала?

— Не иска да говори по темата. Дразни се, когато повдигна въпроса. Смятах, че всичко това ще ѝ се отрази зле, че ще я държи месеци наред — завинаги дори, — но тя като че ли просто дръпна чертата. Когато се запозна със съпруга си, му каза: *Трябва да ти призная нещо*, и му разказа цялата история, след което го накара никога да не повдига темата.

— Сестра ти е силна жена.

— Така ли смяташ? Не мисля, че това е здравословно. Да се преструваш, че нещо не се е случило, не е най-добрият начин да се справиш с травмиращите събития.

— Искаш да кажеш, че не е най-добрият начин за *теб* — коригира я Ник.

Кели го погледна остро.

— Не става въпрос за мен.

Инспекторът пресуши кафето си и остави чашата в чинийката, преди да я погледне в очите.

— Точно така.

* * *

Когато се върнаха в офиса, мобилният на Кели извънтя. Тя се спря на стълбище то, за да избегне шумотевицата отвътре. Обаждаше се Крег от Центъра за видеонаблюдение.

— Кели, прочете ли вътрешния брифинг на БТП от днес? Не го беше сторила. Достатъчно трудно ѝ беше да навакса с имейлите, свързани с настоящата ѝ работа, и въобще нямаше време да чете материалите от собствената си служба.

— Центърът за видеонаблюдение е бил компрометиран. Предвид онова, което ми сподели за настоящия си случай, сметнах, че трябва да те уведомя.

— Някой е проникнал?

— По-лошо. Хакнал ни е.

— Мислех си, че е невъзможно.

— Няма нищо невъзможно, Кели, не е лошо да разбереш това. От няколко седмици насам системата беше доста бавна, затова се обадохме на техник и когато дойде да провери, намери някакъв малуер^[1]. Разполагаме със защитна стена, която прави хакването през мрежата невъзможно, но няма проблем физически да се вкара вирус в системата.

— Значи става въпрос за вътрешен човек?

— Целият персонал беше разпитан тази сутрин от старшия офицер и една от чистачките се пречупи. Каза, че била подкупена да сложи една флашка в главния компютър. Разбира се, тя твърди, че е нямала представа какво точно върши.

— Подкупена от кого?

— Не знае името му и съвсем удобно не помни как изглежда. Каза, че един ден я е пресрещнал на път за работа и ѝ предложил повече пари от месечната ѝ заплата за няколко минути работа.

— Какви щети е нанесъл хакът?

— Малуерът е инсталирал програма, която комуникира с компютъра на хакера и възпроизвежда цялата ни система. Не могат да контролират посоката на камерите, но в крайна сметка хакерът вижда това, което и ние.

— О, боже мой.

— Смяташ ли, че има връзка с твоя случай?

— Напълно е възможно. — Въпреки добрите й работи взаимоотношения с Крег, Кели се притесняваше какво би казал Багера, ако дадеше повече информация от необходимото. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, беше още едно конско, макар че нямаше съмнение, че хакването и случаят им бяха свързани.

* * *

— Нашият извършител е използвал камерите на метрото, за да следи жените — съобщи Кели, като връхлетя в офиса и прекъсна разговора, който Ник и Лусинда водеха. Запозна ги с информацията, която получи от Крег. — „Компютърни престъпления“ на БТП вече са там, но макар да са идентифицирали малуера, не е толкова лесно да го премахнат.

— Не могат ли да изключат цялата система? — попита Лусинда.

— Могат, но тогава целият град ще бъде в опасност, вместо...

— Само няколко жени — довърши Ник. — Намираме се между чука и наковалнята. — Инспекторът се изправи, цялото му тяло беше изпълнено с енергия; Кели осъзна колко много се зареждаше той от адреналина, който му даваше това динамично разследване. — Така, имаме нужда от показанията на твоя човек от Центъра за видеонаблюдение. Също така искам тази чистачка да бъде арестувана за неоторизиран достъп до компютърни системи с цел извършване на престъпление. — Огледа се наоколо за нещо или някого, когото търсеше. — Искам Андрю Робинсън тук. Искам да разбера кой е хакнал Центъра за видеонаблюдение и искам да разбера това веднага.

[1] Малуер — зловреден софтуер. — Бел.прев. ↑

Нямаме време да направим нищо друго, освен да стоим и да чакаме Саймън да се качи горе.

Посягам към ръката на Кейти и тя хваща моята. Стискаме се окуражаващо. Това е нещо, което правехме, когато беше малка и я водех на училище. Аз я стисках веднъж и тя ми отвърщаше, после тя ме стискаше два пъти и аз ѝ отвърщах. Морзова азбука за майки и деца.

— Три пъти означава *обичам те* — каза ми веднъж Кейти.

Стискам я три пъти сега, без да знам дали помни, и слушам стъпките по дървените стъпала. Дъщеря ми мигновено връща отговор на съобщението ми и усещам как горещи сълзи напират в очите ми.

Стълбището се състои от тринадесет стъпала.

Броя всяка стъпка. Единадесет, десет, девет.

Ръката ми е потна в ръката на Кейти, сърцето ми бие толкова силно, че не мога да разгранича ударите му. Дъщеря ми стиска пръстите ми толкова силно, че ме заболява, но не ми пука — аз също стискам нейните.

Пет, четири, три...

— Използвах ключа си, надявам се да нямаш нищо против.

— Мелиса!

— Боже мой, едва не ни причини инфаркт. Облекчението кара мен и Кейти да се засмеем истерично.

Мелиса ни поглежда странно.

— Какво правите тук? Обадох се в службата ти, но шефът ти ми каза, че си болна — наминах, за да видя дали си добре, и се притесних, когато не ми отвори.

— Не сме те чули. Ние... — Кейти млъква и ме поглежда, не е сигурна колко от случилото се да сподели.

— Търсихме доказателства — обяснявам на Мелиса. Изведнъж съм се опомнила и потъвам в стола до бюрото на Саймън. — Звучи

налудничаво, но явно Саймън е човекът, качил в интернет всички тези маршрути... той е качил и моя маршрут.

— Саймън? — Виждам отказа ѝ да повярва и объркването на лицето на Мелиса, емоции, които са изписани и на моето собствено. — Сигурна ли си?

Обяснявам ѝ за касовата бележка от „Еспрес О-о!“ и имейла от полицаи Кели Суифт.

— Саймън изгуби работата си през август — точно преди да започнат обявите. Лъгал ме е за всичко.

— Какво, по дяволите, правиш още тук? Къде е той в момента?

— Има интервю в Олимпия. Не знам по кое време — мисля, че каза в ранния следобед.

Мелиса поглежда часовника си.

— Може да се прибере всеки момент. Елате у нас, ще се обадим на полицията оттам. Мислила ли си, че е възможно? Искам да кажа... Господи, Саймън? — Усещам как сърцето ми отново заплашва да изскочи от гърдите ми, усещам го как се блъска в ребрата ми, как тупти в ушите ми. Изведнъж съм убедена, че няма да успеем да се измъкнем, че Саймън ще се прибере, докато всички сме на тавана. Какво ли ще направи, след като разбере, че е разкрит? Мисля си за Таня Бекет и Лора Кийн, злочестите жертви на извратената му онлайн империя. Какъв би бил проблемът да добави още три жени към общата бройка? Изправям се и стискам Кейти за ръката.

— Мелиса е права, трябва да се махнем оттук.

— Къде е Джъстин? — Страхът надвисва над мен и аз искам семейството ми да е заедно, трябва да знам, че и двете ми деца са в безопасност. Нямам представа какво ще стори Саймън, когато разбере, че сме научили.

— Спокойно, той е в ресторанта — отвърща Мелиса. — Тъкмо оттам идвам.

Облекчението ми е моментно.

— Не може да остане там — Саймън ще знае къде да го намери. Някой трябва да го замести.

Мелиса веднага влиза в ролята си на бизнесдама. Напомня ми на лекар, изправен пред голямо бедствие, който лекува пациентите си и им предлага утешителни думи.

— Ще му се обадя и ще му кажа да затвори.

— Сигурна ли си? Може...

Мелиса обгръща лицето ми с длани. Доближава се до мен и ме кара да се съсредоточа върху онова, което ми казва.

— Трябва да се махнем оттук, Зоуи, разбираш ли? Не знаем с колко време разполагаме.

* * *

Трите слизаме шумно по стълбите и не спираме, докато не стигаме приземния етаж. В коридора аз и дъщеря ми взимаме палтата, които сме хвърлили през парапета. Оглеждам се за чантата си, но Мелиса ме спира.

— Няма време. Ще се върна за нея, когато двете с Кейти сте в безопасност у нас.

Затръшваме предната врата и хукваме по пътеката, без да се бавим да я заключим. Минаваме през градинската врата на къщата на Мелиса. Тя отключва и ни приканва да отидем в кухнята.

— Трябва да се заключим — предлага Кейти. Поглежда Мелиса и мен, страхът е изписан върху лицето ѝ. Долната ѝ устна трепери.

— Саймън няма да се опита да влезе тук, мила, дори не знае къде сме.

— Когато види, че ни няма у дома, ще ни потърси тук. Заключи вратата, моля те! — Дъщеря ми е на път да се разплаче.

— Мисля, че е права — съгласява се Мелиса. Заключва два пъти предната врата и въпреки това, което съм казала на Кейти, се чувствам по-спокойна, след като чувам прищракването на ключалката.

— Няма ли да заключиш и задната врата? — пита Кейти. Цялата се тресе, а мен ме изпълва гняв. Как смее Саймън да причинява това на дъщеря ми?

— Винаги е заключена. Нийл е параноичен, що се отнася до крадци — дори не иска да държим ключа на място, което може да се види от градината. — Мелиса прегръща Кейти. — Обещавам ти, миличка, вече си в безопасност. Нийл е в командировка тази седмица, така че можете да останете колкото искате. Защо не сложите чайника, а аз ще се обадя на полицаи Суифт, за да ѝ кажа за касовата бележка, която сте намерили. Имаш ли номера ѝ?

Вадя телефона от джоба си и го отключвам. Започвам да търся през номерата в него, докато не намирам този на Кели Суифт. Подавам апарата на Мелиса. Тя го поглежда.

— Горе обхвагът ми ще е по-добър. Дай ми две минути. Направи ми услуга и ми пригответи едно кафе, става ли? Капсулите са до машината.

Включвам кафемашината. Тя представлява модерно лъскаво чудо, което пени прясно мляко, приготвя капучино и само бог знае какво друго. Кейти прекосява кухнята. Поглежда през плъзгащите се врати към градината и опитва дръжката.

— Заключено ли е?

— Да. Изплашена съм, мамо.

Опитвам се да говоря спокойно, за да прикрия притеснението си.

— Няма да ни намери тук, мила. Полицай Суифт ще дойде и ще ни помогне, ще доведе полицаи, които ще арестуват Саймън. Не може да ни нарани.

Стоя пред кафемашината и поставям длани върху плота, мраморът под тях е студен и гладък. Сега, след като сме се измъкнали от къщата и се намираме в безопасност тук, страхът ми преминава в гняв и аз едва успявам да го скрия от Кейти, която вече се намира на ръба на истерията. Мисля си за лъжите, с които Саймън ме заливаше през месеците, в които си мислех, че работи; за уверенията му, когато донесох „Газет“ преди седмици, че не аз съм на снимката в обявата. Как е възможно да съм била толкова глупава?

Мисля си за дълговете, които Саймън твърди, че е натрупал. Уебсайтът вероятно му носи много повече, отколкото някога е изкарвал в „Телеграф“. Не се изненадвам, че не си е потърсил друга работа — защо да си губи времето? Онази позиция, за която е на интервю днес — съмнявам се дали въобще съществува. Представям си го как стои в някое кафене — не се приготвя за интервюто, а преглежда снимки на жени на телефона си и взема информация за маршрутите им от тетрадката си.

Кейти е неспокойна, крачи между прозореца и дългата бяла маса на Мелиса и взема разни красиви предмети от висящите рафтове.

— Внимавай с тях — предупреждавам я, — вероятно струват цяло състояние.

Чувам гласа на Мелиса да се носи отгоре, докато разговаря с полицай Суифт. Чувам я да пита: *В опасност ли са?*, и се закашлям звучно, защото не искам Кейти да се разтревожи още повече. Тя е оставила вазата, взела е едно стъклено преспание и прокарва палец по гладката му повърхност.

— Моля те, мила, изнервяш ме.

Дъщеря ми оставя предмета и отива в далечната част на кухнята, където се намира бюрото на Мелиса.

Зелената лампичка на кафемашината светва, за да ми подсказе, че водата се е стоплила. Натискам *старт* и изчаквам черната течност да напълни чашата. Ароматът е силен, почти завладяващ. Обикновено не пия кафе, но днес мисля, че имам нужда от едно. Изваждам втора капсула.

— Искаш ли кафе? — питам Кейти. Тя не ми отговаря. Обръщам се и я виждам, че гледа нещо на бюрото. — Мила, моля те, спри да се ровиш в нещата на Мелиса. — Чудя се колко ли време ще отнеме на полицията да пристигне и дали ще пуснат Саймън за издирване, или просто ще го изчакат да се прибере у дома.

— Мамо, трябва да видиш това.

— Какво има? — Чувам стъпките на Мелиса и оставям кафето ѝ на плота зад мен. Сипвам малко захар в моето, отпивам от него и изгарям езика си.

— Мамо! — Кейти е настоятелна. Отивам до бюрото, за да видя какво я тревожи. Там има карта на метрото — онази, която видях, когато взех документите на Мелиса. Кейти я е разгърнала и сега е покрила цялата повърхност на бюрото с нея. Добре познатите цветове и линии са отбелязани с мрежа от стрелки и надраскани бележки.

Опулвам се насреща ѝ. Кейти плаче, но аз не правя нищо, за да я успокоя. Търся маршрут, който познавам до болка — този на Таня Бекет.

Северна линия до Хайгейт, после автобус 43 до Кранли Гардънс.

Маршрутът е подчертан с жълт маркер и в края му има ръчно написана бележка.

Неактивен.

Чуваш доста неща в кафенетата и ресторантите.

Според мен да работиш в натоварен ресторант е подобно на това да си барман или фризьор. Виждаме пиковите и спадовете на ежедневиия живот в лицата на нашите клиенти: слушаме разговорите между приятели. Ние се облагодетелстваме от вашите премии — обяд, платен с нови банкноти от двадесет лири, монета, подхвърлена небрежно на масата и страдаме от последствията на всеки лош месец, когато броите дребните си за едно по-обикновено от обичайното кафе и се правите, че не виждате буркана с бакшишите на бара.

Един ресторант осигурява перфектната финансова завеса, когато е необходимо да се придвижват големи суми пари. На кого му пука колко души са влезли днес? Невидимите клиенти също си плащат сметките. Парите идват мръсни, но си тръгват чисти.

С времето редовните клиенти си развързват езиците. Ние знаем вашите тайни, амбиции и банкови сметки. Редовните клиенти споделят тайните си, барплотът е също като кушетката на терапевта. Вие говорите, ние слушаме.

Ресторантът е перфектното място, на което да намериш нови момичета, а и — от време на време — нови клиенти. Картичка, пусната в джоба на сакото на мъж, който отговаря на модела. Мъж, който е доказал своята циничност с коментарите си по адрес на момичето зад касата, мъж, чийто раиран костюм и маниери подсказват, че разполага с пари. Мъж, който по-късно ще погледне поканата в джоба си и ще е достатъчно поласкан, че да се заинтересова от нея.

Първокласен мъжки клуб. Най-добрите момичета.

Достъп до услуги, които няма да намери никъде другаде в града.

Достъп до теб.

Мелиса стои на прага между коридора и кухнята. Веднага забелязва ужасеното изражение на лицето на Кейти и разгънатата карта в ръката ми и усмивката ѝ бавно се изпарява. Осъзнавам, че се надявам да отрече, надявам се да ни представи някакво логично обяснение за доказателството, което държа.

Дори не се опитва да го стори. Вместо това въздиша дълбоко, сякаш действията ни са крайно досадни.

— Не е възпитано да се ровите в чуждите вещи — казва тя и ми се налага да преглътна автоматичното извинение, което съм на път да изрека. Мелиса тръгва към мен, точетата ѝ тракат по плочките на пода и грабва картата от ръката ми. Затаила съм дъх, но когато го изпускам, няма нищо; гърдите ми са стегнати, като че ли някой е седнал върху тях. Гледам я как сгъва картата и измърморва, когато някое ъгълче се изкриви, но не бърза и въобще не е притеснена. Хладнокръвието ѝ ме обърква и се налага да си припомня, че доказателството е неоспоримо. Мелиса стои зад уебсайта и зад обявите в „Лондон Газет“. Мелиса преследва жени през цял Лондон и продава информация за тях на мъже, които да сторят същото.

— Защо? — питам я аз. Тя не ми отговаря.

— По-добре седни — приканва ме и сочи към дългата бяла маса.

— Не.

Мелиса въздиша артистично.

— Зоуи, не прави нещата по-трудни, отколкото са. Сядай.

— Не можеш да ни държиш тук.

Тя се засмива, смехът ѝ прилича на лай, който ни казва, че тя може да прави каквото си иска с нас. Тръгва към кухненския плот от черен мрамор, върху който се намират единствено кафемашината и поставката за ножове до котлоните. Ръката ѝ надвисва над нея за секунда, показалецът ѝ изиграва мълчаливо играта *онче, бонче, счупено пиронче*, преди да издърпа петнадесетсантиметров нож с черна дръжка.

— Ако обичаш настоява тя.

Бавно се разполагам в близкия до мен стол. Подръпвам ръкава на Кейти и след миг тя прави същото.

— Няма да се измъкнеш, Мелиса — казвам ѝ. — Полицията ще дойде всеки момент.

— Много се съмнявам. Предвид информацията, която така чинно споделяше с мен през последните няколко седмици, полицията доказва, че е доста некомпетентна.

— Ти каза на полицай Суифт къде сме. Тя ще... — Млъквам, още преди да съм видяла подигравателния ѝ поглед. Колко глупаво от моя страна. Разбира се, че не се е обадила на Кели Суифт. Имам чувството, че са ме ударили в стомаха и аз се присвивам в стола си поразена. Полицията няма да дойде. Личната ми аларма е в чантата ми у дома. Никой не знае, че сме тук.

— Ти си болна — изсъсква Кейти, — или луда. Или и двете. — Има нещо повече от гняв в гласа ѝ. Мисля си колко много време беше прекарат дъщеря ми в тази кухня през годините — печеше сладкиши, пишеше си домашните, говореше с Мелиса по начин, който не беше възможен между майка и дъщеря, независимо от близостта им. Опитвам се да си представя как ли се чувства в момента, но бързо осъзнавам, че знам. Излъгана. Измамена. Предадена.

— Нито едно от двете. Просто видях бизнес възможност и се възползвах от нея. — Мелиса тръгва към нас, държи ножа някак си естествено, сякаш е прекъсната по средата на приготвянето на вечеря.

— Това не е бизнес! — отвърщам аз, толкова съм разярена, че едва успявам да произнеса думите.

— Определено е, и при това доста добър. Спечелих петдесет клиенти само две седмици след пускането на сайта и всеки ден се присъединяват нови. — Звучи като рекламno лице на някаква марка, като жена, която се опитва да ни привлече за клиенти на ресторантите си.

Сяда срещу нас.

— Толкова са глупави. Пътниците. Виждаш ги всеки ден, слепи за света около тях. Хипнотизирани от айподите, телефоните и вестниците си. Пътуват по един и същ маршрут, сядат на една и съща седалка, чакат на едно и също място на перона.

— Просто отиват на работа — отвърщам аз.

— Виждаш едни и същи хора всеки ден. Веднъж наблюдавах една жена да си оправя грима по Централната линия. Бях я виждала няколко пъти преди това и винаги пътуваше по един и същ маршрут. Спирката ѝ беше Холанд Парк и докато стигнеше до нея, вадеше гримовеите си и започваше да си рисува лицето. Първо пудра, после сенки под очите, спирала, червило. Когато влакът намалеше на Марбъл Арк, си прибираще козметиката. Наблюдавах я внимателно и когато се извърнах, забелязах, че един мъж също я гледа втренчено, с блясък в очите, който предполагаше, че мисли за нещо повече от лицето ѝ. Тогава за първи път ми дойде идеята.

— Защо аз? — Докато изричам въпроса, веднага ми дойде наум следващия: — Защо ме качи на сайта?

— Трябваша ми няколко по-възрастни жени. — Мелиса свива рамене. — Хората имат различни вкусове.

— Аз съм ти приятелка! — Не ми харесва колко жалка звуча, като дете, което се сърди на приятелката си, че не иска да си играе с него.

Мелиса стиска устни. Става рязко, тръгва към плъзгащите се врати и се взира в градината. Минават няколко секунди, преди да отговори.

— Не познавам никого, който да мрънка толкова много за живота си като теб. — Очаквах нещо различно, нещо, с което съм я обидила преди години. Не и това. — *Прекалено рано станах майка на две деца* — имитира ме тя.

— Никога не съм казвала това. — Поглеждам Кейти. — Никога не съм съжалявала, че съм ви родила. И двамата.

— Изостави един перфектен съпруг — работлив, забавен, добър с децата — и го замени с друг също толкова перфектен.

— Нямах представа какъв беше бракът ми с Мат. Или какви са взаимоотношенията ми със Саймън. — При мисълта за Саймън ме наляга вина. Как можах да си помисля, че той е отговорен за сайта? Сещам се за имената и за написаните на ръка заплахи, които намерих в чекмеджето му. За секунда изпитвам съмнение, но после осъзнавам какво са те, а именно бележки. Той беше използвал кожения бележник точно за целта, за която му го бях подарила да работи над романа си. Облекчението ме кара да се усмихна и Мелиса ме поглежда с отровен поглед.

— Всичко е много *лесно* за теб, нали, Зоуи? Въпреки това никога не спираш да се оплакваш.

— Лесно? — Бих се засмяла, ако не беше ножът в ръката ѝ, който улавя светлината отвън и хвърля дъги в помещението.

— ... от момента, в който се премести тук, не спираш да се оплакваш, *бедната ти*. Самотна майка, която едва успява да плаща сметките си и която избухва в сълзи на всеки пет минути.

— Бяха трудни времена — отвърщам аз в своя защита, като говоря по-скоро на Кейти, отколкото на Мелиса. Дъщеря ми се пресяга към ръката ми, осигурява ми мълчаливата подкрепа, от която имам нужда.

— Давала съм ти всичко, което си поискала. Пари, работа, помощ за децата. — Завърта се — токчетата ѝ стържат по плочките, — навежда се над мен, косата ѝ пада върху моята и тя изсъсква в ухото ми. — Ти какво ми даде?

— Аз... — Не се сещам какво да отговоря. Все нещо трябва да съм направила за нея? Нищо не ми хрумва. Мелиса и Нийл нямат деца, нито домашни любимци, за които да се грижа, нито растения, които да поливам, когато са на почивка. Но приятелството не е само това, нали? Нима везните на дружбата трябва да са напълно балансирани? Просто завиждаш — казвам аз. Думата е толкова незначителна, че въобще не може да опише мащаба на случващото се, на този ужас.

Мелиса ме поглежда така, сякаш е настъпила нещо неприятно.

— Да ти завиждам? На теб?

Виждам, че съм уцелила в десетката. Напипала съм слабото място.

— Мислиш си, че би била по-добра майка от мен.

— Със сигурност щях да съм по-благодарна — отвърща на удара тя.

— Обичам децата си. — Не мога да повярвам, че оспорва това.

— Едва ги виждаше! Те бяха неудобство, което ми прехвърляше, когато се измореше от тях. Кой научи Кейти да готви? Кой спаси Джъстин от децата, които крадяха в училище? Щеше да свърши в затвора, ако не бях аз!

— Казваше, че ти харесва да са край теб.

— Защото се нуждаеха от мен! Какво друго имаха? Майка, която постоянно работеше, постоянно се оплакваше и постоянно плачеше.

— Не е честно, Мелиса.

— Това е самата истина, независимо дали ти харесва, или не.

Кейти мълчи до мен. Поглеждам я и виждам, че цялата се тресе, лицето ѝ е изгубило цвета си. Мелиса се изправя. Премества се на въртящия стол до бюрото и пуска компютъра.

— Пусни ни, Мелиса.

Тя се засмива.

— О, я стига, Зоуи, не си чак толкова глупава. Вече знаеш за сайта, знаеш какво сторих. Не мога просто да те пусна.

— Тогава ни остави тук! — проплаквам аз, осъзнала, че има и друг начин. Просто си тръгни. Заклучи ни. Няма да знаем къде си отишла и няма да кажем нищо на полицията. Можеш да изтриеш всичко от компютъра си! — Наясно съм, че звуча истерично. Изправям се, без да знам какво смятам да правя.

— Сядай.

Не си усещам краката, но вървя към Мелиса на автопилот.

— Сядай!

— Мамо!

Случва се толкова бързо, че нямам време да реагирам. Мелиса става от стола и се блъска в мен, като събаря и двете ни на пода, приземява се отгоре ми и ме притиска силно. Сграбчила е косата ми с лявата си ръка и я дърпа назад, а с дясната държи ножа, който е опряла в гърлото ми.

— Започвам да се изморявам от всичко това, Зоуи.

— Махни се от нея! — пропищява Кейти, дърпа Мелиса за сакото и стоварва добре премерен ритник в корема ѝ. Тя едва го забелязва, но усещам острието на ножа върху кожата си.

— Кейти. — Гласът ми преминава в шепот. — Спри. — Дъщеря ми се поколебава, но отстъпва назад. Така се тресе, че мога да чуя тракането на зъбите ѝ. Вратът ми започва да пари.

— Мамо, ти кървиш!

Усещам влагата по кожата си.

— Ще правиш ли каквото ти кажа?

Кимам с глава и действието ми кара още една струйка кръв да потече от раната на врата ми.

— Чудесно. — Мелиса става. Изтупва коленете си, след което изважда кърпичка от джоба си и избърсва внимателно острието на

ножа. — Сега седни.

Изпълнявам нареждането. Мелиса се връща на бюрото. Набира нещо на клавиатурата и на екрана излиза добре познатият фон на *намери единствената точка ком*. Тя въвежда потребителско име и парола, но сайтът изглежда различно. Осъзнавам, че е влязла като администратор. Минимизира прозореца, след което отваря нов и натиска няколко клавиша. Виждам перон на метрото. На него няма много хора, само десетина души и жена с ръчен сак, която стои на една от пейките. Първоначално си мисля, че гледаме снимка, но жената става и тръгва по перона.

— Разполагаш с видеонаблюдение?

— Да. Не мога да си припиша заслугата за камерите, само за пренасочването на предаването. Обмислях да монтирам свои, но така щях да съм ограничена до две линии на метрото. Сега мога да наблюдавам цялата мрежа. Това е линия Юбилейна. — Следва нова поредица от клавиши и изображението се сменя с друг перон, няколко души чакат влака си. — Не мога да получа достъп до цялата мрежа и, което е доста изнервящо, не мога да контролирам посоката на камерите виждам само онова, което виждат и операторите. Но така цялата ми работа е много по-лесна, а и много по-интересна.

— Какво имаш предвид? — пита Кейти.

— Преди да имам достъп до мрежата, не знаех какво се случва с жените. Налагаше се да ги свалям от сайта, когато профилите им биваха продадени, както и да проверявам дали не са сменили работните си места или маршрутите си. Понякога минавах дни, докато разбере, че някоя жена си е купила ново палто. Това не е добре за бизнеса. Видеонаблюдението означава, че мога да ги наблюдавам, когато си искам. Означава, че виждам какво се случва с тях.

Мелиса продължава да работи с клавиатурата, преди да натисне *Enter* с префърцунен жест. По лицето ѝ се разлива усмивка, когато се обръща към нас.

— Какво ще кажете да поиграем на една игра?

Кели погледна телефона на бюрото си и се насили да набере номера. Вече беше опитала няколко пъти, като при всеки от тих прекратяваше връзката, още преди да чуе сигнала за звънене, и само веднъж затвори, когато отговориха отсреща. Преди да успее да промени решението си, вдигна телефона и набра. Затъкна слушалката между рамото и ухото си и се заслуша в сигнала за звънене — донякъде искаше да бъде пренасочена на гласова поща, донякъде искаше да приключи с всичко това. Ник събираше всички след десет минути и едва ли щеше да има възможност за лични разговори покъсно.

— Ало.

Когато чу гласа на Лекси, Кели онемя. Хората около нея се подготвяха за брифинга, събираха бележници и се навеждаха над бюрата си, за да прочетат дошлите в последните минути имейли. Замисли се дали да не затвори.

— Ало? — След кратко мълчание последва ново раздражено *Ало?*

— Аз съм.

— О. Защо не отговаряш?

— Съжалявам, вероятно има някакъв проблем с линиите. Как си?
— Един имейл се появи в пощата ѝ и тя раздвижи мишката, за да го отвори. Изпращачът беше инспекторът. *Чайникът ли чувам да ври?* Кели погледна към него през отворената врата на залата за брифинги. Мъжът се беше надвесил над блекберито си, но вдигна поглед и се ухили, след което направи жест, че отпива, със свободната си ръка.

— Добре. А ти?

— Добре съм. — Кели кимна на инспектора и вдигна показалец, за да му покаже, че ще е готова след минута, но той вече беше извърнал поглед.

Неестественият разговор продължи, докато полицайката не издържа.

— Всъщност се обаждам, за да ти пожелаая приятно прекарване утре.

Последва кратко мълчание.

— Утре?

— Не е ли тогава събирането ви? В Дърам? — Дали звучеше ентузиазизирана? Поне се надяваше да е така. Колкото и да не ѝ харесваше, че Лекси ще се върне в кампуса, колкото ѝ да се притесняваше за нея, трябваше да приеме онова, което сестра ѝ повтаряше вече години наред. Това не беше нейният живот.

— Да. — В гласа на Лекси се прокрадна подозрение. Кели не можеше да я вини.

— Надявам се да си прекараш добре. Предполагам, че някои хора няма да са се променили въобще. Как се казваше онова момиче, с което живееше през втората си година — онази, която ядеше само наденички? — Говореше прекалено бързо, думите ѝ се прескачаха една друга в стремежа ѝ да бъдат добронамерени и подкрепящи, каквито трябваше да бъдат още първия път, в който Лекси ѝ спомена за завръщането си в Дърам.

— Мисля, че беше Джема.

— Точно така. Странна птица!

— Кел, какво става? Защо ми се обаждаш?

— За да се извиня. Че се меся в живота ти, че осъждам решенията, които взимаш. — Пое си дълбоко въздух. — Но предимно, че не останах на телефона през онази нощ.

Лекси издаде тих звук — потиснат хлип, дошъл направо от гърлото ѝ.

— Кели, моля те, недей. Не искам да...

Сестра ѝ звучеше толкова обърквана, че полицайката едва не се спря, защото се мразеше за това, че я наранява. Но беше чакала прекалено дълго, за да го каже.

— Просто ме изслушай, след което обещавам никога повече да не повдигам темата. — Прие мълчанието на Лекси за съгласие. — Съжалявам, че ти затворих. Ти беше изплашена, а аз не бях там за теб. Не минава ден, в който да не се чувствам виновна за грешката си.

Линията беше толкова тиха, че Кели си помисли, че сестра ѝ е затворила телефона, но накрая получи отговор:

— Не беше твоя вината, Кел.

— Но ако бях останала...

— Не беше твоя вината, че затвори, и не беше моя вината, че се прибирах през гората сама. Не те виня, не виня и полицията.

— Трябваше да приемат по-ранните ти оплаквания по-сериозно.

— Кели, онази вечер бях изнасилена, защото един мъж беше решил да направи точно това. Не знам дали го е правил някога преди и дали го е правил оттогава насам, но независимо дали е правилно, или не — не ми пука. Това беше само една нощ — един час — от живота ми и след това настъпиха хиляди такива, изпълнени със светлина, щастие и радост. — Сякаш по сценарий, Кели чу племенниците си да се смеят наблизко — заразителни, неконтролируеми кикоти, които накараха сърцето ѝ да потрепне от удоволствие. — Никой друг няма вина, Кели.

— Добре. — Не можеше да изрече нищо повече, защото се страхуваше, че ще се разплаче. Щеше ѝ се да се беше обадила на Лекси от мобилния си, вместо от бюрото си, където всички можеха да я видят. Затвори очи и сложи ръка на челото си. Фъргюс и Алфи продължаваха да си играят, смехът им беше заменен от възмутени викове за собствеността на някаква играчка. Можеше да си представи как сестра ѝ стои в кухнята, а момчетата, все още изпълнени с енергия въпреки дългия ден в училище и в детската градина, разпръсват „Лего“ наоколо. Нищо в живота на Лекси не беше продиктувано от миналото ѝ, тя живееше за момента. Време беше Кели да стори същото. Взе се в ръце и двете заговориха едновременно.

— Какво да облека?

— Какво ще облечеш за сбирката?

Кели се усмихна, защото си спомни времената, когато довършваха изреченията си в училище. Лекси твърдеше, че имат специални сили, тъй като са близначки, но всъщност просто прекарваха твърде много време заедно. Бяха най-добри приятелки.

— Налага се да вървя — каза полицайката, когато видя Ник да повтаря жеста си, че пие кафе. — Трябва да влизам в среща. Обади ми се да ми кажеш как е минала сбирката. И дали Джема вече яде нещо различно от наденички.

Лекси се засмя.

— Благодаря ти, че се обади. Обичам те, да знаеш.

— Аз също те обичам.

* * *

Кели се върна в залата за брифинги, отвори вратата с дупето си и се опита да не обърне подноса, който се накланяше и тресеше заплашително с всяка нейна стъпка.

— Свършили са ни пакетчетата чай, Лусинда, затова направих от твоите билкови магии, нали няма проблем? — Не последва никаква реакция от страна на анализаторката; в интерес на истината никой не вдигна поглед. — Нещо се е случило, нали? — попита Кели.

— „Компютърни престъпления“ току-що са получили уведомление за нов профил — отвърна Ник. Премести си стола, за да й направи място, а Андрю Робинсън посочи към лаптопа пред него.

— След като членството на Ник беше анулирано, създадохме нов акаунт, като следвахме инструкциите — обясни компютърният специалист. — Преди петнадесет минути получих това.

Имейлът беше кратък — само едно изречение над снимката на русо момиче.

Чисто нов профил: Само днес можете да го свалите
безплатно.

— Някой от другите профили безплатен ли е? — попита Кели.

— Само за платинените членове. Никой от профилите не е бил пускан на по-ниска стойност от 200 лири и това е първият път, в който сме уведомени за качването на нова жена. Доколкото знаем, единствените уведомления за това са обявите в „Газет“.

Кели прочете профила.

Бяла.

18-годишна. Дълга руса коса, сини очи.

Сини дънки, сиви ботуши до глезените, черна тениска с V-яка и широка сива жилетка. Бяло яке до коленете с колан. Черна дамска чанта с позлатена верижка.

Размер 38–40.

15:30: Влиза в метростанция Кристъл Палас. Качва се на влака до Канада Уотър, избира първия вагон и сядва до вратите. Прави връзка на линия Юбилейна, отива до картата на метрото на перона, където ще се отворят вратите на вагон #6. Сяда и чете списание. Сменя на Ватерло, завива надясно и слиза по стълбите на перон 1; северно по Северна линия. Застава в средата на перона, близо до изтърканата жълта линия. Вратите на централния вагон се отварят точно срещу нея. Пътува до вратите, докато стигне Лестър Скуеър. Качва се в асансьора, след което напуска през трети изход към Чаринг Крос Роуд.

На разположение: Само днес.

Продължителност: 45 минути.

Ниво на трудност: Изключително предизвикателно.

— Съобщението е изпратено до всички членове — каза Андрю, който провери адресите, до които беше изпратен имейлът. Последва мълчание, докато всички осъзнаят колко много членове на *намери единствената точка ком* — които вероятно бяха изключително голям брой — щяха да цъкнат върху профила на тази жена и да свалят маршрута ѝ. Колко ли мъже вече стояха пред компютрите или телефоните си и четяха това, което Кели беше прочела току-що? Колко ли от тях щяха да я последват през цял Лондон, след като знаеха, че тя няма представа, че е наблюдавана?

— Можеш ли да увеличиш снимката? — попита Кели. Андрю изпълни нареждането и пусна малкото изображение на цял екран. То представляваше селфи на тийнейджърка, която се цупеше на камерата; кичури от русата ѝ коса почти прикриваха очите ѝ. Мекият фокус на снимката предполагаше, че е била взета от Инстаграм или от някоя друга социална мрежа.

Изображението беше ново за Кели, но не и момичето. Тя беше виждала друга снимка, на която то също присъстваше. Беше изчала всяка дума от материалите по Операция ФЪРНИС. Знаеше, че го е виждала и преди. Същата руса коса, същата намусена физиономия.

Обърна се към Ник.
— Познавам я. Това е дъщерята на Зоуи Уокър.

— Каква игра? — питам аз. Мелиса се усмихва. Все още стои на бюрото и се завърта в стола си, за да се обърне към нас. Продължава да гледа монитора на компютъра.

— Повече от сто сваляния дотук. — Поглежда Кейти. — Ти си известно момиче.

Стомахът ми се свива.

— Няма да я качваш в сайта.

— Вече е там. — Мелиса кликва отново и на екрана се появява снимка на Кейти, която се мръщи срещу нас с безгрижна увереност, напълно неподходяща предвид настоящата ни ситуация. Дъщеря ми изхлипва, аз я прегръщам и придърпвам толкова силно към себе си, че столът ѝ задира по пода.

— Ето как стоят нещата. Мелиса говори с добре познатия ми бизнес тон, онзи, който използва, когато разговаря с доставчиците си по телефона или убеждава банковия си мениджър да ѝ отпусне поредния заем. Никога преди не ми е говорила така и цялата ме побиват тръпки. — Направих профила на Кейти безплатен за сваляне за ограничен период от време и изпратих линк към всички членове.

Следва още едно извъняване от компютъра ѝ — появява се уведомителна кутийка и още една, и още една.

Свалено.

Свалено.

Свалено.

— Както можеш да си представиш, също като лешояди на мърша са. Не ме изненадва, след като са готови да платят над петстотин лири за някоя не толкова... — млъква за момент, за да намери правилната дума, като накрая избира такава, която кара стомахът ми да се свива отново — ... съблазнителна.

— Тя няма да ходи никъде.

— О, я стига. Къде ти е жаждата за приключения? Не всичките ми клиенти имат нечестиви намерения, да знаеш. Някои от тях са истински романтици.

— Никъде няма да ходи.

— Опасявам се, че с това отношение нещата няма да завършат особено приятно и за двете ви.

— Какво имаш предвид?

Мелиса не отговаря на въпроса ми.

— Ето ги и правилата. Кейти тръгва по обичайния си маршрут и ако стигне до ресторанта без никакви... нека ги наречем спънки..., вие печелите и ще ви пусна да си вървите. Ако не успее... е, тогава и двете губите.

— Това е извратено — казва Кейти.

Мелиса я поглежда с подигравателна усмивка на лицето.

— О, я стига, Кейти, не е характерно за теб да пропуснеш подобна възможност да застанеш под светлината на прожекторите.

— Какво трябва да означава това?

— Получаваш шанса да си звезда в шоуто. Всички знаем, че не си щастлива, ако не си център на вниманието. Няма значение, че Джъстин се труди толкова много или че приятелите ти правят всичко за теб. Винаги трябва ти да си важната, нали? Каквато майката, такава и дъщерята.

Потресена съм от омразата в гласа ѝ. Кейти плаче, а аз съм шокирана.

— Е — продължава Мелиса, — това е играта. Готови ли сте да започваме? Или искате да я пропуснем и да стигнем до частта, в която двете губите? — Опитва острието на ножа върху нокътя на палеца си, което е прекалено остро и задира червения лак, който винаги носи.

— Няма да използваш дъщеря ми като примамка за банда болни изверги. Предпочитам да умра.

Мелиса свива рамене.

— Както кажеш. — Тя става и тръгва към мен, държи ножа пред себе си.

— Не! — изпищява Кейти и се притиска в мен, а сълзите и се стичат по лицето. — Ще го направя, ще отида — няма да ѝ позволя да те нарани.

— Кейти, не искам да го правиш. Ще те наранят.

— Ако не го направя, двете ще бъдем наранени! Не разбираш ли? Полудяла е!

Поглеждам Мелиса, но не личи да е трогната от обвинението на дъщеря ми. Няма и следа от притеснение или гняв, което я кара да изглежда още по-ужасяваща. Би ме промушила с този нож, осъзнавам аз, и въобще няма да ѝ мигне окото. Опитвам се да приема, че жената, която смятах за своя приятелка — жената, която смятах, че познавам — е някоя друга. Някоя, която ме мрази. Която ме ненавижда толкова много, задето съм майка, че е готова да ме нарани — мен и детето ми.

Кейти стиска рамото ми.

— Мога да се справя, мамо. Метрото ще е натоварено — ще има хора навсякъде, — никой няма да ме нарани.

— Кейти, жените *биват* наранявани! Биват убивани. Изнасилвани! Не можеш да отидеш. — Изричам думите и си мисля за алтернативата. Ако дъщеря ми остане тук, какво ще ѝ се случи? Не изпитвам никакво съмнение, че Мелиса ще ме убие, но няма да ѝ позволя да нарани и нея.

— Другите жени не са знаели, че са следени. Аз знам. Ще имам преимущество. А и познавам маршрута, мамо. Ще разбере, ако някой ме следва.

— Не, Кейти.

— Мога да се справя. Искам да го направя. — Дъщеря ми вече не плаче, на лицето ѝ е изписана решителност, която познавам толкова добре, че затаявам дъх. Тя смята, че ме спасява. Наистина си мисли, че може да играе играта — че може да прекоси Лондон, без да бъде хваната — и че ако спечели, Мелиса ще ме пощади.

Греши — тази жена няма да ме пусне, — но в опита си да ме спаси, мога да спася Кейти. Там, навън, тя има шанс да се бори. Ако остане тук — и двете сме мъртви.

— Добре — отвръщам ѝ. Чувствам се като предателка.

Тя се изправя и поглежда Мелиса. Издава предизвикателно брадичка напред и за момент си припомням героинята ѝ в пиесата, която крие самоличността си зад момчешки дрехи и умни думи. Дори да е изплашена, Кейти не го показва.

— Какво трябва да направя?

— Да отидеш на работа. Няма нищо по-просто от това. Ще тръгнеш след — проверява монитора — пет минути и ще следваш обичайния си маршрут до ресторанта. Ще ми дадеш телефона си. Няма да спираш и да се отклоняваш, нито ще правиш нещо глупаво, като да се развикаш за помощ или да се опиташ да се свържеш с полицията.

Кейти ѝ дава мобилния си телефон. Мелиса отива до бюрото си и натиска поредица от клавиши. Компютърният екран превключва на цветна картина, която разпознавам — метростанция Кристъл Палас. Виждам таксиметровата пиаца отляво и графитите на стената, които са там, откакто се помня. Докато наблюдаваме, една жена влиза в метростанцията, загледана в часовника си.

— Отклониш ли се — продължава Мелиса, — веднага ще разбера. Не е нужно да си гений, за да се сетиш какво ще се случи с майка ти.

Кейти прехапва устна.

— Няма нужда да правиш това — казвам ѝ нежно.

Дъщеря ми отмята косата си.

— Всичко е наред. Няма да позволя да ми се случи нещо, мамо. На мен или на теб. — Погледът ѝ е изпълнен със зловеща решителност, но я познавам достатъчно добре, за да знам, че не се чувства толкова уверена, колкото изглежда. Просто играе роля, но това не е пиеса. Не е и игра, независимо как я нарича Мелиса. Каквото и да се случи, в крайна сметка някой ще бъде наранен.

— Време е да тръгваш — нарежда Мелиса.

Прегръщам Кейти толкова силно, че въздухът ми напуска дробовете ми.

— Бъди внимателна. — Изричала съм тези думи хиляди пъти, откакто съм станала майка, всеки път с различен контекст.

Бъди внимателна, когато беше на десет месеца и обикаляше мебелите. *Не чути нищо*, имах предвид в действителност, *внимавай с тази ваза*.

Бъди внимателна, когато се научи да кара колело. Пази се от колите, можех да ѝ кажа вместо това.

Бъди внимателна, когато за първи път си намери истински приятел. Не се оставяй да бъдеш наранена, исках да кажа. Не забременявай.

Бъди внимателна, казвам сега. Не се оставяй да те хванат. Дръж си очите отворени. Бъди по-бърза от тях. Бягай като вятъра.

— Ще бъда. Обичам те, мамо.

Престори се, че е нормален ден, казвам си аз, докато сълзите пълнят очите ми. Престори се, че просто отива на работа, че ще се прибере по-късно, когато ще си пуснем „Отчаяни съпруги“ по Нетфликс и ще похапнем пица. Престори се, че това не е последният път, в който я виждаш. Вече плача открито, както и Кейти, временното ѝ перчене е твърде чупливо, за да издържи на подобен яростен пристъп на емоции. Искам да ѝ кажа да се грижи за Джъстин, когато си отида, да накара Мат да внимава да не излезе от правия път, но ако го сторя, ще призная онова, което не искам да осъзнава: че когато се върне, аз няма да съм тук. Ако се върне.

— Аз също те обичам.

Опитвам се да попия всяка дребна частица от нея: аромата на косата ѝ, петънцето червило в края на устата ѝ. Запомням всяка малка подробност, така че каквото и да се случи през следващите няколко часа, да умра с нейното лице пред очите си.

Моето малко момиченце.

— Достатъчно. — Мелиса отваря кухненската врата и Кейти тръгва по тесния коридор към изхода на къщата. Това е моят шанс, мисля си аз. Обмислям да хукна към предната врата, когато дъщеря ми я отвори, да изблъскам двете ни навън и да побегнем, да побегнем към безопасността. Но макар ножът да лежи отстрани на тялото на Мелиса, тя го стиска толкова силно, че пръстите ѝ са побелели. Готова е да го използва по всяко време.

Ножове.

Трябваше веднага да се сетя. Поставката за ножовете, в която липсва един, все още съдържа нож за месо и три за зеленчуци, подредени по големина. Чувам завъртането на ключа в ключалката и вратата се затръшва бързо, а аз съм нападната от видение как Кейти тръгва към метростанцията. Как върви към опасността. *Избягай*, моля

я безмълвно. *Тръгни в противоположната посока. Намери уличен телефон. Обади се на полицията.*

Знам, че няма да го направи. Смята, че Мелиса ще ме убие, ако не се появи на камерите точно след осем минути.

Знам, че ще бъда убита, дори да изпълни задачата.

Когато Мелиса се връща, се намирам по средата между масата и кухненския плот. Тя носи нещо, което вероятно е взела от коридора. Тиксо.

— Къде отиваш? Ела тук. — Сочи с върха на ножа и на мен не ми трябва допълнително убеждаване. Мелиса премества стола ми така, че да е с лице към компютъра ѝ. Сядам на него.

— Сложи си ръцете зад гърба.

Подчинявам се и чувам добре познатия звук от отлепяне и късане на тиксо. Тя увива една лента около китките ми и облегалката, за да не мога да си движа ръцете. Откъсва още две ленти и привързва глезените ми към краката на стола.

Поглеждам часовника в десния ъгъл на монитора.

Остават шест минути.

Успокоена съм от мисълта, че маршрутът на Кейти до работното ѝ място е доста натоварен и че все още е светло. Няма тъмни участъци, в които може да бъде хваната в капан, и ако прояви съобразителността си, ще се оправи. Жените, които бяха станали жертви — Таня Бекет, Лора Кийн и Кати Танинг, — не знаеха, че са били набеязани. Кейти знае. Кейти държи коза в ръката си.

— Готова ли си за шоуто? — пита ме Мелиса.

— Няма да гледам. — Но не мога да се спра. Врълхлита ме неочакван спомен как заведохме Кейти в болницата, докато беше бебе, и се насилих да гледам как сложиха канюла^[1] в малката ѝ ръчичка, за да я хидратират след тежък вирус. Така ми се искаше да отнема болката ѝ, но щом не можех да сторя това, поне можех да понеса част от нея, като я гледах как страда и преживях всичко с нея.

Прорезът в предната част на врата ми започва да нараства и това опъва кожата ми, засърбява ме. Изпъвам врат, с цел да облекча неприятното чувство, но така само потича още кръв, която капе в скута ми.

Четири минути.

Наблюдаваме монитора в мълчание. Има толкова много неща, които искам да науча, но не желая да чувам гласа на Мелиса. Предпочитам да се отдам на фантазията, че в момента полицията се е втурнала към Анърли Роуд. Вярвам, че във всеки един момент ще чуя как полицаите разбиват предната врата. Струва ми се толкова истинско, че се опитвам да чуя полицейските сирени. Не чувам нищо.

Две минути.

Имам чувството, че минава цяла вечност, докато Кейти се появява на камерите. Тя не се спира, но поглежда към камерата, когато я приближава, гледа право към нас, докато не се скрива от полезрението ни. *Виждам те*, мълвя тихомълком. *С теб съм*. Не мога да спра сълзите си.

— За съжаление не можем да я проследим през билетната бариера — тонът на Мелиса е приятен — някак си разговорлив, — сякаш работим над съвместен проект. Това е по-изнервящо, отколкото ако ми крещеше или ме заплашваше. — Но веднъж стигне ли до перона, ще я видим отново.

Мелиса движи мишката по екрана, на който забелязвам списък — вероятно на камерите в метрото: *Олдгейт Изток — вход, Ейнджъл — вход, Ейнджъл — южен перон, Ейнджъл — северен перон, Бейкърлу — билетни бариери...* Списъкът продължава още и още.

— Няколко от по-ранните профили не се намират в районите на камерите, до които имам достъп — обяснява Мелиса, — но ще можем да наблюдаваме по-голямата част от пътуването на Кейти. Виж — ето я и нея.

Дъщеря ми стои на перона с ръце в джобовете. Оглежда се наоколо. Надявам се да търси камерите или да се опитва да разбере кои от другите пътници могат да представляват евентуална заплаха. Виждам един мъж в костюм и палто да я приближава. Кейти отстъпва назад, а аз забивам нокти в стиснатите си длани, докато не я отминава, без да забави крачка. Сърцето ми заплашва да изскочи от гърдите ми.

— Голяма е актриса, нали?

Не обръщам внимание на тази забележка. Влакът пристига и Кейти се качва на него, вратите се затварят и я поглъщат прекалено бързо. Искам Мелиса да превключи на следващата камера, но тя не помръдва. Вади парче памук от сакото си и се мръщи срещу него, преди да го остави да полети от пръстите и към пода. Фантазията ми

еволуира: представям си как Саймън се прибира от интервюто си и намира къщата празна — вратата не е заключена — и някак си разбира, че съм тук. Спасява ме. Фантазиите ми стават по-живи и по-абсурдни в обратна пропорционалност на умиращата ми надежда.

Никой не идва.

Ще си умра тук, в къщата на Мелиса. Дали ще се отърве от тялото ми, чудя се аз, или ще ме остави да се разлагам, докато Нийл не ме намери, когато се върне от командировката си?

— Къде смяташ да идеш? — питам я. Тя се обръща, за да ме погледне. — След като ме убиеш. Къде смяташ да идеш? — Започва да казва нещо — да отрече, че ще ме убие, — но се спира. В очите ѝ проблясва нещо, което според мен е уважение, но то бързо се изгубва. Свива рамене.

— Коста Рика. Япония. Филипините. Все още има доста страни, които не екстрадират.

Чудя се колко ли време ще им е необходимо, за да ме открият. Дали Мелиса ще успее да избяга в друга държава дотогава?

— Ще те спрат на паспортен контрол — отвърщам аз, по-уверена съм, отколкото в действителност се чувствам.

Тя ме поглежда презрително.

— Само ако използвам собствения си паспорт.

— Как... — не мога да намеря правилните думи. Попаднала съм в паралелна вселена, в която хората размахват ножове, използват фалшиви паспорти и убиват приятелите си. Внезапно осъзнавам нещо. Мелиса е умна, но не чак толкова. — Как научи всичко това?

— Всичко кое? — Разсеяна е, въвежда нещо на клавиатурата. Отегчена е от разговора.

— Видеонаблюдението, фалшивия паспорт. Полицай Суифт каза, че обявите са дадени за публикуване от мъж, който има пощенска кутия на свое име. Уебсайтът е непроследим. Получила си помощ — трябва да си получила.

— Обиждаш ме, Зоуи. Мисля, че ме подценяваш. — Мелиса не ме поглежда и разбирам, че лъже. Не може да е сторила всичко това сама. Нийл наистина ли е в командировка? Или е горе? Може би слуша. Чака, докато жена му има нужда от подкрепление. Поглеждам нервно към тавана. Въобразявам ли си изскърцването в пода?

— Ще я видим отново след петнадесет минути — казва Мелиса и поглежда часовника си. — Не мога да следя какво се случва във влаковете на надземната железница, но следващата камера ще я покаже на Канада Уотър. — Сменя на следващата камера и виждам друг перон, на него има група малки деца, чиито учители със светлоотразителни жилетки ги карат да отстъпят от ръба му. Пристига влак и аз се оглеждам за Кейти, но не мога да я открия. Сърцето ми бие още по-бързо: нима вече ѝ се е случило нещо? За краткото пътуване между Кристъл Палас до Канада Уотър? В този момент забелязвам бялото ѝ яке и ето я и нея, ръцете ѝ са още в джобовете, главата ѝ продължава да се върти насам-натам и да оглежда всички, които подминава. Издишам въздуха, който съм задържала.

Кейти се скрива от видимост и макар Мелиса да включва нови две камери, не я виждаме отново, докато не стига до перона на линия Юбилейна. Стои близо до ръба му, а на мен ми се иска да ѝ кажа да отстъпи назад, защото някой може да я блъсне пред влака. Да я гледам така, чрез видеонаблюдението на метрото, е като да гледам филм, в който знам, че с главната героиня ще се случи нещо ужасно, и се провиквам, за да ѝ кажа да не се държи толкова глупаво.

Не излизай навън, не пренебрегвай звука, който чу... не си ли чела сценария? Не знаеш ли какво ще се случи?

Напомням си, че Кейти е чела сценария. Тя знае каква е опасността, просто не знае откъде ще се появи.

Някакъв мъж стои зад дъщеря ми, леко вляво от нея. Наблюдава я. Не мога да видя лицето му — камерата е прекалено далеч, но главата му е обърната към нея, оглежда я от глава до пети. Прави крачка напред и аз стискам здраво ръба на стола си. Навеждам се в напразен опит да видя повече. На перона има доста хора — защо не гледат в правилната посока? Така няма да видят, ако ѝ направи нещо. А се чувствах толкова спокойна в метрото. Толкова много камери, толкова много хора. Но никой не гледа, не и наистина. Всеки пътува в своя собствен балон, сляп за случващото се с другите пътници.

Изричам името ѝ под носа си и като че ли тя ме чува и се оглежда. Вижда мъжа. Той пристъпва към нея и дъщеря ми веднага се отдръпва назад. Не мога да разчета езика на тялото ѝ — изплашена ли е? Тръгва към другия край на перона. Мелиса се намества в стола си и аз я поглеждам. Наблюдава с интерес екрана, но не се е навела напред,

не е напрегната като мен. Облегнала се е, лактите ѝ са опрени в облегалките, а краищата на пръстите на двете ѝ ръце се допират. Върху лицето ѝ танцува слаба усмивка.

— Изумително казва тя. Винаги ми е харесвала идеята жените да не знаят, че са следени, но това е нещо доста по-интересно. Игра на котка и мишка в метрото. Може да го включа като допълнителен пакет за членовете. — Подигравателният ѝ тон ме отвращава.

Мъжът на перона не е последвал Кейти в другия край, но когато влакът пристига и от него слизат купища туристи и пътници, го виждам как си проправя път през мелето към дъщеря ми. Не се качва от същото място като нея и изпитвам облекчение, макар да е избрал същия вагон като нейния.

— Можеш ли да се включиш към камерата на този влак? Искам да я видя. Искам да видя какво се случва!

— Като наркотик е, нали? Не, опитвала съм, но е доста защитена. Разполагаме със... — Мелиса проверява някакво отворено прозорче на компютъра си — ... седемнадесет минути, докато стигне до Ватерло. — Барабани с пръсти по бюрото.

— Влакът е претъпкан. Никой няма да опита нищо пред толкова много хора. — Казвам го по-скоро на себе си, отколкото на Мелиса.

Ако Кейти изпищи, дали някой ще направи нещо? Винаги съм я учила да вдига врява, ако нещо ѝ се случи.

— Пищи колкото можеш — обяснявах ѝ. — Ако някой перверзник се отърка в теб, не му казвай нищо, направи така, че всички да чуят. Изкрещи: *Спри да ме опипваш веднага!*. Нека целият вагон разбере какво се случва. Може би никой няма да направи нищо, но поне перверзникът ще спре да те закача, ще видиш.

Пътуването от Ватерло до Лестър Скуер трае само четири минути. Знам, защото Мелиса ми каза и защото всяка секунда ми се струва колкото цял час. Губим Кейти на Ватерло и Мелиса веднага превключва на нова камера — тя е насочена към долната част на ескалаторите, които водят до Лестър Скуеър.

Наблюдаваме в мълчание, докато не се появява.

— Ето я и нея. — Мелиса сочи към Кейти. Веднага започвам да се оглеждам за мъжа, който се опита да я доближи на перона и когато го намирам на няколко метра зад нея, сърцето ми се свива.

— Този човек... — започвам, но млъквам, защото... какво мога да кажа?

— Настоятелен е, нали?

— Познаваш ли го? Откъде е? На колко години е? — Не знам защо задавам точно тези въпроси.

— Профилът е бил изтеглен почти двеста пъти — отвръща Мелиса. — Може да е всеки.

Мъжът минава покрай една жена с детска количка. Кейти се качва на ескалатора.

Не спирай, прошепвам наум, но тя не помръдва, а онзи се качва и застава точно зад нея. Слага ръка на рамото ѝ и се навежда. Казва ѝ нещо. Кейти клати глава, но стигат до върха на ескалатора и излизат от кадър.

— Следващата камера! Пусни следващата камера!

Мелиса се отзовава с преднамерено забавяне, наслаждава се на паниката ми. Има много хора на Лестър Скуеър и когато най-накрая превключва, не мога да намеря дъщеря си веднага. Тогава я забелязвам, заедно е с мъжа от влака. Сърцето ми препуска: нещо не е наред. Кейти върви под странен ъгъл, изкривена на една страна. Главата ѝ е наведена и макар да не изглежда, че се съпротивлява, езикът на тялото ѝ ми подсказва, че не може да се измъкне. Поглеждам по-внимателно и осъзнавам, че той я държи за горната част на ръката с дясната си ръка. С другата държи китката ѝ: натискът я изважда от равновесие. Сигурно има оръжие. Сигурно я заплашва. Защо иначе не пици? Не бяга? Не се бори?

Кейти върви към билетните бариери с този мъж, ръката ѝ е странно извита пред гърдите му. До картата на метрото стоят двама служители и си говорят. Призовавам ги да забележат, че нещо не е наред, но те не обръщат никакво внимание. Как е възможно подобно нещо да се случва посред бял ден? Защо никой не вижда онова, което виждам аз?

Не мога да сваля очи от екрана.

Когато стигнат до бариерите, мъжът трябва да пусне Кейти. Това ще е нейният шанс да избяга. Познавам дъщеря си, вероятно вече е планирала всичко — измислила е накъде да побегне, през кой изход да мине. Усещам прилив на адреналин. Ще успее — ще му се измъкне.

Но те не стигат до бариерите. Вместо това мъжът я повежда наляво към празна информационна будка и врата, на която пише *Влизането забранено*. Той се оглежда зад себе си, сякаш за да види дали някой ги наблюдава.

Кръвта ми се смразява, когато виждам, че мъжът отваря вратата и влиза вътре заедно с Кейти.

Смяташ, че съм стигнал твърде далеч. Смяташ, че да рискувам животите на непознати жени е лошо, но това...? Смяташ, че това е прекалено? Чудиш се как е възможно да рискувам живота на някого, за когото ме е грижа?

Трябва да разбереш нещо.

Кейти си го заслужи.

Винаги е била такава. Винаги е искала да бъде център на вниманието, винаги се е стремилa да бъде чута, забелязана, обичана. Въобще не се е замисляла как се чувстват останалите от това.

Винаги говори, никога не слуша.

Сега мечтата ѝ се сбъдна.

Сцената е нейна.

Най-важната ѝ продукция, най-предизвикателната ѝ роля. Изпълнението на изпълненията.

Последният поклон пред завесите.

[1] Канюла — тръбичка, куха игла, вкарвана чрез троакар (водач) в телесна кухина, кръвоносен съд. — Бел.ред. ↑

— Какви телефони имаме на Зоуи Уокър? — попита Ник.

Лусинда провери файловете си.

— Мобилен, домашен и служебен.

— Обадете се на всички.

Кели вече набираше мобилния и поклати глава, когато беше прехвърлена на гласова поща.

— Зоуи, би ли се обадила на Екипа за разследване на убийства, веднага след като чуеш това съобщение?

— Какво знаем за дъщерята? — попита Ник.

— Казва се Кейти — отговори Кели, която отчаяно се опитваше да си спомни нещо, което Зоуи Уокър беше споменала. — Иска да бъде актриса, но в момента работи в ресторант, близо до Лестър Скуеър не знам в кой точно. — Опита се да си спомни дали Зоуи беше казвала нещо друго за децата си; имаше син, знаеше това, и партньор, но двете не бяха говорили за нещо различно от случая.

— Ник, Зоуи Уокър не е на работа днес — каза Лусинда и остави слушалката на телефона. Шефът ѝ я изпратил вкъщи вчера, каза, че не била способна да се концентрира над нищо друго, освен — цитирам — проклетия случай. Помолих го да ѝ каже да ни се обади, ако първи се свърже с нея.

— Обади се на домашния.

— Никой не отговаря.

— Нямаме ли други нейни телефони в системата? — Ник започна да крачи напред-назад, винаги така правеше, когато искаше да мисли по-бързо.

— Не. Нямаме номер на Кейти. Разполагаме само със стар мобилен телефон на сина ѝ, Джъстин — бил е арестуван, след като е хванат да краде през 2006-а, и е получил предупреждение за притежание на наркотици през 2008-а. Оттогава няма нищо, макар че сме го проверявали над десет пъти.

— Какво казаха от телефонните служби?

— Няма телефонен номер, регистриран на Кейти Уокър. Или е на ваучер, или е в група с майка си. Помолих ги да проверят това.

— Откъде е изпратен имейлът с профила на Кейти Уокър? — Ник изстреля въпроса към Андрю, който не изглеждаше обезпокоен от припряността на инспектора.

— Не е от „Еспрес О-о!“, ако това си мислиш. IP-то е различно. Ще се наложи да направя запитване.

— Колко време ти е необходимо? — Ник погледна часовника си и не изчака отговор. — Колкото и да е, ще е прекалено много. Британската транспортна полиция е на път към Лестър Скуеър, но няма никаква гаранция, че ще стигне до Кейти навреме и междуременно е напълно възможно Зоуи да се намира в реална опасност.

— Все още не вдига домашния — каза Лусинда и остави слушалката на телефона, — а мобилният ѝ е изключен.

— Искам да го проследите. Разберете кога и къде е бил използван за последно. Кели, искам да изпратиш полицаи на мястото, веднага след като Лусинда получи местоположение.

— Нямах грижи. — Полицайката седна до анализаторката, която вече пускаше телефона за проследяване. Ник закрачи отново и продължи да раздава инструкции, без дори да си поеме въздух. Една мисъл започна да се заформя в главата ѝ, нещо, което някой беше казал само преди миг. Опитва се да го извади на повърхността, но то ѝ се изплъзваше, благодарение на нарастващия хаос в залата за брифинги.

— Не можем ли да вземем мобилния номер на дъщерята от разпечатката на Зоуи Уокър? — попита Ник.

— Възможно е отвърна Лусинда. Но процесът е дълъг и не е точна наука; ще трябва да извадя най-често набираните номера и да предположа кои са на семейството ѝ.

— Действай. Моля те — добави бързо инспекторът. Кели за пръв път го виждаше толкова обезпокоен. Вратовръзката му беше разхлабена, но той я сграбчи и я хвърли на масата, разкопча горното копче на ризата и раздвижи врата си.

— Андрю, дръж под око сайта и веднага ми кажи, когато нещо се промени. Направи каквото е необходимо, за да разбереш откъде е бил изпратен последният имейл. Ако не е от „Еспрес О-о!“, вероятно е от някой друг ресторант. Кели, ако е така, изпрати веднага полицаи, които

да прегледат видеозаписите и да разпитат клиентите, които са били там по време на изпращането на имейла.

Еспрес О-о!

Точно това беше. Мисълта, която се въртеше в главата ѝ, най-накрая се избистри. Срецнаха се със Зоуи в ресторант в Ковънт Гардън. Приятелката с веригата кафе-ресторанти и новия ѝ бизнес в Кларкънуел. Австралийката в „Еспрес О-о!“ и собственичката на верига ресторанти, която я нямаше.

— Не клиентите — каза на глас Кели, която изведнъж осъзна кого търсеха. Жената зад уебсайта, жената, която точно сега изпращаше деветнадесетгодишната Кейти в смъртна опасност и която вероятно държеше Зоуи Уокър за заложенка.

Ник я погледна очаквателно. Кели почувства прилив на адреналин.

— Трябва да направим проверка на фирмите — каза тя. — Не клиент е използвал безжичния интернет на „Еспрес О-о!“, за да управлява уебсайта. Била е собственичката.

— Кейти! — изпищявам толкова силно, че гласът ми преграква, а устата му пресъхва. Дърпам силно тиксото и усещам как то опъва космите по китката ми. Намирам сила, която не знаех, че притежавам, и чувствам, че тиксото поддава малко. Мелиса се усмихва.

— Аз печеля. Тя се завърта в стола си към мен, скръстила е ръце и ме гледа замислена. — Но честно казано, аз винаги печеля.

— Кучка такава. Как можа да го направиш?

— Не съм направила нищо. Ти го направи. Ти я пусна да се подложи на опасност — опасност, която знаеше, че я чака там, навън. Как можа да сториш подобно нещо на собствената си плът и кръв?

— Ти... — млъквам. Мелиса не ме е карала. Права е, аз позволих на Кейти да излезе. Вината е моя.

Не мога да я погледна. Усещам болка в гърдите, която затруднява дишането ми. Кейти. Моята Кейти. Кой беше този мъж? Какво прави с нея в момента?

Опитвам се да говоря спокойно. Разумно.

— Можеше да имаш деца. Можеше да си осиновиш, да пробваш инвитро. — Поглеждам отново към монитора, но вратата към онова, което предполагам, че е килер или склад на поддръжката, си остава затворена. Защо никой не забеляза? Навсякъде е пълно с хора. Виждам една служителка на метрото със светлоотразителна жилетка и я приканвам да отвори вратата, да чуе плача на Кейти, да направи нещо — каквото и да е, — за да спре случващото се на малкото ми момиченце.

— Нийл не искаше. — Мелиса се взира в монитора и не мога да видя очите ѝ. Не мога да видя дали има някаква емоция в тях, или са мъртвешки като гласа ѝ. — Каза, че искал свое собствено дете, а не чуждо. — Тя се изсмива сухо. — Иронично е, предвид времето, през което се грижехме за твоите.

На екрана животът продължава както обикновено — хората се блъскат едни други, търсят картите си, бързат, за да хванат влаковете

си. За мен светът е спрял.

— Ти губиш казва Мелиса с лековат тон, сякаш току-що ме е била на карти. — Време е да плащаш. — Тя взима ножа и прокарва пръст по острието му.

Не трябваше да пускам Кейти, независимо какво ми казваше. Мислех си, че ѝ давам шанс, но всъщност я изпратих в лапите на опасността. Мелиса щеше да се опита да ни убие, но дали щеше да успее, ако двете се бяхме опитали да се борим?

Така или иначе сега тя ще ме погуби. Вътрешно вече съм мъртва и част от мен иска да приключваме с това, да ускорим идването на мрака, който е започнал да пада, след като Кейти изчезна, и който заплашва да ме превземе.

Направи го, Мелиса. Убий ме.

Забелязвам поставката за химикали на бюрото ѝ — онази, която Кейти направи за нея в час по трудово обучение — и изпитвам прилив на гняв. Децата ми я боготворяха. Виждаха в нея втора майка, някой, на когото да се доверят. Как смее да ни предаде по този начин?

Потресена съм. Ако Кейти умре, кой ще се грижи за Джъстин? Опитвам се да освободя китките си, извивам ръце в противоположни посоки и намирам перверзно удоволствие в болката, която следва. Тя ме разсейва. Очите ми продължават да са закотвени в екрана, сякаш така мога да накарам вратата към склада да се отвори със силата на мисълта си.

Вероятно Кейти не е мъртва. Вероятно е изнасилена или пребита. Какво ще се случи с нея, ако ме няма във време, когато има най-голяма нужда от мен? Не мога да позволя на Мелиса да ме убие.

Изведнъж усещам хладен полъх върху открито парче от кожата си.

Разхлабвам тиксото. Мога да се освободя.

Мисля бързо, като през това време свеждам глава към гърдите си, за да накарам Мелиса да повярва, че съм се предала. Мислите ми препускат. Вратите са заключени и единствените прозорци в разширението на кухнята са огромните капандури, които са прекалено високо, за да мога да ги стигна. Има само един начин да ѝ попреча да ме убие и той е аз да я убия първа. Идеята е толкова абсурдна, че главата ми се замайва: как въобще мога да си помисля такова нещо? Как съм се превърнала в жена, готова да убие някого?

Мога да убия Мелиса. И ще го сторя. Краката ми са вързани прекалено стегнато и не е възможно да ги освободя, което означава, че няма да имам възможност да се движа бързо. Успяла съм да разхлабя тиксото на китките си достатъчно, за да мога да извадя едната си ръка, без да движа горната ѝ част. Убедена съм, че планът ми — в цялата си прелест е изписан на лицето ми, затова поглеждам към екрана, без да тая надежда да видя Кейти, но отчаяно търся някакво раздвижване около затворената врата.

— Странно е — казвам веднага, без да имам време да помисля дали трябва да споделя наблюденията си, или не.

Мелиса поглежда монитора.

— Кое?

Двете ми ръце са вече свободни. Продължавам да ги държа зад гърба си.

— Тази табела — кимам към горния ляв ъгъл на екрана, — в горната част на ескалатора. Нямах я преди минута. Знакът е от онези сгъваемите, от жълта пластмаса, които предупреждават за мокър под. Някой е мил. Но кога? Не съм забелязала.

Мелиса свива рамене.

— Сложили са знак.

— Не са. Просто се появи. — Знам, че табелата не беше там, когато Кейти се качи по ескалатора, защото щеше да се озове точно пред нея. Що се отнася до въпроса кога се е появила... не мога да съм сигурна, но не съм сваляла очи от екрана за повече от няколко секунди, откакто дъщеря ми изчезна, и всеки път, в който видя човек в светлоотразителна жилетка, забивам поглед в него с отчаяната надежда, че ще отиде в стаичката, в която е тя.

Виждам сянката на безпокойството в очите на Мелиса. Тя се навежда по-близо до монитора. Ножът все още е в дясната ѝ ръка. Китките ми са свободни и бавно раздвижвам едната; първо към стола, а след това и към краката ми. Не отлепям поглед от Мелиса. В момента, в който помръдва, се изправям и прибирам ръце зад гърба си, но е прекалено късно, тя вижда движението ми с периферното си зрение.

Капки пот избиват по челото ми и започват да щипят на очите ми.

Не знам какво е накарало Мелиса да погледне към кухненския плот, но на мига осъзнавам, че е разбрала какво съм направила. Очите ѝ са насочени към поставката за ножове. Преброява ги и вижда, че един липсва.

— Не играеш по правилата — казва тя.

— Нито пък ти.

Навеждам се и стискам в юмрук дръжката на ножа. Изпитвам остра болка, когато го изваждам от ботуша си и острието прорязва глезена ми.

Това е, мисля си. Това е единственият шанс, който ще имам.

Полицейската кола летеше по Марлибин стрийт, като едва се размина с един автобус с открит покрив, който изскочи насреща, когато минаха покрай Музея на Мадам Тюсо. Кели слушаше полицаите отпред да обсъждат днешния мач на Олд Трафорд над воя на сирената.

— Направо не знам как Руни успя да пропусне. Ако плащах на някого триста бона на седмица, щях първо да се уверя, че може да рита като хората.

— Не може да играе под напрежение, това е проблемът.

Светофарът на Юстън Скуеър светна червено. Шофьорът натисна клаксона и увеличи мощността на сирената. Колите пред него започнаха да му правят път. Завиха надясно по Блумсбъри и Кели пусна радиостанцията си в очакване на нова информация, на която всички отчаяно се надяваха. Получиха я, когато приближиха Уест Енд. Кели затвори очи и отпусна глава на седалката.

Всичко беше приключило. Поне за Кейти Уокър.

Кели се наведе напред между двете предни седалки.

— Вече можеш да намалиш.

Шофьорът също беше чул новините, изключи сирената и мина на по-нормална скорост, защото вече нямаше смисъл, колкото и да бързаха. Нямаше никого за спасяване.

Стигнаха до Лестър Скуеър и колата спря, за да остави Кели пред Хиподрума. Тя хукна към метростанцията и размаха документите си на отегчената жена на билетната бариера. Влезе през друг вход, а не през онзи, през който възнамеряваше, и се огледа наоколо, за да се ориентира.

Там.

Вратата на склада беше надрана в долната си част, където хората я бяха отваряли с крака, а един плакат молеше пътниците да докладват за съмнителни пакети, оставени в ъглите на станцията. Един знак гласеше, че входът за неоторизирани лица е забранен.

Кели почука два пъти на вратата, след което влезе вътре. Макар да знаеше какво ще открие, сърцето ѝ продължаваше да препуска.

Складът на поддръжката беше тъмен и без прозорци, от едната му страна имаше бюро и метален стол, а на срещната стена — натрупани табели. В единия ъгъл се намираше жълта кофа на колелца, в която имаше мазна сива вода. До нея върху пластмасова щайга стоеше младо момиче и стискаше чаша чай. Дори без уверената нацупена физиономия от снимката на уебсайта, Кейти си беше същата. Русата ѝ коса падаше върху якето, чиято подплата я правеше да изглежда по-едра, отколкото беше в действителност.

Бяла.

18-годишна. Дълга руса коса, сини очи.

Сини дънки, сиви ботуши до глезените, черна тениска с V-яка и широка сива жилетка. Бяло яке до коленете с колан. Черна дамска чанта с позлатена верижка.

Размер 38–40.

Облегнат на стената зад кейти стоеше широкоплещест мъж с тъмна коса. Той пристъпи напред и протегна ръка към Кели.

— Джон Чандлър, полицаи под прикрие от Британската транспортна полиция.

— Кели Суифт. — Представи се тя и клекна. — Здравей, Кейти, аз съм Кели, един от детективите, които работим по този случай. Добре ли си?

— Така мисля. Тревожа се за мама.

— Полицаи пътуват към нея в този момент. — Кели се пресегна и стисна ръката на Кейти. — Справи се много добре. — Детектив Чандлър им съобщи по радиостанцията, че момичето е в безопасност, и потвърди онова, което Кели подозираше: Зоуи беше държана за заложничка от Мелиса Уест, собственичка на няколко кафе-ресторанта в Лондон, включително „Еспрес О-о!“.

— Беше ужасно. — Кейти погледна Джон. — Не знаех дали да ти вярвам, или не. Когато зашепна в ухото ми, исках да избягам. Помислих си: *Ами ако не е полицаи под прикритие? Ами ако това е*

просто лъжливата му история? Но усетих, че трябва да ти се доверя. Страхувах се, че Мелиса ще разбере какво се случва и ще нарани мама.

— Справи се брилянтно — каза Джон. — Изпълнението ти беше за „Оскар“.

Кейти се опита да се усмихне, но Кели виждаше, че все още трепери след случилото се.

— Не се наложи да играя особено. Дори след като ми каза какво ще се случи, за секундата, когато ме вкара тук, сметнах, че всичко е било лъжа. Помислих си, че това е краят. Краят на играта.

— Съжалявам, че се наложи да те поставим в такава ситуация — каза Кели. — Знаехме, че камерите ни са хакнати, но не бяхме наясно до каква степен. Когато видяхме профила ти на уебсайта, решихме, че трябва да те измъкнем от метрото и да те отведем на безопасно място, където никой да не може да те нарани, без да позволим на Мелиса да разбере, че сме я надушили.

— Още колко време трябва да стоим тук? Искам да видя мама.

— Съжалявам, налагаше се да изчакаме потвърждение от Центъра за видеонаблюдение, че са заменили записа.

Крег веднага реагира на опасенията на Кели, че Мелиса може да види как Кейти и детектив Чандлър напускат склада на поддръжката и да развали прикритието му. Той замени предаването със записан материал от предишния ден по същото време, когато обстановката на Лестър Скуеър беше сравнително същата. Така Мелиса нямаше да забележи разликите. Кели се надяваше наистина да се получи.

— Вече всичко е наред. Можем да излезем и тя няма да може да ни види.

Когато отвори вратата, радиостанцията ѝ оживя.

— Нуждаем се от линейка на Анърли Роуд — понесе се безпльтен глас. — Спешно е.

Очите на Кейти се разшириха.

— Повикайте, но нека е на тих режим и да изчака, когато стигне на адреса — нареди Кели. — Това е просто предпазна мярка — бързо добави тя, когато очите на младото момиче се напълниха със сълзи. Завъртя копчето за звука на радиостанцията, докато не утихна изцяло. — Майка ти е добре.

— Откъде знаеш?

Кели отвори уста, за да изрече още баналности, но реши да не го нрави. В интерес на истината дори не знаеше дали Зоуи Уокър е жива.

Кръвта е навсякъде. Тя струи неудържимо от врата на Мелиса, покрива бюрото ѝ, а ризата ѝ става пурпурна. Пръстите на дясната ѝ ръка се разтварят и ножът, който държи, пада на пода.

Започвам да се треса цялата. Поглеждам надолу и осъзнавам, че също съм потънала в кръв. Продължавам да стискам ножа в ръка, но адреналинът, който чувствах, когато я намушках, намалява и ме оставя замаяна и дезориентирана. Ако в този момент Мелиса тръгне срещу мен, мисля си, няма да мога да я спра. Нищо не ми е останало. Със свободната си ръка се опитвам да махна тиксото от краката си и в стремежа си да се отдалеча от Мелиса, бутам стола назад.

Няма от какво да се тревожа. Двете ѝ ръце са стиснали врата ѝ в напразен опит да спрат струята кръв, която блика измежду пръстите ѝ и покрива ръцете ѝ. Тя отваря уста, но от нея не излиза нищо, освен някакъв дрезгав бълбукащ звук, от който устните ѝ се покриват с червена пяна. Тя се изправя, но краката ѝ отказват да я слушат, поклаща се, сякаш е пияна.

Покривам лице с ръце, като прекалено късно се сещам, че са покрити с кръв, която размазвам по бузите си. Тя създава изкуствени сенки за периферното ми зрение и изпълва ноздрите ми с мирис на метал, който кара стомаха ми да се свие.

Не изричам нищо. Какво мога да кажа?

Съжалявам?

Не съжалявам. Изпълнена съм с омраза.

С толкова омраза, че да намушкам жената, която смятах за своя приятелка. С толкова омраза, че да я наблюдавам как се бори за глътка въздух и да не ми пука от това. С толкова омраза, че да стоя безучастно, докато устните ѝ посиняват и пулсиращата кръв постепенно се превръща в едва забележима струйка. Течността, която допреди миг е бликала на тридесетина сантиметра от нея, сега тече едва, изгубила е силата си. Кожата ѝ е сива, а очите ѝ са единственото

живо нещо в тази умираща черупка. Търся угризение или гняв у себе си, но не намирам. Вече е мъртва.

Мелиса пада, но не на колене. Не залита, нито се хваща за бюрото, както се случва по филмите, не се опитва да посегне към мен и да ме сграбчи, за да ме повлече със себе си. Пада като дърво назад върху пода, като първо си удря главата, и аз глуповато се тревожа, че може да се нарани.

Остава неподвижна — ръцете ѝ се разперени настрани, а очите ѝ са широко отворени, изглеждат изпъкнали върху бледото ѝ лице.

Аз я убих.

Чак сега изпитвам съжаление. Не заради престъплението, което съм извършила, или заради онова, което съм видяла — жена, която се дави в собствената си кръв. Съжалявам, защото няма да бъде изправена пред съда за престъпленията, които е извършила. Дори в смъртта си, тя пак спечели.

* * *

Свивам се на пода, чувствам се пресушена, все едно и моята кръв е напуснала тялото ми. Ключът за вратата е в джоба на Мелиса, но не искам да я докосвам. Макар у нея да не са останали никакви признаци на живот — гърдите ѝ не се повдигат, не се чуват смъртни хрипове като от въздух, напускат дробовете ѝ, — очаквам да ме изненада, внезапно да се изправи и да ме сграбчи за китките с окървавените си ръце. Просната е между мен и бюрото. Сядам и изчаквам тялото ми да спре да се тресе. След малко ще се наложи да мина покрай нея, за да се обадя на 999 и да съобщя какво съм сторила.

Кейти. Трябва да им кажа за Кейти. Трябва да отидат на Лестър Скуеър, трябва да разбере дали е жива тя също трябва да знае, че съм добре, че не съм я предала... Ставам прекалено бързо и краката ми се хлъзгат по мазната кръв, която като че ли с покрила целия под. Червена ивица е разполовила компютърния екран, на който все още виждам затворената врата на склада.

Възстановявам равновесието си и чувам сирени в далечината. Изчаквам да затихнат, но вместо това те се усилват, стават по-

настоятелни, докато ушите не ме заболяват от тях. Чувам викове и трясък, който проехтява в цялата къща.

— Полиция! Останете на място!

Застивам. Не мога да се движа, дори да искам.

От коридора се чува нов трясък, последван от силен удар, който отнася кухненската врата и тя се удря в стената зад нея.

— Ръцете във въздуха! — провиква се един от полицаите. Мисля си колко нелепо е да очакват Мелиса да се подчини, след като вече е мъртва, когато осъзнавам, че говорят на мен. Бавно вдигам ръце. Те са целите в кръв, дрехите ми също.

Полицаите носят черни униформи и шлемове с визьори, на които с бели букви пише ПОЛИЦИЯ. Първо влизат само двама, но те бързо са последвани от още двама, които се отзовават на командата: *Подкрепление!*

Първата двойка ме приближава и спира на няколко крачки от мен. Втората обхожда бързо помещението. Крещят си инструкции един на друг. Чувам други полицаи да претърсват останалата част от къщата. Звукът от бягащи мъже е допълван от периодични викове *Чисто!*, които достигат до нас в кухнята.

— Лекар! — изкрещява някой. Двама нови полицаи влизат и се насочват към падналата на пода Мелиса. Единият от тях притиска ръце към раната на врата ѝ. Не разбирам защо се опитват да снасят живота ѝ не знаят ли? Не знаят ли какво е сторила? Така или иначе опитите им са напразни, животът отдавна е напуснал тялото ѝ.

— Зоуи Уокър? — пита единият от двамата полицаи пред мен, но заради шлемовете им не мога да преценя кой точно. Поглеждам единия, а после и другия. Стоят на около два метра от мен — на десет и два часа. Те са огледални отражения един на друг — крак, изнесен леко напред, вдигнати ръце и отворени длани: не изглеждат застрашително, но са готови за действие. Лекарите са коленичили до Мелиса. Сложили са пластмасова фуния в устата ѝ и единият от тях вкарва отмерени дози въздух в нея.

— Да — отвърщам най-накрая.

— Хвърлете оръжието.

Разбрали са цялата ситуация грешно. Мелиса е тази с ножа, Мелиса притискаше острието му във врата ми, докато не ме поряза. Правя крачка напред.

— Хвърлете оръжието! — повтаря полицаят, този път по-силно. Следвам погледа му към дясната си ръка, където проблясва кърваво сребристо острие. Пръстите ми се отварят от само себе си, сякаш току-що са осъзнали, че стискат нещо, и ножът пада на пода. Единият от полицаите го изритва надалеч от мен, след което вдига визъора на шлема си. Изглежда не по-стар от депата ми.

Успявам да проговоря.

— Дъщеря ми е в опасност. Трябва да стигна до Лестър Скуеър — ще ме закарате ли? — Зъбите ми тракат и без да искам, си прехапвам езика. Още кръв — този път моята. Полицаят поглежда колегата си, който също вдига визъора си. Той е доста по-стар, с добре поддържана сива брада под светли очи, чиито краища се сбръчкват, когато се опитва да ме успокои:

— Кейти е добре. Беше пресрещната от един от нашите хора.

Вече цялото ми тяло се тресе неудържимо.

— Всеки момент ще дойде линейка — ще ви заведат в болницата и ще ви прегледат, става ли? — Обръща се към младия си колега. — Шок — обяснява той, но не това изпитвам, а облекчение. Поглеждам зад полицаите. Единият от лекарите стои на колене до Мелиса, но не я докосва, записва си нещо.

— Мъртва ли е? — Не искам да напускам това място, преди да се уверя, че е. Лекарят вдига поглед.

— Да.

— Благодаря на бога.

— Това не ми прилича на почерпка — каза Лусинда и погледна пакета с фъстъци, който Ник беше отворил и сложил в средата на масата.

— Съжалявам, че не отговаря на стандартите ви, Ваше Благородие — контрира я инспекторът. — Не знам дали „Кучето и Тромпета“ предлагат хайвер и пъдпъдъчи яйца, но мога да питам какъв е специалитетът днес?

— Ха-ха. Нямах това предвид. Просто се чувствам малко не на място, сещаш ли се?

— Аз също — призна си Кели. Всичко се беше случило с шеметна бързина лудешко шофиране под воя на сирени до Кейти Уокър, последвано от лудешко шофиране до Зоуи, където пред къщата на Мелиса бяха паркирали няколко полицейски коли. Линейката чакаше в края на Анърли Роуд, лекарите не можеха да си свършат работата, докато не станеше безопасно да влязат. Кели се съмняваше през последните няколко часа пулсът ѝ да беше падал под сто удара в минута и вече просто се сриваше.

— Защото всичко свърши — отвърна Ник. — Утре, когато започне наистина трудната работа, ще сте в кондиция.

Имаха доста за вършене. След като получиха достъп до компютъра на Мелиса, „Компютърни престъпления“ бързо затвориха *findtheone.com* и свалиха целия списък от членовете му. Проследяването им — и установяването на извършените престъпления, ако имаше такива, — щеше да отнеме много повече време.

Справката от Търговския регистър беше разкрила, че Мелиса Уест притежаваше четири ресторанта в Лондон — „Мелиса“, „Мелиса Две“, „Еспрес О-о!“ и едно все още безименно начинание в сърцето на Кларкънуел, което носеше впечатляващи печалби, макар че нямаше мивка, хладилник или пък пособия за готвене.

— Пране на пари — беше обяснил Ник. — Кафе-ресторантите са перфектните механизми, защото много хора плащат в брой. По документи спокойно е можела да отчете, че е изкарала няколко стотачки за деня, а в действителност бизнесът ѝ да е бил на загуба.

— Мислиш ли, че съпругът ѝ е бил наясно с дейностите ѝ?

— Ще разберем това, когато го доведем за разпит. — Нийл Уест ръководеше инсталирането на струваща милиони Ай Ти система в адвокатска кантора в Манчестър. Дневникът му, който беше синхронизиран с този на съпругата му и лесно можеше да се получи достъп до него от компютъра ѝ, гласеше, че ще кацне на летище Лондон Сити на следващия ден, където полицията щеше да го чака и да го арестува. На компютъра, който намериха в домашния му офис, се намираха файлове на компаниите, с които Нийл беше работил — за всяка от тях имаше обширен списък с контакти. Фирмите на Гордън Тилман и Люк Харис бяха наемали Нийл в миналото, а и вероятно щяха да бъдат намерени още паралели между този списък и онзи с клиентите на Мелиса от *findtheone.com*.

— Мислиш ли, че би го зарязала? — попита Лусинда. Зоуи им беше разказала за плановете на Мелиса да напусне страната и от „Компютърни престъпления“ идентифицираха няколко полета до Рио де Жанейро, които беше преглеждала онлайн.

— Така мисля — отвърна Ник. — Според мен Мелиса Уест е била загрижена единствено за себе си.

Кели се сети за онова, което Кейти ѝ беше казала, за гнева в гласа на Мелиса, когато говорела за децата на Зоуи и за това, че няма свои собствени.

— Прав си. Това е било част от проблема. Създаде е сайта заради парите, но включването на Зоуи и Кейти е било на лична основа.

— Яд ме е, че се измъкна — каза Лусинда и посегна към фъстъците.

— Беше намушкана в сънната артерия и умря от кръвозагуба — напомни Ник. — Не бих нарекъл това измъкване.

Кели се усмихна едва.

— Знаеш какво имам предвид. Заради нея Зоуи и Кейти Уокър минаха през ада, а стотици жени дори нямат представа, че са в опасност. Ще ми се да я бяхме вкарали в пандиза.

Телефонът на Кели просветна и тя плъзна пръст по дисплея му, за да го отключи. Започна да прехвърля съобщенията, на които нямаше желание да отговаря.

— Какво е това? Празнувате ли, или сте на помен? — Багера се появи до масата и Кели се изправи, все едно имаше намерение да застане мирно. Виждаше го за първи път след конското в офиса му и избягваше да среща погледа му.

— Да ви донеса ли стол, сър? — попита Лусинда.

— Няма да се застоявам. Просто се отбих, за да ви почерпя по питие. Всички свършихте чудесна работа. Току-що говорих по телефона с комисаря и той ви поздравява за чудесните резултати. Добра работа.

— Благодаря, шефе — каза Ник. — Тъкмо им казвах същото.

— Що се отнася до теб... — Багера погледна Кели, която усети, че се изчервява. Чух, че имаме доста да ти благодарим.

— Всички работихме заедно — отвърна полицайката и неохотно погледна към главния инспектор. Изпита облекчение, когато видя топлото му изражение. — Просто бях къде то трябва, когато последното парче от пъзела си дойде на мястото.

— Може и така да е. Определено допринесе много за екипа. Така, какво пиете? — Главният инспектор отиде до бара и се върна с поднос с питиета и още един пакет фъстъци. Не беше взел нищо за себе си и Кели осъзна, че може да изпусне своя шанс, ако не го попита сега.

— Сър? Трябва ли да се връщам в БТП? — Докато изричаше въпроса, осъзна колко много се страхува от отговора. Харесваше й да е отново част от екип без постоянните клюки и съмнения, които я преследваха през цялото време в собствената й служба.

— Казах три месеца, нали така?

— Да, но си помислих, че след като Мелиса е мъртва, а сайтът е блокиран... — Кели знаеше, че има още работа за вършене — че убиецът на Лора Кийн все още беше на свобода и онзи, който беше влизал в къщата на Кати Танинг, не беше заловен, — но в крайна сметка единственото, за което можеше да мисли, беше конското в офиса на Багера. Дали нямаше да се възползва от това, за да прекрати командировката й?

— Три месеца — бързо отвърна главният инспектор. — Проведи разпита на Нийл Уест, след което ела да поговорим на спокойствие за кариерата ти. Може би е време за ново начало в нова служба, а? — Багера ѝ намигна и се ръкува с Ник, преди да си тръгне.

Очите на Кели се напълниха със сълзи от облекчение. Тя премига и отново взе телефона, за да се разсея с него. Прегледа фейсбука си, изпълнен със снимки на украсени елхи и малки снежни човечи, направени от жалките остатъци сняг, който заваля снощи. Един ъпдейт на статуса на Лекси привлече вниманието ѝ.

С малко повече бръчки — пишеше тя, — но все същата стара дърамска банда!

Лекси беше постнала две снимки една до друга и те бяха довели до порой от весели коментари от страна на приятелите и семействата на отбелязаните в тях. На двете изображения Лекси имаше най-голямата усмивка в групата и Кели също се усмихна.

Чудесни снимки — написа тя. — Не сте мръднали въобще.

Мат шофира внимателно, взима всеки завой бавно и преодолява легналите полицаи така, сякаш съм си счупила някоя кост. От болницата настояха да ме прегледат обстойно, въпреки възраженията ми, че с изключение на раната на врата ми, която не изисква шевове, Мелиса не ме е докоснала.

Бях сложена на легло до Кейти с диагноза шок. Главната сестра се отказва да ни държи разделени и в крайна сметка дърпа завесата между нас, за да можем да се виждаме. Няма и половин час, откакто са ни настанили там, когато пристига Айзък; той връхлита през вратите, а на лицето му няма и следа от обичайната му увереност.

— Кейт! Боже мой, добре ли си? Дойдох възможно най-бързо. — Той сяда в края на леглото ѝ и я хваща за ръката, очите му обхождат лицето и тялото ѝ, търсят наранявания. — Ранена ли си?

— Добре съм. Съжалявам за тазвечерното представление.

— Господи, не го мисли. Не мога да повярвам през какво си преминала.

— Но продадените билети...

— Ще им върна парите. Забрави за пиесата, Кейт. Тя не е важна. Ти си важната. — Той я целува по челото и за първи път не ми се струва, че играе роля. Осъзнавам, че наистина я харесва. Тя също.

Айзък вдига очи и погледите ни се срещат. В този момент ми се иска завесата да не беше дръпната. Не мога да разчета изражението му и не съм убедена, че моето казва онова, което искам.

— Преживя голямо изпитание — казва ми той.

— Да.

— Радвам се, че всичко свърши. — Айзък млъква за миг, за да придаде тежест на следващите си думи. — Надявам се, че ще успееш да забравиш случилото се. Да оставиш всичко в миналото. — Дори да се пита защо приятелят ѝ внимава толкова много как говори с майка ѝ, Кейти не го коментира. Айзък задържа погледа ми, сякаш иска да се увери, че съм разбрала. Кимам.

— Аз също се надявам. Благодаря ти.

* * *

— Почти стигнахме — съобщава Мат. Саймън, който стои до мен на задната седалка на таксито, ме прегръща и аз облягам глава на рамото му.

В болницата му споделих как съм си мислела, че той стои зад сайта. Трябваше да го сторя — вината ме разяждаше.

— Толкова много съжалявам — казвам му сега.

— Недей. Не мога да си представя какво си преживяла. Сигурно си смятала, че не можеш да се довериш на никого.

— Онзи бележник... — Помня написаните на ръка бележки, които видях — името на жената, облеклото ѝ. Толкова бях убедена, че в ръцете си държа доказателство за престъпление.

— Идеи за романа ми — отвръща Саймън. — Изграждах героите си.

Благодарна съм, че не се разстрои, че не се обиди, че съм го обвинила в нещо толкова ужасно. От другата му страна е Кейти, която се взира през прозореца, докато приближаваме Кристъл Палас, а Джъстин е пред нея, седнал до Мат. Айзък е в града, за да се оправи с недоволните клиенти и да ги убеди да гледат представлението тази вечер, за което дъщеря ми е непреклонна, че ще излезе на сцената.

Как е възможно всичко да изглежда така, сякаш нищо не се е случило?

В края на пътя се е образувала сива киша, която загрозява тротоарите. Жалко подобие на снежен човек дреме в двора на основно училище, морковът му отдавна се е изгубил някъде. Някои хора излизат за вечерта, а други се прибират от работа, проверяват телефоните си, докато вървят, слепи за света около тях.

Минаваме покрай ресторанта на Мелиса и аз си поемам неволно въздух, за да потисна хлипа, който изскача от гърлото ми. Колко много пъти съм я посещавала за чаша чай след работа и съм ѝ помагала да се подготви за обедната навалица. Осветлението в ресторанта работи и хвърля мрачни сенки върху събраните маси и столове.

— Няма ли да отидеш да затвориш? — питам Джъстин. Той ме поглежда.

— Не искам да ходя там, мамо.

Разбирам го. Аз също не искам. Самата мисъл, че се намираме на Анърли Роуд, ускорява пулса ми и ме залива нова вълна омраза към Мелиса, затова че опетни спомените за къщата, която обичах. Никога не съм мислила за преместване, но сега подобна възможност ми се струва нелоша. Ново начало за Саймън и мен. Повече пространство за Кейти и Джъстин, разбира се. Нов живот за всички ни.

Минаваме покрай метростанцията. В главата ми изниква образът на Кейти, която върви към входа и поглежда към камерите — ужасена, но решена да успее. Решена да ме спаси.

Поглеждам я и се питам какво ли си мисли, но профилът ѝ не ми подсказва нищо. Тя е много по-силна, отколкото си мислех.

* * *

— Какво следва сега? — пита Мат. Всичко беше свършило, когато му се обадох да дойде до болницата да прибере бившата си жена и дъщеря си, облечени в странна комбинация от дрехи, които Саймън беше успял да вземе от дома ни набързо. Полицията конфискува дрехите, които носехме в къщата на Мелиса. Обясниха ни, че трябва да ги изследват и че не бива да се тревожа. Всичко щяло да бъде наред.

— Трябва да се явя на доброволен разпит следващата седмица — отвръщам аз, — след което Прокуратурата ще разгледа случая и ще вземе решение през следващите няколко дни.

— Няма да ти повдигнат обвинение — увери ме полицаи Суифт, макар че плахият поглед през рамото ѝ предполагаше, че престъпва правомощията си. — Очевидно е, че си действала при самозащита. — Веднага млъкна, когато инспектор Рампело се появи на двора, но мъжът също кимна.

— Просто формалност обясни той.

* * *

Когато приближаваме края на Анърли Роуд, виждам един полицай в светлоотразителна жилетка да стои на пътя. Няколко конуса са затворили едното платно, на което са паркирали две полицейски коли и бял ван на криминолозите. Полицаят на пътя регулира движението. Мат спира възможно най-близо до къщата. Слиза и отваря задната врата за Кейти, след което я прегръща и я води към дома ни. Джъстин върви след тях, очите му не се отлепят от синьо-бялата полицейска лента, която се поклаща на вятъра пред къщата на Мелиса.

— Трудно е да повярваш, нали, скъпи? — питам аз. Освобождавам се от прегръдката на Саймън и хващам сина си за ръката. Той ме поглежда, все още се опитва да асимилира случилото се днес.

— Мелиса... — започва той, но думите му убягват. Знам как се чувства; аз също не мога да намеря правилните думи, откакто се случи.

— Знам, скъпи.

Чакаме пред вратата, докато Саймън ни настига и я отключва. Не поглеждам към къщата на Мелиса, но дори без да я виждам, мога да си представя облечените в бяло фигури в красивата ѝ кухня.

Дали Нийл ще продължи да живее там? Кръвта вече ще е засъхнала, гладкият слой ще е потъмнял, всяка капка ще се е превърнала в люспа. Някой ще трябва да я почисти. Представям си как я търкат и мият, но плочките завинаги ще бъдат напоени със сянката на жената, умряла там.

Предната врата на къщата ни се отваря. Вътре е топло и приветливо. Успокоявам се, когато виждам добре познатата купчина връхни дрехи на парапета и разхвърляните обувки до изтривалката. Саймън застава на една страна и аз следвам Джъстин и Кейти вътре.

— Ще ви оставям — казва Мат. Обръща се да си ходи, но Саймън го спира.

— Искаш ли да влезеш да пийнем по нещо? — пита той. — Мисля, че всички имаме нужда от питие.

Мат се колебае, но само за секунда.

— Разбира се. Ще е чудесно.

Спирам се в коридора, свалям си палтото и давам своя дан към купчината с обувки до вратата. Джъстин, Кейти и Мат се насочват към дневната и чувам как бившият ми съпруг ги пита кога ще украсяваме елхата и дали искат нещо специално за Коледа тази година. Саймън

излиза от кухнята с бутилка вино и няколко чаши, които стиска внимателно между пръстите на едната си ръка.

— Идваш ли? — Поглежда ме с притеснение, не знае как може да ми помогне. Усмиввам му се, за да го успокоя, и му обещавам, че ще дойда.

Предната врата все още е открената и аз я отварям още малко. Заставам на прага ѝ и позволявам на студения полъх да обгърне лицето ми. Насилвам се да погледна към съседната къща и към градината на Мелиса с развяващата се полицейска лента.

Не за да си напомня какво се случи, а че всичко приключи.

След което затварям вратата и отивам да се присъединя към семейството си.

ЕПИЛОГ

Мелиса така и не успя да види потенциала в разширяването. Не можеше или просто не пожела. Не ми стана ясно. Това беше единственото нещо, за което някога сме спорили. Тя беше толкова умна в много отношения; толкова искаше да работи с мен, да повярва в мен, когато никой друг не искаше. За някои неща обаче беше доста недалновидна.

Всичко си е добре и така, казваше тя, изкарваме добри пари. Защо да клатим лодката? Знаех, че можем да направим много повече и се дразнех, когато не искаше да ме чуе. Като организатор не беше лоша.

Обичаше да си въобразява, че е мой ментор, но истината е, че се нуждаеше повече от мен, отколкото аз от нея. Никога нямаше да успея да прикрие следите си така добре без мен.

Мелиса не беше нищо без мен.

* * *

Играта на котка и мишка — преследването на Кейти през Лондон — това беше моя идея.

Двете ѝ заложнички нямаше да си затраят, а и полицията се приближаваше все по-близо и по-близо. „Едно последно представление — казах на Мелиса. — Направи го и можеш да заминаваш за Рио с 80 процента от всичко, което сме спечелили. Никой никога няма да те открие“. Партньорството ни беше добро, но беше време да се разделим.

О, да, 80 процента.

Мелиса винаги е била упорита бизнес дама, макар аз да бях онзи, който публикува обявите, който хакна камерите на метрото, който се свързва с клиентите... с малко помощ от адресната книга на Нийл, разбира се. Какво получих за всичко това? 20 шибани процента.

„Направи това — казах на Мелиса. — Изиграй тази игра и си върви. Направи го за мен. Направи го, защото ти помогнах и сега е твой ред да ми помогнеш“.

Тя го направи.

Видях, че профилът на Кейти е качен, и разбрах, че всичко е започнало. Кръвта ми закипя и се запитах дали и Мелиса се вълнува. Не бяхме правили нещо подобно преди, но ми се струваше правилно. Чувството беше приятно.

Що се отнася до Кейти... смятам това за разплата. Разплата не само за постоянната ѝ нужда от внимание, но и защото винаги е била любимката. Никога не е попадала в неприятности, никога не е водила полицията на прага ни и не е била изхвърляна от училище.

Това беше разплата и за нея.

Зоуи.

От обичния ти син.

Разплата, че изостави татко, макар че той жертва всичко заради теб. Разплата, че ме раздели с приятелите ми. Разплата, че се чука с мъж, който едва беше срещнала, преди да се разведеш дори, след което го доведе в къщата, без да се интересуваши от мнението ми.

** * **

Те смятат, че са спечелили играта, след като Мелиса е мъртва. Смятат, че всичко е приключило.

Грешат.

Това е само началото.

Не ми трябва Мелиса, не ми трябва обявите в „Газет“, не ми трябва сайтът.

Имам концепцията, имам технологията и разполагам със списък с клиенти, заинтересовани от пакета с услуги, които мога да им осигуря.

Разбира се, имам теб.

Стотици хиляди като теб, които правите едно и също нещо всеки ден.

Виждам те, но ти не ме виждаш.

Докато не пожелае да го сториш.

БЛАГОДАРНОСТИ

Всеизвестен факт е, че вторите книги могат да изиграят доста лоша шега на един автор, а тази нямаше да се появи без подкрепата, насоките и помощта на редица много щедри хора. Изказвам искрените си благодарности на Гай Мейхю, Дейвид Шипърли, Сам Блекбърн, Гари Фъргюсън, Дарън Уудс и Джоана Харви за помощта им в проучванията за тази книга. В щедро добавената художествена измислица всички грешки са мои. Специални благодарности за Андрю Робинсън, който отдели много от времето си, за да участва в създаването на тази книга.

Благодаря на Шарлът Бересфорд, Мерилин Дейвис и Шейн Кърк за дискусиите около сюжета и предварителния прочит на ръкописа, както и на Сали Бурман, Рейчъл Лавлок и Пол Пауъл, които бяха много щедри в благотворителния търг за правото да именуват някои от героите.

Обикновено животът на един писател е доста самотен. Моят е обогатен от общностите в Туитър, Инстаграм и Фейсбук, чиито членове винаги имат подръка окуражителни думи, виртуални чаши с шампанско и предложения за име на морското ми свинче. В онлайн и реалния ми живот продължавам да се изумявам от щедростта на идеи, с които ме подпомага криминалният свят. Наистина писателите са велика общност.

Късметлиейка съм, че съм представявана от най-добрата агентка в бизнеса, Шийла Кроули, и съм изключително горда, че съм автор на „Къртис Браун“. Специални благодарности за Ребека Ричи и Аби Грийвс за тяхната подкрепа.

Нямаше да съм и наполовина писателката, която съм сега, без таланта и прозорливостта на редакторката ми Люси Малагони, с която е истинско удоволствие да се работи. Екипът на „Литъл, Браун“ е изключителен и благодарностите ми отиват при Кърстийн Астър, Рейчъл Уилки, Ема Уилямс, Талия Проктър, Ан О’Брайън, Анди Хайн, Кейт Хибърт и Хелена Дори за ентузиазма и отдадеността им.

Трябва да се измисли някаква награда за семействата на писателите, които са постоянни жертви на промяната в настроението, крайните срокове, прегорелите вечери и закъсненията в училище. Може да не раздавам медали, но определено Роб, Джош, Еви и Джордж получават цялата ми любов. Те внасят светлина в живота ми и благодарение на тях книгите ми са реалност.

Най-накрая искам да благодаря от дъното на душата си на книжарниците, библиотеките и читателите, които се влюбиха в „Оставих те да си отидеш“ и я превърнаха в истински успех. Много съм ви благодарна и се надявам „Виждам те“ да ви хареса също толкова много.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.